

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

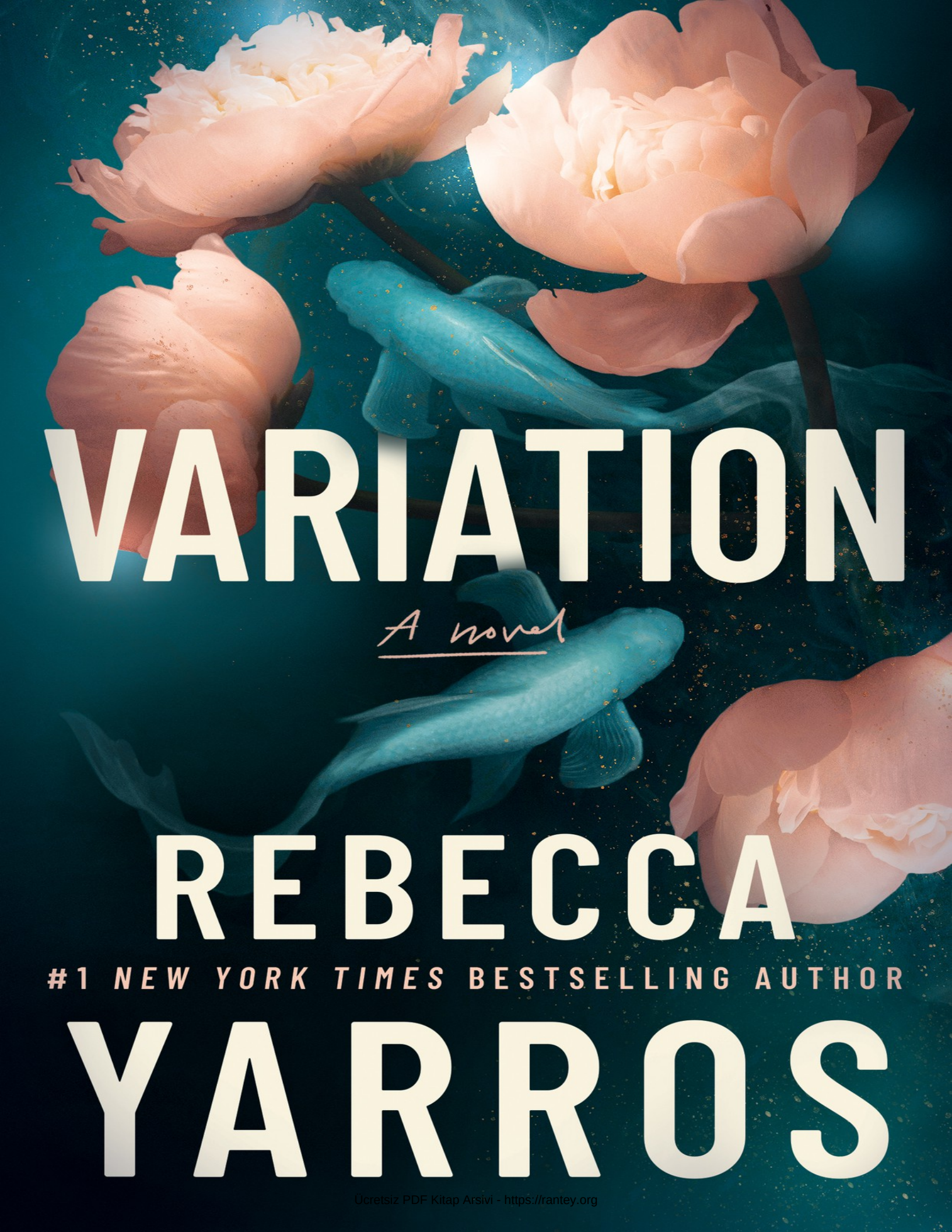
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

VARIATION

A novel

REBECCA

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

YARROS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PİPİPİPİPİPİPİPİ REBECCA YİPİPİPİPİPİPİPİ

"Yetenekli bir hikâye anlatıcısı."

-*Kirkus Reviews*

"Rebecca Yarros yazıyor kelimeler o vardır Saf, Tatlı,
cızırtılı şiir."

-Tessa Bailey, *New York Times* ve *USA Today* çoksatan yazarı

"Okuyucular *hayran* kalacak."

-*Publishers Weekly* (yıldızlı eleştiri), *The Things We Leave* üzerine
Bitmemiş

"A unutulmaz, yürek parçalayıcı, ve Nihayetinde
ilham verici aşk hikayesi."

-*In Touch Weekly*, *Son Mektup* üzerine

"Yarros'un güzel ve sürükleyici yazımı sayesinde okuyucular her
derin kalp kırıklığını ve her coşkulu aşk anını hissedecekler."

-*Publishers Weekly* (starred review), *Son Mektup* üzerine

"Rebecca asla hayal kırıklığına uğratmaz - o benim için otomatik
olarak tek tıklamalıktır!"

-Jen McLaughlin, *New York Times* çoksatan yazarı

VARIATION

OHER TITLES Y REBECCA
YARROS

Empyrean

Dördüncü

Kanat Demir

Alev

Tek Başına Başlıklar

Olası Bir Durumda

Yarım Bıraktığımız Şeyler Son

Mektup

Büyük ve Değerli Şeyler

Muses and Melodies (Hush Note serisinin bir parçası, Sarina Bowen ve Devney Perry ile birlikte yazılmıştır)

A Little Too Close (Madigan Dağı serisinin bir parçası, Sarina Bowen ve Devney Perry ile birlikte yazılmıştır)

Uçuş ve Zafer

Tam Ölçüler

Gözler Gökyüzüne Çevrildi

Kutsal Sayılan Toprağın

Ötesinde

Her Şeyin Gerçekliği

Miras

Başlangıç Noktası

Ateşleme

İnanmak için Sebep

The Hainler

Wilder

Nova

Rebel

VARIATION

A novel

REBECCA
YARROS

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın kendi görüşünün ürünüdür. hayal ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı © 2024 Rebecca Yarros'a aittir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından
[yayınlanmıştır www.apub.com](http://www.apub.com)

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662514708 (ciltsiz)
ISBN-13: 9781662514692 (dijital)

Kapak tasarımı: Caroline Teagle
Johnson Kapak görseli: © Rebecca King
/ Arcangel

Anneme

İÇİNDEKİLER

<u>BİRİNCİ BÖLÜM: Hudson</u>	<u>İKİNCİ</u>
<u>BÖLÜM: Allie</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Allie</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Hudson</u>	
<u>BEŞİNCİ BÖLÜM: Allie</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM: Allie</u>	
<u>YEDİNCİ BÖLÜM: Hudson</u>	
<u>SEKİZİNCİ BÖLÜM: Allie</u>	
<u>DOKUZUNCU BÖLÜM:</u>	
<u>Hudson</u>	<u>ONUNCU</u>
<u>BÖLÜM: Hudson</u>	
<u>ONBİRİNCİ BÖLÜM: Allie</u>	
<u>ONİKİNCİ BÖLÜM: Allie</u>	
<u>ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Allie</u>	
<u>ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Hudson</u>	
<u>ON BEŞİNCİ BÖLÜM: Allie</u>	
<u>ON ALTINCI BÖLÜM: Allie</u>	
<u>YEDİNCİ BÖLÜM: Hudson</u>	<u>SEKİZİNCİ</u>
<u>BÖLÜM: Allie</u>	
<u>ON DOKUZUNCU BÖLÜM:</u>	
<u>Hudson</u>	<u>YİRMİNCİ BÖLÜM: Allie</u>
<u>YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM: Allie</u>	<u>YİRMİ</u>
<u>İKİNCİ BÖLÜM: Allie</u>	
<u>YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Hudson</u>	<u>YİRMİ</u>
<u>DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Allie</u>	
<u>BÖLÜM: YİRMİ BEŞ: Allie</u>	
<u>BÖLÜM: YİRMİ ALTI: Hudson</u>	

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM: Allie YİRMİ
SEKİZİNCİ BÖLÜM: Allie
YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM: Hudson
OTUZUNCU BÖLÜM: Hudson
OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM Allie
BÖLÜM OTUZ İKİ: Allie
OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: Allie
OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM:
Allie
OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM: Hudson
OTUZ ALTINCI BÖLÜM: Allie
OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM: Hudson OTUZ
SEKİZİNCİ BÖLÜM: Allie
OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM: Hudson
EPILOG: Allie
YAZAR HAKKINDA
BİLGİLER

BİRİNCİ BÖLÜM

Hudson

On bir yıl önce

Böyle günlerde, kurtarma yüzücülüğü okuluna başvuran adayların yüzde yetmiş üçünün neden eğitimden geçemediğini anlıyordum. Başarabilen yüzde yirmi yedinin içinde olabilmek için iki yazım kalmıştı.

Cape Cod'un güney kıyılarında öğleden sonra hava, Anma Günü için beyaz bulutlar ve bir miktar hipotermi ile birlikte altı fitlik denizler sundu. Sefil ve zorlu bir hava olabilirdi ama pratik yapmak için mükemmel bir havaydı.

Yorgunluk yirmi dakika önce başlamıştı, on dakika sonra bitkinlik onu takip etti ve hızla tam bir yıkıma yaklaşıyordum ama beş dakikaya daha ihtiyacım vardı. Bir yüz metre daha bu tür dalgalarda kişisel en iyi derecemi geçmemi sağlayacaktı ve o noktaya ulaşana kadar pes etmeyecektim.

Üç yüz saniye hiçbir şey değildi.

Nefes çalışmalarına odaklandım, başımı eğdim ve her bir saniyeyi sayarak ileriye doğru yüzdüm. İki yüz on birde, saf tuzlu sudan bir nefes çektim ve öksürerek çıktım, şnorkelin tüpünü kaplayan şişlikten kurtulur kurtulmaz ağızlığımı çıkardım.

"Hudson!" Gavin solumdan bağırarak babamızın sevgiyle bahsettiği yirmi üç metrelik balıkçı teknesinin motorunu durdurdu.

dördüncü çocuğu, ama yaşına bakılırsa ilk çocuğu sayılabilir. "Bugünlük bu kadar yeter."

"Kişisel rekorumu kırmak için otuz metreye daha ihtiyacım var," diye geri seslendim, bir sonraki dalgada suda ilerliyordum.

"Dalgalar daha da yükselmeden kışını tekneye sokmalısın," diye karşı çıktı, kapalı gökyüzüne rağmen gösterge panelinden güneş gözlüklerinin üzerinden bakarak. "Enkaz halindesin. Otuz metre gitmen mümkün değil."

"Cehenneme kadar yolun var." Ağızlığımı taktım ve yapabileceğimi kanıtlamak için tekrar gitmeye hazırlandım.

"Bu akşamdan kalma halim canıma okuyor ve bir sonraki antrenman seansınızda dümende Caroline'ın olmasını istemiyorsanız, ben bu akıntıda geri dönmek zorunda kalmadan önce buraya geleceksiniz." Tekne sürüklenirken kış tarafa doğru yürüdü, sonra eğilip merdivenin sallanan üst kısmını çözdü ve suya itti.

Kahretsin. Şaka yapmıyormuş.

Ablam böyle bir denizde beni dışarı çıkarmayı asla düşünmeyecek kadar gıdaklayan bir ana tavuktu, bu da kişisel en iyi derecemin beklemek zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Tekneye doğru ilerlerken yaşadığım hayal kırıklığı sonraki birkaç kulaç boyunca beni sıcak tuttu. Sonra kendimi üç basamaklı merdivene atmadan önce kış tarafın dalgalarla birlikte yükselip alçalmasını zamanladım.

"Seni özledim ve evde olduğun için mutluyum ama berbatsın. Neredeyse içiyordum." Dar yüzme güvertesine ve havlu kaplı koltuğa tırmandım, sonra merdiveni yukarı çektim. Solmuş deriyi korumazsak babam bizi öldürürdü. Önce yüz maskemi, sonra da dalgıç giysimin kapüşonunu çıkarıp Gavin'in ayaklarının dibindeki siyah kanvas çantaya atarken tekne yine sallanıyordu.

"Beni yaraladın, küçük kardeşim." Alaycı bir tavırla göğsüne dokundu ve bir sonraki kabarışta sürücü koltuğunun arkasına tutundu. "Eve gidelim de babamın bütün gün üzerinde çalıştığı konferansı dinleyebileyim. O kadar uğraşıp da konuşmasını yapacak kimseyi bulamamasını hiç istemem."

"O sadece ..." Ailemizin kafesinin ortasında kararını açıkladığından beri olduğu gibi kelimeler kifayetsiz kalıyordu.

Sabah.

"Üniversiteyi bıraktığım için hayal kırıklığına uğradım," diye ekledi Gavin. "Evliyken ve *iki* işte birden çalışırken üniversite diplomasını almayı başaran Caroline'in aksine."

"Kendini kız kardeşimizle kıyaslama ve babamı rahat bırak. O sadece şaşkın." Takım elbisemin geri kalanını çıkardım, dalgıç çoraplarını da attıktan sonra üzerimde onun eski Hawaii desenli şortu kaldı.

"İki yılda dört kez bölüm değiştirdim," dedi Gavin, direksiyonun üstünden Bruins şapkama uzanırken. "İnan bana, babam hiç şaşırmadı."

İyi bir noktaya değindin. Gavin iyi vakit geçirmesiyle bilinirdi, bir şeylere bağlı kalmasıyla değil.

"Annem işleri yoluna koyana kadar geceyi Caroline ve Sean'da geçirebilirsin." Tuz ve güneşten yıpranmış güverte halısının üzerinden ona doğru ilerledim.

"Annemi dağınıklığımla bırakmayacağım. Konu değişti." Gavin'in ağzında bir gülümseme belirdi. "Daha on yedi yaşındasın ve tüm birikimini yeni bir mayoya yatırıyorsun. Sanki Alaska'ya gerçekten yüzerek gitmeye çalışıyorsun. Yatağının üzerindeki haritayı fark etmediğimi sanma."

"Bazı hayaller değişmez." Üç yıl önce bir belgesele rastlamıştım ve o zamandan beri Sitka'da görev yapan bir kurtarma yüzücüsü olmak istiyordum. İnsanlara yardım etmek mi? Tamam. Adrenalin? Tamam. Yaşadığım tek yerden ülkenin diğer ucuna taşınmak mı? Tamam. Arka koltuktan havluyu aldım, sonra başıma ve göğsüme geçirdikten sonra üzerime bir tişört geçirdim. "Ve beni dışarı çıkardığın için teşekkür ederim. Babam çok meşgul."

"Yardıma olacaksa seni her gün getiririm." Gavin şapkamı göğsüme bastırdı ve tekne sallanırken dengemi mükemmel bir şekilde korudu.

"Teşekkürler." Onun sözüne inanmamam gerektiğini biliyordum. Çok iyi niyetliydi ama sözünün eri değildi. "Alıştırma muhtemelen biraz abartılı ama bana çalışacak bir şey veriyor." Şapkamı geriye doğru taktığımda esintiyle birlikte kollarımda tüylerim diken diken oldu. Altmış dört derece

Yılın bu zamanı için yüksekti ama yine de sudan çıkar çıkmaz donuyordu.

"Buna saygı duyuyorum." Anahtarı çevirdi, motoru çalıştırdı ama yanımdan geçerken rölantide tuttu. "Bu bir *kayık* mı?"

"Burada mı? İmkânı yok." Başımı çevirip onun görüş açısını takip ettim ve yaklaşık yüz metre batıda, içinde küçük bir dıştan takma motor ve iki kişi varmış gibi görünen küçük tekneyi gördüm.

"Ne halt ediyorlar bunlar?" Kayıkçılar dalgaların arasında gözlerini kırıştırıp dururken Gavin, koltukları olması gereken yere tekrar tekrar eğilerek sordu. "Sörf mü?"

Midem denize atılmış bir kaya gibi çöktü ve torpido gözünden dürbünü kapıp merceklerden diğer tekneye baktım.

Lanet olsun. Benim yaşlarımda iki kız, on dört metrelik, daha iyi günler görmüş küçük bir motoru olan bir teknenin ortasında oturmuş, çıplak elleriyle su çıkarıyorlardı. "Sallanmıyorlar, su boşaltıyorlar." Ve esmerlerin hiçbiri can yeleği giymiyordu. Gavin'e dürbünü uzattım, o da gözlerine kaldırdı. "Yardım etmeliyiz."

"Lanet olsun." Gavin dürbünü torpido gözüne attı ve kapağını kapattı. "Bekle."

Gavin gaza basarken bir elimi ön camın kenarına, diğerini de gösterge panelinin tırabzanına dayadım.

Gavin trimi ayarlamadan önce teknemizin ön kısmı gökyüzünü öptü ve tekne düzleşirken neredeyse plan yaptık, ancak dalgaların gövdeye vurduğu darbeleri yumuşatmak mümkün değildi. Kemiklerimizi sarsan üçüncü darbeden sonra neredeyse yan yatıyorduk, Gavin küfretti ve yaklaşımımızı ayarladı.

"Üzerlerine gitmemiz gerekecek-" diye başladı.

"Akıntıyla birlikte," diye bitirdim. Sprey her dalgada ön camı ıslatıyordu. Gözlerimi tekneye kilitlemişim ve içimi korku kaplamıştı, küçük tekne bir sonraki dalgayla birlikte aşağı doğru devrilirken ve pruvadan su akarken bu korkuyu hızla adrenalin kovaladı.

Eğer daha önce başları belaya girmişse, şimdi de büyük bir tehlike içindeydiler.

Gavin'in arkasında sancak tarafına geçtim ve o gazı geri çekip yaklaşmamızı yavaşlatırken arka yolcu koltuğunu yukarı kaldırdım. Teknelerin frenleri yoktu. Şaka yapıyor olmalısın. "Sadece iki can yeleği mi var?"

"Gemide sadece ikimiz varız," diye seslendi Gavin, geminin iskele tarafından yaklaşık yirmi metre açıkta rölantide yavaşlarken.

Parlak sarı yeleklerden birini çekip üç klipsi gövdemde birleştirdim, sonra ikincisine uzandım ve aynı şeyi yaptım, ilkinin üzerine sığacak şekilde boyutunu genişletmek için tırnakları çektim. "Bizi yaklaştıracak mısın?"

Güneş gözlüklerini çıkararak, "İçlerine doğru sürüklenmeden ya da yanlarından geçmeden olmaz," diye cevap verdi. "Kahretsin, sanırım onlar-"

"İmdat!" diye bağırdı pembe tişörtlü kız, şiddetle sallanan teknenin pruvasında duruyor ve sanki onları görmemiş olma ihtimalimiz varmış gibi ellerini çılgınca sallıyordu.

Gözlerim büyüdü. "Otur!" A k l ı n d a n ne geçiyordu?

"Bana bir ceket ver." Gavin elini uzattı.

Arkada oturan kız diğerine doğru hamle yaptı ama olan olmuştu ve bir sonraki dalga zaten dengesi bozulmuş olan teknenin yan tarafından gelip onu alabora etti.

Kızlar suyun içinde kayboldular ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Ben gidiyorum." Yolcu koltuğuna tırmandım. Hiçbir şey yoktu beklemek için zaman.

"Cehennem gibi. Sana izin vermeyeceğim-" Daldım.

Dalgıç kıyafeti ile su zar zor tahammül edilebilirdi. Onsuz, sıcaklık karnıma bir yumruk gibi çarptı ve ciğerlerimde havayı tutmak için savaştım. Can yelekleri beni yukarı doğru çekti ve yüzeye çıkar çıkmaz tam bir nefes aldım, tuz gözlerimi yakıyordu.

"Lanet olsun, Hudson!" Gavin arkamda bir yerden bağırdı ama ben cevap veremeyecek kadar yüzmeye odaklanmıştım.

Lütfen, Tanrım, ikisinin de hayatta olmasına izin ver.

Her zamankinden daha hızlı hareket ettim, ceketlere rağmen, adrenalin ve beni bekleyen şeyden duyduğum dehşetin etkisiyle.

Alabora olan teknenin pruvasına yaklaşp iki kadını kıyıya tutunmuş halde bulduğumda kalbim küt küt atmaya başladı. Elleri sığ gövdenin dibindeki çıkıntıyı kavrıyordu ve rahatlama sözcüklerimi çaldı. Onlar iyiydi. Tehlikeli ama kötüleşen bir durumdaydılar ama hayattaydılar ve ... tartışıyorlardı?

"Delik olduğunu *bilmiyordum!*" diye bağırdı pembe tişörtlü olan, sırtı bana dönük olan yeşil giysili kıza. "Ya da benzininin azaldığını ve kayıkhaneden çıkarken içine atlamayı kesinlikle istemedim!"

"Tabii ki atladım," diye cevap verdi yeşil giysili olan, diş gıcırtilarının belirgin sesine rağmen sesi şaşırtıcı derecede sakindi. "Sizi durdurabileceğimi düşündüm. Babam bu tekneye *asla* binmememizi söylemişti."

"*Ondan* sadece birkaç dakika uzak kalmak istedim!" diye feryat etti pembeli kız. "Ve şimdi tekneyi batırdığımızı öğrenince ikimizi de öldürecek!"

"Buradan çıkmak ister misin?" Geminin yan tarafında yüzerken ceketlerin altında göğsüm kabararak sordum.

Her ikisi de kadınlar kopmuş onların kafalar benim yön, Omuzlarının üzerinden bana bakarken sırlıklam at kuyrukları su saçıyordu.

En yakınımıdaki kızın şakağındaki kırmızı çizgi dikkatimi çekti ama asıl dikkatimi çeken gözleri oldu. Neredeyse kalp şeklindeki yüzü için fazla büyüktüler, viski rengindeydiler ve odak noktası üzerimde gezinirken alçalan ve göğsümün üstündeki tokalarda oyalanan kalın, su çivili kirpiklerle çevriliydiler.

Bakışları benimkilere kilitlendiği anda bırakın düşünmeyi, *nefes almayı* bile unuttum. Daha önce hiç yıldırım çarpmamıştım ama eminim böyle hissettirmiştir. Ve kanaması vardı. Tamam. Kendine gel. *Kendine gel.*

"Yaralısın-" diye başladım, göğsüm tamamen mantıksız bir endişeyle gerilmişti.

"Tanrıya şükür!" Pembeli kız tekneyi itti ve kendini bana doğru fırlattı.

Onu tamamen içgüdüsel olarak yakaladım.

"Daha on dört yaşındayım ve sırf gazı ya da tekneyi kontrol etmediğim için ölmek için çok gencim," dedi pembeli kız dramatik bir şekilde, korkmuş kahverengi gözleriyle bana bakarken omuzlarımı tutarak. "Ve ben çok iyi yüzemem."

Ve can yeleği olmadan eski bir kayıkla mı gelmişti? "Bana bir saniye ver, seni halledelim." Tekneye doğru tekme attım. "Hayatın buna bağlıymış gibi dayan."

Kız öfkeyle başını geriye çekti, çenesi neredeyse yerinden çıkacaktı.

"Üzerinde iki can yeleği var Eva," dedi viski gözlü kız sessizce. "Seni teknesine geri götürmeden önce onlardan birini giymen gerekiyor."

"Ah. Elbette." Bir başka dalga yükselip bizi alçaltırken Eva teknenin gövdesine tutundu ama tekneyi batırmadı. "Allie için geri geleceksin, değil mi?"

"Ben iyi olacağım Eva-" diye tartışmaya başladı diğeri.

Soğuk iliklerime kadar işlerken, Allie olduğunu tahmin ettiğim yeşiller içindeki kıza, "Aslında, sanırım önce seni geri götürmem gerekiyor," dedim.

"On altı yaşında ve benden çok daha iyi yüzüyor." Eva'nın sesi yükseldi.

"Bu kesinlikle doğru." Allie'nin dişleri takırdadı. "Lütfen Eva'yı al. Ben bekleyeceğim."

"*Kanaman* var ve tartışacak vaktimiz yok." Akıntı bizi sürüklerken aralarında kalmak için tekme attım.

"Sadece kafa derim, bacaklarım değil. İyi olacağım." Endişeli bakışları Eva'ya doğru kaydı.

"Özür dilerim mi?" Hangi dünyada bir kafa yarası bir uzuv yarısından daha iyiydi?

"Gerçekten iyi yüzemiyor. Lütfen onu buradan çıkarın," diye yalvardı Allie, çenesinden pembe sular damlıyordu. "Adın ne senin?"

"Hudson Ellis." Bu iş çok uzun sürüyordu. Üstteki tokaları açtım ve Eva omuzlarımdan çıkar çıkmaz ceketini kaptı. "Hey-"

"Hudson." Allie'nin dişleri takırdadı. "Ben Alessandra. Kardeşin var mı bilmiyorum ama benim için kız kardeşlerimden daha önemli bir şey yok."

Kız kardeşler. Bu onun reddini açıklıyor.

"Dans etmek dışında," diye mırıldandı Eva, bir başka dalga bizi sarsarken kollarını teker teker can yeleğinin içine sokarak.

"*Hiçbir şey,*" diye tekrarladı Alessandra, bakışlarımı rehin alarak. "Önce küçük kız kardeşimi almalısın. Lütfen. Onu burada bırakamam." Gözlerinden korku akıyor, kaşlarını çatıyor ve dudaklarını büzüyordu ama sivri çenesini kaldırdı. "O gelene kadar gitmeyeceğim."

Kahretsin. Tıpkı Caroline'ı ya da Gavin'i asla terk edemeyeceğim gibi. Bu ihtiyacı hücresel, ilkel bir düzeyde anlıyordum. Birbirimize bok atıyor olabilirdik ama ne olursa olsun birbirimiz için ortaya çıkıyorduk ve Alessandra da kardeşleri hakkında benim kadar şiddetli hissediyordu. Göğsümün içinde bir şey çatladı ve sağduyumun her zerresi suya dökülmüş olmalı, çünkü bu basit talep bana onu *tanıdığımı* hissettirdi.

"Kardeşlerim var," dedim bir sonraki toka setine uzanırken. "Anladım."

Gözleri şaşkınlıkla hızla kısıldı. "Ne yapıyorsun sen?"

Sağ kolumu ceketimden sıyırdım, sonra uzanıp aralarındaki tekneye tutundum ve sarı neopren kaplı yüzdürme cihazının geri kalanını sol kolumdan kaydırıp ona uzattım. "Giy şunu."

"Hayır." Cekete baktı ve tekrar bana döndü. "Buna ihtiyacın var. Dalgalar çok yüksek."

"İstemiyorum. Ben harika bir yüzücüyüm ve aklıma gelen tek uzlaşma yolu bu." Ona güven verici olduğunu umduğum bir gülümseme verdim. "İkinizi de tekneye bindirmemiz beş dakikadan az sürer."

"Beş dakika mı?" Eva panikledi.

"Daha az," diye tekrarladım, gözlerimi Alessandra'dan ayırmadan. "Beş dakika için her şey yapılabilir. Ben ikinizle birlikte kalacağım."

her zaman. Ceketini al." Kurtarma operasyonları hakkında okuduğum her şeye ters düşüyordu ama umursayacak durumda değildim.

"Bunu sana yapamam." Başını iki yana salladı. "Ben bir yabancıyım," diye hatırlattım ona.

"Hayır. Sen Hudson Ellis'sin." Kolları titredi.

"O zaman bir çıkmazdayız, çünkü sen kardeşini bırakmayacaksın, ben de seni bırakmayacağım." Can yeleğini ona doğru ittim. "Oldukça inatçıyım, bu yüzden beklemenin tek yaptığı ikinizin de suda kalma süresini uzatmak."

"Hadi Allie, *donuyorum!*" Eva kandırdı.

Alessandra ceketini aldı ve giydikten sonra üçümüz de Gavin'e doğru yüzdük.

Kızları kayığa bindirdiğimde her ikisinin de dudakları mavimsi bir renk almıştı ve dalgalar kayıklarından geriye ne kaldıysa yutmuştu.

"Aklından ne geçiyordu?" Gavin beni tersledi.

"Yaşıyorlar." İlk itirazına rağmen siyah Rip Curl kapüşonlumu Alessandra'ya verdim, ardından ikisini de oturtmadan önce elimizdeki neredeyse tüm havluları Eva'ya uzattım. "Seni bir doktora götürmeliyiz."

Alessandra başını salladı ve eşofmanımın fermuarını çekti. "Annemiz gittiğimizi anlayacak."

Ciddi misin? Kaşlarım saç çizgime çarptı.

"Eğer bir doktora ihtiyacın varsa, o zaman gitmeliyiz," diye fısıldadı Eva.

Alessandra ses tonunu kız kardeşine doğru sertleştirerek, "Hayır," dedi. "Bize ne yapacağını hayal edebiliyor musun?"

Ne oluyor lan? Gav ve ben yapmamamız gereken bir şey yaparken yakalandığımızda bile, annemin ilk tepkisi her zaman aptallığımızın bizi öldürmemiş olmasından duyduğu rahatlama olurdu.

"Babamı arayabiliriz. Bekle. Ona benim-" Eva başladı, gözleri panikle dolmuştu.

"Ona *hiç* söylemiyorum, değil mi?" Alessandra elleri kapüşonumun kollarında kaybolurken karşılık verdi. Bu lanet şey onun üzerinde neredeyse bir elbise gibiydi.

"Kafana bakabilir miyim?" Gavin tekne sallanırken yanımdan geçerken sordu. Teknemiz küçük sandaldan daha derindi ama fırtına yaklaşırken burada daha fazla kalmamamız gerekiyordu.

Alessandra başıyla onayladı ve Gavin onun üzerine eğilerek yarayı inceledi.

"Küçük ve kanaması çoktan durdu. Muhtemelen dikişe gerek yok," dedi ve seçimlerimi daha sonra konuşacağımızı belirten bir bakış attı.

"Lütfen bizi eve götürebilir misiniz?" Alessandra'nın omuzları dikleşti ve hem etkileyici hem de biraz sarsıcı bir hızla kendini toparladı, ancak gözleri düşünmemizi istediği kadar sakin olmadığını ele veriyordu. *Sanki gösteri yapıyormuş gibi.* "Biz yaşıyoruz-"

Gavin yüzünü buruşturarak, "Nerede yaşadığınızı biliyorum," diye araya girdi. "Seni alacağız."

Öyle mi yaptı? Bakışlarım ona doğru kaydı.

"Teşekkür ederim." Alessandra dizlerini eşofmanımın içine soktu ve bakışları benimkilere kaydı. "Gerçekten. Teşekkür ederim Hudson."

"Sorun değil." Kahretsin, adımı söyleme şekli hoşuma gitmişti.

"Yaklaşık on beş dakikamız var." Gavin bana baktı, sonra konsolu işaret etti, ben de onu gösterge panelinin arkasındaki koltuklara kadar takip ettim. "Bu çok pervasızcaydı." Başını bana doğru salladı ve gazı kökleyip şehrin batı yakasındaki kayalıklara, yerel plajların ötesine doğru ilerlerken tırabzana tutunacak vaktim bile olmadı. "Ve ona nasıl baktığına dikkat et. Kim olduklarını biliyorsun, değil mi?" Gavin sordu, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle, ama onların değil.

"Hayır, ama belli ki sen biliyorsun," diye cevap verdim, kanımı hareketlendirmek için havlumu kollarıma sürterek. Kahretsin, çok soğuktu. "Ve ona bakmıyorum." Yüzüm öne dönük olduğu için bu tam olarak bir yalan sayılmazdı.

"Bütün bu olanları izledim. Bakıyorsun." Alay etti. "Ve bu sadece başını belaya sokacak. Onlar Rousseau'nun en genç kızları. Alessandra ve Eva, eğer doğru hatırlıyorsam. Ona çıkma teklif etmeyi unut, eğer düşündüğün buysa.

Aileleri, bırakın yerel halkı, kendi sosyal çevreleri dışında kimseyle görüşmelerine bile izin vermiyor."

Rousseau. Uçurum kenarında yazlığı olan ailelerden biri. Eski para.

Göğsüm allak bullak oldu. "Balerinler." Onları tanımadığıma şaşmamalı. Her yaz burada eğitim görürlerdi ama anneleri onları her yıl dans eden turistlerin ve zengin ailelerinin akınına uğrayan yarışma için Ağustos ayında sahneye çıkarana kadar çoğunlukla kilit altında tutarlardı. "Dört kişiler, değil mi?" Bir iki tanesini kafeye uğradığımda gördüğüme emindim ama ben yazlarımı genellikle plajda cankurtaranlık yaparak geçirirdim.

"Evet," diye onayladı. "Ve Lina'nın sessiz dediği kişide gözün var, o yüzden yapma."

"Lina kim?" Az önce Eva'nın lehine yaptığı tartışmadan sonra Alessandra'nın sessiz olduğunu düşünmek zordu.

İrkildi. "En yaşlısı. On dokuz yaşında, inanılmaz yetenekli, muhteşem ve çok sinir bozucu. Üç metre kalınlığında duvarları var ve ne yazık ki senin için, sanırım bu duvarlar aileden geliyor."

"Belli ki bazı yerel halkla etkileşim içindeler." Ona bilmiş bir bakış attım.

"Alessandra Lina değil. Kuralları çiğnemeyecek," dedi Gavin akıntıyı keserken. "Ve bu küçük kurtarma aramızda kalacak, çünkü Caroline onlardan *nefret ediyor*. Bir milkshake olayı ve onların hak sahibi olmasıyla ilgili bir şey."

Kahretsin. İsteyeceğim son şey Caroline'ın duygularını incitmekti. "Alessandra olduğundan şüpheliyim." Belki onunla sadece beş dakika geçirmiştım ama pek de hak sahibi gibi görünmüyordu.

"Ona bakmamak için çok fazla. Ve cidden, çıkmalarına izin verilmiyor ve ben de senin orada sinirlenmeni izlemek istemiyorum." Gavin gözlerini devirdi, sonra merhametle kazmayı bıraktı.

Omzumun üzerinden baktım ve Alessandra'nın iki can yeleğini fark etmenin onun için bir anormallik olmadığını düşündüren bir şekilde beni izlediğini gördüm. Bahse girerim her zaman bu kadar farkında, detaylara bu kadar dikkatliydi. Dikkatli olmak kolaylıkla sessiz olmakla karıştırılabilirdi, özellikle de etrafta bu kadar çok kardeş varken.

Başını eğdi ve ben de onunla daha fazla zaman geçirmek için duyduğum mantıksız ihtiyaçla kaburgalarımın vuruldu. Romantik olarak değil tabii ki, o benim ligimin tamamen dışındaydı. Ne tür müzik dinlediğini, hangi kitaplardan hoşlandığını, hangi filmleri sevdiğini bilmek istiyordum. Tecrit edilmesine aldırıp aldırmadığını ve onu neyin gülümsettiğini bilmek istiyordum. Kayalıklara yaklaştıkça göğsüm daha da sıkışıyordu.

Önümüzdeki beş dakika içinde söyleyeceklerim ya da yapacaklarım, onu gerçekten tanıma şansına sahip olup olmayacağımı ya da bunun beni hep merakta bırakan tek seferlik bir karşılaşma olup olmayacağını belirleyecekti.

Bir eliyle dizlerini göğsüne çekip diğer eliyle tırazana tutundu, sonra kız kardeşi duyamadığım bir şey söyleyince başını çevirdi.

Sonunda yazlık konakların çoğunun bulunduğu kayalıkların dibindeki okyanus kenarındaki devasa iskele ve kayıkhaneye vardığımızda, biri endişeli diğeri öfkeli iki esmer kadın bizi bekliyordu.

"Kızgın," diye mırıldandı Gavin, iskelenin iskele tarafına yaklaştığımızda kızgın olana bakarak. "Nasıl gidiyor, Lina?" diye seslendi, sürüklenme mesafesine ulaştığımızda motoru rölantiye aldı. Önümüzdeki birkaç dalga bizi merdivene getirecekti ve eğer Gav mesafeyi yanlış değerlendirirse, babam bizi öldürecekti.

"Teknenizde kız kardeşlerim var, bu her şeyi açıklıyor." Lina ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Yine de seni gördüğüme sevindiğimi itiraf etmeliyim, Gavin."

"Not edildi." Kahretsin, kardeşim *kızarıyor* muydu?

"Onları nereden tanıyorsun?" Ben sancak tarafına geçip tekneyi iskeleye çarpmamak için şamandıraları atarken Eva bağırdı, sonra teknenin üzerine eğilip merdiveni yakalamaya ve tutunmaya hazırlandı.

"Seni ilgilendirmez," diye karşılık verdi Lina. "Şimdi Ellis'lere teşekkür edin ve şu merdivenden çıkın - kahretsin, Allie, yaralandın mı?" Üstümüzde dizlerinin üzerine çöktü, biz merdivene doğru sallanırken iskelenin kenarından bize bakıyordu.

"Yaralanmış mı?" Diğer kız kardeş hemen Lina'ya katıldı. "Ne kadar kötü? Merdivenden çıkabilecek misin?"

"Endişelenecek bir şey yok Anne," diye yanıtladı Alessandra. "Söz veriyorum."

Kalın merdiveni tuttum ve teknenin ağırlığını yakaladığımda ahşap inledi, hızla bütünün etrafına bir ip doladım ve bizi orta klempten bağladım, böylece bir sonraki dalga bizi götürmedi veya yapıyı ortadan kaldırmadı.

"Onları tanıyor mu? Lina gizlice dışarı mı çıkıyor?" Eva Alessandra'ya tısladı ve Gavin motoru durdurdu.

"Öyle görünüyor," dedi Allie, Eva'yla birlikte bana doğru ilerlerken gülümsemesini bastırarak. "Aferin ona."

Göğsümde bir fişek gibi bir umut kıvılcımı çaktı. Belki Gavin haklıydı ve o kural tanımaz biri değildi, ama bahse *girerim* o kural tanımaz biri olabilirdi.

Eva ıslak havlularını teknenin zeminine bıraktı, sonra teşekkürlerini mırıldandı ve dalgalar arasında merdivene tırmandı. Bir sonraki dalga yüzme güvertesine ve koltukların üzerine su sıçrattı.

Gavin, Alessandra'ya "Bir sonraki vurmadan önce oraya çıkmalısın," dedi ve ben ciddi ciddi kardeşimin suratına yumruk atmayı düşündüm.

"Doğru. Bizden sonra geldiğiniz için teşekkür ederiz." Bana hızlı bir gülümseme sundu.

"Rica ederim." Ona yardım etmek için elimi uzattım ama o çoktan koltuğun üzerinden tırmanmaya başlamıştı ve zahmetsizce merdivene ulaştı. Bir sonraki dalga gelmeden önce birkaç basamağı çıktı,

Sonra daha küçük bir dalga bizi sarsarken yüzünü buruşturarak aşağıya baktı. "Lanet olsun. Hala senin kapüşonlunu giyiyorum."

"İki seçenek var." Ona sııttım. "Ya sende kalsın ya da bir dahaki sefere seni tekneyle gezmeye götürdüğümde yanında getir."

"Kahrolası cesur," diye mırıldandı Gavin nefesinin altında.

Öyleydi ama bir sonraki dalgadan önce belki on saniyem vardı.

"I . . ." Ağzı iki kez açılıp kapandı. "Biriyle çıkmama izin yok ve sadece yaz için buradayım."

"Tahmin etmiştim." Sırıttım genişledi. "Yaz için arkadaş edinebilir misin?"

Kaşları çatıldı. "Tartışılır. İnsanlarla aram pek iyi değildir."

"Tartışmaya değer olduğuna karar verirsen Ellis'e -kafeye- bir not bırak, Alessandra." Kelepçeye uzandım ve gözlerimi ondan ayırmadan bizi çözdüm.

"Pekâlâ." Gülümsedi ve kalp atışlarıma sadece arkadaş olacağımızı hatırlatmak zorunda kaldım. "Bir arkadaş bana Allie derdi."

Evet.

"Allie o zaman." Gavin motoru çalıştırırken ipi merdivenden kurtardım.

Az önce kuralları esnetmeyi *düşündüğünü* itiraf ettiğine inanamıyormuş gibi başını salladı ve merdivenden kız kardeşlerine doğru tırmandı.

O yazın sonunda, benim en iyi arkadaşımdı. Bir sonraki yazın sonunda ise benden nefret ediyordu. Ve onu suçlamadım.

İKİNCİ BÖLÜM

Allie

On beş ay sonra

Görüşüm sarsıldı ve kulaklarım cınladı. Az önce ne olmuştu?

"İyisin," diye söz verdi Lina, yüzümden aşağı sıvı damlarken başıma bir şey dayadı. "İyi olacaksın, Allie. Sadece dayanman gerekiyor. Çok özür dilerim. Virajı asla bu kadar hızlı almamalıydım."

Kız kardeşime bakarken gözümün kenarında alevler dans ediyordu ama kelime bulamıyordum. Dumanın ve erimiş lastiğin keskin kokusu her nefes alışımında ciğerlerimi yakıyordu.

Lina bana gülümsedi. "Seni seviyorum, Allie. Çok özür dilerim."

Ona, benim de onu sevdiğimi söylemek için ağzımı açtım ama başımdan başlayıp bacağıma yayılan acıyla birlikte ağzımdan çıkan tek şey bir inilti oldu. Hareket etmeye çalıştım ama sol ayağım setin çimenli kenarına vücudumun geri kalanını sarsacak kadar çarpsa da sağ ayağım tepki vermedi. Neredeydik? Bir yolun kenarında mı? Neden bu kadar üşüyordum?

"Beni dinle," diye emretti Lina, sesi keskinleşti ve tekrar odaklanmadan önce her şey bir saniyeliğine döndü, ancak sözlerinin bir kısmı kafamı bölen aralıksız cınlamanın içinde kayboldu. Şakağımın üzerine daha fazla baskı uyguladı. "Kalbinin sesini dinle ve geride bıraktıklarına iyi bak."

Gitmek mi? Neden bizi terk etsin ki? Anne ve Eva'ya nasıl bakacaktım? Onların ona ihtiyacı vardı, bana değil. Hepimizin güvendiği kişi Lina'ydı.

"Yaşamak zorundasın." Lina yüzüğünü -annemin yüzüğünü- elinden çıkarıp beyaz eteğimin cebine soktu.

En azından beyazdı. Şimdi yer yer kahverengi ve gri, yer yer de kırmızıydı.

Lina ellerimi başıma bastırılmış kumaş demetine doğru kaldırdı. "Seni seviyorum. Sakın kıpırdama. Yardım geliyor, burada bekle." Ayağa kalktı ve mavi elbisesinin eteklerini fırçaladı, sonra setin kenarından aşağı koştu, uzun kahverengi saçları arkasından uçuşarak koşmaya başladı.

Kal. Kelime kafamın içinde gün gibi açıktı ama dudaklarım kıpırdamadı.

Alevler gece gökyüzüne yükseldi ve Lina'nın koştuğu budaklı ağacın dallarını yaladı.

Sadece bir ağaç değil. Lina'nın arabası. Bagajın dibine çökmüştü, yolcu kapısı ardına kadar açıktı ve parçalanmış kaputun yanlarından ateş yükseliyordu.

Bir kaza. Bir kaza geçirmiştik. O ne halt ediyordu?

Hayır. Çılgılık atmaya çalıştım ama Lina sürücü tarafına koşarken hiçbir şey çıkmadı. Alevleri görmedi mi?

Arabada bu kadar önemli ne olabilir ki? Oh

Tanrım, Anne ve Eva ile-

Bum. Isı yüzüme çarptı ve geceyi aydınlattı. Araba patladı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Allie

ReeseOnToe: OMG, she's the best. I'm watching her dance Giselle tonight and I can't wait!

On yıl sonra

Parmağım favori çalma listemin üzerinde tereddüt etti. Bu gece riske atılacak bir gece değildi, bu yüzden telefonumu yanımdaki battaniyenin üzerine koymadan önce altındaki rutin seçime dokundum. İğne ve ipliği elime alıp çalışmaya başladım.

Bıçakla. İt. Çek. Sapla. İt. Çek.

Kulaklıklarımda Adolphe Adam'ın *Giselle*'i çalıyordu, tanıdık müzik gelecek performans dışındaki tüm düşünceleri bastırıyordu. Dün gece ilk perdenin varyasyonu sırasında çapraz sıçramalarda bir saniye geç kalmıştım ve bu bir daha olamazdı. Taytımın alt kısmını açılış gecesi için hazırladığım pointe ayakkabılardan birine dikerken kas hafızası ellerime rehberlik etti.

Burada Lina olmalıydı, ben değil. Annemin son üç aylık prova boyunca bana hatırlatmakta hiç zorlanmadığı gibi, bu rol için mükemmeldi.

Bıçakla. İt. Çek. Sanki iplik on yıllık keder yarasını kapatabilirmiş gibi dikiş attım, ama asla tam olarak iyileşmedi.

Kötü ayak bileğine lanet olsun, bu gece her şey mükemmel olmalıydı.

Annem geliyordu ve gösteriden hatırladığı tek şey kusurlar olacaktı. Elim titredi ve iğne kumaşı delerek parmağımın ucunu ısırdı. Keskin acıya yemin ettim, içgüdüsel olarak parmağımı ağzıma götürdüm, sonra hasar olup olmadığını kontrol ettim. Neyse ki deri incinmiş ama kırılmamıştı.

Hayatımdaki her şey bu ana kadar gelmişti. Barre'de geçirdiğim her saat. Kırılan her ayak tırnağı ve ayak parmağı, kazadan sonraki her ay rehabilitasyon, hatta asla gerçekten iyileşmeyecek gibi görünen tendinit. *Bu sahnedeki bu* rol için bedenimi, zamanımı, akıl sağlığımı ve bu gece gururlandırmak için yanıp tutuştuğum kadınla normal bir ilişkinin her türlü görüntüsünü feda etmiştim.

Onu kurban etmiştim. Tanıdık bir sızı kalp atışlarımla aynı anda atıyor, iğnenin ısırmasından çok daha fazla acı veriyordu. Yoksa o mu beni kurban etmişti? Elim durakladı.

"Orada iyi misin?"

Müzik Eva'nın sorusunu bastırdı, ben de kulaklığımı çıkarıp omzumun üzerinden soyunma odamdaki tek sandalyeye oturduğu yere baktım. Küçük kız kardeşimin keskin kahverengi gözleri makyaj aynasında dudak kalemini sürerken benimkilere kilitlenmişti.

"Allie?" Boyalı bir kaşını kaldırdı. Eva kalp şeklindeki yüzü, zarif yüz hatları ve şaşırtıcı bir inandırıcılıkla masum numarası yapabilen yuvarlak gözleriyle aramızdaki en tatlı kişi gibi görünebilirdi ama Rousseau kardeşler arasında yaralandığında ya da sadece rahatsız edildiğinde en hızlı saldıran oydu.

Annemin ilk kanı akıtma konusunda yetenekli olduğunu düşünürsek, en çok annemize benzemesi çok yerindeydi.

"Ben iyiyim." Cilalı bir gülümseme sundum. Şu anda annemi düşünmek gibi bir seçeneğim yoktu. Bunu yaparsam kalbim hızlanır, nefesim kesilir ve boğazım ... gibi kapanırdı.

Lanet olsun. Boynumu bükerek boğazımda büyüyen düğümü yuttum.

İşte böyle. Burnumdan nefes alıp ağızımdan vererek düğümü çözdüm ve performanslardan önce her zaman midemi saran bulantı dalgasını bastırdım. Bu gece bir tsunami gibiydi.

Eva'nın gözleri aynada hafifçe kısıldı. "Neden sana inanmıyorum?"

Sanki ona benim için endişelenmesi için bir sebep veriyormuşum gibi, hele de kumpanya dansçısı olarak ilk gösterisinde. Amerika Birleşik Devletleri'nde aynı topluluklarda dans eden en az dört çift kız kardeş daha tanıyordum ama Metropolitan Bale Topluluğu'nda kesinlikle sadece biz vardık.

Ama üç kişi olmalıydık.

"Stres yapacak bir şey yok." Orkestra sağdaki varyasyona geçerken sol kulaklığı yanımdaki yumuşak gri battaniyenin üzerine bırakarak dikkatimi tekrar ayakkabıma çevirdim. *İt. Çek.* İğne ve ipliğin metodik hareketine odaklanarak varyasyonun koreografisini kafamda gözden geçirdim. Tüm zamanların favorilerimden biriydi - bu favorilik onu icra etmeyi daha kolay hale getirmiyordu.

İşte. Adrenalinin dün gece kostümlü prova sırasında ayak bileğimdeki ağrıyı maskeleyemeyi bıraktığı, tereddüt etmeme ve ritmimi kaybetmeme neden olduğu andı. Çok zorluyordum ama rol bunu gerektiriyordu.

"Achilles nasıl?" Eva aklımı okuyabiliyormuş gibi sordu.

"Peki." Başka bir cevap Eva'nın Vasili'ye koşmasına neden olurdu.

saniyeler içinde, kardeşlik kaygısı adına.

"Yalancı," diye mırıldandı, makyaj çantasını karıştırırken hareketleri giderek tedirginleşiyordu. "Nerede o?"

Çek. Bir kulağım açıkken, Eva'nın tezgahdaki makyaj fırçalarının yumuşak tıkırtılarına karışan müziği, hafifçe yer değiştirirken ısınan pantolonumun hışırtısını ve soyunma odamın köşesindeki, Metropolitan Opera Binası'nın sahne arkasını mesken edinen Ocak sonu soğuğunu önleyen ısıtıcının uğultusunu duyabiliyordum.

"Şanslı rujum hangi cehennemde?" Eva'nın sesi çatıya doğru yükseldi.

"Çantamı kontrol et."

"Ruthless Red giymiyorsun!" Bu tiz sesle söylenmişti.

"Hayır, ama sen giyiyorsun." Ona tekrar baktım. "Ve seni seviyorum."

Omuzları çöktü. "Sen de benimkini kaybedeceğimi biliyordun." Makyaj çantasını bıraktı ve benimkine uzandı, ağzının bir köşesi kalktı.

"Ben de seninkini kaybedeceğimi biliyordum." Başımı salladım.

"Teşekkür ederim." Rahatladığı neredeyse hissediliyordu.

Lacey en sevdiği panoya tutunarak kapıya hafifçe vurdu ve ben de diğer kulaklığımı çıkararak müziği tamamen kaybettim.

Lacey, "Mekâna otuz dakika var," diye bilgi verdi. "Oh, ve kız kardeşiniz-"

"Tam burada," diye araya girdi Anne, ela gözleri ve sofistike bir topuz haline getirdiği altın kahverengi bukleleriyle birlikte babamızdan miras aldığı geniş, rahat gülümsemesiyle açık kapı aralığına doğru eğildi. Eva ve ben saç konusunda annemizi tercih ederdik; saç tellerimiz o güne kadar demlenmiş olarak gördüğüm tüm espressolardan daha koyuydu ve Eva'nınki dümdüzken, benim dalgalarım ancak bir torba dolusu ürün ve kuaförde düzenli bakımla ehlileştirilebilirdi. Anne'in bukleleri her zaman zahmetsizce mükemmel görünüyordu.

Göğsümdeki baskı hemen hafifledi ve ağzım onunkini yansıtabilecek şekilde kıvrıldı, genişleyerek bir sırıtışa dönüştü. Okyanusu seven ailemizde Anne palmiye ağacıydı; kasırgada sallanır ama asla kırılmazdı.

"Anne!" Eva sandalyeden fırladı ve kollarını ablamızın boynuna doladı.

"Oha!" Anne güldü ve kollarını Eva'ya doladı, alyansındaki elmaslar parlak ışıklar altında parlıyordu.

"Teşekkür ederim Lacey. Onu yakaladık," dedim ve sahne amiri yoluna devam etmeden önce başıyla onayladı.

"Harika görünüyorsun!" Anne Eva'dan uzaklaştı ve ona hızlıca bir göz attı, gözleri yumuşadı. "Kostüm tam oturmuş. Seni orada görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben sadece birlikteyim." Eva omuz silkti ve kenara çekildi. "Asıl yıldız Alessandra. Değil mi, Allie?"

"Sadece bu gece için." Dikiş sırasını bağladım, sonra tuttuğundan emin olmak için ayağımı birkaç kez esnettim.

"Her gece, benim kitabımda." Anne şık siyah elbisesine rağmen yanımda diz çöktü ve sahne makyajımı lekelememeye dikkat ederek bana nazikçe sarıldı.

Kucaklaşmaya doğru eğildim, kollarımı ona sıkıca sardım, iğneyi ona batırmamak için başparmağımla işaret parmağım arasında tuttum. "Burada olmana çok sevindim."

Anne'in her şeyi yoluna koyma gibi bir huyu vardı. Babam iş için mi uzakta? Sorun değil, Anne programı biliyordu. Annem katılımımızla ilgili birimizi mi aydınlatıyor? Anne dikkatimizi dağıtmak için devreye girerdi. Sıcak bir kucaklamanın canlı örneği idi. Lina dördümüzün ilk çocuğu olabilirdi ama Anne her zaman en büyük kardeş havasına sahip olanımızdı.

"Ben de," diye fısıldadı Eva'ya yaptığı değerlendirmenin aynısını bana yapacak kadar geri çekilmeden önce. "Her zamanki gibi güzelsin. Harika olacaksın."

"Sadece onun için mükemmel olmasını istiyorum," diye cevap verdim, dizlerini yana çekip battaniyenin üzerine otururken.

"Sanki *mükemmelden* başka bir ayarınız varmış gibi," diye mırıldandı Eva.

Anne ona sitem dolu bir bakış attı ve ben de sağ ayağımı kucağıma aldım, aşıl tendonumdaki inatçı yanık yüzünden hafifçe irkildim. "Canın acıyor mu?"

Hiçbir şeyi kaçırmamayı Anne'e bırakın. "Ben-" diye başladım.

"Eğer *iyi* kelimesini ağzına alırsan" diye uyardı, zeki bakışları bileğime kilitlenmişti.

"Dün kortizon iğnesi oldu," dedi Eva, göz kalemini kontrol etmek için aynaya doğru eğilerek.

Anne'in kaşları havaya kalktı. "Kenna biliyor mu?"

"En iyi arkadaşım olarak mı yoksa Şirket'in doktoru olarak mı? Çünkü cevabım ikisine de evet," diye karşı çıktım. "Ve sen yirmi beş yaşındasın Eva." Taytımı diğer ayakkabıma geçirdim ve dikmeye başladım. "Bir noktada beni ispiyonlamayı bırakmalısın, değil mi?"

"Bir noktada ne zaman sakın olman gerektiğini öğrenmelisin," diye azarladı Anne.

"Yarın," diye cevap verdim, hızlıca dikiş dikerek.

Yarın set *Giselle*'den *Romeo ve Juliet*'e çevrilecekti ve Eva bu gösteride de kolorduda dans edecek olsa da, en azından performanslar için önümüzdeki birkaç hafta boyunca resmen izinli olacaktım. Kenna'nın önerdiği gibi bileğimi dinlendirmek için kendime bir ya da iki gün vereceğim ve sonra Isaac ile test edeceğim.

"Seninle her zaman yarın." Anne iç çekti. "Annem sakat sakat dans ettiğini bilseydi ..."

"Bunu kimden öğrendik sanıyorsun?" Eva şaka yaptı.

Ağzımın bir köşesi yukarı doğru çekildi. Haksız değildi. Acı çekerek performans sergilemek annemin bize hem sahnede hem de sahne dışında öğrettiği ilk dersti. Ne yazık ki bu bizi sadece profesyonel dansçılardan değil, aynı zamanda profesyonel yalancılardan oluşan bir aile yapmıştı. "Ben iyiyim. Sadece provalar, performanslar ve Isaac'le çalışmak arasında zor birkaç hafta geçirdim."

"Isaac?" Parmaklarım Aşil tendonum boyunca uzanan gümüş renkli yara izinin üzerinde gezinirken Anne başını kaldırıp Eva'ya baktı.

Kırılan camın sesi zihnimden geçti, ama daha fazla yerleşmeden hatırayı kestim. *Bu gece olmazdı*. Bu gece annem için dans edecektim, çünkü Lina'nın hiç şansı olmamıştı.

"Isaac Burdan," diye yanıtladı Eva.

"Ah, bir sonraki Balanchine," dedi Anne, ayağa kalkıp dizlerinin tozunu alırken. "Bana öyle bakma Eva. Artık dans etmiyor olmam sahnede neler olup bittiğini bilmediğim anlamına gelmiyor. Okuyorum."

Anne okumaktan fazlasını yaptı. Haven Cove Classic'in tamamı da dahil olmak üzere Şirket'in etkinliklerinin çoğunu organize etti - annemiz sayesinde yirmi yaş altı kategorisinde en önde gelen yaz yarışmalarından biri haline gelmişti.

"Yapmadığını hiç söylemedim." Eva tutuklanıyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Sadece Isaac'in bir sonraki Balanchine olduğunu okumanıza şaşırdım."

"Bunu onun önünde söyleme." Sırıttım, bağlamadan önce son birkaç dikiş b i t i r d i m . "Onun egosu

bina." Önce esnedim, sonra işaret ederek dikişleri denedim, ancak yaptığım işe güvendiğimde ayağa kalktım.

"Allie'nin onunla birlikte bir bale koreografisi yaptığını okudun mu?" Eva'nın ses tonu muzipçe yükseldi.

"Gerçekten mi?" Anne'in başı bana doğru döndü, kaşları yukarı doğru kalktı.

"Önemli bir şey değil. Belki de. *Fındıkkıran* sezonundan önce misafir sanatçıydı ve daha çok koreografiyi o yapıyordu ve ben de ona neyin işe yarayıp neyin yaramayacağını gösteriyordum." Stüdyodaki geç geceleri ve onun yatağındaki sabahları düşünmek beni sırttırdı. O Bay Doğru değildi, o gemi çoktan kalkmıştı. Ama kesinlikle Bay Doğru-Şimdi'ydi ve bu oldukça mükemmeldi.

"Bu çok büyük!" Anne'in gülümsemesi binaya güç verebilirdi. "Kendine ait bir bale-"

"Göreceğiz." Isaac söz konusu olduğunda beklentilerim gibi gülümsememi de küçük tuttum ve birinci perde için kostümüme uzandım.

Parmaklarımı sağ cebimdeki ametist yüzüğün üzerinde gezdirdim, sonra bilek manşetleri yıpranmış, solmuş siyah kapüşonlunun fermuarını açtım ve sandalyenin arkasına astım. Sonra ısınma pantolonumu çıkardım ve kostümün içine girdim.

Anne benimkine uzanırken Eva, "Fermuara sahip olmak güzel olmalı," diye mırıldandı. "Kolorduda hâlâ birden fazla kullanıcı için kancalı kapaklar var."

Anne fermuarıma uzandığında saçımı önümden çektim ve bir şekilde Eva'nın surat asmasına karşı dilimi tutmayı başardım.

"Eminim gelecek yıl bir fermuarın olacak," diye güvence verdi Anne, kostümümle işi bittiğinde sırtımı sıvazlayarak. "Annem ikinizin de bu gece sahnede olacağınızı duyunca çok heyecanlandı."

Başka bir mide bulantısı dalgası başladı. Bir saat önce içtiğim sebze çorbası yeniden ortaya çıkmakla tehdit ediyordu.

"Aile kutusunda mı?" Anne'in kocasıyla birlikte olduğuna şüphe yok. Battaniyeyi yerden aldım ve çantamın üstüne attım.

"Finn ve Eloise ile." Anne, ayakkabılarımı ve kemerlerimi test ederek birkaç kez pointe yükselişimi bir şahin gibi izledi.

"Eloise'in Vaganova'da öğretmenlik yaptığını sanıyordum." Aşil tendonumda protesto amaçlı bir ağrı hissederken yüz hatlarımı düzelttim.

"Daha yeni emekli oldu. Ve bir nedenden ötürü dublörün var," diye fısıldayarak bitirdi Anne, kaşları çatılmıştı. "Aşil'ine çok fazla yükleniyorsun ve-"

"Sadece müziğin başlamasını istiyorum," diye usulca araya girdim, bakışlarım koridora doğru yürüyen Eva'nın sırtına kaydı. "Başka bir rol olsa belki düşünürdüm ama Giselle . . ."

Anne'in gözleri benimkilerle buluştu; ışık, dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıp başını sallamadan önce hızla göz kırparak uzaklaştırdığı bir parıltıya takıldı.

"Gidelim mi?" Dansçılar açık kapıdan geçip kanatlara doğru ilerlerken Eva omzunun üzerinden sordu.

"Kesinlikle." Sahte bir gülümseme takındım ve başımı salladım.

Anne kolunu benim koluma doladı ve sesini alçalttı. "Seninle giyinmesine izin mi verdin? Kolordu ile birlikte olması gerekmiyor mu? Arkadaşlık kurması falan?"

"Tüm palavralarına rağmen gergin. Benden başka herkes için hâlâ yeni bir kız." Ben on sekiz yaşında kumpanyada dans etmeye başlamış, yirmi beş mumu üflediğimde çıraklıktan baş dansçılığa yükselmişim ama Eva önce Boston'da, sonra Houston'da birkaç yıl geçirip rütbe atlayana kadar MBC'ye seçmelere davet edilmemişti. "Sadece işleri onun için biraz daha kolaylaştırmaya çalışıyorum."

Anne kolumu nazikçe sıkarak, "Onun seçmelere katılmasını ve çok sevdiği o saçma Seconds uygulaması hesabını kabul etmesini sen sağladın," diye karşılık verdi. "Bence yardımdan fazlasını yaptın."

Koridora adım attığımızda Eva'yı Metropolitan Bale Topluluğu'nun sanat yönetmeni Vasily Koslov'la birlikte bizi beklerken bulduk. Göğsüm sıkıştı. Vasily'nin bizi bir araya getirecek ya da getirmeyecek gücü vardı. Gümüş rengi saçları her zamanki gibi özenle kesilmiş, üç parçalı takım elbisesi mükemmel bir şekilde ütülenmişti. Dans eden mavi gözleri olan bu uzun boylu adamın annemle aynı altmış dört yılı gördüğüne inanmak zordu.

Benim yaşımdayken de bu şirketteydiler, ama Vasili sonunda koreografiye geçmiş ve bizim

İcra Direktörü, annem ise en verimli çağında annelik ve nihayetinde öğretmenlik yapmak üzere gönülsüzce emekli olmuştu.

"İşte orada." Vasili gülümseyerek elimi uzattı, ben de uzattım. Müdürlüğe terfi ettiğimden beri her gösteriden önce yaptığı gibi parmak eklemlerime göstermelik bir öpücük kondurdu. "Gözlerimizi kamaştırmaya hazır mısınız, Alessandra?"

"Seni gururlandırmak için elimden geleni yapacağım." Midem bulandı.

Kendine hakim ol. Vasily'nin önünde kusmayacaksın.

Benimki öldüğünden beri babama en yakın olan şey oydu. "Bu gece annemiz için dans edecek," diye ekledi Eva.

"Sophie burada mı?" Bakışları Anne'e kaydı, sanki onu tanımaya çalışıyormuş gibi kaşlarının arasında iki çizgi derinleşti. "Klasik dışında o özel küçük okulundan hiç ayrılmıyor. Olacak mı?"

"Ona elinden gelenin en iyisini yapacağından emin olacağım," diye araya girdi Anne, o onu görmek isteyemeden ve biz mazeret bildirmek zorunda kalmadan önce.

"Ah." Kaşları çatıldı. "Annelli, değil mi? Dans etmeyen kız?"

"Klasik de dahil olmak üzere Şirket etkinliklerini de yönetiyor." Vasili'nin kötü bir niyeti olmadığını bilsem de, Anne'i savunmak için hemen tüylerim diken diken oldu. Sadece kendi yörüngesindeki insanları gerçekten görmek gibi kötü bir alışkanlığı vardı.

"O benim," diye cevap verdi Anne alıştırılmış bir gülümsemeyle, sonra Eva'ya ve bana baktı. "Daha sonra ikinizle buluşacağım. Sahil evi için yaz planları hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Yapamam-" diye başladı Eva.

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Anne küçük kız kardeşimize ciddi bir bakış fırlattı. "Sırf sen tatile çıkmıyorsun diye evi kaybetmeyeceğiz." O ela gözlerini bana dikti. "Ve bu senin için de geçerli. Sonra görüşürüz."

Başka bir şey söylemeden ayrıldı ve koridordaki kostümlü dansçı okyanusunda kayboldu.

"Haven Cove'daki ev mi?" Vasili sahneye doğru ilerlerken bana sordu, dansçılar bir kayanın etrafından akan dere suyu gibi onun yolundan ilerliyordu.

"Annem geçen yaz evi bir emanete bıraktı ve üçümüzün de her yıl orada birlikte vakit geirdiğimize dair kanıt sunmazsak evi satmak zorunda kalacağımız gibi saçma bir şart koştı," diye cevap verdi Eva ben daha fırsat bulamadan.

"Sophie'nin sesine benzemiyor." Vasili gözlerini kırptırdı. "O evden ve babanızın siz kızları yazın oraya götürmek zorunda kalmasından nefret ederdi. Yaz yoğunlaştırmalarında eğitim için pek çok fırsat kaçırıldı, ama en azından Klasik ortaya çıktı." Rolex'ine baktı. "Oh, Alessandra, Isaac ile konuştum. Koreografisini yaptığı yeni baleyi sonbahar programına dahil etmek için önümüzdeki hafta görüşmek istiyor."

Kalbim yerinden fırladı. "*Equinox*?"

"Öyle mi diyorsun?" Ağzı şaşkın bir gülümsemeye dönüştü. "Çok hoş." Koridorda koşuşturan genç bir bale üyesine dilini şaklattı ve dansçı azarlama karşısında hemen yavaşladı.

Heyecanımı sesimden uzak tutmaya çalışarak, "Bunlardan herhangi birinin icrasını görmek istersen ben hazırım," diye söz verdim. Vasili her şeyden önce davranışlara hayrandı.

"Buna minnettar olurum." Koridor ikiye ayrılırken başını salladı, her yol sahnenin farklı bir tarafına çıkıyordu. "Beni gururlandır, Alessandra. Sen de Eve. Ah, Maxim, işte buradasın." Diğer koridorda, Vasili'nin otuz yaşındayken gördüğüm her fotoğrafına benzeyen, baş belası koreograf oğluna doğru ilerledi.

"Bu *Eva*," diye tısladı Eva, adam uzaklaştığında. "Benden tamamen habersiz. Ama senin için heyecanlıyım." Kolunu belime doladı.

"Teşekkür ederim." Başımın yan tarafını kız kardeşiminkine yasladım. "Gelecek sezona kadar senin adını öğrenecek. Diğer tüm dansçılardan daha fazla parlıyorsun ve bunu görecek." Yılların disiplini beni sevinçle bağırmaktan alıkoymuştu. Eğer *Equinox*'u sonbahar programına koyarsak, sadece benim için yaratılmış bir rolüm olacaktı.

Performans öncesi ritüelimiz için kanatların davetkar karanlığına doğru yürüdük ve her seferinde yılların buharlaştığını hissettim.

Bir düzine dansçının ve birkaç sahne görevlisinin yanından geçerken adım adım ilerliyorduk. Bizi kalabalıktan ayıran birkaç santimlik ışığın olduğu perdenin en ucuna ulaştığımızda, yine altı yaşındaydım ve annemle babamın seyirciler arasında olup olmadığına bakıyordum.

Dört kişi olduğumuz yerde iki kişi olmamız dışında.

"Onu görüyorum," diye fısıldadı Eva, 1.85'lik bedenimin üstünden bakmak için fazladan santimlerini kullanarak.

"Ben de." Avuçlarımın içi ısındı ve kalbim hızla çarpmaya başladı, aile koltuklarına baktım -sağ asma kat, yedi numaralı loca- annemi ve en iyi arkadaşı Eloise'i hemen fark ettim.

Lanet olsun. Çoktan havaya girmişti.

Dışarıdan bakanlar için efsanevi Sophie Langevin-Rousseau, Metropolitan Bale Topluluğu'nun kraliyet ailesinden, sofistike ve zarafetin doruğunda biriydi ama ben karşımda fitili ateşlenmiş bir barut fıçısı görüyordum. Omuzları dik, çenesi kalkık, gümüş rengi siyah saçlarını kusursuz bir Fransız kıvrımıyla tutturmuş bir şekilde oturuyordu ama orkestraya bakarken onu ele veren, parmaklıklara sabırsızca vuran manikürlü parmak uçlarıydı. İzlemiyordu, kusurları avlıyordu. Belli ki geç kalan bir flütçü koşarak içeri girdiğinde, mükemmel boyalı dudakları onaylamaz bir şekilde büzüldü.

Anne kutuya ulaştı, ince çizgili takım elbiseli kocasının yanına oturdu ve programını açmadan önce bize doğru bir bakış attığına yemin edebilirim.

"Eloise iyi görünüyor," diye fısıldadı Eva. "Yanında getirdiği adamlar da öyle."

"Eloise her zaman kusursuz bir zevke sahip olmuştur," diye onayladım, Eva geri çekilip beni perdenin kenarında yalnız bırakırken serin bir esinti ensemdeki tüyleri kaldırdı.

İçimdeki dürtüyle savaştım ama o kazandı -her zaman olduğu gibi- ve zemin bölümünün en son sırasına bir göz attım. Sözleşmemde belirtildiği gibi ortadaki koltuk boştu. Göğsümdeki ağrı bu hafta her gece olduğu gibi yine patladı.

Varyasyonu gerçekten yakaladığım tek seferde, o-

Kes şunu.

Bunu bir kez yapmıştım, mükemmel bir şekilde dans etmişim ve bu gece yine yapacaktım. Bakışlarımı boş koltuktan ayırarak yerimi almak üzere kanatlara doğru yöneldim.

Birkaç dakika sonra perde açıldı, müzik başladı ve Everett'in Hilarion, ardından Daniel'in Albrecht olarak sahneye çıkışını izledim, ikisi de bizim seviyemizde beklenen mükemmelliği yansıtıyordu.

Seyircilerin alkışları arasında sahneye adımımı attığım anda adrenalın sistemime doldu ve ayak bileğimin yapmayı düşündüğü tüm itirazları hızla bastırdı. Işıklar ve müzik her düşünceyi tüketti, acıyı, endişeyi, hatta annemin bakışlarının kurşun ağırlığını bile *çaldı*, ta ki ben sadece Giselle'i dans etmiyordum, ben Giselle'dim.

Yirmi dakika sonra adrenalın azaldı, pointe'de her yükseldiğimde bacağımın arkasında acı parıldadı ve Eva'nın aile kutusuna baktığında kolorduda bir kalp atışı için kaydığını fark ettim. Bu çok küçük bir hataydı ama annemizin gecenin geri kalanında onu bu yüzden azarlayacağından hiç şüphem yoktu. Seyirciye arkamı döndüğümde ona güven verici bir gülümseme verdim ama bu, sahne makyajının altında yanaklarını kaplayan pembeliği azaltmadı.

Müzik benim varyasyonuma kaydı ve derin bir nefes aldım, kolumu kaldırarak bu anda önemli olan tek anneye -sahnedeki olana- ve sonra da müstakbel sevgilim Albrecht'e bir jest yaptım.

Ve sonra dans ettim.

Pointe'de ilk arabeske yükseldim ve sağ ayak bileğimde ağrı patladı. *Kahretsin*. Dişlerimi sıkarken gülümsemem hiç kaybolmadı.

Acı anlıktı ama o arabesk kusursuzdu ve önemli olan tek şey de buydu. Yerde ilerlerken, arabeski tekrarlayana kadar ağrım azaldı. Sonra çakmak gazıyla ıslatılmış bir alev gibi parladı. Tekrar ve tekrar yükseldi ve alçaldı, varyasyon devam ettikçe daha yüksek ve daha acı verici, her hareket gülümsememin sınırlarını, acı toleransımı test ediyordu.

Anne haklıydı. Bir dublörüm vardı. Ama sadece kendim için dans etmiyordum. Bu gece, Lina için dans ettim. Annem için dans ettim.

Sadece bu gece Aşil'ime söz verdim. Bu geceyi atlatmamı sağlayacaksa yarın dinlenebilir, bir sonraki performans için rolü yedeğime devredebilirdim. Onun önünde bocalayamazdım. Bir dizi dönüşten sonra gülümsemem yüzümü buruşturmaya başladı ve

Eva'nın gözleri diğer köylü kızlarla birlikte oturduğu yerden hafifçe açıldı. Bakışlarımı onunkilerden ayırıp dikkatimi tekrar seyirciye yönelttim ve sol ayağımla sahnede çaprazlamasına bir dizi zıplama hareketi yaparak sağ ayak bileğimdeki acıyı biraz olsun dindirip, mide bulandırıcı ama idare edilebilir bir seviyeye indirdim.

Sadece pike dönüşlerinden geçmek zorundaydım.

Müzik değişti ve sahnenin etrafını dolaşacak olan on sekiz dönüş serisine yöneldim.

Beş dakika için her şey yapılabilir. Sesi davetsiz bir şekilde zihnimden geçti.

Sadece on beş saniyeydi. Yapabilirdim.

Pointe dönerken yüzler bulanıklaştı ve acı alevleri bacağımı yalayıp dudağımı ısırmama neden olacak kadar şiddetli bir acıyla içimi yakarken dengemi korumak için başımı seçtiğim noktalara doğru salladım ve devam ettim. On birinci turda sol sahneye ulaştım, tiyatrodaki beni sabitleyen tek yer olan arka sıradaki boş sandalyeye baktım.

On iki. O koltukta oturan adamı gördüğümde kollarım titredi ve nefesim kesildi. *İmkânsızdı.* Bu biletleri sadece bir isim alabilirdi ve o da bunu on yıldır yapmamıştı.

On üç. Dönüşle birlikte başım döndü. Koltuk boştu. Acı beynimi uyuşturmuş olmalı.

On dört. Yoksa rüzgârın karıştırdığı ve güneşin öptüğü kumral saçlara bir anlık bir bakış mıydı bu?

On beş. Deniz yeşili gözlerini ve gülümsediğinde sol yanağında beliren gamzeyi hatırlayınca ateş ayak bileğimden göğsüme doğru yükseldi. O burada mıydı?

On altı. O koltuk *boştu*. On yıldır öyleydi ve Şirket'in onu öyle tutmasını sağladığım sürece de öyle olacaktı, tıpkı

Camın kırıldığı, çeliğin buruştuğu ve ayak bileğimin parçalandığı gecedен beri göğsümde kalbimin bulunduğu çukura Odaklan!

On yedi. Acının ta kendisi oldum. Son iki dönemece girdiğimde bileğim çığlık attı ve tendonumu sınırlarının ötesinde zorladı.

Orkestranın son kesik kesik vuruşları arasındaki sessizlikte, suyun altındaki parmakların şaklaması gibi bir ses duydum.

Varyasyonun son pozisyonu olan sağ dizimin üzerine çöktüm ve kolumu sahnedeki anneme uzattım.

Başardım, Lina. Başardım.

Ayağa kalkmaya çalışırken seyircilerden alkış sesleri yükseldi ama yer çekimi beni öne doğru çekti. Avuçlarım sahnenin cilalı yüzeyine çarptı ve Eva'nın sağımda bir yerde soluğunu tuttuğunu duydum.

Anlamak için önce bir kalp atışı, sonra bir kalp atışı daha gerekti.

Ayağım.

Yanıt vermiyordu, sanki başka birinin vücuduna aitmiş gibiydi.

Kemiklerimi titreten nükleer bir ıstırap patlaması içimden geçti, damarlarıma asit gibi nüfuz etti, varlığını yakıp kül etti, ta ki ağzımdan salondaki herkesi susturan bir çığlık olarak çıkana kadar.

Kariyerim bitmişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hudson

NYFouette92: Has anyone even seen Alessandra Rousseau since that break? And I don't mean reused content. I bet she's hurt worse than they're letting on. RousseauSisters4

Dört ay sonra Cape Cod açıklarında, Massachusetts

"Kesin şunu!" Kızgın okyanusun kükremesi ve hayatını kurtarmaya çalıştığım orta yaşlardaki adamın aralıksız, tiz çığlıkları arasında bağırdım.

Çığlık atmasına pek aldırmadım.

Beni boğmaya çalışması sinirime dokunmaya başlamıştı.

Adam beni kişisel yüzdürme aracı olarak kullanmaya çalışarak omuzlarımdan aşağı iterken Atlantik'i bir kez daha yüzümde hissettim.

Bu kadar yeter. Ellerini omuzlarımdan iterek kurtuldum ve yukarı doğru tekme attım, çırpınan adamı sırtı göğsüme gelecek şekilde kaldırmadan önce derin bir nefes çektim.

"Kes şunu, yoksa ikimizi de
boğacaksın!" "Ölmek
istemiyorum!" diye haykırdı.

"Yok artık, ben de!" Kollarını kendiminkilerle kenetledim ve gözümü köpeğinden ayırmadım; golden retriever cinsi köpek tehlikeli bir şekilde yaklaştığımız alabora olmuş teknenin yanında kürek çekmeye çalışıyordu. İmdat çağrısının zaman çizelgesine bakılırsa kırk beş dakikadan fazla bir süredir sudaydılar ve köpek dalgaların üzerinde başını zorlukla tutuyordu. "Kıpırdamadan durun ve sizi sepete götürmeme izin verin. Sonra köpeğini alacağım."

"Köpeğin canı cehennem!" Kolumu pençeleyerek kurtulmak için mücadele etti.

Bir an için bu ikisini hangi sırayla kurtarmak istediğimi düşündüm. Açıkçası, köpek daha iyi bir seçim olurdu.

Ortiz telsizimden, "Enkaza çok yaklaştınız ve yakıtımız bitmek üzere," dedi ama solumda gezinen pilota yanıt vermek için düğmeye basacak bir elim yoktu.

Bunun yerine bizi batmakta olan teknedeki -yirmi bir metrelik bir kayak teknesi gibi görünüyordu- uzaklaştırıp helikopterin aşağı doğru akan sularına doğru ittim. Su yüzümüze çarptı, bu da adamın daha fazla çırpınmasına neden oldu. Bir kolunu kurtardı ve dirsek atarak beni çenemden yakaladı.

Acı çok az hissediliyordu ama daha sonra hissedileceğini biliyordum. "Gir şu lanet sepete!"

Oraya varmak için neredeyse üstümden atlayacaktı. Çizgiden kurtuldum ve Beachman'a sepetin kaldırılmaya hazır olduğunu işaret ettim.

Beachman vinçteki pozisyonundan telsizle "Anlaşıldı," diye cevap verdi. "Onu şimdi içeri çekiyoruz."

Sepet dalgalardan yükseldi ve tekneye doğru geri döndüm.

"Hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun, Ellis?" Ortiz kulaklığımdan ders veriyordu, şüphesiz kokpitten bana dik dik bakıyordu.

"Köpeği yakalıyorum." Cevap vermek için düğmeye bastım, ardından alabora olan tekneye doğru yüzdüm. Sabah ışığı teknenin parlak gövdesinden yansıyor; belli ki yeni satın alınmıştı.

Ortiz'in telsizden "Tabii ki öylesin" diye homurdandığını duyduğuma eminim.

"Gerçekten bana köpeği kurtarmamamı mı söyleyeceksin?" Düğmeyi bıraktım ve yüzmeye devam ettim.

"Çabuk olun. Belki on dakikalık yakıtımız var." Çağrı geldiğinde devriye görevindeydik. Aksi takdirde burada birkaç saat daha kalabilirdik.

Köpeğin sonuçsuz bir şekilde tekneye geri tırmanmaya çalıştığı yere kadar dalgalarla mücadele ettim ve bir küfür mırıldandım. Tekneye çok yakındı. Dudaklarımı büzerek zorla bir ısıklık çaldım. Bir dalga yükselip onu yutmadan önce köpek kulaklarını dikti.

Sikeyim.

"Sakin-" Ortiz uyardı ama ben çoktan ağızlığımı takmıştım.

Yüzeyin altına daldım ve tehlikeli bir şekilde kayan teknenin yanına yüzdüm, köpeğin tasmaından tuttum ve gün ışığına geri yüzmeden önce şaşırtıcı derecede küçük gövdesini kendime doğru çektim. Ya cinsi konusunda yanılmıştım ya da o bir yavruydu.

Şanslıydım ki köpek havalandığımız anda nefes aldı, çünkü köpek kalp masajı konusunda tam olarak sertifikalı değildim. Onu göğsüme çektim, sonra ağızlığımı tükürdüm ve geriye doğru yüzerek, o lanet koydan çıkarılmaması gereken talihsiz kayak teknesinden uzaklaştım. "İyi iş çıkardın," dedim ona.

Beachman telsizden, "Yolcu emniyete alındı," diye duyurdu. "Sepeti senin için geri gönderiyorum, Ellis."

"Anlaşıldı." Rotor yıkamasına girdiğimizde köpek irkilmedi bile ve nefes alış veriş i ürkütücü derecede yavaştı. Hipotermi. Mayıs ayı buralar yüzücüler için pek de misafirperver değildi. "Neredeyse geldik. Aferin kızıma." Eldivenli elimi köpeğin kafasında gezdirdim.

Sepet indirildikten sonra önce onu bindirdim, sonra da paletli bir adamın tırmanabileceği kadar zarif bir şekilde tırmandım. Onu kucağıma alıp iyice kavradıktan sonra telsizlere bastım. "Yolcu emniyete alındı. Çıkarılmaya hazır."

"Anlaşıldı. Sepeti kaldırıyorum," diye cevap verdi Beachman. Bir saniye sonra, kayak botunun batışını en ön sıradan izledik.

Okyanus onu ele geçirdi. Son on yılda buna benzer en az yüz sahne görmüştüm.

"İyi ki o helikopterde değildin," dedim, helikopterin gürültüsünden yavru beni duymuyordu.

Beachman bizi içeri aldı, köpeği görünce kaskının altından gülümsemek için sürekli sakız çiğnemeye ara verdi. "Tüm yolcular gemiye bindi."

"Anlaşıldı. Üsse geri dönüyoruz," diye yanıt verdi Ortiz pilot koltuğundan.

Shadrick kokpitten omzunun üzerinden geriye bakıp sırtarak, "Ağır bir köpek," diye ekledi.

"Ağır bir köpek." Başımı salladım, sonra Beachman yavru köpeğin etrafına bir battaniye sararken kendime bir koltuk ve daha pratik bir ayakkabı -çizmelerimi- giydim. Artık suyun dışında olduğumuz için patilerinin büyüklüğünü görmek kolaydı. Yaklaşık yedi, belki de sekiz aylık görünüyordu. Kariyerim boyunca pek çok kez gördüğüm donuk bakışlarla pencereden dışarı bakan bakıcısını görebilmek için ıslak bohçayı hızla bana uzattı.

Ortiz geniş kanaldan, "Cape Cod istasyonu, burası eko altı-sekiz," dedi. "Tıbbi yardıma ihtiyacı olan bir yolcu geliyor. Hipotermi şüphesi var."

Yavru köpeği göğsüme yasladığımda Merkez cevap verdi. Kan dolaşımını devam ettirmek için onu ovduğumda bile gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

Cape Cod hava istasyonuna geri dönüş yirmi dakikalık bir uçuştı ve oraya vardığımızda hala nefes alıyor olması beni rahatlattı. Beachman ve ben adamı dışarı çıkardık ve pilotlar uçağı indirirken pistte bekleyen ambulansa doğru yöneldik. "Yaklaşık yedi aylık gibi görünüyor?" Kuştan yeterince uzaklaştığımızda yavaşlayan rotorların azalan gürültüsü üzerine bağırdım.

"Onun gibi bir şey," diye cevap verdi adam, neon yeşili polosunun etrafındaki battaniyenin köşelerini tutarak. "Hatırlayamıyorum."

"Adı ne?" Sağlık ekibine ve komuta subayımıza yaklaşırken onu kollarımda düzelttim. Kaptan Hewitt genellikle sinirli bir hava taşırdı ama bugün *kızgın* görünüyordu.

"Sadie," diye mırıldandı adam. "Eski kız arkadaşımın adı." Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Tekneyi kurtarma şansımız var mı?"

Bu adam ciddi miydi?

Beachman sağlık görevlilerine hasta hakkında bilgi vermeden önce benim yerime, "Hayır, çoktan gitti," diye cevap verdi. "Buraya Atlantik'in mezarlığı denmesinin bir sebebi var."

"Bir köpek için bir hava mürettebatını riske mi attın?" Yüzbaşı Hewitt gür gümüş kaşlarını çatarak ve mükemmel ütülenmiş üniformasının üzerinde kollarını kavuşturarak bana sordu.

Dikkatsizliğim konusunda bir ders daha alacağıma hiç şüphe yoktu ama kendimi riske atıp bir kurtulanla dönmenin, dönmekten çok daha iyi olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim.

"Mürettebat için sıfır risk. Ortiz'in verdiği süreden beş dakika önce yetiştik," diye cevap verdim Sadie'yi sağlık görevlisine teslim etmeden önce. Hasta yavruyu tamamen görmezden geldiğinde öfke çirkin yüzünü gösterdi. "Bir veteriner ihtiyacı var."

Sağlık görevlisi başını salladı.

"Kaderinden kaçtın küçük kız," dedi Beachman, yanından geçerken başını kaşıyarak. "Ya da onu alt ettin, sanırım."

Kaptan Hewitt'in iç çekişi rotor yıkamaya taş çıkarttı. "Masamda her zaman senin adının olmasının özel bir nedeni var mı, Astsubay Ellis?"

"Her zaman doğru zamanda doğru yerde oluyorsun." Omuz silktim. Bu benim en büyük nimetim ve bazen de lanetimdi.

"Tanıdığım en şanslı piç." Beachman kaskıma vurdu. Eric ve ben Cape Cod Hava İstasyonu'na üç yıl önce aynı zamanlarda transfer olmuştuk ve Kaliforniyalı benim yerel olmayan en yakın arkadaşımды.

Kaptan Hewitt gözlerini devirdi. "Kurulanın. İkinizle de 24 saat sonra görüşürüz."

Evet. Başka bir vardiyaya dönmeden önce koca bir gün izin. "Evet, efendim."

"Bu gece geliyor musun?" Hangara doğru yürürken Beachman kaskını kolunun altına sıkıştırıp elini kısa kahverengi buklelerinin üzerinde gezdirerek sordu. "Hatırlatmaya ihtiyacın olursa diye s ö y l ü y o r u m , Jessica'nın kız kardeşi seninle tanışmak için can atıyor."

"Bunu düşüneneğim." Öyle de yaptım, ta ki dolabımı açıp Caroline'dan gelen mesajı görene kadar.

İki saat ve kıyafetlerimi değiştirdikten sonra iki poşet erzak taşıyarak annemle babamın -tırnak içinde- Caroline'ın mutfasına girdim, kilitli olmayan yan kapıdan içeri girdim. Ablam burayı beş yıl önce annem ve babam kafeyi bırakıp iç bölgelere taşındıklarında satın almıştı ama ben burayı onlarınmış gibi düşünmekten kendimi alamıyordum.

"Ben buradayım!" Üst kattan gelen klasik müzik sesi üzerine seslendim ve çantaları anahtarlarımla birlikte adanın muşamba tezgahının üzerine bıraktım.

Annemin elmalara karşı ciddi bir ilgisi olduğu lise birinci sınıftan beri mutfak hiç değişmemişti. Elmalı duvar kağıtları. Elmalı perdeler. Küçük kırmızı elmalı çekmeceler. Caroline hep değiştirmekten bahsederdi ama hiç değiştirmede. Burası zaman içinde donmuştu ve üç yıl önce geri döndüğümde beri kendimi bir anakronizm gibi hissediyordum. Artık hiçbir şey tam olarak yerine oturmuyordu.

"Teşekkür ederim!" Caroline aceleyle mutfığa girdi ve sarı saçlarını kulaklarının arkasında tutmak için iğneler batırdı. "Sen tam bir nimetsin, Hudson." Yanağıma bir öpücük kondurdu ve kalbinin üzerinde **ELLIS yazan** beyaz düğmeli gömleğini giydi.

"Nerede olduğuna dair bir ipucu var mı?" Bruins şapkaının kenarını kıvırdım ve sesimdeki kızgınlığı uzak tutmaya çalıştım. Cumartesi günleri Caroline için para günüydü ve Gavin bunu biliyordu. Gelmemek aptalca bir hareketti.

"Muhtemelen geceyi uyuyarak geçirmiştir." Omuz silkti ve kapının yanında asılı duran çantasına uzandı. "Gavin'in nasıl olduğunu bilirsin."

"Doğru." Ne yazık ki biliyordum, tam da bu yüzden bu sabahki mesajı beni şaşırtmamıştı. Tek katlı tuvalet kâğıdı kadar güvenilir biriydi. Genelde birileri onu ektiği için üzerine atlıyordu ve bu artık komik değildi.

"Eğer ortaya çıkarsa, bana haber ver. Saat beşte çıkıyorum." Akrep ve yelkovanın neredeyse dik durduğu saate baktı. "Beş saat dayanabilir misin? Havasında değil."

"O on yaşında." Adanın üzerindeki üç ampullü aydınlatma armatürü tıkırdadı ve ardından müzik kesildi.

"Bunu kızımın sevdiği tek kişi söylüyor. Eminim arabayı garaj yolunda görmüştür, çünkü iki saattir o müziği bangır bangır çalıyor." Caroline çantasını omzuna attı. "Yemin ederim, benim bir numaralı halk düşmanı olduğumu düşünüyor."

"Onu Madeline's'e kaydettirirsen yardımı dokunabilir." Şarkıların seçimine bakılırsa, dans dersi konusunda bir kez daha tartışacaklarına şüphe yoktu.

"Ve çocuğumun o şımarık primadonna'lardan birine dönüşmesini mi izleyeyim?" diye alay etti arkamdaki merdivenlerde hafif ayak sesleri duyulurken, sonra durakladı. "Asla olmaz. O yavan Rousseau kızlarının her Ağustos'ta o yarışmayla burayı sirke çevirmesi yeterince kötü zaten, bir de yerel kızların o aptal okulda burs kazanma şanslarını ellerinden alan eğitimli veletleri yenme şansları varmış gibi umutlanmaları..." Omurgası sertleşti. "Sadece, hayır."

İşte yine başlıyoruz.

"Juniper gerçekten iyi olabilir. Ona bir şans vermezsen bunu bilemezsin." Küçük kasabamızın en ünlü tatilcilerine yaptığı iğnelemeyi her zaman yaptığım gibi görmezden geldim ama ellerimi kot pantolonumun ön ceplerine sokarken göğsüme bir baskı yerleşti. Rousseau kızlarından sadece biri her Ağustos'ta geri gelirdi - Anne. Asla Eva ya da . . . Allie, ki bu kesinlikle en iyisiydi. Arkamda bir adım gıcırdadı, şüphesiz çocukken beni her zaman ele veren üçüncü adımdı. "Ve sen o balerinlerin yarışmayla Haven Cove'a getirdikleri paradan hiç şikâyet etmedin."

Baskı bir ağrıya dönüştü. On yıl sonra onu hâlâ böyle özlemek nasıl mümkün olabilirdi? Bıyık rengi gözlerini, güldüğünde burnunu kırıltırışını, gülümsemesini -gerçek olanını, herkese verdiği o cilalı, sahte saçmalığı değil- gerçekten dinleme gibi nadir bir yeteneğe sahip oluşunu...

"*Ailelerinin* parası. Ve sadece benim tarafımda ol." Caroline parmağıyla beni işaret etti ve kaşlarını kaldırdı. "Sen ve Gavin'in June'a istediği her şeyi vermeniz arasında ..." Omuzları çöktü ve içini çekti, yüzüne vuran ışık gözlerinin altındaki koyu mor halkaları belirginleştirdi. "Yanımda birine ihtiyacım var."

"Bu onun amcaları olarak bizim işimiz. Yanında birini istiyorsan, annemi ve babamı ara." Özür dilemeden omuz silktim. Sean öldüğünden ve Caroline'i yalnız bir anne olarak bıraktığından beri ikimiz de aşırı hoşgörölü davranmış mıydık? Elbette. Ama pişman mıydım? Zerre kadar değil. Sean'a ölüm döşeğindeyken Caroline'ın Juniper'le ilgili her konuda duyduğu endişeyi dengeleyeceğime, böylece çocuğun biraz eğlenmesini sağlayacağıma söz vermiştim ve bu sözümü tutuyordum, nokta.

"Bunların içinde ne var?" Market poşetlerini görünce başını yana eğdi.

Bir tanesinin içine uzandım ve bir salkım muz çıkardım. "Gitseniz iyi olur."

"Beş saat," diye söz verdi Caroline. "Ve teşekkür ederim. Gerçekten Hudson, bunu sensiz yapamazdım." Yapabilirdi ama annemle babamın tekrar tekrar önerdiği yardımı reddetti. Bu konudaki görüşlerimi kendime sakladım.

"Ben hallederim." Başımla kapıyı işaret ettim ve Caroline kapıdan çıkıp gitti, perde arkasından çarparak kapandı. Arabasının çakıllı garaj yolundan çekildiğini duyunca oturma odasının kapısına doğru döndüm. "Artık dışarı çıkabilirsin."

"Hudson Amca!" Juniper merdivenin tırabzanının ucundaki direğin etrafından dolanıp mutfığa koştu, sonra da uzun kahverengi saçları ve hantal bacaklarıyla kendini bana doğru fırlattı.

"Hey, Haziran Böceği." Onu kolayca yakaladım ve ciddi bir ifade takınmasını umarak ayağa kaldırmadan önce bir saniyeliğine sıkıca sarıldım. "Yine annenle mi kavga ediyorsun?"

"Yaratıcı ifadelerimi kısıtlıyor." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Çenene ne oldu?"

İşaret ettiği bölgeye nazikçe dokundum. "Onları kurtarıırken biri bana vurdu."

"Ne tür bir insan bunu yapar?" Çilli burnunu kırıştırdı.

"Korku insanlara garip şeyler yapar. Ne tür bir on yaşındaki çocuk Cumartesi sabahı Bach'ı silah olarak kullanır?"

"Stravinsky'ydi." Kaşlarını kaldırdı ve bana Caroline'ın az önceki bakışının aynısını attı. June evlat edinilmiş olabilirdi ama ablamın umursamaz tavrını kesinlikle miras almıştı. "*The Rite of Spring*'den. Derse girmeme izin verilmemesi bale *izlememe* izin verilmediği anlamına gelmez." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu aptalca bir kural zaten."

"Bu hâlâ onun kuralı." Juniper haklıydı. Kız kardeşimin bale yapmama kuralı, ortak odamızın dışında mükemmel bir merdivenimiz varken ailemin Gavin ve beni ergenlik çağında cezalandırması kadar mantıklıydı, ama burada ebeveyn ben değildim. "Gavin Amca'ya mesaj attın mı?" June adadaki iki bar taburesinden birine otururken konuyu değiştirdim.

"Hayır. Telefonum olmaması gerekiyor." Gülümsemesini bastırdı ve masummuş gibi davrandı.

"Sanki Gavin bilmiyor mu?" Muzların yerini değiştirdim ve sonra kaçak malları poşetlerden çıkardım. Caroline kafede kışını yırtarak çalıştığı için Juniper söz konusu olduğunda telefon en sorumlu seçim gibi görünüyordu. Gavin'in Caroline ya da benden kaçıyor olsa bile genellikle yeğenimiz için telefonu açacağından bahsetmiyorum bile.

Juniper'in kahverengi gözleri parladı. "Pop-Tarts!" Çeşit paketine uzandı, sonra onu göğsüne bastırdı. "Sen benim favorimsin."

"Uh-huh." Saçlarını karıştırdım ve kalan atıştırmalıkları Caroline'ın hiç kullanmadığı mikserin arkasındaki dolaba koydum. Belki yeğenimin şeker satıcısı olmak beni boktan bir ağabey yapıyordu ama çok iyi bir amcaydım ve bu benim için sorun değildi.

Folyoyu yırtarak açtı ve yarım çilekli pastayı ağzına tıktı. "Hudson Amca?"

"Hmm?" Yeniden kullanılabilir poşetleri buzdolabının üstündeki yığının üzerine fırlattım ve bal meşesi dolaba yaslanarak çarpmaya hazırlandım.

"Annemin baleye gitme konusundaki fikrini değiştirmenin bir yolu olsaydı, yardım eder miydin?" İkinci hamur işinden küçük, ölçülü bir parça kopardı, bir şeylerin peşinde olduğunu açıkça belli ediyordu.

"Yok." Başımı salladım.

Alnını buruşturdu. "Ama olsaydı, bana yardım ederdin, değil mi? Yeni dönem iki haftadan kısa bir süre içinde başlıyor."

"Bu konuda dönüp dolaşmamamız adına, elbette. Annenin fikrini değiştirmenin bir yolu olsaydı, yardım ederdim." Hiç şansı olmadığını bile bile kolay bir söz. Juniper'ın annesini dövme yaptırmaya ikna etme şansı bir stüdyoya adım atmaktan daha yüksekti.

"Pinkie söz veriyorum." Elini uzattı, serçe parmağı hariç her parmağını kıvırdı.

Öne uzandım ve kutsal ritüelimizde serçe parmağımı onunkiyle birleştirdim. "Serçe parmak sözü."

Sırıttı, sol üst yanağındaki gamzesi patladı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Gördün mü" -ağzına küçük bir Pop-Tart parçası attı ve çiğnedi- "Bence baleden nefret ediyor çünkü *balerinlerden* nefret ediyor."

"Bence bu mantıklı bir değerlendirme." Başımı salladım.

"Çünkü kafede zengin turistlere garsonluk yaparak büyüdü." Krema yüklü bir parçayı daha mideye indirdi.

"Onun gibi bir şey." Buzdolabına doğru döndüm ve portakal suyu sürahisini çıkardım. "Tap dersi almayı düşündün mü? Ya da caz?"

"Ama sen balerinlerden nefret etmiyorsun ki," diye araya girdi ve ben iki bardak meyve suyu doldurup sürahiyi kaldırırken konuyu değiştirme çabamı görmezden geldi.

"Doğru." Göğsümdeki o sızı daraldı. Bu konuşmadan bir çıkış yolu olmalıydı. Sanki Haven Cove'a döndüğümünden beri peşimi bırakmayan anıları silip süpürecekmış gibi bir bardak meyve suyunun yarısını yudumladım.

"Çünkü birini seviyordun," diye fısıldadı June.

Midem bulandı ve neredeyse meyve suyunu tükürecektim, mutfağı turuncuya boyamadan önce zar zor yutmayı başardım. "Pardon?" Bardağı yere bıraktığımda muşamba üzerinde şingirdadı.

"Alessandra Rousseau'yu seviyordun," diye açıkladı June, gençken söylemeye cesaret edemediğim kelimeleri sanki buradaki deniz kabukları kadar sıradanmış gibi ortaya atarak. "Ya da en azından ondan gerçekten hoşlanıyordun."

Ne oluyor be? Nutkum tutuldu. On yaşındaki yeğenim beni tamamen *nutkum* tutulmuş bir hale getirmişti. O nasıl . . . ? Caroline bilmiyordu, olsa kıyameti koparırdı. Annem ve babam bile anlamadı. O iki yazı sadece Gavin biliyordu.

Onu öldürecektim.

"Bu da onun şımarık ya da hak sahibi olamayacağı anlamına geliyor," diye devam etti June, burun delikleri zaferinin kokusunu alabilecekmiş gibi parlıyordu.

Allie bunların her ikisiydi ve bir şekilde ikisi de değildi. Benmerkezci ama kız kardeşleri için özverili, şımarık ama nazik, azimli ama isteksiz, sahnede açık bir duygu kitabı ve sahnenin dışında imkansız bir bulmaca olan nihai oksimorundu.

En azından on yedi yaşındayken öyleydi.

"Ve onunla sadece arkadaş olsaydınız bile, kötü davranamazdı." June ellerini kucağına koydu. "Yani annem onunla tanışsa, konuşsa, benim de onun gibi olabileceğimi görecektir." Özlemle içini çekti ve o iri kahverengi gözlerini küçük birer silah gibi bana çevirdi. "Onu hiç dans ederken gördün mü? Çok güzel, zarif ve kumpanya tarihindeki en genç baş dansçılardan biri. O ... kusursuz."

O bunların hepsi ve daha fazlasıydı. Allie sahne için doğmuştu. Hatta bunun için yetiştirilmişti.

Bu konuşmayı kontrol altına almalı ve bir an önce bitirmeliydim. "Bak, June. Gavin Amca sana ne söyledi bilmiyorum ama-

"İnkâr etme!" Tabureden kaydı, kot pantolonunun arka cebine uzandı ve elini tezgâha vurarak arkasında bir resim bıraktı.

Polaroid'e bir göz attım ve göğsümdeki bıçak beni kesip açtı. Allie'yle Haven Cove Classic'in dışında çektiğimiz, kolumu ona doladığım fotoğrafı görmeyeli yıllar olmuştu.

omuzlarında, kollarında yarışmaya giderken bakkaldan aldığım gül demeti vardı. On yıl sonra, Gavin fotoğraf çekebilsin diye Lina Bayan Rousseau'nun dikkatini dağıtırken çaldığımız anın her ayrıntısını hatırlayabiliyordum.

Hikâyemizdeki sahte zirveydi, aramızda her şeyin mümkün olduğunu düşündüğüm andı, ancak birkaç saat sonra tüm dünya ayaklarımızın altında parçalandı.

"Tavan arasındaki kutularımı karıştırmışsın." Bu bir soru değildi.

Fotoğrafı bana doğru itti. "Orada öylece duruyorlardı. Yani, yıllardır dönüyorsun ve onları evine götürmüş değilsin." Sesi kesildi ve gözleri kısıldı. "Kutularını karıştırdım," diye fısıldadı.

"Bu benim senin günlüğünü okumam gibi bir şey olur. Bu mahremiyetin ihlali olur." Başka ne bulmuştu?

"Biliyorum." Güçlendirici gibi görünen bir nefes aldı ve başını kaldırdı. "Ve özür dilerim. Bir bakıma."

"Sayılır mı?" Kaşlarım havalandı.

"Hadi Hudson Amca!" Resmi tezgâhın kenarına itti ama ben o lanet şeye dokunmadım. "Belli ki dünyanın en ünlü dansçılarından biriyle çıkmışsın! Evine gidip annemle konuşmasını sağlayabiliriz-"

Parmağımı kaldırdım. "Birincisi, onunla çıkmadım." O benim en iyi arkadaşımdı ve bu yaptıklarımı daha da affedilmez kılıyordu. "İki, Rousseau'ların burada bir yazlığı olması onun gerçekten kasabada olduğu anlamına gelmez. Ve üç -bunu söylediğimde bana güvenin- dünyada görmek isteyeceği son kişi benim." Allie söz konusu olduğunda taşıdığım her zamanki suçluluk duygusu ciğerlerimi ezeceğinden emin olduğum kadar kabardı.

"Bir haftadır burada zaten!" June bar taburesinden zıpladı ve tezgâhtan anahtarlarımı kaptı. "Ocak ayında yaralandı ve iyileşmek için buraya geldi."

Gözlerim açıldı. Bir haftadır burada mıydı? "Peki bunu nereden biliyorsun?" Bekle, Ocak'tan mı?

"Saniyeler." Juniper bana bir aptalmışım gibi baktı. "Kız kardeşiyle bir hesabı var."

"Saniyeniz var mı?" Sesim alçaldı ve gözlerim kısıldı. "Bunun için bir yaş sınırlaması olduğunu sanıyordum!"

"Oh, lütfen." Gözlerini devirdi. "Oturum açmak için üç yıl daha ilerlemem gerekti."

Göz kırptım. İşte tam bu an, ebeveyn olmak için gerekli donanıma sahip olmadığımın göstergesiydi. Kahretsin, Caroline bunlardan herhangi birini öğrenir öğrenmez, amca ayrıcalıklarımı iptal ettirecektim.

"Gidelim," diye ısrar etti June. "Ne kadar? Beş dakikalık yol mu?"

"Dört," diye mırıldandım. Allie'nin kapısına gitme ihtimalim sıfırdı.

"Daha da iyi!" Juniper anahtarlarımı bana doğru itti.

Başımı salladım ve Sean öldükten sonra asla söylemeyeceğime yemin ettiğim o kelimeyi söyledim. "Hayır."

"Serçe parmağın söz verdi!" Anahtarları salladı ve dudaklarını kararlı bir şekilde büzerek ve gözlerinde bir yalvarışla bana baktı. "Serçe parmak sözünü asla bozmayacağını söylemiştin."

Hayatımı sikeyim.

Pinkie'nin vaatleri benim rahatsızlığımdan daha ağır bastı.

Parmağımı kaldırdım. "Tek bir şartla. Eğer orada değilse, o resmi bulduğun yere geri koyacaksın ve bu konuyu bir daha *asla* konuşmayacağız." *Lütfen Tanrım, orada olmasına izin verme.*

"Anlaştık." Sırt çantasını askıdan aldı ve başıyla onayladı.

Kahretsin. Ne hakkında- "Seconds sana tam olarak hangi Rousseau'ların burada olduğunu söyledi mi?" Eğer annesiye . . .

"Sadece Anne ve Alessandra." Sırt çantasını omuzlarının üzerinde salladı. "Neden?"

Anne'in adını biliyorsa, araştırmasını yapmış demektir.

Gerçekten de on yıllık özdenetimimi bir kenara mı atacaktım? Hayatım boyunca yaşadığım en büyük pişmanlıkla yüzleşecek miydim? Juniper küçük bedenindeki tüm beklenti ve güvenle bana baktı. Evet. June için. June için yapardım. "Hadi şu işi bitirelim."

Altı dakika sonra, kamyonetimi kasabanın adını aldığı su kütlesinin yanından geçen sahil yolundan çektim ve

taşındığımdan beri kaçındığım uzun çakıllı araba yoluna girdim. Rousseau'ların evi. *Ev*; yedi yatak odası, bir araba evi, sahil boyunca uzanan iki dönümlük birinci sınıf arazisi ve son iki poyraza bir şekilde dayanmış olan o çok sevilen iskelesi olan bir mülk için kullanılan tuhaf bir terimdi.

Ve kahretsin, en son gizlice yaklaşıp güllerle kaplı kafese tırmanarak Allie'nin ikinci kattaki odasına çıktığım zamanki haliyle tamamen aynı görünüyordu. Beyaz süslemeli aynı grimsi mavi boya işi, verandadaki salıncağın minderlerindeki aynı desen. Nostalji kötü bir sağ kroşe ile vurdu.

Arabayı verandanın önüne park edip, sağ taraftaki araba evine giden yolu terk ettiğimde vücudumdaki tüm kaslar sıkıştı. Juniper'i bu kadar çok sevmeseydim, verdiğim sözleri tutacağıma *-birinin* tutacağına- dair sarsılmaz eminliğine değer vermeseydim, kışımı kaldırıp doğruca araziden uzaklaştırdım.

Juniper çoktan arabadan inmiş, mor sırt çantasını her adımda zıplatarak verandanın merdivenlerinden yukarı çıkıyordu. Bu sırt çantası da neyin nesiydi? Eve taşındığını falan mı sanıyordu?

Kontağı kapattım, anahtarı cebime koydum ve kamyonundan indim, yarı yarıya Bayan Rousseau'nun kapıda belirip beni tehditler ve dokunaklı hakaretlerle kızından uzaklaştırmasını bekliyordum.

Verandaya çıkan dört basamağı çıkarken Juniper zili çaldı, ahşabın ayaklarımın altında ilk kez gıcırdamasını umursamadan. Sonra ben onun yanında durmak için hareket ederken kapıyı çaldı. Kahretsin, avuçlarım terlemişti, nabzım neredeyse taşıkardikti ve midem ciddi ciddi içindekileri boşaltmayı düşünüyordu.

Yeniden on yedi yaşındaydım, onu kapıya kadar geçirerek doğru olanı yapmaya çalışıyordum ama aynı zamanda on sekiz yaşındaydım ve onu yeniden kaybediyordum. Onun kapısının önünü tekrar karartmak planlarımda hiç yoktu, bu da beni korkunç bir şekilde hazırlıksız bırakıyordu. Ve ben *her zaman* hazırlıklıydım.

Bu resmen şimdiye kadar yaptığım en pervasızca şeydi.

Otuza kadar saydım ve rahatlama hayal kırıklığının acısını bastırdı. "O burada değil."

"Öyle olmalı!" June zile bir kez daha bastı.

"Belki de Seconds yanılıyor. Yıllardır dönmedi Haziran Böceği," dedim usulca.

Juniper bana yarı kederli yarı panik bir bakış fırlattı, sonra da topuklarının üzerinde döndü. "Burada olmalı!" diye omzunun üzerinden seslendi, sonra merdivenlerden atladı ve evin yanından koşarak uzaklaştı.

Benimle *dalga* geçiyor olmalı.

"June!" Birkaç saniye içinde ona yetiştim, tam da ellerimdeki yaralardan ikisini bana kazandıran lanetli güllerle kaplı kafesin orada. "İzinsiz giremeyiz."

"Arka bahçede olabilir." İleri doğru yürüdü. "Sadece bakalım, lütfen? Onunla tanışmak zorundayım. Bunu yapmak zorundayım." Kriptonit gözlerini üzerimde gezdirerek düpedüz yalvardı.

Kahretsin, eğer bu gün birbiri ardına gelen sorunlar olmasaydı. Tereddüt ettim. Arka bahçeye ilk kez gizlice girmiyordum. Ayrıca, günün bu saatinde Allie stüdyoda olmalıydı ve ön kapının hemen yanında olduğu için zili duymuş olmalıydı, bu da lanet olası saat uygulaması ne derse desin, burada olma ihtimalinin sıfır olduğu anlamına geliyordu.

"Peki," diye kabul ettim. En azından bu çılgınlığa bir son verecekti.

Juniper sırttı. "Onunla nasıl tanıştın?" diye sordu, Allie'yle birlikte saatlerce çatıda oturup yıldızları seyrettiğim arka verandanın köşesinden geçerken. "Aynı çevrelerde dolaşmıyorsunuz ki."

"Doğru zamanda doğru yerdeydim," dedim o gün ikinci kez.

"Peki neden artık arkadaş değilsiniz?" Gölgeden çıkıp arka bahçenin güneşine adım attığımızda June gözlerini kırıştırdı ve eliyle gözlerini kapattı. Bakımlı çimler keskin bir şekilde uçuruma doğru iniyordu ve ahşap bir köprü sahile ve iskeleye kadar olan mesafeyi kaplıyordu.

"O kısmı biraz karışık," diye cevap verdim sessizce, havuzu ve bahar çiçeklerinin açtığı yemyeşil peyzajıyla bahçeyi tararken,

boş buldum.

"Aptalca bir şey mi yaptın?" Gözlerini bana dikti, varlığından bile haberdar olmadığı bir tartışmada Allie'nin tarafını tutarak uçurumun basamaklarına doğru yürüdü, beni de peşinden sürükledi. "Annem Gavin Amca'nın aptallığa eğilimli olduğunu söylüyor ama senin doğru şeyi yapan kişi olman gerekiyor."

Ouch.

"Doğru zamanda doğru yerde olmanın laneti, bazen yapılacak *doğru* bir şey olmamasıdır." Basamaklara ulaştık ve sahile bakarken güneşi engellemek için Bruins şapkamı öne doğru çevirdim. Bakışlarım iskelenin çizgisini takip etti ve iskelenin yan tarafında sallanan bir şekle takıldı.

Juniper, "Bu hiç mantıklı değil," diye karşı çıktı.

"Bir de bana sor." Öne doğru eğildim, duyularım altımızdaki okyanusta sallanan figür dışında her şeyi engelliyordu. Dalgaların altında battı ve June bana bir kızla arkadaşlığı sürdürmenin incelikleri hakkında ders verirken kafamda saymaya başladım.

Kırk dokuza ulaştığımda, rakam tekrar ortaya çıktı, ancak bir kez daha battı.

Varlığımın her zerresi açıklanamaz bir kesinlikle o kişinin Allie olduğunu haykırıyordu.

Ve boğuluyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Allie

Dancegrl6701: Must be nice to get into every intensive you want.

Ryandnzx: Work harder.

Otuz üç.

Okyanus tabanında otururken kafamdan saydım, gözlerim gözlüklerin arkasında kapalıydı, yüzeye çıkmamak için yirmi dakika önce attığım kettlebell ağırlığını sıkıca tutuyordum.

Otuz dört. Okyanus etrafımda nefis bir şekilde kükrüyor, beni kıyıya itmekle tehdit eden her dalgayla birlikte kreşendo şeklinde yükseliyor ve sonra tekrar çekiliyordu. Bu gürültü sonunda düşünmeme, etrafımdaki herkesin ne zaman döneceğimi, rehabilitasyonun nasıl gittiğini, bara dönüp dönmediğimi soran bitmek bilmeyen taleplerinin ötesinde basitçe var olmama izin verdi.

Otuz beş. Yalan söylemektense çekip gitmiştim.

Otuz altı. Su, kendi kalp atışlarım ve bana hala hayatta olduğumu hatırlatan o güzelim hava ihtiyacı dışında her şeyi bastırıyordu. Basınç beni oksijen almak için yüzeye her çıkardığında, bu bana sadece aylarca antrenman yapmadığım için akciğer kapasitemin berbat olduğunu hatırlatmakla kalmıyor, aynı zamanda hala yaşamak istediğime dair kaçınılmaz gerçeği de ortaya koyuyordu.

Otuz yedi. Korkunç birkaç ay boyunca tam olarak emin olamamıştım.

Otuz sekiz. Kahretsin, çok soğuk. Gerçekten de dalgıç kıyafeti ile gitmeliydim. Yılın bu zamanında su hâlâ buz gibiydi ve cildim karıncalanmaktan uyuşmaya doğru ilerliyordu.

Otuz dokuz. Ciğerlerim yanıyordu. Formda değildim. Dalgalara karşı bile iki dakika olmasa da en az bir dakika dayanabilmeliydim.

Kırk-

Bir şey belimi kavradı ve çekerek elimi kettlebell'den ayırdı ve damarlarımı dehşetle doldurdu. Nefesim baloncuklardan oluşan bir çığlıkla dışarı çıktı ve gözlerim fal taşı gibi açılarak bir köpekbalığı aradı-

Kumu güneşten ayıran üç metrelik suda yukarı doğru çekilirken su hızla akıyordu. Sırtımı birinin göğsüne yaslayan güçle -hay Allah kahretsin, bunlar beni saran *kolları*- savaştım. Ciğerlerim pervasızca kaçmasına izin verdiğim hava için feryat ediyordu ama kollar kıpırdamıyordu.

Yüzeye çıktık ve nefes nefese kaldım, sonra ayaklarımı hızla yabancının karnına soktum ve tekmeleyerek kendimi onun göz gibi kollarından iskelenin yanındaki açık suya ittim. "Ne halt ediyorsun sen?" Birkaç metre uzaklaştıktan sonra saldırganımla yüzleşmek için arkamı dönerek bağırdım.

"Seni kurtarıyorum!" diye bağırdı adam, deniz yeşili gözleri benimkilerle kilitlenirken bir dalgayla yükseldik ve tekrar aşağıya indik.

Kalbim durdu.

Hudson mı? Hipoksik olmuş ve bir şeyler görmeye mi başlamıştım?

Yerçekimi dalgalandı. Karnımın neden dalgalara çarptığının, neden birden gökyüzünün üstümde mi yoksa altımda mı olduğunu anlayamadığının, kalbimin neden bir ritim tutturamadığının, neden yüzmeyi bıraktığının ... ve hemen battığının tek açıklaması buydu.

Su başımın üzerinden aktı.

İrkildim, sonra Hudson bana doğru uzandığında tekrar yüzeye çıktım. Aldığım ilk nefeste kekeleyerek elini savuşturdum. Hudson Ellis'in kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu düşünmesine asla izin vermeyecektim. "Boğulmuyorum, seni

pislik!"

O sinir bozucu muhteşem gözleri parladı. "Bundan emin misin?"

Lanet olsun, bu gerçekten o. Kumlu kahverengi saçları yanlardan kısa kesilmişti ve gözlerinin içine düşmek yerine tepede biraz daha uzundu, ama sesi, kaşlarının örgü şekli, hatta okyanusa tamamen giyinik atlamış olması bile halüsinasyon görmediğimi haykırıyordu.

"Senin bir pislik olduğundan emin misin? Kesinlikle eminim. Ve boğulmadığımdan da oldukça eminim." Yıllar, yüzünde tanıdığım sevimli çocuğun izlerini kazıyıp atmış ve geriye yabancı biri haline gelmiş yetişkin bir adamın açılarını bırakmıştı. Güçlü kare çenesi, hiç öpme fırsatı bulamadığım dolgun dudakları ve neredeyse on yıldır rüyalarımın giren gözleriyle *güzel* bir adam. Kırılan küçük parçalardan geriye ne kaldıysa lanet olsun ama aptal kalbim doğruca boğazıma atladı.

"O zaman bu her neyse ne diyorsun?" Başıyla suyu işaret etti, kolları tıpkı benimkiler gibi suda ilerlemekle meşguldü. "Çünkü yüzüyormuş gibi görünmüyordu."

"Akciğer kapasitem üzerinde çalışıyorum!" Bu şu anda nasıl oluyordu? "İnanılmaz." İşte bu tam olarak buydu. Onunla karşılaşsam ne diyeceğimi o kadar çok düşünmüştüm ki, bu hiç aklıma gelmeyen bir senaryoydu.

Hudson söz konusu olduğunda küçük çelik bir kutuda kilitli tuttuğum her duygu alevlendi, beni inançsızlık, özlem ve öfkeyle doldurdu ... çok fazla öfkeyle. Onu geçip üçüncü direğe monte edilmiş merdivene doğru yüzerken tutduğum şey buydu.

O kadar uzun zamandır uyuşukluktan başka bir şey hissetmemiştim ki, öfke bir lütuftu.

"Bekle, egzersiz mi yapıyordun?" Ben tanıdık tahtayı bulup sudan çıkmaya ve iskeleye tırmanmaya başlarken o da bana doğru yüzdü.

Omzumun üzerinden, "Anahtar kelime *oradaydı*," dedim ve tırmanmaya devam ettim. Güneş, okyanusta üşüyen tenimdeki esintiyle çok az mücadele etti ve merdivenin tepesine ulaştığımda dişlerim gıcırdadı, ardından uçup gitmesin diye tahtaların arasına sıkıştırdığım havluyu almak için çabaladım.

"Su hâlâ ellilerde!" Merdiveni tırmanırken tahta onun ağırlığı altında inledi.

"Ve altı ay daha sürmesi gereken bir sakatlığı iyileştirmek için üç ayım daha var." Havluyu sarıp kollarımın altına sıkıştırdım, üzerimde hiç de seksi olmayan siyah bir tek parça vardı ve Hudson'la tesadüfen karşılaşmaktansa bir yüzme yarışına daha çok yakışacağını bilincindeydim. "Sen kim oluyorsun da bana suyun sıcaklığı hakkında ders veriyorsun? *Herhangi bir şey* hakkında mı? Bırak beni korkutmayı."
_"

Hudson başı iskelenin kenarına geldiğinde, "*Boğulduğunu* sandım," diye tekrarladı.

"Öyle demiştin." Havluyu çekiştirerek yaklaştırdım. Aman *Tanrım*, intikam fantezisi buraya kadarmış.

Hudson iskeleye ulaştığında *kocaman* olmuştu. Tanıştığımızda 1.80'in biraz üzerindeydi ama en azından birkaç santim uzamıştı ve beyaz Bruins tişörtünün göğsüne ve karın kaslarına yapışmasıyla saf kas gibi görünen kırk kilo almıştı.

"Seni kurtarmaya çalışıyordum, Allie!" Sanki burada hatalı olan benmişim gibi yaralı görünmeye cüret ediyordu. "Yardıma ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Beni kurtarmak mı? Bunca zaman sonra? Öfke boynumu kızarttı ve yanaklarımı çok ihtiyaç duyduğum sıcaklıkla yaktı. "Evet, bunun için biraz geç kaldın. Ve bana Allie diyemezsin. Artık diyemezsin."

Kahretsin, düşündüğümünden biraz daha agresif çıktı.

Gözleri acı çekiyormuş gibi kapandı ve tekrar açmadan önce derin bir nefes aldı, bakışları bir anlığına beni olduğum yerde sabitledi. "Bunu bir süredir saklıyorsun, değil mi?"

Bir kalp atışı geçti, sonra bu konuşmanın gidebileceği tüm olası yollarda tökezlerken birkaç tane daha geçti. Onunla - aslında herhangi biriyle- kavga edemeyecek kadar yorgundum.

"Yaklaşık on yıl," diye itiraf ettim sonunda.

"Kulağa doğru geliyor, aşağı yukarı birkaç ay." Geniş omuzlarının eğimi neredeyse kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu.

Neredeyse. Sonra hastanede kalışımı ve rehabilitasyonumu hatırladım.

. . ve cenaze töreni ve öfke, suçluluk duygusunu neşeyle bastırdı.

"Burada ne işin var senin?" Ağrıyan ayak bileğimden kurtulmak için ağırlığımı kaydırdım. Aşıl onarımı ülkedeki en iyi ortopedi cerrahı tarafından yapılmıştı ama bu, iyileşmenin bu kadar uzun sürmesinden ya da oldukça kötü prognozdan memnun olduğum anlamına gelmiyordu. Şimdiden yardımsız yürüyebildiğim için şanslıydım, bunu yüksek sesle itiraf edecek değildim, özellikle de Hudson'a.

"Ben burada yaşıyorum." Elini ıslak saçlarında gezdirerek su damlacıklarının uçuşmasına neden oldu, sonra iskelenin kenarından suya baktı. "Ve işte bir şapka daha gidiyor."

"Hâlâ tamamen güvenli yüzücüleri kurtarmak için okyanusa atlamayı alışkanlık haline mi getirdin?" Bir elimi düşük at kuyruğumda gezdirerek saçlarımdaki soğuk tuzlu suyu sıktım.

"Birincisi, peşinden atladığım ilk seferde tam olarak güvende değildin-" Gözlerini sudan kaçırdı, belli ki koyun yuttuğu şapkadan vazgeçmişti.

"Bu on bir yıl önceydi-" Tartıştım.

"-ve ikincisi, evet, atlayıp insanları kurtarmak benim işim, ama en sevdiğim şapkamı almamayı öğrendiğimi sanıyordum." Kollarını iki yanına indirdi.

"-ve ben mükemmel bir şekilde yüzebiliyorum!" Bitirdim, sonra göz kırptım. Onun işi mi? Sözleri içime yerleşirken aramızda bir sessizlik oluştu. "Sen bir kurtarma yüzücüsüsün, değil mi? Başardın." İçimdeki on altı yaşındaki kız ayağa kalktı ve onu alkışladı, ama dönüştüğüm insan düşmanı tarafından çabucak susturuldu.

"Evet." Dudakları bir an için yukarı doğru kıvrıldı ve iskeleye su damlattı. Niyetinin saf olduğunu düşünürsek, muhtemelen ona bir havlu ya da başka bir şey borçluydum. "Ve sen de dünyaca ünlü bir balerinsin." Başını yana eğdi ve gözlerimi aradı. "Yoksa Seconds yıldızını mı tercih edersin?"

Öfkelendim. "Hepsi bu Eva. Ben sadece ona ismimi ödünç

veriyorum ve ona yardımcı olmak için bazı videolar çekiyorum."
Şimdi konuşuyorduk

Saniyeler mi? Bu resmen hayatımın en gerçeküstü konuşmasıydı.

"Anlamıştım. Genelde bir kişinin övgüsünü alırdın, milyonların değil." Tişörtünün alt kısmını elleriyle sıkarak daha fazla su çıkardı.

Bunu öylesine söylemedi. Terapistimin bunu ta New York'tan duyduğuna eminim.

"Sadece bir nokta bir milyon," dedim. "Ve artık beni hangi tip olduğumu söyleyecek kadar iyi tanı mıyorsun." Havlumu daha sıkı çekerek eskimiş iskelede onun yanından geçtim, babamın iskeleyi on iki metre genişliğinde yaptırmış olmasına şükreliyordum, böylece bolca yerim vardı. "Soruya cevap vermedin Hudson. Neden benim evimdesin?"

Üzgün olduğumu söylemek için. Neden hiç aramadığımı açıklamak için. Rüya buydu, değil mi?

Beni iskeleye kadar takip etti ve bir fırtınada yıkılana kadar kayıkhanenin temeli olarak kullanılan geniş platformu geçti. "Serçe parmağımla verdiğim sözü tutuyorum."

"Ne?" Ona dönüp bakarken kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Yeğenimin yanıldığına ve senin burada olmadığına güveniyordum ve şimdi bir oyun planı için çabalıyorum, dürüst olmak gerekirse." Saçlarındaki suyu karıştırdı.

"Bunun *senin için* zor olmasını kesinlikle istemem." Hudson'ın sadece bir iki adım gerisinde, eve giden ahşap basamakları çıkmaya başladığımda, ona yönelttiğim alaycılık sahilde kırılan dalgalara dayanacak kadar güçlüydü. Yolun yarısına geldiğimde bileğimdeki ağrı zonklamaya dönüştü ve topallama isteğime boyun eğdim. Sadece birazcık.

"Seni rahatsız etmezdim ama ..." Dalıp gitti. "Sen iyi misin? Juniper -yeğenim- burada iyileşmekte olduğundan bahsetti." Sesinde endişe mi vardı?

Hayır, teşekkür ederim.

"Adını hatırlıyorum. Caroline ve Sean benim burada olduğum geçen yaz onu evlat edinmişlerdi." Hudson'ın kız kardeşi arkadaş olduğumuzu bilmiyordu ve bilseydi bile bebeğinin yanına yaklaşmama asla izin vermezdi. Arkama dönüp baktığımda, onun bana baktığını gördüm.

İki pembe yara izinin gümüşi yarayı çevrelediği ayak bileğine baktı, sonra merdivenleri çıkmaya devam etti. "Ben iyiyim."

"Aşıl'ın mı? Yine mi?"

"*Yine mi?*" Başımı çevirdim, ıslak atkuyruğum omzuma çarptı ve tırmanışı durdurup ona baktım. "Yani biliyor muydun?" İçimde bambaşka bir yara açıldı, hiçbir zaman tam olarak iyileşmemiş bir yaradan kaynar, taze bir acı sızdı. "Kazada yırtıldığını biliyor muydun? Bir kaza *olduğunu* biliyor muydun?" En kötü korkularım ve çirkin düşüncelerim yeniden su yüzüne çıktı. Biliyordu. Korkunç bir şekilde *biliyordu* ama yine de elini uzatmamıştı. "Bunca zaman, bir parçam o gece gelmediğim için bana kızgın olup olmadığını ve bu yüzden tek kelime etmeden Temel'e gittiğini merak etti. Ama bana ne olduğunu *biliyordun?*" Ağzı suçunu itiraf edercesine kapandı. Öfke dışında herhangi bir duygu için acının ötesine uzandım, ama sadece boğulmuş, sulu bir ihanet duygusu buldum, bunun için enerjim yoktu. "Sanırım kesin olarak bilmemeyi tercih ettim."

"Allie . . ." Yüzünü buruşturdu. "Yani, Alessandra - kahretsin, bu kulağa da doğru gelmiyor." Gerçekten yıkılmış görünmeye nasıl hakkı vardı?

"Bana öyle bakma." Onun aptalca güzel yüzünü işaret ettim, neredeyse havlumu kaybediyordum. Elbette o yaşlandıkça daha da güzelleşirken benim vücudum beni terk etmişti. Henüz otuzumda bile değildim ve parçalanıyordum. "Mahvolmuş görünme onuruna sahip değilsin. Görünüşe göre beni terk etmişken olmaz. Sana kaç kere mesaj attım biliyor musun? Hastane yatağımdan seni aradım?"

Yüzündeki kan çekildi. "İngilizce'de ne kadar üzgün olduğumu, ne kadar üzgün olduğumu anlatmaya yetecek kadar kelime yok ve bunun yeterli olmadığını biliyorum."

Uzun zamandır arzuladığım kelimeler vardı ve şimdi hiçbir önemi yoktu.

"Haklısınız. Bu yeterli değil. Özür falan istemiyorum." Tırnaklarım tırabzanın damarlarına sürtündü. "En iyi arkadaşımın neden beni ziyaret etme zahmetine katlanamadığına dair bir açıklama istiyorum."

Ona en çok ihtiyacım olduğunda ortaya çıktı. Temel eğitim için rapor vermen gereken *günler* vardı."

Ağzını açtı, sonra kapattı ve başka tarafa baktı.

"Çıkıyor olsaydık, bunu gerçekten kötü bir ayrılık olarak değerlendirdim -ki bu yeterince boktan bir şey- ama en iyi arkadaşını tek kelime etmeden kaybetmek?" Sesim kesildi. Karşılaştırılabilir bir acı yoktu. *Kimseye* sonuna kadar izin vermemiştim ama o en yakınımды.

"On sekiz yaşında aptal bir çocuktum." Parmaklıkları sıkıca kavradı ve çenesi titredi. "Elimdeki tek seçenek olduğumu düşündüğüm şeyi yaptım ve bu yanlış bir seçimdi. Ne kadar yanlış olduğumu anladığımda temel eğitimdeydim ve beni asla affetmeyeceğini biliyordum."

Göğsüm çökme tehlikesi geçirdi.

"Çocuk muydun? Elinden gelenin en iyisi bu mu?" *Sikerim böyle işi*. Hudson Ellis beni ne kadar derinden yaraladığını bilmiyordu. Acıyı, ihanetin ekşi tadını ve beni hayalete çevirmesinin affedilebilir bir nedeni olduğuna dair can çekişen umudu zihinsel bir kutuya tıktım ve tıpkı provalar sırasında fiziksel acıya yaptığım gibi onu da kilitledim. Bana dokunmasına izin vermeyi reddettim. Sonra yüzüme alıştırılmış bir gülümseme yerleştirdim.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

"Fark etmez." Omuz silktim, sonra son birkaç basamağı çıkmaya devam ettim. "Belki de bize en iyi arkadaş demek abartılı olur, oysa biz sadece bir yaz ilişkiydik. O özel yaz sona erdi. Geçmiş kurcalamaya gerek yok." Kelimelerin içi boştu ama onları boğarak söyledim. Kendimi bundan çok daha büyük yalanlara inanmaya ikna etmişim.

"Bir açıklama yapmaya hakkınız var."

Bekle, ses tonundaki *öfke* miydi? Bakmak için arkamı dönmüyordum. Ondan ne kadar çabuk uzaklaşırsam o kadar iyiydi. "Artık bir tane istediğimi sanmıyorum. Söyleyeceğin hiçbir şey bunu doğru yapmaz. O yüzden bırakalım gitsin. Belli ki bana olanları kaldıramayacak kadar olgunlaşmamışsın. Olur böyle şeyler, değil mi? Sadece yaz için buradayım. İnsanları kurtarmakla meşgul olmalısın. Birbirimizden kaçınmak kolay olacak." Rüzgâr hızlanmıştı.

basamakların tepesine çıktı ve mükemmel bakımlı çimlerin üzerinde yürüdü.

İrkildim.

Genç bir kız bizi bekliyordu, elleri minyon gövdesinin önünde bir cep telefonu tutuyordu, bakışları benimkileri bulduğunda kahverengi gözleri fincan tabağı büyüklüğünde açıldı. Düğme burnunun eğiminde, gözlerindeki bakır tonlarında tanıdık bir şeyler vardı ama ne olduğunu çıkaramıyordum. Onunla daha önce tanışmış mıydım? Bir performansta mı? Yoğun bir etkinlikte?

Peki arka bahçemin ortasında ne yapıyordu?

Hudson yanımdan geçip kızın arkasında dururken, ellerini kızın omuzlarına koyup yeşil gözlerini alışılmadık bir yalvarışla bana çevirdiğinde şaşkınlıkla göz kırptım. Hudson Ellis *hiçbir* şey için yalvaran bir adam değildi. "Juniper seninle tanışmak istediği için buradayım."

Oh. Bu onun yeğeniydi. Tanıdık gelmesine şaşmamalı. Elbette, bana bebekken çekilmiş fotoğraflarını göstermişti. Hatırladığım kadarıyla sevimli bir kızdı.

Juniper bana baktı ve cep telefonunu ona uzattı. "Onu kurtardın mı?" Hudson'a bir göz atma riskini göze aldı.

Yalvaran bakışlarını bana yöneltti. Ne bakışı? Sanki küçük bir çocuğa pislik yapacakmışım gibi mi? Belki sessiz, hatta biraz mesafeli olmakla ün kazanmıştım ama asla kaba değildim. Sadece Hudson bu özelliğimi ortaya çıkardı.

"Boğulmuyordum," diye cevap verdim kıza, sonra havlumu geri çektim ve elimi uzattım. Amcası bir pislik olabilirdi ama bu onun suçu değildi. "Merhaba Juniper." Yüzü aydınlanırken ağzımın kenarları yukarı doğru çekildi. Elim sessizce tutmadan önce rüzgârda savrulan saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Ben-"

"Alessandra Rousseau, biliyorum," diye cevap verdi dişlek bir sırıtışla. "Metropolitan Bale Topluluğu tarihindeki en genç baş dansçısın, emekli olmadan önce kendi başına bir efsane olan annen de dahil," diye bağırdı, kelimeleri birbirine girerken tutuşu sıkılaştı. "Juliet'teki performansın mükemmeldi ve dans sırasında yaptığın fouettés

Geçen sezonki *Kuğu Gölü* destansıydı ve büyüdüğümde olmak istediğim tek şey sensin."

Hudson yüzünü buruşturdu.

Ne gibi? Kötü bir rol modeliymişim gibi mi? Öfkelendim ama belli etmedim. "Şu anda pek dans edemiyorum ama teşekkür ederim." Parmaklarıma giden kan dolaşımını kestiğinden oldukça emindim.

Başını güvenle salladı ve bukleleri yeniden uçtu. "Sadece sakatlandın. Gelecek sezon geri döneceksin." Elimini bırakarak saçları adına rüzgârla savaştı ve kaybetti.

"Çok nazıksınız." Kahretsin, Hudson'ın yeğeni gelmiş geçmiş en tatlı çocuk olmak zorunda mıydı? "Sanırım dansçısın? Bayan Madeline öğretmeniniz mi?"

"Tam olarak değil." Dişleri çatlamış alt dudağını ısırıldı.

Hudson'a baktım ve hemen pişman oldum. O yüz, sanki *beni* tanıyormuş gibi bana bakışı, herkes için giydiğim yılların katmanlarının altında, savunmamı o halterin suyu delip geçmesi gibi delip geçiyordu ve ben bundan nefret ediyordum. Yıllar önce bizi birbirimize bağlayan ip her neyse -arkadaşlık ya da daha fazlası olabilecek bir şey- bir ipliğe kadar çözülmüştü, ama hala oradaydı, fizik kadar sinir bozucu ve kesindi. *Koparıp atmanın ve bu işi bitirmenin zamanı gelmişti. Kapanış ve her şey.*

"İşte burada işler garipleşiyor." Sanki beni son görüşüymüş gibi her şeyi en ince ayrıntısına kadar ezberlemesi gerekiyormuş gibi yüz hatlarıma odaklandı.

"Oh, şimdi de garip bir bölgeye mi giriyoruz?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Anlaşıldı." Pislik herif gülümsemesini bastırdı. "Devam et ve sor." Hudson Juniper'ın omuzlarına vurdu. "Ben üzerime düşeni yaptım ve seni buraya getirdim ama sen sormazsan o da evet diyemez."

Juniper ona bir zamanlar benim ona verdiğim güvenle baktı ve ben biraz erimekten ve çok endişelenmekten kendimi alamadım. Hudson'ın güvenle ne yaptığını biliyordum.

"Peki Juniper," dedim havlumu tutup onun göz hizasına çömelerek, "bana sormak istediğin şey nedir?"

Bakışları benimkine kaydı, güneş ışığını yakalayan küçük bakır lekeleri ve derin bir nefes aldı. "Annemi balerinlerin korkunç insanlar olmadığına ikna etmeni istiyorum."

Tamam o zaman. "Pardon?"

"Hepsinin şımarık, huysuz ve kaba olduğunu düşünüyor" - her suçlamayla birlikte başı sallanıyordu- "ve eğer bale yaparsam, tıpkı turistler gibi vücut sorunları olan kendini beğenmiş bir sümüklü olacağımı düşünüyor" diye ağzından kaçırdı, yanakları pembeleşmişti. "Sümüklü olduğunu düşündüğümünden değil! Öyle olmadığını biliyorum."

"Umm. Teşekkürler?" Yavaşça ayağa kalktım, bu küçük kızın kalbini kırma düşüncesi kalbime batıyordu. "Bak Juniper, anneni ikna etmene yardım etmek isterdim, gerçekten isterdim. Ama her ne kadar harika biri olsa ve seni çok sevdiği belli olsa da, son on yılda ciddi bir değişiklik olmadıysa, bu iş için yanlış soyadına sahibim. Rousseau'ları pek sevmez."

Caroline hepimizden nefret ederdi, özellikle de annemden.

"Hayır, nefret ettiği sadece senin küçük kardeşin," diye atıldı Juniper. "Eva, sen değil."

Hudson inledi, gözleri bir an için kapandı.

"Bunu bilmek rahatlatıcı." Dudaklarımı bir çizgi halinde bastırdım ve aylardır yapmadığım bir şey olan gülmek için mantıksız bir dürtüyle savaştım. "Eva sonradan edinilen bir tat olabilir. Her iki durumda da, korkarım ki bunu sormak için yanlış kişiyim. Onu ikna etmene yardımcı olması için yerel bir aileden bir dansçı seçersen çok daha şanslı olursun. Ve muhtemelen bir havluya ihtiyacın var." Son kısmı Hudson'a yönelttim, bir adım geri çekildim ve eve doğru dönmeye hazırlandım. Anne her an randevusundan dönebilirdi ve dalgıç kıyafeti olmadan tek başıma okyanusa girdiğimi öğrenirse çıldırırdı.

"Ben alışkınım-" diye başladı.

"Hayır, sen olmalısın!" Juniper bana bağırdı, Hudson'dan ayrılırken panikle sesini yükseltti. "Onun dinleyeceği tek kişi sensin! Sadece en iyisi ya da en kibarı olduğun için değil, ona dans etmem gerektiğini söylersen bana izin vereceği için! Dans etmek zorunda kalacak!" Her kelimesi daha da çılgına dönmüştü, ta ki neredeyse bağırana kadar.

"Benim öyle bir gücüm yok," dedim nazikçe.

"Sadece beni dinle!" diye yalvardı. "Birisi dinlemeli
Ben!"

Göğsümde kaburgalarımın baskı yapan bir ağrı belirdi.
Kaç kez aynı şeyi haykırmak istemiştım? Hudson yumuşak bir
sesle, "Juniper," dedi ama kız çenesini kaldırarak
ve bana doğru yürüdü.

"Dinliyorum," diye onu temin ettim. "Annenin benim ne
düşündüğümü önemseydiğinden neden bu kadar eminsin?"

Juniper yutkundu ve benim kadar şaşkın görünen Hudson'a
baktı, sonra iri kahverengi gözlerini bana kilitledi. "Çünkü"-
omuzlarını dikleştirdi-"sen benim biyolojik annemsin."

ALTINCI BÖLÜM

Allie

Bright2Lit: The genes in this family are phenomenal. RousseauSisters4 are you born in pointe shoes, or what?

Biyolojik *ne*?

Juniper'e baktım, sonra onu yanlış duyduğumdan emin olarak biraz eğildim. "Anlamıyorum."

"Tüm kasetlerinizi izledim," diye ağzından kaçırdı, kelimeleri birbirine karışıyordu. "Aynı şekilde hareket ediyoruz. Birbirimize benziyoruz. Aynı renk saçlarımız, gözlerimiz ve aynı doğum lekemiz var!" Ardıç döndü, bana sırtını döndü ve saçlarını kaldırarak ensesindeki leylek ısırtığını ortaya çıkardı.

Tıpkı benimki gibi.

Havlumu boğarak başımı kaldırdım ve yeğenine sanki bir kafası daha çıkmış gibi bakmakla meşgul olan Hudson'a baktım. Sanırım bu onun için de yeni bir şeydi.

"Juniper-" diye başladım.

"İnkâr etme!" diye yalvardı, tekrar ısırmadan önce alt dudağı titriyordu. "Sen benim annemsin. Öyle olduğunu biliyorum. Bu yüzden baleyi bu kadar çok seviyorum. Bu benim genlerimde var." Gözleri yaşardı.

Tanrım, ağlayacaktı. Onu nasıl kolayca hayal kırıklığına uğratabilirdim ki? "Sadece ben-"

"Aynı gülümsemeye ve aynı ellere sahibiz," diye araya girdi ve ellerini bana doğru salladı. "Ve biliyorum ki sen

Muhtemelen beni gördüğüne şaşırmıştır ve seni pusuya düşürmemeliydim ama sen benim son şansımsın."

"Ama ben hiç-" Tekrar denedim.

"Bakın, bunu kanıtlayabilirim!" Sırt çantasını silkeleyip çimenlerin üzerine bıraktı. "Ben DNA testi yaptırdım, senin de tek yapman gereken aynısını yaptırmak."

"Sen *ne*?" Hudson yanıma yaklaştı ve yeğenine ters ters baktı.

"DNA testi yaptırdım, doğal olarak." Alını sanki burada mantıksız olan bizmişiz gibi kırıştı, amcasının ona attığı bakıştan etkilenmedi.

"Annen biliyor mu?" diye sordu. "Peki nasıl?"

"İnternette sipariş ettim ve-" diye başladı.

"Dur tahmin edeyim, gerçek doğum gününün üzerinden birkaç yıl mı geçti?" diye araya girdi, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bu Seconds değil Juniper."

"Şirketler çocukların kuralları çiğnemesini istemeselerdi, kuralları aşmayı çok daha zor hale getirirlerdi," diye karşı çıktı, kollarını onun ayna görüntüsünde katlayarak. "Ağızma bir pamuklu çubuk soktum ve geri gönderdim." Telefonunu arka cebinden çıkarıp bir uygulama açtı ve Hudson'a gösterdi. "Gördün mü? Ve tabii ki annemin haberi yok. *Kaybeder*. Öz ailemi bulmak için on sekiz yaşına kadar beklemem gerektiğini söylüyor ki bu hiç adil değil."

Hudson cihazı alıp uygulamaya bakarken, "Sana bu telefonu hiç almamalıydım," diye mırıldandı.

"Sanki başka bir yol bulamazdım? Okul kütüphanesinde bilgisayar yok değil ya, Gavin Amca da Noel'de bana ön ödemeli bir Visa kartı verdi." Her birkaç kelimede bir bana doğru bir bakış fırlattı.

"Akıllı kız," diye itiraf ettim mevcut koşullarımıza rağmen.

"Ben *senin* kızınım." Juniper gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

tam bir kesinlik. "Mantıklı. Beni arkadaşının kız kardeşine verdin. Occam'ın usturası falan."

"Occam'ın usturası. Burada ilkokulda on dördüncü yüzyıl felsefesi mi öğretiyorlar?" Hudson'a sordum.

Ağızını açtı ama Juniper onu ezip geçti.

"Üstün zekâlılar ve yetenekliler programındayım." Her kelimeyi telaffuz ediyordu, belli ki aşağılanmıştı. "Ve burası *gerçekten* iyi bir okul bölgesi, bu yüzden annem büyükannem ve büyükbabamla iç bölgelere taşınmadı."

"Not edildi." Saçlarımdan gözlerime tuzlu su damlamasını engellemek için elimi alnımda gezdirdim.

"Bakın, benim de bir arkadaşım evlat edinildi. Bu konu hakkında sürekli konuşuyoruz ve tabii ki interneti nasıl kullanacağımı biliyorum. Mesele şu ki, beni evlatlık verdiğiniz için size kızgın değilim - yine de terapide geçirmem gereken süreyi en aza indirmeye yardımcı olacağı istatistiksel olarak kanıtlanmış bazı sorularım var." Başını salladı. "Ve gerçekten, annemi seviyorum; dans etmemi istememesi dışında oldukça iyi biri, ama eğer ona dans etmem gerektiğini söylersen, o zaman seni dinleyecektir." Gözlerindeki umut geri gelmişti.

Omuzlarım çöktü ve bir daha asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şeyi yaptım ve yardım için Hudson'a baktım.

Bakışlarımız kilitlendiği anda kaşları çatıldı ve sonra çimenlerin üzerinde dizlerinin üzerine çökerek ellerini Juniper'in üst kollarına dayadı. "June-Bug, sana asla yalan söylemeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Doğru." Aramıza baktı.

"Allie-Alessandra- senin biyolojik annen değil." Darbeyi nazikçe indirdi ve birkaç dakika önce onu uçurumdan aşağı atabilecek bir yanım yumuşadı. "Bu imkânsız olurdu."

"Bunu bilemezsin." Sesi kırıldı.

"Biliyorum." Başını salladı. "Doğum günün on dört Mayıs, sadece birkaç gün önce ve onu sen doğmadan birkaç ay önce gördüm. Bahar tatili için buradaydı ve hamile değildi."

"Belki de fark etmedin," diye itiraz etti ve sonra onu düzeltecekmişim gibi bana baktı.

"Benim hiç bebeğim olmadı." Başımı yavaşça salladım. "Çok üzgünüm ama aradığınız kişi ben değilim."

"Sana inanmıyorum." Kaşları çatıldı ve yanakları kızardı. "Aynı doğum lekesine sahibiz!"

"Leylek ısırıkları yaygındır-"

"Ve genetik olabilirler! İnternetten araştırdım!" Hudson'ın ellerinden kurtulup sırt çantasını kaptı ve fermuarını çekti. Birkaç saniye sonra plastikte sarılmış, softball büyüklüğünde beyaz bir kutu çıkardı. "Sadece testi yap, sonra sana inanacağım." Kutuyu bana uzattı. "Piyasadaki en hızlı test. Kontrol ettim."

"Eminim öyledir."

"Ondan bunu yapmasını isteyemezsin." Hudson ayağa kalktı ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

Bazı gergin anlatımlar hiç değişmezdi. Eğer şapkasını takmış olsaydı, kenarlarını şekillendiriyor olurdu.

"Ben sormazsam evet diyemez. Öyle de memiş miydin?" Kadın ona ters ters baktı.

Araba yolundaki çakıllar çatırdadı ve hepimiz Anne'in mavi Mercedes sedanını araba evine çektiğini görmek için tam zamanında döndük.

Çok bozulmuştum.

"Peki yapacak mısın?" Juniper, kız kardeşimin gelişinden etkilenmemiş bir şekilde sordu.

"Bunu ne zamandır planlıyorsun?" Hudson ona sordu. "Dört aydır," diye yanıtladı bana bakarak. "Yapacak mısın?" "Ben senin annen değilim," dedim usulca.

"Kanıtla." Kutuyu salladı ve ben de yapılacak en kibar şey gibi görüldüğü için aldım. Gözlerinde zafer parlıyordu ve ben yine garip bir deja vu hissine kapılarak gözlerimi kırptım. Bu kızla başka bir yerde tanışmış olmalıydım.

"Kesinlikle olmaz." Hudson ben daha kutuyu sıkıca kavramadan onu kaptı. "İşimiz bitti. Git kamyonu bin."

"Hud Amca-"

"Şimdi, Juniper." Bu ses tonunu iyi biliyordum. Herhangi bir tartışmaya yer bırakmıyordu ve duruşundaki ani sarkmadan bunu anlıyordu.

Bana yalvaran bir bakış gönderdi, sonra iki eliyle sırt çantasını kaptı, fermuarı tamamen görmezden geldi ve Anne'in aksi yönüne, evin kuzeydoğu tarafına doğru ilerledi.

"Çok özür dilerim." Hudson, Juniper'ın verandanın köşesinden geri çekilmesini izledi.

"Lütfen bana bilmediğini söyle ..." Ona bakmak için başımı yavaşça çevirdim.

"Hiçbir fikrim yoktu." Şaşkınlık onda görmeye alışık olmadığım bir ifadeydi.

Kutuya uzandım ve beni şaşırtarak kutuyu bana verdi. "Aslında DNA testi istemişti."

"Annesini aradığını bile bilmiyordum." Tişörtünün altını sıktı ve ilk ten izinde bakışlarımı kaçırdım.

"Sana bir havlu getirebilirim." Şaşkınlıkla bana baktığını fark edince bir an duraksadım. "Ne? Aynı anda hem gençken beni mahvetmeni hem de görgülü olmanı görmezden gelebilirim. Buna yetişkinlik denir."

Gözlerimiz kilitlendi ve öfkemi geri çağırmak, bu karşılaşmadan yara almadan kurtulmamı sağlayacak bir şeyler hissetmek için savaştım ama tek bulduğum Ocak ayından beri bana eşlik eden yorgunluktu.

"Arabamda bir tane var. Bir havlu yani." Bakışlarını benimkilerden ayırdı ve kutuyu işaret etti. "Bana bir iyilik yap ve bunu benim için atar mısın? Tanrı bilir bundan sonra kimin üzerine atar."

"Bunu
yapabilirim."

"Teşekkür
ederim."

Anne arka verandadan boğazını temizledi ve ikimiz de havuzun karşısında onunla yüzleşmek için döndük. Parmak uçlarını korkuluklara vurdu, Hudson'a şöyle bir baktı ve başını salladı. "Saatlerimizi on yıl falan mı geri aldık?"

"Ben de seni gördüğüme sevindim Anne." Hudson sahte bir selam verdi. "Peki sen ne yapıyorsun-" Gözleri parladı ve eliyle

bir parmağını bana doğru uzattı. "Yine plajda tek başına yüzmeye gittin, değil mi?"

"Belki mi?" Ona buruk bir gülümseme verdim. "Ama tüm bu süre boyunca güvendeydim. Hudson da artık bir kurtarma dalgıcı, yani endişelenecek bir şey yok."

Sanki yine ergenmişiz de annem gizlice çıktığımızı fark etmesin diye üstümüzü örtmek zorundaymış gibi aramızda bakıştı. "Sanırım bu yüzden sırlısıkla. Hem de tamamen giyinik."

"Bu benden," diye itiraf etti Hudson.

"Harika." Alaycı bir tavırla başını salladı. "Her ne yapıyorsan seni yalnız bırakayım." İçeri girerken topukları verandada tıkırdadı. "Hudson, bana bir iyilik yap ve gitmeden önce en azından bu kez ona veda et, olur mu? Senin ölümün söz konusu olduğunda, on yıl boyunca aklımdan geçen düşüncelerle hareket ettiğim için hapse girmem utanç verici olur." Paravan kapı arkasından çarptı.

"Ve bu da benim ıstakam." Kutuyu kavrayarak çimlerin arasından geçip havuzun etrafından dolaıştı ve yıllar boyunca sessizce biriktirdiğim her sorunun dilimde ölmesine izin verdim.

"Allie," diye seslendi. "Alessandra."

Durakladım ama arkama bakmadım. Son on yılda hayatta kalmamın tek yolu buydu, gözlerimi ileriye dikmek.

"Gerçekten, gerçekten üzgünüm. Her şey için."

Gözlerim kapandı ve iyileşmeyi reddeden iltihaplı yarayı yatıştırmak için kelimelerin bana çarpmasını bekledim, ama onlar bir dilek kuyusuna atılan bozuk para gibi içime düştüler, herhangi bir değişikliği etkilemek için çok küçüklerdi

-Parlak ama anlamsız. "Onu sağ salim evine götürün."

Başka bir şey söylemeden içeri girdim, halı kaplı arka merdivenlerden kayarak çıktım ve Eva'nın odasını ve Lina'nın tapınağını geçerek uzun koridordan Anne'in odasının karşısında duran benimkine indim.

Sonra tuz ve şoktan arınmak için duş aldım ve Hudson'a dair her türlü düşüncayı üzerimden atmaya çalıştım. Duşumu bitirip basit bir tayt ve hafif bir kazak giydiğimde, Anne'in benim için hazırladığı son moda kıyafetleri görmezden geldiğimde cildim kırış kırış olmuştu. Burada kimseyi etkilemek zorunda değildim.

Profesyonel mutfağa girdiğimde bıçağın kesme tahtasıyla buluşma sesi beni tekrar tekrar karşıladı.

Anne lacivert kılıf elbisesine uygun ceketini çıkarmış, bir torba havucu doğruyordu. Toplantısında bir şeyler çok ters gitmişti.

Yalınayak, parke zeminden buzdolabına doğru yürüdüm, sonra iki şişe Smartwater çıkardım ve beyaz mermer ada boyunca uzanan sekiz yüksek arkalı bar taburesinin ortasına kaydım. Bir şişeyi çevirerek açtım, sonra geniş bir alana kaydırmadan önce sebze katliamına ara vermesini bekledim.

Sol eliyle yakaladı ve sağ eliyle bıçağı yere bıraktı. "Teşekkürler."

"Toplantın nasıl geçti?" Kendi şişemi açarak sordum.

"Finn Brownstone'u istiyor ve diğer her şeyi alabileceğimi söyledi." Gözlerindeki yaş pırıltısını saklamak için bir saniye geç baktı. "Avukatım her şeyin yolunda gittiğini düşünüyor. Evlilikten maddi olarak geldiğimden daha iyi bir durumda ayrılacağım, bu da bazı insanlar için bir kazanç sanırım."

Hüzün, yoğun ve acı bir şekilde etrafımıza yerleşti. "Çok üzgünüm, Anne."

Suyu tekilaymış gibi geri fırlattı. Belki de öyle olmalıydı. Sonra bıçağı eline aldı. "Kocana sekiz yıllık evliliğinde istediği tek şeyi veremezsen, o da seni boşar. Bunda üzülecek bir şey yok."

"Hayatta çocuk sahibi olmaktan daha fazlası var." Bir içki aldım.

"Finn'e değil." Bir sonraki havuca saldırdı. "Bunlar onun için dünyalara bedel."

"*Senin* dünyalar güzeli *olduğunu* düşünen birini hak ediyorsun." Finn'in gözlerinden biri olmasını dileyerek etiketi elime aldım.

Durakladı. "Onu hayal kırıklığına uğrattığımı söyledi." Bıçak elinden kesme tahtasının üzerine düştü ve avuçlarını gri mermere dayadı. "Bu ne kadar berbat bir şey? Düşükleri, tüp bebekleri, hormonları yaşayan benim-" Başı öne eğildi. "Ama kendini hayal kırıklığına uğramış hissedene o. Sanki benim de kalbim kırık değil mi?"

Sandalyemden kaydım, adanın etrafında döndüm ve ona arkadan sarıldım. "Sen başarısız değilsin. Sen lanet olası bir avukatsın."

"Finn bunun stresi azaltacağını ve hamile kalmayı kolaylaştıracağını düşündüğü için bir yıl sonra çalışmayı bıraktı."

O

alay etti.

"Güzelsin, nazıksın, zekisin ve daha binlerce harika şey. Sen kesinlikle en iyimizsin." Çenemi eğip omzuna yasladım.

Elini koluma doladı ve sıktı, sonra başını bir anlığına benimkinin yanına yasladı. "Yemek yapabilecek tek kişi kesinlikle benim, o yüzden neden oturup sana tavuk çorbası yapmama izin vermiyorsun? Hipotermi riskinden sonra buna ihtiyacın olabilir." Sol eliyle yüzümü okşadı ve ben de adanın kendi tarafıma çekildim.

"Sadece birkaç dakika sürdü. Havuz, dalgaların verdiği dirence sahip değil." Su şişesini bitirdim ve kereviz torbasına uzandım.

"Hayır." Anne onu yakaladı ve öldürücü pençelerinin arasına çekti. "Mutfakta nasıl bir tahribat yarattığını gördüm. Ayrıca, seninle ilgilenmeme izin vermen gerekiyordu, unuttun mu? Bu yüzden buradayız."

"Annemin acımasız meslek gereklilikleri yüzünden buradayız." Bir dizimi göğsüme çektim ve Anne'in kerevizlere uzanışını izledim.

"Doğru."

Doğal olarak annemin koyduğu son teslim tarihini ertelemiştik; her üç yılda bir, evin en az birimiz tarafından bir yaz boyunca kullanılması ve o haftalardan birinde üçümüzün de oturması gerekiyordu. Sanırım bu, birlikte zaman geçirmeye devam etmemizi sağlamanın küçük bir yoluydu, ama babamdan intikam almak için bizi başarısızlığa uğratarak sevdiği evi kaybetmemizi mi istiyordu diye merak ettim.

Şimdiye kadar Anne işi ve kocasıyla meşguldü, sadece Ağustos ayındaki yıllık Haven Cove Classic için sahil evine uğruyordu, Eva ve ben ise Şirket'te çok meşgul olduğumuzdan bunu gerçekleştiremiyorduk. Belki son birkaç yıl içinde gelseydim Hudson'ı daha erken görebilirdim. Ne zamandır dönmüştü?

Önemli değil. Boş ver gitsin.

"Eva sana ne zaman geleceğini söyledi mi?" Ben sordum.

Anne sebzeleri tencereye aktarırken, "Sanırım Klasik'in tüm haftası boyunca kalmayı planlıyor, ama umarım 4 Temmuz'da gelir," diye cevap verdi. "Gelse iyi olur, çünkü bu evi seviyorum ve onu kaybetmek istemiyorum."

"Biliyorsun, eğer istersen yıl boyunca burada yaşayabilirsin. Bu seni mutlu edecekse ikimizin de umurunda olmaz."

"Ve ikinizi New York'ta gözetimsiz mi bırakayım? Ben almayayım. Hudson Ellis'in burada ne aradığını bana söylemek ister misin?" Nazik tonu ve endişeli bakışları bana babamı hatırlattı.

"Yeğeni benimle tanışmak istedi." Gerisi, geçirdiği günden sonra onu rahatsız edemeyecek kadar saçmaydı. "Sanırım Eva'yı Seconds'da takip ediyor."

"Hesabının yarısı da senin." Buzdolabından tam pişmiş bir tavuk aldı ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. "Peki sen hastanedeyken dünyanın onu yutup yutmadığını açıkladı mı? Ya da belki uzaylılar onu kaçırdı?"

"Hayır." Çenemi dizime yasladım. "Ama özür diledi."

"Bu her şeyi telafi eder." Tavuk bir gümbürtüyle kesme tahtasına çarptı. "Ona siktir olup gitmesini söyledin mi?"

Ağzımın bir köşesi kalktı. O asla küfretmezdi. "Ona ben buradayken birbirimizi görmezden gelmemizin daha iyi olacağını söyledim. Yıllar oldu. Aştım artık."

"Hmm." Bıçağın ustaca darbeleriyle tavuğu kesmeye başladı.

"Bu da ne demek oluyor?" Her dilimi izledim, onun verimliliği karşısında büyüldüm.

"Yani Hudson'la aynı şehirde olduğunuz ve birbirinizi görmezden gelebildiğiniz bir zamanı hatırlayamıyorum." Başını öne eğdi. "Siz Gavin ve Lina'dan daha çok birbirinize bağlıydınız ve onlar gerçekten çıkıyorlardı."

"Annem bakmıyorken." Bu evde olmak her şeyi şaşırtıcı bir netlikle geri getirdi, sanki burası anılar için bir bileme taşı gibiydi. Eğer dikkatli olmazsam, kendilerini bıçak gibi keskinleştireceklerdi. Tipik gün ortası uyuşukluğu üzerime çökerken kollarımı uzattım.

"Annem bakmadığında," diye kabul etti. "Dostum, o yaz Gavin'le aylarca gizlice dolaştılar, sonra annem sıkıldı ve onu terk etti." Başını yana eğdi. "O yaz San Francisco'ya katılmadan önceki yaz mıydı? Yoksa MBC'ye mi?"

"İkisinden *de* biraz, ama çoğunlukla MBC," diye cevap verdim, çünkü ikimiz *de* *ölmeden önceki yazı* söylemeyecektik. Esnemekle savaşıırken çenem neredeyse yerinden çıkacaktı ve kaybettim. "Yüzmek beni yormuş olmalı."

"Hmm." Bıçağı yere bıraktı. "Kenna'yı geri aradın mı? Bu hafta seni en az üç kez denedi."

"Onu sonra ararım," diye yalan söyledim. Aramalarını atlattığım için kendimi suçlu hissettim mi? Evet. Onunla konuşarak bu durumu düzeltecek miydim? Hayır.

"O senin en yakın arkadaşın, Allie," diye çıkıştı Anne, ama ses tonundaki endişe beni karşılık vermekten alıkoydu.

"Ve Şirket'in ortopedi uzmanı," diye hatırlattım ona, boş su şişesini kapıp kilerin içindeki geri dönüşüm kutusuna doğru ilerlerken. "İkimiz de onun istediği ilerlemeyi kaydedemediğimi biliyoruz ve bunu Vasily'ye bildirmek zorunda kalacak. Sonbaharda Isaac ile bale yapmamı engelleyecek ve ben bunu riske atamam. Kaytarmıyorum. Hepsini yapıyorum. Pilates, kuvvet antrenmanı, direnç bantları ama demi-pointe çıkacak kadar güçlü değilim."

"Belki de sadece arkadaşıyla konuşmak istediği aklına geldi mi?" Sol tarafındaki kapı çerçevesine yaslanıp bileğimdeki ağırlığı biraz azalttığımda Anne karşı çıktı. "Kimse senin kaydardığını düşünmüyor. *Nasıl kaytarılacağını* anladığını sanmıyorum. Şirketteki herkes stüdyoya geri dönmek için canla başla çalıştığını biliyor. Yaptığın *tek* şey bu. Burada olmanın rahatlamana ya da en azından gülümsemene yardımcı olabileceğini düşündüm-"

"Dönerken durup annemi gördün mü?"

"Konuyu değiştirme." Bana baktı. Ben de ona baktım.

Eğer evimizde garip bir sessizliği en uzun süre kim bozacak diye bir yarışma yapılsaydı, tacı ben alırdım ve bunu ikimiz de biliyorduk.

"Evet, okula uğradım ve annemi gördüm." İç çekişi beyaz bayrak gibiydi.

"Buna okul diyebileceğimden emin değilim." Daha çok bir kurum gibiydi. "Bunları bir araya getirdikten sonra yürüyüşe çıkmak ister misin?"

"Güzel bir geçişti ama sanırım biraz kestireceğim."
Yorgunluk kazandı.

Görünüşe göre hep öyle oluyor. "Uyku eşittir iyileşme." "Yemekten sonra sinemaya gitmeye ne dersin? Onlar Brat Pack maratonunda koşarken hiçbir şey sizi John Hughes kadar neşelendiremez." Yumuşak bir gülümseme sundu.

Sadece gerçek kıyafetler giyme, toplum içinde Alessandra Rousseau rolünü oynamak için yeterli enerjiyi ortaya koyma fikri bile bir esnemeyi daha bastırmama neden oldu. "Belki yarın."

"Belki yarın," diye kabul etti Anne, gülümsemesi kaybolmuştu. "Biraz dinlen. Akşam yemeği boyunca uyumayacağından emin olacağım."

"Teşekkürler." Mutfaktan çıkıp ön merdivenleri çıktım, duvar boyunca uzanan samimi fotoğraf galerisine göz attım ve sonuncusunda durakladım. Babam dördümüzü iskelenin sonunda yan yana otururken çekmişti, Eva'nın bile hareketsiz olduğu nadir bir anda sırtımız ona dönüktü.

En sağa doğru uzanmış, ellerini arkasında birleştirmiş, on beş yaşındaki başını güneşi kucaklamak için geriye atmıştı. Lina ve Anne ortayı tutuyordu, sırasıyla on dokuz ve on sekiz yaşındaydılar, yüzleri kahkahalarla birbirine dönüktü, şüphesiz özel bir şaka yüzünden, on yedi yaşındaki ben ise Lina'nın kolunu omuzlarıma sarmış oturuyordum, başımı onunkine yaslamış suya bakıyordum.

Tanrım, o duyguyu, o rahatlatıcı huzuru ve geleceğin kesinliğini özlemiştim. Birlikte olduğumuz sürece iskelenin direkleri kadar sağlam durmuş, annemiz olan fırtınaya göğüs germiş, onun beklentilerinin dalgaları herhangi birimizi dibe çekmekle tehdit ettiğinde yükü dengelemek için birbirimize yaslanmıştık.

Kısa süreli huzur hissi, Lina'nın babamın fotoğrafı çekmesinden sadece birkaç hafta sonra öldüğünü hatırladığımda çabucak kayboldu. Hayat çok adaletsizdi. Burada olmalıydı ya da New York'ta bir sahnede *Giselle* dansı yapıyor olmalıydı ya da

nerede olmak istiyorsa orada olmalıydı.
Hayatta olmalıydı.

Anne'i nasıl daha iyi hissettireceğini ve bileğini itmek mi yoksa dinlendirmek mi gerektiğini bilirdi. Eva'ya nasıl rehberlik edeceğini ve annemle nasıl başa çıkacağını bilirdi. Hepimize bu işin nasıl yapıldığını gösterirdi - yetişkin olma işinin.

Odama girdim ve yatağa çöktüm, sonra gülkurusu yorganın tanıdık, rahatlatıcı ağırlığının altına girdim. Belki bir noktada bedenim yıllar boyunca ondan esirgediğim dinlenmeyi yakalayabilirdi. O zamana kadar, benim rızam olsun ya da olmasın, almaya kararlı görüldüğü uykuyu ona verecektim.

Telefonumu yerleştirmek için beyaz hasır komodine doğru ilerlerken, Lina'nın ametist yüzüğünün çekmecemde güvenle saklandığından emin olmak için kontrol ettim ve Juniper'in yaptırmamı istediği DNA testini gördüm. İçimde bir acıma duygusu çınladı. O sadece dünyada nereye ait olduğunu bilmek istiyordu.

Kısa bir an için Hudson için üzüldüm. Küçük kız mahvolmuş gibiydi.

"Gerçekten, gerçekten üzgünüm. Her şey için."

En azından özür dilemişti. Bir zamanlar onu affederdim, hiç soru sormazdım, onu yanımdan uzak tutan şeyin onun kontrolü dışında olduğunu bilirdim. Ona kendi kız kardeşlerimden daha çok güvenmişim. Ve tıpkı Lina'nın neden bu kadar genç yaşta kaçırıldığını, benim kazadan sağ kurtulup onun neden kurtulamadığını asla anlayamayacağım gibi, Hudson'ın da neden bir veda bile etmeden hayatımdan çıkıp gittiğini asla anlayamayacağımla barışmak zorundaydım.

İkiniz de çocuktunuz. Boş ver gitsin.

Kutuyu aldım ve arkasını okudum. Yeterince kolay görünüyordu. Tek yapmam gereken uygulamayı indirmek, yavaşlıktan sürüntü almak ve geri g ö n d e r m e k t i . Hiç çocuk sahibi olmadığım düşünülürse, sonuçlardan korktuğum söylenemezdi. Juniper doğduktan çok sonra, neredeyse yirmi yaşına kadar bakireydim.

Belki hayattan istediğim cevapları alamayacaktım ama sorusunun cevabı olmadığımı kanıtlayarak ona yardım edebilirdim.

Altı gün sonra, uygulama bana bir bildirim gönderdi. Çenem düştü.

YEDİNCİ BÖLÜM

Hudson

OnPointe34: Not you guys correcting a professional dancer in the comments. Dead. The only person better than RousseauSisters4 at this is the missing half of that duo. Hey, Eva, cough your sister up before we send out a manhunt.

Kurt Cobain, Gavin'in sadece grunge ya da nadir punk şarkılarının çalmasına izin verdiği, barın köşesindeki arkaik müzik kutusundan kalp şeklinde bir kutu hakkında şarkı söylerken, sıcak Yuengling bardağını avuçlarımin arasında yuvarladım, şişenin topuzlu kenarlarını masaya sürttüm.

Altı gün.

Her nasılsa, kıcıımı kaldırıp Allie'ye gitmeden ve ondan af dilemeden altı gün geçirebilmişim. Geçmişimiz basit bir özürden ya da saçma bir mazeretten daha fazlasını gerektiriyordu. Çok daha fazlasını. Ona yaptıklarım için kan dökmem, dizlerimin üzerine çökmem ve muhtemelen ruhumdan bir parça vermem gerekiyordu ve o zaman bile bunun yeterli olacağından emin değildim.

Hızlı bir tekme beni sarstı ve kötü aydınlatılmış kabinin karşısında Eric Beachman'ın gözleri beklenti içinde yükseldi. "Öyle değil mi, Ellis?" diye sordu, yanımda oturan kadına bakarak.

Doğru. Kahretsin. Çifte randevuda olmam gerekiyordu. Bir haftadır ilk kez programım Eric'inkiyle uyuşmuştu ve o da kız arkadaşının kız kardeşini getirmişti. Kızın adı neydi? Beachman ne sormuştu?

"Cevap vermek zorunda değil," dedi esmer kadın hızlı ve parlak bir gülümsemeyle.

Jessica -Eric'in kız arkadaşı- gözlerini bana dikti.

"Her yüzücü kaç kez kurtarıldığıyla övünmeyi sever." Eric bana yardım etti, ama aynı anda bana dalga mı geçiyorsun bakışı attı.

Boğazımı temizledim. "Aslında ben saymıyorum." İşte bu kolaydı, konuşmanın son on dakikasını unutmuş olsam bile, ki bu bütün hafta boyunca yaptığım bir şeydi. Bir işin ortasındaydım ve aklıma Allie geliyordu. Dükkan için yeni malzeme mi sipariş ediyordun? Allie. Juniper'in telefonunu almak mı? Allie. Havuzda çalışmak? Allie.

Genelde aklımın bir köşesinde yaşırdı, ama şimdi önümde ve *her yerdeydi*.

"Bence bu alçakgönüllülük." Beth -adı buydu- gülümsemesi genişlerken parmaklarıyla boş bardağının kenarına vuruyordu. "Bir erkekte bunu severim."

Allie alçakgönüllü olmadığımı biliyordu. Aceleci, ukala ve kibirli olduğumu biliyordu ama yine *de* beni seviyordu.

"Eminim senin böyle yapmandan hoşlanıyordur." Eric bir içki aldı.

Anladığımdan emin değilim. Beth güzeldi, geniş mavi gözleri ve Allie'nin koyu kahvesinden çok kestaneyle çalan yumuşak kahverengi saçları vardı.

Onları karşılaştırmayı bırak.

Bütün gece tek yaptığım buydu; eğlenceli, dışa dönük sevgilimi, bir düzine yıl önce benim standartlarımı belirleyen kadının karşısına koymak ve bu hiç adil değildi. Pislik gibi davranıyordum ve o bunun farkında bile değildi.

"Size bir içki daha getirmeme ne dersiniz?" Beachman bir garsonumuz olduğunu söyleyerek itiraz ederken ben çoktan kabinden kayarak çıkmayı teklif ettim.

Cuma gecesi kalabalığının arasından sıyrıldım, lisede dart tahtasında birlikte oynadığım ve memleketimde görev yapmamın avantajlarından olmayan birkaç adama başımla selam verdim ve her zaman avantajlar sütununda yer almayan kardeşime doğru ilerledim. Gavin on iki kişilik barın en ucunda servis yapıyordu, ben de dar uçtaki iki boş bar taburesinden birini kaptım ve oturdum.

"Bu gece neyin var senin?" Eric yanımdaki koltuğa oturdu.

"Dikkatim dağıldı." Kasketimin kenarını kıvırdım.

"Bütün hafta kafayı yedin," diye suçladı, sonra omzunun üzerinden, barın köşesinden Gavin'e bağırarak bir grup yönetim kurulu üyesine baktı. "İki bin dolarlık bir takım elbiseyle batakhane gibi bir barda olmanın bir nedeni var mı?" diye mırıldandı.

"Tam mevsimi." Kardeşimin müşteri kuyruğunda ilerleyişini izledim. Benim iki buçuk santimlik boyumdan birkaç santim daha uzundu, bu da ona barın arkasında avantaj sağlıyor ve kalabalığı görebilmesini sağlıyordu, ama yine de ondan yirmi kilo daha kaslıydım, bu da onun kışını tekmelemem gerektiğinde bana avantaj sağlıyordu. "Gelecek hafta burası çok kalabalık olacak." Anma Günü hafta sonu her zaman akının gayri resmi başlangıcıydı ve Grizzly Bear Bar mevcut turist nüfusunun iyi bir göstergesiydi. Dört Temmuz geldiğinde burası tıklım tıklım dolacaktı.

"Sınav sonucun için mi endişeleniyorsun?" Eric dirseklerini barın kenarına dayayarak benim duruşumu yansıttı.

"Hayır." Geçen hafta girdiğimiz ve bizi terfiye hak kazandıran sınavların sonuçları birkaç hafta daha çıkmayacaktı ama ben başardığımı biliyordum.

"Listeye alınsan ve terfi etsen bile, Cape Cod'da diğer on bir yüzücüyle birlikte ilerleyebileceğin bir yer olmadığı için başka bir hava istasyonu seçip aileni terk etmek zorunda kalacağından mı endişeleniyorsun?" Bana bilmiş bir bakış fırlattı.

"Garip bir şekilde ayrıntılı ve genellikle doğru, ama aynı zamanda hayır." Ama *şimdi* bunun için endişeleniyordum.

"Yani, Port Angeles'a gidip Kuzeybatı Pasifik'in tadını çıkarabilirsin, ya da San Francisco'ya gidip Kaliforniya'yı neden bu kadar çok sevdiğimi öğrenebilirsin, hatta Sitka'ya bile gidebilirsin. Bilirsin, hep istediğin gibi." Başını hafifçe eğmiş, tepki vermemi bekliyordu. Eric'in başlıca becerisi buydu: Birinin derisinin altında ne olduğunu bulmak ve eğer onu arkadaşısı olarak görüyorsa onu korumak, görmüyorsa da kanayana kadar deşmek.

"Ben burada iyiyim." Cape Cod'a yerleşmeden önce iki kez daha Doğu Yakası'nda görev yapmıştım ve yakın zamanda buradan ayrılmayacaktım. Caroline'ın bana ihtiyacı olduğu sürece.

"Tarih yüzünden mi?" Gavin yanıımızdaki siparişleri alırken Eric tekrar denedi, kardeşimin kaşları bana doğru şaşkın bir bakış fırlatırken düğümlendi.

"Randevu değil." Gavin'in birkaç adım ötedeki musluktan metodik bir şekilde birkaç bira çekmesini izledim, başı bizi dinlediğini belli eden bir açıyla bize doğru eğilmişti. "Beth ... iyi."

"İyi mi?" Eric'in kaşları havaya kalktı. "O lanet olası bir on, ve bu benim pratik kayınvalidem önyargısı olmadan. O bir öğretmen, yani zeki biri, ne kadar komik olduğunu duymuşsundur. Ayrıca senden hoşlanıyor gibi görünüyor - o bölümde bir sorunun olduğundan değil

- "Peki sorun ne?"

Koltuğumda
kıpırdandım.

"O Allie Rousseau değil," diye cevap verdi Gavin benim yerime, sol tarafımızdaki toplantı odası ekibine iki bira uzatırken.

"Kapa şu lanet çeneni." Kardeşime ters ters baktım ve kaçış planımı ikinci kez tahmin ettim. Belli ki benimle uğraşma havasındaydı.

"O değil." Gavin omuz silkti ve üst raftaki liköre uzandı. "Kahverengi saçlı, güzel gülüşlü, minyon. Tam onun tipi ama Allie değil." Tekila şişesinden dört shot doldurdu. "Görüyorsun ya, Bachman-"

"Beachman," diye düzeltti Eric.

"Her neyse." Gavin içkileri takım elbiselilere doğru itti, sonra da içkileri adisyonlarına kaydetmek için tableti eline aldı. "Ona güzel bir yıllık getirmişsin-"

"Yerel demek istiyor," diye araya girdim.

"-Ama küçük kardeşim on yedi yaşından beri Allie'ye takmış durumda ve bu konuda ne senin, ne benim, ne de arkadaki Öğretmen'in yapabileceği bir şey var." Tableti arka bara bıraktı ve yüzünü bize dönerek Grizzly Bear şapkasını geriye doğru çevirdi. "Bu yüzden arka tarafta bir şeyler sipariş etmek yerine benim barımda oturuyor." Kabinleri işaret etti. "Hudson, ABD Sahil Güvenliği için yaşayan en kötü orospu çocuğu olabilir ama Allie Rousseau'yu onunla bir odaya koyarsanız kendi ayağına takılır."

"Allie Rousseau kim?" Eric kardeşimle benim aramda bir bakış atarken yüzü buruştu.

"Yapmak zorundaydın, değil mi?" Gözlerimi kardeşime diktim.

"Büyük kardeşin küçüğü kendi isteğine göre utandırması kutsal bir ayrıcalıktır." Utanmazca gülümsedi ve barın altındaki bira bardağına uzandı.

"Allie Rousseau kim?" Eric tekrarladı.

"Bazen seni seviyor muyum yoksa senden nefret mi ediyorum karar veremiyorum." Ben ne kadar sert bakarsam, Gavin o kadar geniş sırtıyordu.

"İkisi de, küçük kardeşim." Sanki yeniden on iki yaşındaymışım gibi kasketimin kenarını itip kaktı, sonra bir Yuengling doldurdu. "Eğer ikisi de değilse işimi yapmıyorum demektir."

"Allie Rousseau da kim?" Eric sesini yükseltti.

Gavin kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı ve birayı bana doğru uzattı.

"Sen bir pisliksin." Teklif edilen birayı aldım.

"Alessandra Rousseau? Balerin olan mı?" diye araya girdi bize en yakın olan takım elbiseli.

Üçümüz de şaşkınlıkla başımızı çevirdik.

"Ne?" Adam ipek kravatını gevşetti. "New York'ta yaşıyorum ve karım baleyi seviyor."

"Seninle konuşmuyordum," diye tersledim.

"Öyleydin." Beachman tüm vücudunu çevirdi. "Bana daha fazlasını anlat."

Boardroom Eric'e telefonundan bir şeyler gösterirken ben biradan uzunca bir yudum aldım.

"Hoooooooooooooooly shit." Beachman telefonu bana doğru çevirdi. "Bahsettiğin kişi bu mu?"

Google görsel aramasında Allie'nin yarım düzine fotoğrafı çıktı, çoğu sahnede idi, vücudunun uzun hatları kusursuz bir şekilde imkansız pozisyonlara girmişti. Şirket için çektiği resmi vesikalık fotoğrafını işaret etti, tabii ki bu fotoğraf tam bir şov fotoğrafıydı. Fotoğrafçı onu gülümsemeden yakalamıştı, sanki bir sonraki talimatını bekliyormuş gibi geniş gözlerle bakıyordu.

"İşte bu," dedi Gavin, bir içki daha içmeye başlarken ve uzakta bir tur daha ister gibi görünen müşterileri açıkça görmezden gelirken.

Eric telefonu geri verdi ve takım elbiseli adama teşekkür ettikten sonra koltuğunu bana doğru çevirdi. "Ve bana ondan hiç bahsetmedin çünkü ... ?"

Ağzım açıldı, sonra kapandı. Bu kesinlikle memleketimde görev yapmanın dezavantajları arasındaydı.

"Çünkü hâlâ ona aşık." Gavin önüme, Beth'in içtiğine şüpheli bir şekilde benzeyen bir içki koydu, rom ve kola. Güvenilirlik konusundaki tüm sorunlarına rağmen, fil gibi bir hafızası vardı.

"Hayır, değilim." Bir yudum daha içsem bile ağzımdaki yalanın tadını silemedim.

"Evet, öylesin. Öyle," diye tekrarladı Eric başını sallayarak. "İşte bu yüzden onun hakkında konuşmuyor."

"Tanrı aşkına, duracak mısın?" Bardan uzaklaştım. "O senin ya en yakın arkadaşındır ya da değildir." Gavin alay etti.

"Öyleyim." Eric berber dükkânındaki yaşlı bir adam gibi öne doğru eğildi, haber kılığına girmiş dedikodulara açtı.

"O benim en iyi arkadaşımdı," dedim Gavin'i susturmak için. "Ailesinin burada bir evi var ve biz gençken tanıştık. İki yaz boyunca yakındık ve ..." Kelimeler kifayetsiz kalıyordu, her zamanki gibi. O gece olan her şey anlatılamazdı ve hâlâ da anlatılamazdı.

Gavin musluktan bir Coors Light doldurmadan önce yüksek sesle, "Ve ona aşıkta," diye fısıldadı.

"Müşteriniz yok mu?" Barın aşağısını işaret ettim.

"Senin kaçtığın bir randevun yok mu?" diye karşı çıkarak birayı Eric'e uzattı.

"Gerçek." Eric yüzünü buruşturdu, içkiyi aldı ve omzunun üzerinden kabinlere doğru baktı.

"Mesele şu ki, Bateman-" diye başladı Gavin votka ve kızılıcık suyunu karıştırırken.

"Beachman," diye düzeltti Eric bir kez daha.

"Ben de öyle dedim." Gavin bir kokteyl pipeti soktu ve karıştırdı. "Kardeşimle tanışması için nazikçe getirdiğin o kadının hiç şansı yok. Hiç olmadı. Onun için yapabileceğin en iyi şey, onunla çıkmak gibi gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce acısına son vermek."

"Doğru değil." Ayağa kalktım ve biraya uzandım.

"Öyle." Gavin bana doğru baktı ve kokteyli Eric'e doğru itti, tüm dikkatini ona verip beni görmezden geldi. "Görüyorsun ya Barmen, ben de o yollardan geçtim, bir Rousseau kızına asıldım ve bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir karasevda." Gözlerini kaçırdı, sonra boğazını temizledi.

Bardağın üzerinde hızla biriken buğuya rağmen birayı sıkıca kavradım. O yazlar hakkında konuşmayan tek Ellis ben değildim.

"Ama Rousseau kardeşlerin her zaman bak ama dokunma havası ve dokun ve seni mahvedeceğim annesi vardı ve ben o meşaleyi bırakmadan önce parlak ve sıcak yanmasına izin verirken, Hudson hala onunkini taşıyor ve şimdi birkaç haftadır şehre döndüğüne göre?" Ellerini havaya kaldırdı ve bomba gibi bir ses çıkardı. "Hudson Ölüm Yıldızı ve o kadın da Luke, onu havaya uçurmak üzere."

"Bu çok boktan bir benzetme." Bir içki daha aldım ve burası ile Allie'nin evi arasındaki mesafeyi düşündüm. Bütün gece belki biranın üçte birini içmiştim. Araba kullanmak için güvenliydin.

"Öyle mi?" Gavin başını yana eğdi. "Sen *Titanik*'sin, o da buzdağı ya da o Oppenheimer, sen de New Mexico'daki test alanı diyebiliriz."

"Anlaşıldı." Cüzdanıma uzandım.

"Bekle, *sen* de mi Allie'ye karşı bir şeyler hissettiğini söyledin?" Eric taburesinden indi.

"Tanrım, hayır. Ablası. Allie asla." Gavin bana baktı, ağzının köşesi bir sırtıyla kalkmadan önceki o milisaniye içinde bakışlarında yılların geçmişi titreşiyordu. "Allie benim için çok gençti. Çok sıkı sarılmış. Güzel küçük şey-"

Omurgam sertleşti.

"-ama çok ilkel, çok düzgün, çok sessiz, çok faremsi-" "*Çok benim,*" diye tersledim, bara bir yirmilik fırlattım Üstte. "Ve o bunların hiçbirisi değildi. Onu asla gerçekten tanımadın." Boynumun arkası kızardı.

"İşte orada!" Gavin zaferle kollarını kaldırdı. "Ben de ne zaman uyanacağını merak ediyordum."

Kahretsin, ona *tam da* istediği şeyi vermiştim, bir tepki.

Eric'in dikkati sanki bir tenis maçındaki rakiplermişiz gibi aramızda gidip geliyordu.

"Şimdi git de o güzel esmere on yıl önce doldurulmuş bir rol için seçmelere katıldığını söyleme cesaretini göster." Yirmiliği bana geri itti. "Ve paranın burada işe yaramayacağını biliyorsun."

"Şehre döndüğünü nereden biliyordun?" Rom ve kolayı boştaki elime aldım ve yirmiliği olduğu yerde bıraktım.

"Haber çabuk yayılır." Gavin omuz silkti ve geri çekildi. "Yeğenimiz de tam bir dedikoducu. İmza almak için o kadının peşine düşeceğini biliyorsun."

Juniper. Tabii ya. Ona başka ne söylemişti? "Caroline açabilsin diye yarın sabah ona göz kulak olacaksın, değil mi?"

"Yirmi dört saatlik vardiyada mısın?" Arkasındaki sesler dikkatini çekmek için yükselirken Gavin karşı çıktı.

"Evet." Onları ayda sadece dört ila altı kez çektim.

"O zaman başka seçeneğim yok gibi görünüyor." İki parmağıyla beni selamladı ve barın diğer ucuna doğru yöneldi, kargo pantolonunun arka cebinden bir havlu sarkıyordu.

Eric ve ben kabine doğru dönmeye başladık.

"Balerinle aranızda ne oldu ki?" diye sordu büyüyen kalabalığın arasından ilerlerken.

Bu yüzden bilmesini hiç istemedim. Beachman bir iş bitiriciydi ve şimdi ben de onun çözüm sandığı bir problemdim. "On sekiz yaşımdayken, temel eğitime gitmeden hemen önce ayrıldık."

"Dur tahmin edeyim, duygularına karşılık vermedi mi?"

Midem bulandı. "O ... sadece karmaşıktı. Hikayenin sonu."

"Ama sen buradayken o da burada olursa bu son olmaz. Sen gerçekten tanıdığım en şanslı piçsin."

"Güven bana. Her şey bitti. Allie ikinci bir şans verecek biri değil." Ya da kimsenin içeri girmesine izin vermez. Jessica ve Beth'i gördüm ve sesimi alçalttım. "Benim bile kaçamayacağım bazı kaderler vardır, dostum. Bana bir iyilik yap ve bu işin peşini bırak."

Kabine yaklaştığımızda sessizleştik ve Beth'e en özür dileyen gülümsememi verdim, onun yanına kaydım, içecekler elimde. "Buyurun."

"Teşekkürler." İçkiyi aldı, sonra saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Burada büyüdün, değil mi? Ben üçüncü sınıfa geçene kadar buraya taşınmamıştık. Sanırım sen çoktan mezun olmuştun."

Bana daha önce söyledikleriyle bu tarihler örtüştüğü için başımı sallamaya başladım ama duraksadım. Gavin haklıydı. Bu kadınla çıkabilirdim ve hatta bu arada birkaç kahkaha bile atabilirdim ama sonunda bitecekti çünkü ona asla tam bir şans vermeyecektim, özellikle de Allie buradan arabayla on üç dakika uzaktayken.

"Doğru," dedim yavaşça, düşüncelerim dönerken göğsümdeki gerilimi fark ettim. "Çok üzgünüm Beth, ama-"

"Hudson?"

Cümlemin geri kalanı onun sesiyle anında yok oldu. Döndüm ve altındaki kıvrımları hissetmek için avuçlarımın kaşınmasına neden olan bir kot pantolonun üzerinden, narin bir omuzdan düşen ve soluk pembe bir sütyen askısını ortaya çıkaran hafif yeşil kazağın yanından geçerek en sevdiğim viski rengi gözlere baktım. Göğsümdeki gerginlik kırılma noktasına geldi ve onu buradan götürüp özel olarak affetmesi için yalvarmak dışındaki her düşünce beyin dediğim lapadan kaçtı.

"Vay anasını, sen balerinsin," diye duyurdu Eric.

Öldür beni şimdi.

Allie'nin gözleri büyüdü ve bakışlarını benimkilerden ayırdı. "I... am."

"Güzel." Beachman sıırttı ve elini uzattı. "Ben Eric Beachman, Hudson'ın en iyi arkadaşım."

"Alessandra Rousseau. Memnun oldum." Allie elini sıktı ama gülümsemedi. O aleni, cilalı, saçma gülümsemesini bile.

"Ya da sanırım *yeni* en iyi arkadaş demeliyim." Adam yüzünü buruşturdu ve kadın geri çekilerek iki eliyle çantasının askısını tuttu. "Senin eski en iyi arkadaş olduğundan bahsettiğini ya da senin değiştirilebilir olduğunu ya da ... söylemiyorum. Ne var biliyor musun? Konuşmayı keseceğim."

"Bu tercih edilirdi." Ona ölümcül bir bakış attım.

Pislik de gülümsedi.

"Tamam." Allie dördümüzün arasına baktı, sonunda bana odaklandı ve kaburgalarım sızladı. Tanrım, onun yanında hep böyle miydi? Sadece bir bakıştan nefes almak zorlaşıyor muydu? *Artık on sekiz yaşında değilsin, kendine gel ve bir plan yap.* "Böldüğüm için çok özür dilerim ama sizinle biraz konuşabilir miyiz? Özel olarak?"

Kesinlikle evet. Sikeyim evet. Kesinlikle evet. Planın canı cehenneme. Ne isterse alabilirdi.

"Elbette." *Harika bir kelime dağarcığı, ahmak.* Biramı bıraktım ve o yer açmak için birkaç adım geri çekilirken kabinden kayarak çıktım. "Arka oda mı?"

Başını salladı, sonra bara doğru döndü ve yürümeye başladı. Gözlerimi kışından ayırmadım ve her saniyeyi söyleyebileceği şeylere vereceğim olası yanıtları planlamak için kullandım. Mantığı ve onu terk etmemin gerçek nedenlerini unutun; kafamda canlandırdığım her senaryo, hiçbir kadın için yapmadığım tek şeyle başlayıp bitiyordu: yaltaklanmak.

Barın köşesindeki kapıyı, kolu en son çevirdiğinden bu yana on yıl geçmemiş gibi açtı ve lanet olsun ki kendimi yine on sekiz yaşındaymışım, Gavin vardiyadayken onunla saklanıyormuşum, giriş sınavına çalışıyormuşum ve

Gülüyor ve aynı anda hem hiçbir şey hem de her şey hakkında konuşuyorduk.

Onun ardından içeri girdim, oda spreyi ve bayat bira kokusunu fark ettim ve kapıyı arkamdan kapattım. Ne kadar kötü kokarsa koksun, köşedeki dosya dolabından solumdaki masaya kadar derli toplu ve düzenliydi. Kışımı oraya koydum, şaşırtıcı derecede sağlam mobilyanın kenarına yasladım, böylece kapıya doğru açık bir çizgisi olacak ve kapana kısılmış hissetmeyecekti.

"Burası tamamen aynı görünüyor." Titrek floresan ışığında yavaşça döndü, o sessiz, gözlemci haliyle mekânın ayrıntılarını inceledi. Her zaman o evde hayatta kalmasının sebebinin keskin bir sezgiye sahip olması, fırtınanın ne zaman kopacağını tahmin edebilmesi olduğunu düşünmüştümdür. "Ama sen . . ." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve evde karşılaştığım öfkeli ateşini kaybetmiş gözlerle beni inceledi. Bana üstünkörü, neredeyse boş bir şekilde baktığı düşünülürse, ateş bir lütuf olabilirdi. "Eskisinden daha fazla yer kaplıyorsun."

"Birkaç santim büyüme ve kurtarma yüzücüsü okulu bunu yapacaktır." Ağzımın bir köşesi kalktı. "Ve sen de iyi görünüyorsun." İyiden de öte. İri gözleri, yay şeklindeki dudakları ve yanaklarındaki şirin çilleriyle tam bir afetti. Her zaman güzel olduğunu düşündüğüm kız, bir kadın olarak bu kelimeyi çoktan aşmıştı.

Alay etti. "Dört aydır derse girmemiş ya da çocukluğumdan beri uyumamış gibi görünüyorum." Bakışları kadar düz çıktı.

"Asla iltifat kabul edemem."

Gözlerinde o ateşten bir kıvılcım parladı ve zar zor bir tezahürat yaptım. Hâlâ oradaydı. "Konu bu değil." Başını salladı ve çantasını karıştırırken saçları yumuşak, koyu kahverengi bir perde halinde yüzünün etrafına düştü. Dalgalı kütle şimdi biraz daha uzundu ve köprücük kemiğinin birkaç santim ötesine düşüyordu. "Geldim çünkü Anne, Gavin'in hâlâ burada çalıştığından bahsetti ve seni nerede bulabileceğimi söyleyebileceğini düşündüm."

"Beni aramaya mı geldin?" Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Strateji buraya kadarmış; içgüdülerime güveniyor ve ilk kez beni yanıltmamasını umuyordum.

"Şey, evet." Bir eliyle saçlarını yüzünden süpürürken diğer eliyle telefonunu çekiştirdi. "Başka kime gideceğimi bilemedim. Ya da kime söyleyeceğimi. Ya da kime söylediğini."

"Ne hakkında?" Öne doğru eğildim.

"Caroline ile konuşmalısın. Juniper'in annesi ben değilim." Parmakları ekranda çalışıyordu.

"Tabii ki değilsin." İkinci kez düşünmemiştim.

Juniper'ın kullandığı uygulamayı kaldırdı. "Görünüşe göre ben onun teyzesiyim."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Allie

PointePrincess50363: That Ballachine technique hurts to watch. Bring back your sister to show you how to do it right
RousseauSisters4

İki gün sonra, büyük boy sandalyede dizlerimi altıma çektim ve resmi oturma odasının karşısındaki Hudson'a baktım, sabahın geç saatlerini sayarken aramızdaki kilometrelerce sessizliği dolduran büyükbaba saatinin tik takları.

Gavin bardaki sohbetimizin yaklaşık otuz saniyesinde içeri daldıktan sonra, rahatsız edilmeyeceğimiz bir yerde buluşmaya karar vermiştik. Konuşmayı ertelemenin bize kendimizi toparlamak için zaman vereceğini ya da en azından daha az garip hale getireceğini düşünmüştüm. Yanılmışım.

"Beş dakika." Hudson sessizliği bozdu.

"Pardon?"

"Önümüzdeki beş dakika boyunca benden nefret etmiyormuş gibi davranırsan bu biraz daha kolay olabilir." Mavi ve krem çizgili kanepede öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerine dayayarak aramızdaki sehpanın üzerindeki sıcak kahve fincanını görmezden geldi. Son on yılda en azından bir şey değişmemişti; Bruins şapkası takıyordu.

"Beş dakika bunu yapmayacak ve bunun bunu daha az garip hale getireceğinden şüpheliyim."

"Bir deneyelim." Telefonunu çıkardı ve bana zamanlayıcıyı gösterdi. "Her seferinde beş dakika."

"Beş dakika. Güzel. Yirmi dört saatlik bir vardiyadan çıktıktan sonra üniformalı olursun diye düşünmüştüm." Kazağımın kollarını avuçlarımın topuklarına doğru çektim. Yakında hava en sevdiklerim için bile çok sıcak olacaktı. June ensemizde soluyordu.

"Beni üniformalı görmek istiyorsan, tek yapman gereken sormak." Dudaklarında şakacı bir gülümseme belirdi.

Sıcaklık yanaklarımı yaktı ve hızla başka tarafa baktım. Flört etmek onun diğer kızlara sakladığı bir şeydi. "Caroline geliyor mu?"

"Ona söylemedim." Gülümsemesi kayboldu. Omurgam sertleşti.

"Birincisi" -işaret parmağını kaldırdı- "Onu görmedim ve bu yüz yüze söylemeniz gereken türden bir şey. İkinci olarak, Juniper'in on sekiz yaşına gelmeden önce öz ailesini aramasına şiddetle karşı çıkıyor ama aynı zamanda Juniper'in tıbbi geçmişi gibi şeyleri bilmeye hakkı olduğunu düşünüyorum, bu yüzden sadakatim şu anda biraz bölünmüş durumda. Caroline, Juniper'in ailesinin peşinde olduğuna dair bir ipucu alıyor.

-bırakın sizi gerçekten bulmayı- o kızı öyle sıkı bir şekilde kilitleyecek ki, süper hapisane çocuk oyuncağı gibi görünecek."

"Ailemiz şeytanın vücut bulmuş hali olduğu için mi?" Başımı ona doğru eğdim ve bu imanın tüylerimi diken diken etmesine izin vermemeye çalıştım.

"Çünkü evlat edinme ajansı Juniper'i yerleştirmek için aradığından beri birinin gelip onu alacağından korkuyordu."

Öfkelendim. "Biz asla-"

"Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Ama endişeyi mantıkla bastırmak zor." Şapkasının ucunu kıvırdı ve annemin çok fazla para verdiği tasarım halısına baktı. "Caroline'a gitmeden önce olabildiğince çok bilgiyi bir araya getirip bir plan yapabileceğimizi düşündüm."

Telefonum sandalyenin kolunda vızıldadı ve Kenna'nın adı ekranda belirdi. Suçluluk duygumu yuttum ve Reddet düğmesine bastım. Bugün bana ikinci kez ulaşıyordu ve her ne kadar durmasını istesem de, eğer durursa muhtemelen küçük sefalet yuvamın daha da derinlerine inecektim.

"Ve sonra Juniper'e söylemek isteyip istemediğine karar vermesine izin vereceğiz." Ve bu arada küçük kız merak etmeye devam edecekti. Ne boktan bir fırtına. Ağırılığımı değiştirdim ve sağ tarafımdaki sehpadan Smartwater şişesini aldım, sanki Kenna gerçek kulağımdaydı ve bana su içmem konusunda nutuk çekiyordu. Ayak bileğim sabahki antrenmandan dolayı ağrıyordu - bu sabah Peloton'da çok zorlanmıştım, sonra baldır kaldırmalarımı tam olmayan yarı-pointe'ye yükselterek biraz *fazla* zorlamıştım.

"Anne'e söyledin mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"O ... narindir." Parmağımı şişenin etiketi üzerinde gezdirdim ve ona ne kadarını anlatacağımı, ne kadarına izin vereceğimi düşündüm. Bir insan on yılda ne kadar değişirdi? İtiraf etmeliyim ki, kendimizi sırdaştan yabancıya ve bu her neyse ona geri dönmeye nasıl zorladığımız hakkında söylenecek ironik bir şekilde şiirsel bir şey vardı. "Bir boşanmanın ortasında ve çocuklar ve annelik hakkındaki duyguları ..." Anne'in Eva'yı bebekken kucağına aldığı resme doğru konuştum. "Şu anda onun için karmaşık bir durum." Bu yüzden bu görüşmeyi onun evde olmayacağını bilerek ayarlamıştım.

Hudson başını salladı ve gömme kitaplıktaki gümüş çerçeveler içinde duran siyah-beyaz fotoğraf koleksiyonuna baktı. "Sen mi söylemek istersin, yoksa ben mi söyleyeyim?"

Bakışlarını dördümüzün erken çocukluk dönemlerimizde tütü giydiğimiz bir fotoğrafa doğru takip ettim. Son iki gündür zihnim her olasılığın üzerinde kafa yoruyor ve her seferinde aynı sonuca varıyordu.

Juniper Eva'nın olamaz. O yıllarda gözümün önünden bir haftadan fazla ayrılmamıştı. Anne de öyle. Şirkete çırak olarak katıldığım ay üniversiteye gitmişti, yani ben liseden mezun olmadan tam bir yıl önce.

"Lina'nın olmalı." Gerçek ne kadar kaçınılmaz olsa da hâlâ aklım almıyor, ablamı sandığım kadar iyi tanımadığımı kavrayamıyordum. Odak noktamı resimlerden ayırdım ve Hudson'ın beni izlediğini, düşüncemi tamamlamamı beklediğini gördüm.

Bu her zaman onun en sevdiğim yönlerinden biri olmuştu. Harekete geçerken kararlıydı, hatta pervasızdı, ama her zaman önce beni dinlerdi, dört çocuklu ve meşgul ebeveynli bir evde kaçırdığımı fark etmediğim bir şeydi bu.

"Ardıç Mayıs'ta doğduysa, Lina Eylül'de hamile kalmış olmalı," dedim usulca, son otuz altı saattir zihnimde dönüp duran düşünceleri dile getirerek. "O zaman da San Francisco Bale Tiyatrosu'na katılmıştı."

"İstediğin buydu, değil mi?" diye sordu usulca, koltuktan kalkıp kitap raflarına doğru yürürken.

İnkâr etmemek için dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. "Sen yaptın." Omzunun üzerinden baktı ve gümüş bir

Eva ve benim on altı yaşımıdayken Haven Cove Classic'te çekilmiş bir fotoğrafımızın bulunduğu çerçeveyi. "Bir keresinde bana başkasının gölgesinde dans etmek istemediğini söylemiştin ve annen Paris ve Londra'da dans ettiği için San Francisco senin bir numaralı tercihiydi."

"Oradaydım. Hatırlıyorum," dedim ve ayağa kalkıp suyumu bıraktıktan sonra sehpanın etrafından dolaşarak onun yanında durdum.

"Ne değişti?"

Bakışlarım, yüzde doksanı kostümlü olarak çekilmiş profesyonel fotoğrafların üzerinde gezindi; sanki kamu tüketimi için kaydedilmeye değer tek anlar performans sergilediğimiz zamanlarmış gibi. "Neyin değiştiğini biliyorsun."

"Lina öldü." Ellerini ön ceplerine soktu. "Yani o gün aldığın tüm teklifleri geri çevirdin ve annenin istediği gibi Metropolitan Bale Topluluğu'na gittin."

Sesinde duyduğum şey hayal kırıklığı mıydı?

"Seni Sitka'da pek göremiyorum," diye karşılık verdim. Bu bizim küçük şaka hayalimizdi. O ıssız bir yerde yaşıyor, yüzmeyi kurtarıyor, ben San Francisco'da, fırsat buldukça ziyaret ediyordum.

"Sean da öldü. Kanserden. Juniper konusunda Caroline'e yardım etmek için geri dönmeyi seçtim. Sen mi seçtin, yoksa annen o anda hangi kızı uygunsa onunla hayallerini mi yaşadı?" Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"İlk çocuğunu yeni kaybetmişti. Onun isteklerini yerine getirmeyi seçtim." *Ve bu çok savunmacı geldi.* Hâlâ ilk beş dakikamızın içindeydik. "Her neyse, Lina'yı Noel'de gördüm ama hiçbir şey söylemedi ya da farklı görünmüyordu. Bir sonraki beraberliğimiz o yaz oldu. San Francisco'daki sözleşmesini yenileme teklifini reddetmiş ve MBC seçmelerine tekrar hazırlanmak için Haziran ayında bizimle antrenman yapmak üzere eve gelmişti. Kararlı ve odaklanmıştı ama özellikle Ağustos seçmelerinden sonra normal ve mutlu davranıyordu. Şirkete katılması için davet aldı ve bu ne demekti? Classic'ten iki hafta önce mi?" Başımı salladım. "Kanıtın Juniper'da olduğunu biliyorum ama Lina'nın bir bebeği olduğuna ve bunu hiçbirimize söylemediğine inanamıyorum. Anne'e bile. Çok yakındılar, benim Eva'yla olduğumdan çok daha yakındı. Ama bilmediğim başka bir kardeşim yoksa, Ardıç Lina'nın olmalı."

"Anne'in bilip de sana söylememiş olma ihtimali var mı?" Topukları üzerinde geriye doğru sallandı ve pencereden dışarı baktı, sonra bir küfür mırıldandı.

"Elbette, her zaman böyle bir şans vardır," diye itiraf ettim. "Ama Lina öldükten sonra neden bu kadar uzun süre bunu bir sır olarak saklasın ki? Bunların hiçbirisi mantıklı değil."

"Şaka yapıyor olmalısın." Hudson girişe doğru yürüdü Salon.

"Neyin var?" Peşinden koştum, çoraplı ayaklarım kayıyordu. Fuayedede.

Kapıyı açarken neredeyse girişi tüketiyordu ama Juniper'in scooter'ını verandanın basamaklarının önüne bıraktığını görmek için kolunun altından eğildim.

Juniper mor kaskının kemerini çözüp terk edilmiş scooter'ın yanına yere atarken göğsümde bir şeyler kıvılcımlandı, sonra nemli çirayla yakılan bir kamp ateşi gibi yavaşça alevlendi.

"Okulda olman gerekiyordu," diye çıkıştı Hudson. "Mrs. Ashbury senin sıvıştığını fark edince çılgına dönecek."

Hudson'a bakarken çenesini kaldırdığında düğme burnu havaya kalktı ve merdivenleri çıkarken Hudson'a bakarken sabah güneşi onun kısık gözlerindeki bakırı yakaladı. Korkusuzdu

kararlı ve biraz da kızgın görünüyordu. Göğsümdeki alev yayıldı ve derim diken diken oldu. Bu deya vı değildi. Hepsı Lina'nın geręekten *görmeden* tanıdık gelen unsurlarıydı.

Lanet olsun, körmüşüm. Juniper tıpkı ona benziyordu.

"Dün gece annemin hesabından ona bir e-posta gönderdim ve bu sabah beni bir randevuya götüreceğini söyledim." Verandaya ulaştı ve Hudson'a ters ters baktı. "Gibbons ikizleriyle uğraşıyor, bu yüzden ikimiz de sınıfta bir çocuğun eksilmesine üzülmeydiğini biliyoruz."

"Annenin şifresi sende var mı?" Hudson kaşlarını kaldırarak yeğenine baktı.

Yeğenimiz. Rüzgârda savrulan kahverengi saçlarına, yanaklarındaki ve çenesindeki çizgilere baktım ve kız kardeşime olan benzerliklerini fark ettim.

"Juniper0514'ü çözmek o kadar da zor değil," diye söylendi.

Geriye yaslandım, başım Hudson'ın koluna değdi. Bu temas ayaklarımı sabitledi ama hiçbir şey kalbimin hızını kesmedi. Juniper sadece bir uygulamadaki bildirim ya da yapılacak bir tartışma, üzerinde düşünülecek bir soru değildi. O Lina'nın gerçek kızıydı.

"Okuldan izin alıp ortalıkta dolaşamazsın!" Hudson'ın sesi keskinleşti. "Bu güvenli değil!"

"Doğru." Juniper kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çünkü annemin beni okula bıraktığı yerden altı blok ötede scooter'ımı sürerken *çooooo*k büyük tehlike atlattım. Bay Lobos'un selamı var bu arada. Ben geçerken ön bahçesinde bahçe işleriyle uğraşıyordu. Çok korkutucuydu."

Gözlerini devirmesi bile tıpkı Lina gibiydi. Bunu nasıl kaçırmıştım? Sendeledim ve Hudson ben kendimi rezil edip düşmeden önce kolunu belime doladı.

Nefes al. Nefes almalısın.

"Konu bu değil. Burada olacağımı nereden biliyordun? Telefonun hâlâ bende." Sert sesi, beni sabit tutmak için kullandığı nazik baskıyla tamamen çelişiyordu.

"Kamyoneti görene kadar burada olduğunu bilmiyordum." Juniper garaj yolundaki koyu mavi son model pikabı işaret etti.

"İ

onu görmeye geldim." Elini bana doğru çevirerek işaret etti. "Telefonumu almış olman, annem bilgisayarını kullanmıyorken siteye giremeyeceğim anlamına gelmiyor. Bir bağlantı bulduğunda iki kişiyi de bilgilendiriyor, biliyorsun." Bana baktı, yutkunurken tüm ifadesi korkusuzdan endişeliye dönüştü, elleri yanlarına düştü. "Yalan söylemiyordun. Sen benim annem değilsin. Ama akraba olduğumuz yazıyor. Nasıl?"

Caroline'ı beklemek buraya kadarmış.

Derin bir nefes aldım ve dünyanın değişmesine hazırlandım. "Ben senin teyzenim."

"Yani burada gerçekten bir bale stüdyonuz mu var?" Juniper on dakika sonra, stüdyoyu gizli tutan fuayedeki çift kapıya bakarak sordu.

"Var." Hudson acil durum-oyun planı- seansından sonra mutfaktan çıkarken ona bir bardak limonata uzattım, ikimizin de ne yapacağımıza dair bir fikri yoktu. Ben de kendiminkini yudumladım, hızlı şeker patlamasının dizlerimi titreten boyumdan büyük işlere kalkışma hissini yok edeceğini umuyordum. "Bu ev babama miras kaldı. Burası onun en sevdiği yerdi. Ama annemin yazları burada geçirmemize izin vermesinin tek yolu, balo salonunu stüdyoya çevirmesiydi, böylece yaz aylarındaki önemli antrenmanları kaçırmayacaktık." Onun yanından uzanıp kolu çevirdim ve L şeklindeki stüdyoyu ortaya çıkarmak için kapıyı iterek açtım.

Juniper soluk soluğa kaldı ve gözleri benimkilerin hiç olmadığı kadar parladı.

"Bu açıdan olduğundan daha küçük görünüyor, çünkü evin yanından aşağı doğru uzanıyor." Etrafından dolaşıp stüdyoya girdim, geçerken sağdaki düğmeye bastım. Işıklar yandı, günün bu saatinde gerekli olduklarından değil. Yirmi metreye otuz metrelik alan, evin ön ve güneydoğu cephelerini oluşturan pencere duvarı tarafından mükemmel bir şekilde aydınlatılmıştı.

ve diğer taraftaki kesintisiz aynalar da zarar vermedi.

Zemin parlıyordu. Aynalarda tek bir parmak izi bile yoktu. Pencereilerin etrafına saçılmış su şişeleri ya da duvara fırlatılmış bale çantaları yoktu. Tavana yerleştirilmiş hoparlörler sessizdi ve yine de annem beni tembellik ederken yakalamadan önce bara koşmak için karşı konulmaz bir dürtüyle çarpıldım.

"Çok güzel," diye fısıldadı Juniper saygıyla, içeri adım atarken. "Ayakkabı yok." Başımı salladım.

"Ah, doğru." Limonata bardağın kenarını öptü ama spor ayakkabılarını tekmeleyip aceleyle içeri girerken taşmadı, sanki çok beklerse daveti geri çekebilirmişim gibi.

"Yani sen de," dedim Hudson'a, onun peşinden içeri girerken.

"Kuralları hatırlıyorum." Ayakkabısız ayaklarını işaret etti boş eliyle. "Gerçi üzerinden birkaç yıl geçti."

Nefesimi içime çektim. Bu odada son kez birlikte olduğumuzda, Classic'e hazırlanırken saatlerce *Giselle*'den bir varyasyon çalışmamı izlemişti. O benim bir numaralı destekçimdi ve o bilmiyordu ama benim en büyük dikkat dağıtıcımdı. Ne de olsa Hudson Ellis odadayken kim konsantre olabilirdi ki?

Yapabilirsin, çünkü artık ergen değilsin.

Juniper yanımdan geçip gerçek alanın başladığı köşeye baktı. "Spor salonunuz da mı var?"

"Son on metre," diye onayladım, ben ona yetişirken yüz ifadesinin şaşkınlıktan meraka dönüşmesini izledim. "Orada yaptıklarımız burada yapabileceklerimizi mümkün kılıyor."

Juniper limonatasını pencere kenarına bırakıp minderin kenarındaki pilates makinesinin üzerine tırmanarak, "Şirketten uzakta böyle antrenman yapıyorsun," dedi. "Eva buraya gelerek işi bırakıyormuşsun gibi bir izlenim yarattı."

Gözlerimi kırptım ve adımlarım durakladı.

Hudson yanıma yaklaşarak fısıltıyla "Seconds'ı izliyor," diye hatırlattı.

Oh. Doğru.

"Yani, çoğu balerin şirketlerinde rehabilitasyon yapıyor." Bana bilmiş bir bakış attı ve serbest ağırlıkların olduğu yere doğru yürüdü.

Ayna. Bu hem bir suçlama hem de bir soruydu.

"Bırakmıyorum." Bu ima karşısında omurgam sertleşti. "Kendi başıma daha iyi iyileşirim," *-ölümüm için salyalarını akıtan rakipler-* "gözler üzerimde olmadan." Ekşimsi limonatadan bir yudum daha aldım ve kendimi toparladım. "Ayrıca Eva algoritmanın nasıl çalıştığını biliyor. Tartışmalı ya da olumsuz herhangi bir şey etkileşim alacaktır." Ve gerçekten istediği şey takipçilerdi.

"Sonbahar sezonu için geri dönecek misin?" Juniper parmaklarını barre üzerinde gezdirdi.

"Planımız bu." Vasily kayıta gördüklerini beğendiği ve bize onay verdiği sürece *Equinox*'u sonbahar sezonunda piyasaya sürmek için tam zamanında.

"Zorluyorsun, değil mi?" Juniper, Hudson ve benim önümden geçerek pencerelerin arasındaki boşluklarda duvarlarda asılı olan resimlere doğru yürüdü. "Michaela DePrince'in iyileşmesi bir yıl sürdü ve sen bunu dokuz ayda yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Daha yeni bir ameliyat geçirdim, saydığınıza göre sekiz." Onu duvara kadar takip ettim. "Bir ay önce tam güçle prova yapmam gerekecek. İhtimalleri de biliyorum. Ailemiz onları yener."

Juniper odadaki en eski fotoğrafa bakarak, "Ailemiz," diye fısıldadı. Dördümüz de tayt ve mayo giymiş, saçlarımızı topuz yapmıştık. Eva iki yaşından fazla olamazdı. "Hepinizin adı prima balerinlerden geliyor, değil mi?"

"Evet. Annem beklentileri erkenden belirlemeyi sever."

"Alina benim annem, değil mi?" Bakışları en büyük kız kardeşime kaydı.

Bu yorum mideme bir yumruk gibi indi. "Sana bunu düşündüren ne?" Hudson'ın arkamızda bizi izlediğini hissettim ama Juniper'ın bakışları dördümüzün aynı mayo ve etekleri giydiği aşağıdaki resme kayınca sessiz kaldı. Ben yedi yaşındaydım, Lina da dokuz; Juniper'den bir yaş daha küçüktü.

İkisi arasında bakışırken göğsüm daraldı. Benzerlik tekinsizdi. Onu gördüğüm anda fark etmeliydim.

"Bir an için Eva olabileceğini düşündüm," dedi Juniper, pencereler boyunca ilerleyip her bir fotoğrafı inceleyerek.

"Gözlerimizin şekli aynı ve pek de anaç bir tipe benzemiyor."

Büyükannenin gözleri.

"Gözlerinin şekli muhtemelen babamın annesinden, yani büyük büyükannenden geliyor ve birini internetten takip ediyor olman onu tanıdığın anlamına gelmiyor." Yine de gözlemine tam olarak karşı çıkamazdım.

Juniper bana doğru baktı ve yorumumu tartıyormuş gibi durakladıktan sonra tekrar resimlere döndü. "Ama bebeği olsaydı bilirdin, değil mi? Ve benimle tanıştığında oldukça şaşırmış görünüyordun."

"Doğru." Onun görüş açısını takip ederek bir sonraki fotoğrafa geçtim; burada sadece üçümüz kostüm giymiş, bir gösteriden sonra elimizde buketler tutuyorduk. Anne yanımızda durmuş, kameraya gülümsüyordu, kolları boştu. Annem ona bir şirket tarafından işe alınmak için gereken seviyeye asla ulaşamayacağını söylediğinde on dört yaşında bırakmıştı.

Acıma duygum, onun özgürlüğüne duyduğum kıskançlıkla yarışıyordu.

"Anne dans etmiyor, o yüzden annem olamaz." Ardıç fotoğrafa bakıp iç geçirdi ve bir sonraki duvara geçti.

"İşler böyle yürümüyor," diye karşı çıktım, onun yolunu izleyerek. "Ve dans edebiliyor. İnanılmaz bir dansçı." Juniper'in şüpheciliği karşısında savunmam sertleşti. "Böyle bir evde büyümek zor. Harika olmak zor ..." Kız kardeşimi kötüleyemedi sözlerim yarım kaldı.

Juniper bir sonraki resimde duraklayarak, "Etrafınız olağanüstü şeylerle çevriliyken," dedi. Dördümüz de ilk Klasik'in dışında duruyorduk ama yine sadece üçümüz kostümlüydük. Son pencereyi geçti ve son resme baktı.

Eva ve ben barre için giyinmiştik, bir yaz yoğunlaştırılmış eğitimi veriyorduk ve Anne siyah bir elbise ve nişan yüzüğüyle yanımızda gülümsüyordu.

"Kaç yaşındasın sen?" Juniper yakındaki pencere pervazından bardağını alarak sordu.

"Yirmi." Gülümsememin gözlerime ulaşmadığını fark ettim ve şu anda biri fotoğrafımı çekse gülümsemeyi başarabilir miyim diye merak ettim. "Daha yeni dönmüştüm

Aşil tendonum yırtıldığı zaman." Son birkaç kelime fısıltıya dönüştü.

Ardıç'ın omuzları çöktü ve iki eli limonatasının üzerinde bana baktı. "Benim annem Alina." Bu ifade kararlı olduğu kadar hüznüydü de.

"Sanırım öyle," diye nazikçe cevap verdim. "Ona Lina derdik. En büyüğümüzdü, en parlak gülümsemeye, en gürültülü kahkahaya sahipti ve en iyi kucaklamaları yapardı - sevginin ozmoz yoluyla geçtiğini hissettiğiniz türden, sanki size neşesini aşılayabilirmiş gibi." Boğazım düğümlendi.

Juniper benim arkamdan Hudson'ın durduğunu bildiğim yere doğru baktı. Onu bir odada her zaman fazla çaba harcamadan tespit edebilmişim. O bir mıknatıs gibiydi, her şeyi ve herkesi kendine doğru çekerdi, ben de dahil. Her zaman öyleydi. O ve Lina bu yönden birbirlerine benziyorlardı. "Ve o öldü."

Başımı salladım, midem bulanıyordu, muhtemelen her şeyi yanlış yaptığımı biliyordum. Burada terapistler, Caroline ve bir dizi başka destekçi ve Anne gibi söylenecek doğru şeyi bilen insanlar olmalıydı. Bunun yerine Juniper benimle kalmıştı.

Ne söyleyeceğimi ya da ne kadar söyleyeceğimi hiç bilemedim, bu yüzden hep sessiz kalmayı tercih ettim.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu.

Yutkundum ve bu bükülme midemi düğümlledi. "Juniper."

Hudson'ın sesi bir uyarıydı ve bir telefonun titreşim sesi.

Arka cebine uzanıp telefonunu çıkarırken omzumun üzerinden "Bilmeye hakkı var," dedim.

Bir düğmeye dokundu ve yerine koydu. Beş dakikamız otuza çıkmıştı.

"Nasıl oldu bu?" Juniper tekrarladı.

"Bir araba kazasıydı." Kelimeleri kuru boğazımdan geçirdim.

"O kısım makalelerde vardı." Elleri terleyen camın üzerinde kıvrıldı. "Ama nasıl oldu? Onunla birlikteydin, değil mi? Haberlerde öyle yazıyordu."

"Hatırlamıyorum." Bardağımı kaldırdım ama boştu, bu da o geceyi hatırlamaya çalıştığımda her zaman hissettiğim boğazımın düğümlenmesi hissine pek yardımcı olmuyordu. "Classic'ten sonra kutlamadan döndüğümüzü biliyorum. Bir virajda kontrolü kaybettiğini ve bir ağaca çarptığımızı söylediler, ben de ..." Geçmişini unutmama yardımcı olması için terapide onlarca kez tekrarlamadığım bir şey değildi ama kelimeler nefes yolumu tıkadı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ben yaşadım, o yaşamadı."

Onu orada ölüme terk ettin. Annemin sesi kafamın içinde çığlık atıyordu.

Lastikler hafızamda gıcırdadı. Camlar kırıldı. Metal çıtırdadı. O akşamdan ne kadar çok şey eksik olursa olsun, çarpışma anı benimle kaldı. Hatırladığım bazı kısımlar resmi raporla uyuşmuyordu, bu da geri kalanını sorgulamama neden oluyordu.

"Allie," diye mırıldandı Hudson, aniden görüş alanımı doldurarak. Benim limonatamı kendi limonatasıyla değiştirdi. "İşte, benimkini al."

Yutkundum ve derin ve eşit nefes almaya odaklandım. Evde limonata bulundurmamın bir başka nedeni de buydu - ekşi tat patlamasının anksiyete ataklarından uzaklaşmaya yardımcı olması gerekiyordu ... ya da terapistim bana öyle söylemişti.

Juniper'e, "Bilmek için her türlü hakka sahipsin," dedi. "Ama şimdilik konuyu değiştirmen gerekiyor."

"Ben iyiyim," demeyi başardım ve bardağını geri uzattım. "Teşekkür ederim." Anıları başka birinin hikâyesine aitmiş gibi bir kenara ittim ve Juniper'la yüzleştim. Dudakları düz bir şekilde bastırılmıştı ve kaşları endişeyle büzülmüştü. "Kötü hissetmeni gerektirecek bir şey yok," diye söz verdim. "Daha fazlasını kesin olarak hatırlayabilseydim, sana anlatırdım."

"Nasıl hatırlamazsın?" Juniper sordu.

Hudson sertleşti ve cebini tekrar titremeye başladı.

"Başımı o kadar sert çarptım ki kazadan önceki saatlere ait hafızamın çoğunu kaybettim ve sonra birkaç gün uyanamadım." *İyi işti.* Saçımı kaldırdım ve başımı eğdim, böylece saç çizgimden aşağı inen yara izini görebilecekti.

"Ah. Özür dilerim." Juniper bir başka aramayı reddederken Hudson'la bana baktı. "Sen . .. babamın kim olduğunu biliyor

musun?

nedir?"

"Keşke bilseydim, ama bilmiyorum." Görüyor olmalıydı San Francisco'da biri.

Juniper haberi yavaşça başını sallayarak kabul etti. "Bana öz annemden bahsedecek misin?"

Başımı salladım. "Eğer istediğin buysa. Muhtemelen annenle konuşmalıyız-"

"Hayır!" Juniper bağırdı ve Hudson bir şekilde bardağı dökülmeden önce elinden almayı başardı. "Yapamazsın!"

Hudson'ın telefonu tekrar titredi ve üç bardağı da elinden kapıp birini ön kolumla karnımın arasına sıkıştırdım. "Cevap ver artık."

Bana özür dileyen bir bakış attı, sonra birkaç adım uzaklaşırken cevap vermek için cihazı kaydırды. "Ne? Bugün müsait değilim. Köpeğe ne yaptı?" Hudson tersledi ve şapkasını geriye doğru çevirirken ikimiz de döndük.

Tam da ihtiyacım olan şey buydu, Hudson Ellis'in her zamankinden daha seksi görünmesi. Arkası dönük bir beyzbol şapkasının beni yeniden on yedi yaşında hissettirmesinin sebebi neydi?

"Kesinlikle hayır." İçini çekti. "Şu anda bir işin ortasındayım ama en kısa zamanda orada olacağım." Telefonu kapattı ve bize doğru gelirken telefonu tekrar cebine soktu. "Bunun için üzgünüm. Juniper, annene söylemeliyiz." Limonata bardaklarından ikisini bana uzattı. "Teşekkür ederim."

Neredeyse her şeyin yolunda olup olmadığını soracaktım ama mevcut durumumuz göz önüne alındığında hayatımı Hudson'inkiyle gereğinden fazla iç içe geçirmek kötü bir fikirdi. "O haklı, ona söylemeliyiz."

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Annem olsaydın seni dinlemek zorunda hissederdi ama teyzem olduğunu bilirse seni görmeme izin vermez!" Panik gözlerini doldurdu. "On sekiz yaşına kadar ailemi bulmama izin vermeyeceğini açıkça belirtti."

Sanırım Hudson, Caroline'ın konumu hakkında abartmıyordu. Göğsüme bir ağırlık çöktü. Juniper'in var olduğunu öğrenmek ama onu tanıma fırsatından mahrum kalmak Lina'yı kaybetmek gibi hissettirdi

Her şeyi baştan yaşadım. *Ve eğer o gece farklı bir şekilde geçseydi, burada ben değil Lina duruyor olacaktı.*

"Ama sen zaten aileni buldun," dedim usulca. "Peki, seni tanımamıza izin verilmiyorsa, geriye ne kalıyor?" Hudson'a baktım. "Bundan sonra nereye gideceğiz?"

Hudson'ın çenesi titredi. "Caroline bilmeyi hak ediyor."

"Peki ya hak *ettiğim* şey?" Juniper gözleri yaşararak araya girdi. "Annem beni evlat edinmek istedi. Alina benden vazgeçmek istedi. İkisi de istediklerini *aldılar*. *Benim* ne istediğim neden önemli değil? Neden sadece on sekiz yaşına geldiğimde önem kazanıyorum?"

"Sen önemlisin," diye fısıldadım, camı sıkıca kavradım. Bu, mümkün olan her düzeyde adil değildi.

Hudson bir eliyle iki bardağın dibini avuçlarken diğer eliyle de kızın saçlarını okşayarak, "Elbette ne istediğin önemli," dedi.

"Güzel." Ön kolunun tersiyle gözlerini ovuşturdu. "Çünkü biyolojik ailemi tanımak istiyorum."

"Annene söylemeden bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum," dedim nazikçe.

"Ona söyleyeceğiz," diye söz verdi Juniper, bakışları aramızda gezinirken. "Ama henüz değil. Önce sizi sevmesi gerekiyor."

Bu *asla* olmayacaktı.

"Bu da anneni tüm balerinlerin kendini beğenmiş olmadığına ikna eder mi?" Hudson bir kaşını kaldırdı, belli ki planının farkındaydı.

Juniper çenesini kaldırarak, "Bir taşla iki kuş," diye itiraf etti.

"Bence annenin nasıl hissettiğini çok hafife alıyorsun.

"ailemiz hakkında" -dilimin sürçmesiyle irkildim- "ailemiz".

"Onun fikrini değiştirebilirsin." Kaşlarının arasında iki küçük çizgi belirdi ve bakışları sanki düşünüyormuş gibi hızla kaydı. Yüzüne yayılan gülümseme saf bir yaramazlıktı. "Hudson Amca seni doğum günü partime getirebilir."

Bekle. Ne oldu? Karnım yere çarptı.

Hudson, "Bu genellikle sadece sınıf arkadaşları ve aileler içindir," diye hatırlattı.

Onu.

"Doğum günün çoktan geçti." Caroline'ın yakınında olma ve böyle bir sırrı taşıma fikrinden dolayı avuçlarımda terler boşaldı.

"Doğum günümü her zaman Anma Günü hafta sonunda kutlarız, böylece tüm aile burada olabilir." Ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak Hudson'a sırtıttı. "İşte bu yüzden mükemmel! Onu kız arkadaşın olarak getir. Annem geçen yıl Gavin Amca'nın kız arkadaşını getirmesine izin vermişti."

Midem bedenimi terk etti. *Kız arkadaşı* mı?

"Kesinlikle hayır." Hudson kaşlarını kaldırdı.

"Hayır."

"Sadece rol yap." Juniper tıpkı Lina gibi başını bana doğru eğdi. "Ailemi tanıyacaksın. Ben de seni tanıyacağım ve annem senin ne kadar harika biri olduğunu öğrendiğinde ona anlatacağız."

Gözlerimi kırptım. Entrikalar, gizlice kaçmalar, otoriteye karşı genel saygısızlık - Hudson'ın etkisinden şüphe etmesem de bunların hepsi Lina'ya aitti. Ama Caroline benden hoşlansın diye numara yapmak mantıksızdı ... ve yanlıştı.

"Juniper-" diye başladı Hudson.

Arkamızdaki kapı aralığında bir şey hışırdadı.

"Burada birini duyduğumu sandım!" Anne'in sesindeki heyecan hissediliyordu ve hiç düşünmeden ona doğru döndüm, Hudson da aynısını yaptı. Kucağındaki pembe ve yeşil çiçeklerle dolu uzun bir vazo gibi görünen örnek bir süs eşyasının etrafına baktı. "İlginç bir şirket

... ." Yüzündeki kan çekildi ve doğrudan aramıza bakarken onu kapılardaki boya gibi solgunlaştırdı. "Lina?"

Vazo elinden kaydı ve paramparça oldu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Hudson

WestCoastPointe: Nepotism isn't going to help
that technique, RousseauSisters4

"Bunu yapacaksın!" O gün ikinci kez Allie'nin verandasının merdivenlerinden çıkarken Anne bağırdı.

Şaşkınlık kaşlarımı yukarı doğru kaldırdı. Rousseau'ları tanıdığım yıllar boyunca Anne'in sesini yükselttiğini hiç duymamıştım. Eva mı? Kesinlikle. Lina? Bir ya da iki kez. Ama Anne? Asla.

Allie'ye bağıırıyor, onu Juniper'in planına uymaya ikna ediyor olmalıydı. Zili çaldığımda tüylerim diken diken oldu ve Sadie yanımda sızlandı. Küçük golden, onu yarım saat önce veterinerden aldığımdan beri titremeyi bırakmamıştı. "Her şey yolunda," diye söz verdim ona, tasmaına uzanıp onu okşadım.

Kapı hızla açıldı ve Anne'in çılgın bakışları benden Sadie'ye sıçradı. "Nerede o?"

"Bu ses tonundan hoşlanmadım Anne," diye uyardım. "Sana onu okula geri götüreceğimi söylemiştim." Sanki bir saat önce hepimiz aynı konuşmaya katılmamış ve sadece yetişkinlerin katılacağı bir toplantıya ihtiyacımız olduğu konusunda hemfikir değilmişiz gibi yavaşça söyledim. Anne ikiye bir reddedilmişti ama yine de katılmıştı.

Allie evin içinden, "Bırakın geçsin," diye emretti, sesi tıpkı daha önce geldiğimde olduğu gibi düzdü. Bu ses tonu, içeride olduğunu kanıtlamak için bağırmasını ya da çığlık atmasını dilememe neden oldu.

"Onun bir köpeği var." Anne kenara çekilerek, ana merdivenin en alttan ikinci basamağına oturmuş, kollarını ortasına sarmış olan Allie'yi net bir şekilde görmemi sağladı. "Köpeklerin eve girmesi yasak."

"Elbette, verandada konuşalım," diye teklif ettim.

Allie Sadie'ye bakarken başını öne eğdi. "Annem burada değil, o yüzden kuralları biz koyarız. Bırak girsinler."

Ön kapıdan geçmeme izin verilmesinin tek nedeni annesinin burada olmamasıydı.

Anne iç çekti, sonra elini sallayarak bize evin içini işaret etti. "Eğer ortalığı dağıtırsa, sen temizleyeceksin."

"Elbette." Anne'in yanından fuayeye doğru yürüdüm ve merdivenlerde Allie'nin yanına oturdum, sanki kendimi onun yanında konumlandırmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

"Köpeğini mi getirdin?" Allie dizlerimin üzerinden uzandı ve Sadie'nin başını okşadı.

Hayatımda hiç kuyruk sallayan birini gördüğümde bu kadar mutlu olmamıştım. "Benimki değil. Onu bir haftadan biraz fazla bir süre önce bir tekne kazasından kurtardım. Sahibi veterineri onu almaya niyeti olmadığını söyledi, o yüzden işte burada. Adı Sadie."

"Merhaba Sadie," diye fısıldadı Allie ve yavru köpeğin titremesi bir anda kesildi. Poposunu Allie'ye doğru kaydırды, dizlerimizin arasına girdi ve başını Allie'nin kucağına koydu. "İleri gidiyorsun, değil mi?" Allie'nin ağzının kenarlarında belli belirsiz ama gerçek bir kıvrım belirdi ve benimki de buna karşılık verdi.

Düşündüm de, geçen hafta onu sudan çıkardığımdan beri yüzünde gördüğüm ilk gerçek eğlence belirtisiydi bu. İçimi bir endişe kapladı.

"Artık köpeğin adını bildiğimize göre"-Anne kapıyı kapattı
-"Ailenin yeğenimize nasıl sahip olduğunu bana anlatmak ister misin?"

"Kes şunu," diye nazikçe azarladı Allie. "Lina'nın yaptığı şeyde onun hiç söz hakkı yokmuş gibi."

"Bundan emin misin?" Kapıya yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Juniper'in babası siz misiniz?"

Allie'nin eli dondu ve ben gerildim. "Lina'ya hiç dokunmadığım için bu fiziksel olarak imkânsız olurdu." Gözlerim Anne'e dikildi. Benim için sadece Allie vardı.

"Yani *kız kardeşimiz* kimsenin bilmediği bir bebek sahibi oldu ve o çocuğu kız kardeşinize mi verdi?" Anne gözlerini kısarak ona karşılık verdi.

"Allie bana sonuçları söylediğinde ben de en az sizin kadar şaşırdım."

"Daha bir gün önce öğrendim-" diye geveledi Allie ve ağzımdan kaçırdığım şeyin farkına vararak sözlerime hemen pişman oldum.

"*Ona* ilk sen mi söyledin?" Anne bağırdı, sesi sonunda kırıldı. "Onu bu sabah getirmedim mi?"

"Önce ben söyledim," diye cevap verdi Allie, eli hâlâ Sadie'nin başındaydı. "Belki de söylememeliydim ama o zaten biliyordu-"

"*Bana* söylemeliydin!" Anne parmaklarını buklelerinin arasına soktu.

"Biliyorum-" Allie fısıldadı.

"Bunu benden nasıl saklarsın? Lina'mızın dışarıda bir kızı var!" Anne'in sesi yükseldi.

"Belki cümlesini bitirmesine izin verirsen sana karşı biraz daha açık olur." Sadie'nin tasmaını bıraktım.

"Onunla böyle konuşma." Allie kılandı, omurgası sertleşti ve iki kız kardeş de bana ters ters baktı.

Kahretsin, tam da bunun içine düştüm. Rousseau kardeşlerin kavgası sırasında araya girmemem gerektiğini bilmeliydim.

"Beni onu görmeye götür," diye emretti Anne, ben daha bir özür bile dileyemeden. "Düşmanmışım gibi onu buradan kovmadan önce ancak beş kelime edebildim."

"Asla olmaz." Allie başını salladı. "Caroline'ın arkasından buraya gelmesi yeterince kötü. Bu kızın hayatını mahvetmeyeceğiz, ki bu da tam olarak-"

"Sağlıklı mı? Mutlu mu? Notları nasıl? Okuldaki çocuklar ona iyi davranıyor mu?" Anne soru üstüne soru sordu. "-Eğer sen devreye girersen ne olacak," diye bitirdi Allie.

Sadie'nin çenesi.

"Evet," diye cevap verdim. "İstediyini elde ettiğinde. Terbiyeli. Ve evet, duyduğum kadarıyla çok seviliyor. Ve Allie haklı. Oraya paldır küldür girersen Caroline seni uzaklaştırma emriyle tokatlar. Seni bir tehdit olarak görür ve Juniper'ı kaybetmekten korkar."

Anne, "Yeğenimi tanımaya hakkım var," diye karşı çıktı.

Allie, "Hayır, Caroline'ın *kızını* korumak için her türlü hakkı var," diye karşı çıktı. "Juniper söz konusu olduğunda tek bir hakkımız bile yok. Yasal olarak yok. Hoşumuza gitse de gitmese de Lina onu bize bırakmadı ve Lina'nın bize onun varlığından bile bahsetmemesinin bir nedeni olmalı."

"Sadece onunla konuşmak istiyorum." Anne kapıya doğru yığıldı ve Allie'nin omuzları çöktü.

Bütün bu durum tam bir karmaşaydı. "Caroline mükemmel bir anne ve o kız için ölür," diye ekledim. "O emin ellerde."

"Ve *sana* güvenmemiz mi gerekiyor?" Anne bana ters ters baktı. "Yapma," diye uyardı Allie kız kardeşini. "Kavga etmek istiyorsan, gel Ben."

"Ben bunu fazlasıyla yapabilirim-" diye söze başladım ama Allie tek elini kaldırıncaya çenemi kapadım.

"Bunu yapacaksın." Anne daha önceki talebini daha yumuşak bir tonla ama daha az kararlı olmadan tekrarlardı. "Lütfen bunu yap, Allie. Seni Juniper'a yakın tutacaksa Hudson'ın her *şeyi* gibi davran."

Allie, sanki Anne hiç konuşmuyormuş gibi Sadie'ye odaklandı.

Allie'den bunu istemek hiç adil değildi ama onun isteklerine saygı duydum ve çenemi kapalı tuttum.

"Gerçekten bir evi yok mu?" Allie kasvetli gözlerle bana bakarak sordu. "Köpek mi?"

Konunun hızla değişmesiyle kaşlarım çatıldı. "Hayır. En azından henüz değil. Ev sahibimin evcil hayvan kabul etmeme politikası var ve yirmi dört saatlik mesailer evcil hayvanlara pek iyi gelmiyor ama onun için birini bulacağım."

"Onu bir sığınma evine götüremezsiniz." Sesi keskinleşti.

"Ben olsam yapmazdım." Bakışlarım hızlı bir değerlendirmeye Allie'yi taradı. Bitkin görünüyordu. Normalde nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden normal mi yiyordu, yoksa halkalar mı

Gözlerinin altı tipikti, ama bahse girerim kendini yerin dibine sokmak için çalışıyordu.

Ailesi ayağını gaz pedalından çekmesine asla izin vermemişti.

"Bunu *benim* için yapacaksın, Alessandra," diye yineledi Anne, beni tekrar konuşmaya döndürerek.

Lanet olası suçluluk duygusu.

Allie içini çekti. Sadie'nin kulaklarının arkasını okşayarak bana, "Sence Caroline ona söylersek Juniper'i görmemizi gerçekten yasaklar mı?" diye sordu.

Şapkamın kenarını kıvırdım ve iyice düşündüm. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Sean öldüğünden beri biraz fazla korumacı oldu ve bunun değişeceğini sanmıyorum. Juniper'in bir konuda haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum. Önce seni tanırsa Caroline'ın seni kabul etme şansı daha yüksek olur." Eğer yüzümüze patladığında hayatta kalabilirsek.

"Yani bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Allie sordu. "Kız kardeşinin gözüne girebilmek için sahte bahanelerle ailenin içine sızmamı mı istiyorsun?"

"Bu şekilde ifade edersen oldukça korkunç." Şapkamı geriye doğru kaydırđım. "Kararsızım. Senden başka biri olsaydı, siktir git derdim. Ama söz konusu *olan* sensin." Boğazımda oluşan koca kıçlı düğümü yuttum. "Bence Juniper'in nereden geldiğini bilmeye hakkı var ve Caroline biyolojik ailesinin korkulacak bir şey olmadığını anlarsa omuzlarından büyük bir yük kalkacak. Ama kız kardeşime yalan söyleme düşüncesinden nefret ediyorum ve eğer annen öğrenirse ..." Midem hâlâ o on sekiz yaşındaki çocukmuşum gibi bulandı.

Anne, "Annem ders vermekle o kadar meşgul ki bizimle uğraşamaz," diye araya girince Allie gözlerini kaçırđı. "O karışmaz." Allie'ye doğru yürürken Anne'in sesi sakinleşti. "Juniper, Lina'ya dair elimizdeki son ve tek parça ve bu onu tanımak için bir şans."

"O zaman sen yap." Allie ellerini Sadie'nin boynunda gezdirdi. "Hayır." Kelimeyi durduramadan ağızımdan kaçtı.

"İşe yaramayacak," diye kabul etti Anne. "Bana sana baktığı gibi bakmıyor. Çocukça olduğunu düşünmemin tek nedeni de bu.

plan işe yarayabilir. Sadece size doğru bir bakış atarak tüm hileyi gerçekleştirebilir."

O kadar şeffaf mıydım?

"Ve bu aptalca," diye devam etti Anne, "ama elimizdeki tek şey bu ve Juniper senin Caroline'i kazanabileceğini düşünmekte haksız değil. Sen o kalbinle *herkesi* kazanıyorsun. Peki en kötü ne olur? Caroline öğrenir ve başladığımız yere geri döneriz, Juniper'ı görmemiz yasaklanır. Kaybedecek bir şey yok, kazanacak çok şey var. Partiye git, Allie. Lütfen."

"Onun fikrini bir günde değiştirecek değilim." Anne antrede dizlerinin üzerine çöktüğünde Allie başını kaldırıp bakma zahmetine bile katlanmadı.

"Doğru." Başımı salladım. "Kız kardeşimi tanıyorsam, aylar olmasa bile haftalar sürecektir."

"O zaman onu ikna etmek için ne kadar gerekiyorsa o kadar yapacaksın." Anne ellerini Allie'nin ayaklarının üzerine koydu ve sözleri hızla yuvarlanmaya başladı. "Juniper'in iyi olduğundan emin olmalıyız. Bunu Lina'ya borçluyuz. Ve eğer soruları soran, Lina'nın küçük kızının geliştiğinden emin olan ben olamayacaksam, o zaman bunu benim yerime sen yapacaksın. Yapmak zorundasın, Allie. Juniper senden istedi ve hayır demek Lina'yı inkar etmek gibi olur."

Allie keskin bir nefes aldığı anda, "Bu çok alçakça," diye araya girdim. "Onun yüzde yüz istekli olmadığı hiçbir şeyi yapmam."

Anne sinirlendi.

"Parti hangi gün?" Allie bana doğru bakarak sordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Yapmamız gerektiğinden bile emin değilim." Gözlerinde, onu sudan çıkardığımda ya da barda dürttüğümde gördüğüm ateşten bir iz aradım ama sadece acımasız bir kararlılık buldum. "Ya da yapabilirsek."

"Yapabiliriz." Sivri çenesini yana yatırdı. "Ben buradayım ama Lina yok. Bu ona borçlu olduğum şeylerin en küçüğü.

Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Çenem bir kez büküldü. İki kez. Gözlerindeki ateşi geri getirmek için ona istediği her şeyi söyleyebilirdim. Gerçek bir gülümseme görmek, yaşadığı onca şeyden sonra mutlu olduğunu bilmek için neler yapardım bir ben bilirim. Belki de

Bu düdüklü tencere gibi evde, stüdyodan uzakta tuhaf ama boğucu derecede birbirine bağlı ailemle biraz zaman geçirmek biraz kahkaha attırırdı. Ona iyi geleceğiz, özellikle de Juniper'a.

Ama Allie'yle sahte bir ilişki mi? Cevabımı beklerken göğsüm gerildi. Kendimi kaybetmeden ona nasıl bu kadar yakın olabilirdim ki? Belki de buna mecburdum. Belki de bu benim kefaretimdi. Aramızda gerçek bir gelecek olması için hiçbir umut yoktu -tüm gerçeği öğrenirse yaptığım şey için beni asla affetmezdi- ama belki de bu benim ona kendimi affettirmek için küçük bir şansımdı. O ateşi bulmasına yardım edebilirdim, bana yöneltmiş olsa bile. "Cumartesi öğlen. Ailemin evinde. Artık Caroline'ın evi. Alessandra, bunu başarmak için kusursuz bir şekilde ikna edici olmamız gerekecek. Ailem rahatsız edici derecede anlayışlıdır."

"Tamam." Ayağa kalktı ve Sadie de onunla birlikte kalktı. "Her seferinde beş dakika, değil mi? Eskiden bana böyle demez miydin? Sen üzerine düşeni yaptığın sürece, seninle bir ilişkim varmış gibi davranabilirim. Rol yapma konusunda harikayımdır." Dizlerinin üzerine eğildi ve Sadie'nin tasmaşının ucunu tuttu. "Juniper, Ağustos ortasında New York'a döneceğimi anlamalı, yani bu işi sonsuza kadar uzatamayız. Eğer Caroline o zamana kadar benden hoşlanmazsa, boşuna uğraşmış oluruz." Allie omuz silktilti. "Ama biz her zaman bir yaz için iyi olduk, değil mi?"

Ahh. Göğüs kafesimin yakınlarında bir yere çarptı.

"Tamam. Yaz o zaman." Sanırım bunu yapıyorduk. Başımı salladım,

kendimi tamamen adadım. Eğer istediği buysa, bunu onun için, hepsi için, hatta Caroline için bile yapacaktım. Allie'yi istiyormuş gibi davranmak zorunda da değildim. Görünüşe bakılırsa, bunu saklamakta berbattım zaten. "Ben üzerime düşeni fazlasıyla yapacağım."

"Güzel, o zaman Cumartesi orada olacağım. Şimdi, Sadie ve ben biraz kestireceğiz. Ona bir ev bulmaya gerek yok. Ben artık onunum." Allie, Sadie'yle birlikte merdivenleri çıkmaya başladı. Sesi, hareketleri, hepsi o kadar düzdü ki, onun uzaklaşmasını izlemek için döndüğümde kaburgalarım daraldı. "Ya Hudson?" dedi merdivenin tepesinden, dönüp bana bakarak. "*Kusursuz bir şekilde ikna edici* olmak için numaramın engelini kaldırmalısın ki

bana ulaşabilesin, seni aramaya çalıştığım zamanların hiçbirini bu yüzden açmadığını varsayıyorum."

"Evet." İim daraldı, çünkü on sekiz yaşındaki aptal halimle tam da bunu yapmıştım. "Bunu yapabilirim."

Yatak odasına girdi ve kapıyı kapattı.

"Sanırım az önce köpeğini çaldı." Anne ayağa kalktı ve dizlerinin tozunu aldı.

"O asla benim olmadı. Ben sadece onu kurtardım." Ve onun için daha iyi bir yer düşünemiyordum. Ayağa kalktım ve son iki basamağı inerek fuayeye ıktım. "Şimdi, Allie'ye neler oluyor ve neden bu konuda bir şey yapmıyorsun?"

ONUNCU BÖLÜM

Hudson

Kullanıcı936221: This is satire, right? Your turnout is all wrong, and don't get me started on your arms.

Anne hırkasının kenarlarını savunmacı bir tavırla kendi etrafına sardı. "Ona bir şey *olduğu* yok. Ben de yardım ediyorum. Şirket'te rehabilitasyona gitmeyi reddediyor, ben de burada onunla birlikteyim ve bunu yapmadığından emin oluyorum..."

"Daha da depresyona girmek mi?" Allie'nin peşinden gitmemek için içgüdülerime karşı tam bir savaş verdim. "Öyle değil mi?"

"Juniper'in en sevdiği yemek nedir?" Bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırdı ve ben cevap vermeyince gözlerini dikti. "Bire bir, Ellis."

Seçeneklerimi tarttım ve Allie kazandı. "Pizza. O on yaşında."

"Pizza." Hüzünlü bir gülümsemeyle yanıtlımı yineledi. "Allie konusunda haklısın. Ama ilaç tedavisi görüyor ve bir terapistle gidiyor. Sporcuların sakatlanıp sevdikleri şeyi yapamamaları alışılmadık bir durum değil. Sahneye geri döndüğünde bu durumdan kurtulacaktır, tıpkı daha önce yaptığı gibi."

Daha önce. Kazadan sonra da bunları yaşamıştı. Hak edilmiş suçluluğun ağırlığı altında omuzlarım ağrıyordu. O zaman onun yanında olmalıydım ama şimdi buradaydım.

"En sevdiği film hangisi?" Anne sordu.

Yeterince güvenli görünüyordu. "*Yıldız Savaşları*. Hastaysa maraton. Sadece bir bölüm için zaman varsa beşinci bölüm. Allie biriyle görüşüyor mu?" Ani bir pişmanlıkla gözlerim kapandı. "Boş ver. Bunu sorduğumu unut." Gözlerimi açtığımda Anne kaşlarını kaldırdı.

"Hayır," diye yavaşça cevap verdi. "O değil. Kimse sıradan bir kaçamaktan daha uzun sürmüyor ve onlar da hep başka dansçılar oluyor. Bunun kariyerine odaklandığı ya da çabuk sıkıldığı için olduğunu söyleyecektir. Şahsen ben birilerinin ona üstesinden gelemeyeceği güven sorunları yaşattığını düşünüyorum."

Bu, mideme bir yumruk gibi indi. "Biri ben oluyorum."

"Ben de öyle tahmin ediyorum. Juniper neden korkuyor?"

Çok uzak. "Tekrar dene. Günlüğüne yazdıklarının ayrıntılarını öğrenemeyeceksin." Kapıya doğru yöneldim. Tuhaf, bugün hayatım boyunca çıktığımdan daha sık çıkmıştım kapıdan.

"Bu hiç adil değil," diye homurdandı Anne. "Sana depresyondan bahsetmiştim."

"Evet." Kapının koluna uzandım. "Ve Juniper'in sırlarına karşı senin Allie'ninkilere karşı olduğundan çok daha korumacıyım. Başka bir şey sor." Kapıyı açtığımda gıcırdadı.

"Büyüyünce ne olmak istiyor?"

Alay ettim. "Lanet olası bir balerin. Yarı Rousseau, değil mi?" Vücudumdaki her hücre Allie'yi bugünkü olaylardan sonra uyuması için bırakmaktan nefret ediyordu ama ben burada kaldıkça Anne beni Juniper hakkında daha çok sorgulayacaktı.

"Her Rousseau dansçı değildir," diye karşı çıktı Anne, ayakkabılarım verandaya vururken kapıyı tutarak. "Bunu yaparak ne elde ediyorsun?"

Basamaklara ulaşırken duraksadım. "Juniper'in mutluluğu, Caroline'in nihai huzuru ve Allie'nin affını kazanma şansı."

"Ne kadar da özverilisin. Seni gördüğümü biliyorsun, değil mi?"

Omzumun üzerinden Anne'e bakmak için döndüm.

"Klasik'ten önceki sabah." Parmak eklemleri kapının kolunda beyazlaştı. "Lina'yla birlikte arka koridorda saklanıyordunuz. Her ne yapıyorsan, kimsenin görmesini istediğin bir şey değildi."

Çenemdeki bir kas gerildi. "Lina ve benim aramda hiçbir şey olmadı."

"Ve yine de aileniz onun kızına sahip oldu." Anne'in omuzları dikleşti.

Gökyüzüne bakarak sabır dilemek için kısa bir dua mırıldandım ve verandanın basamaklarından aşağı indim. "Biliyor musun, Allie'nin duvarları gençken yaklaşık bir metre yüksekliğindeydi, sadece üzerinden bakabileceğim kadar kısaydı. Siz Rousseau kızları birbiriniz için sır saklarken beni tamamen içeri alacağını düşünecek kadar aptal değildim." Allie sadece paylaşacak kadar güvende hissettiği yerlere girmeme izin vermişti. Basamakların dibinde dönüp Anne'e baktım. "Ama şimdi, o duvarlar cehennem gibi kalın ve daha fazla değilse bile kolayca yirmi ayak yüksekliğinde, bu iyi - nasıl tırmanılacağını biliyorum - ama ikimiz de o tuğlaların *hepsinin* benim yüzümden olmadığını biliyoruz."

Anne'in rengi soldu ve gözlerini kaçırdı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Sizin de yalan söylemekte ne kadar iyi olduğunuzu neredeyse unutuyordum. Annen ne yaptı? Allie'nin Lina'nın yerini doldurmasını beklemek için bir gün mü bekledi, yoksa bir ay mı? İyileşmesine bile izin verildi mi? Bu yüzden mi şimdi kendini bitkin düşürmeye çalışıyor?" Sonuncusuyla şansımı denedim.

Anne'in geri çekilme şekli hedefi vurduğumu gösteriyordu. "Hastaneye uğramadan temel eğitim için ayrılan adama soruyor."

"Evet." Başımı salladım ve önüme serdiği gerçeğin acısını kabul ettim. "Her şeyi berbat ettim. Ama sen de aynı şeyi itiraf ettin mi? Benim orada *olmam gerekirdi* ama sen oradaydın." Dişlerim sıkıldı.

"Ben ... üniversitedeydim." Anne hırkasını öyle sert çekti ki yırtılmasını bekledim. "Ve *şimdi* onun eğitimine göz kulak oluyorum. Bunu yaptığın için teşekkürler Hudson, ama hata yapma. Yeğenimi tanımak istiyorum ama Allie'yi mahvetmek pahasına değil. Eğer kardeşime zarar vermeyi aklından bile geçirirsen

yine, bu sefer ağzımı kapalı tutmayacağım. Ona seni Lina ile gördüğümü söyleyeceğim."

"Devam et ve ona söyle." Kamyonetime doğru yöneldim. Sanırım Anne'in annesinden birkaç şey öğrenmek için pointe ayakkabılara ihtiyacı yoktu. Omzumun üzerinden geriye baktım ve cebimdeki anahtarlara uzandım. "Biz aynı takımdayız, Anne. Juniper ve Allie için en iyisini istiyorum. Çıkarlarımızın ayrıştığı tek yer Caroline, onu her zaman sana tercih ederim, tıpkı senin kendi kız kardeşini tercih edeceğin gibi." Kaputun etrafında dönerken aramızda bir işaret yaptım. "Aynı takım. Kanımı çekmeye çalışmayı bırak. Allie'yi ilk seferinde terk etmek zaten kanımı kuruttu."

"Geleceğinden emin misin?" Juniper o Cumartesi günü kamyonetimden atlarken fısıldadı.

"Öyle olduğunu söyledi." Yatağın içine uzandım ve 7-Eleven'in stoklarında bulunan en büyük iki poşeti çıkardım, umarım Caroline'a yeterdi. "Ve Alessandra'nın yalan söylediğini hiç görmedim."

Juniper alt dudağını çiğnedi ama sonunda başını salladı. "Ve annemi kandırabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Planınızın uygulanabilirliği konusunda endişeleniyormusunuz?"

"Hayır." Kalabalık araba yolundan mutfak kapısına doğru yürürken benden bir adım öndeydi. "Üzerine düşeni yapmayacağından, dolayısıyla planımı mahvedeceğinden mi endişeleniyorsun? Evet."

"Bana olan inancın rahatlatıcı." Kaymaya başladıklarında çantaları tutuş şeklimi değiştirdim. Bugün hava sıcaklığı Mayıs sonu için hiç de fena olmayan yetmiş yedi dereceydi ve dönüş yolunda buzlar erimeye başlamıştı bile. "Performansımı artırmak için bir tavsiyen var mı?" Gavin arka bahçeye bir tepsi kek taşıyarak mutfaktan çıktı, ama Juniper'in bale dansı hedefini çok iyi bildiği için duymasından endişe etmedim.

Sadece aile ilişkilerini bilmiyordu.

"Kızlar kendilerine içki getirilmesinden ya da aç olup olmadıklarının sorulmasından hoşlanır," diye öğüt verirken saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Rüzgar bugün, yarın beklenen fırtınanın hemen öncesinde şiddetlenmişti. "En azından annem babamın böyle şeyler yapmasından hoşlanırdı."

"Bunu aklımda tutacağım." Kaymakta olan çantaları tutuşumu değiştirdim. "Ve ona dokunmalısın. Çiftler her zaman birbirlerinin sırtına dokunuyor ya da el ele tutuşuyor." Döndü, işaret parmağı parmağını kaldırdı. "Ama sadece o sorun olmadığını söylerse."

"Not edildi." Eve doğru işaret ettim. "Kapıyı tutar mısın lütfen?"

"Yardım etmekten mutluluk duyarım." Mutfak kapısını açtı ve ben de kargaşanın içine girdim.

"Bunlar masa örtüleri," dedi Caroline kuzenimize. "Parktaki masalar yılın bu zamanı iğrenç oluyor ve-evet, bunlar da klipsler. Teşekkür ederim." Amcamıza döndü. "Gavin'in masasını hazırlayıp hazırlamadığına ve yaşına uygun olup olmadığına bakar mısın?"

"Buzumuz var." Ben buzları lavabonun boş tarafına yerleştirirken ikisi aceleyle yanlarından geçti.

"Hudson, tatlım!" Annem döner dönmez ellerini kaldırdı ve her zamanki muayenesi için yanaklarımı avuçlayabilmesi için eğildim. İyi bir günde beş-üç yaşındaydı, güneşte sadece gümüş rengini gösteren omuz hizasındaki sarı saçları, yeşil gözlerinin köşelerindeki gülme çizgileri ve kedi gözü, kırmızı benekli gözlükleri vardı. "Oh, iyi görünüyorsun. Yeterince yemek yiyor musun?"

"Her zaman." Gülümsemesi bulaşıcıydı ve babam sırtımı sıvazlarken sarılmak için eğildim.

"İşte orada." Babam beni yanına çekti, bırakmadan önce kısa ama sıkı bir şekilde sıktı. "Son zamanlarda cesur kurtarmalar yaptın mı?"

"Kes şunu, George." Annem şakacı bir şekilde elinin tersiyle onun koluna vurdu. "O sana poker gecelerinde anlatacak hikâyeler vermek için var olmadı."

Juniper'ı görünce babamın gözleri parladı. "Günün kızı!" Onu kucakladı ve sanki hâlâ anaokulundaymış gibi ayaklarından tutup kaldırdı. "Gömleğimi gördün mü?"

"Merhaba, büyükbaba!" Sırıttı ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak dedesinin gözlerini kamaştıran payetleri okudu.

KARNAVAL DİREKTÖRÜ gömleğini gülerek giydi. "Bu harika!"

Gülümsemem derinleşti. Bu tam da Allie'nin ihtiyacı olan şeydi. Gürültü ve kahkaha.

"Juniper, tatlım, yukarı çık ve giyin ki saçını bağlamak için vaktimiz olsun. Amcanın Silly String'in paketini açtığını gördüğüme eminim ve onu saçından çözmeyeceğim." Caroline merdivenleri işaret etti ve kaşlarını kaldırdı.

"Hemen!" Juniper, babası onu yere bırakır bırakmaz merdivenlere doğru koştu.

Gavin kapı aralığından, "Cupcake'ler masada," diye anons etti, halamız ve iki kuzenimiz kolları balonlarla dolu bir şekilde dışarı fırlarken onlardan kaçmak için yan çizdi.

"Teşekkür ederim." Caroline panosunu eline aldı ve kalemini, şüphesiz işaretlenmesi gereken mükemmel aralıklı kutucukların olduğu kâğıtta gezdirdi. "Tamam, önümüzdeki yarım saat içinde istasyonları kurabilirsek, o zaman iyi olacağız. Çocuklar öğlen gelmeye başlayacak."

"Bu yıl kaç tane bekliyoruz?" Babam kolunu annemin beline dolayarak sordu.

"Kırk iki. Neredeyse beşinci sınıfın tamamı." Caroline kalemi saçına, yüksek atkuyruğunun hemen üstüne sapladı. "Aileyle birlikte elli dokuz kişi eder. Baba, ızgara için yeterince var mı?"

"Ve yemek artıkları," diye onu temin etti.

"Aslında altmış." Lavabonun yanındaki tezgâha yaslandım.

Caroline'ın bakışları benden Gavin'e kaydı. "Bir tane daha mı?"

Sonuncusundan daha yeni ayrılmadın mı?"

"Ben değil." Yüzünde bok yiyen bir sırıtışla bana doğru işaret etti.

"Sen mi?" Caroline elindeki panoyu adanın üzerine bıraktı.

"Kız arkadaşın mı var?"

"Varım." *İşte başlıyoruz.* Onuruma ne kadar değer versem de, Allie'yle vakit geçirmek için aileme ilk kez yalan söylemiyordum. O, kendim için koyduğum her kuralın istisnasıydı.

"Beth Pierre mi?" Caroline bana o kadar umutla gülümsedi ki içten içe irkildim. "Geçen hafta sonu onunla dışarıda olduğunu biliyorum."

"Hayır. Değil." Başımı salladım ve zihinsel olarak küfrettim. *Arsa boşluğu.*

"Bu bir randevu değildi." Gavin açık bir patates cipsi paketine uzandı ve bir avuç dolusu çıkardı. "İnan bana, ben de oradaydım. Beth ve Jessica'nın kafaları karışmış olmalı, çünkü Beth Hudson'ın zaten bir ilişkisi olduğunu öğrenince yıkıldı."

Tereyağından kıl çeker gibi yalan söyledi.

"Ah." Caroline'ın omuzları hafifçe düştü. "Peki, kim o?"

"Alessandra Rousseau." Parmaklarımı masanın kenarına vurdum.

Caroline ve ailem açıkça bana bakarken sessizliğin büyüklüğünü doldurmak için tezgâhı açtım.

"Sophie ve Thatcher Rousseau'nun kızı gibi mi?" Annemin kaşları gözlüklerinin üzerinden kalktı.

"Evet." Başımı salladım.

"Rousseau kardeşler gibi mi?" Caroline'ın ağzı bir karış açık kaldı. "Sadece biriyle çıkıyorum ama evet. Herkes rol yapmayı bıraksın

Sanki bu küçük kasabada birden fazla Alessandra Rousseau varmış gibi. Kimi kastettiğimi çok iyi biliyorsunuz." Hepsinin gözlerinin içine baktım, Caroline'da durakladım. "Ve bugün geleceği için çok gergin, bu yüzden *hepiniz* ona iyi davranacaksınız. O benim için çok önemli." Kahretsin, içimi dökmek iyi hissettirmemişti. Bunu sadece on bir yıldır içimde tutuyordum.

Caroline bembeyaz kesildi. "Senin için çok mu önemli? Şehre döneli birkaç hafta oldu ve şimdiden senin için çok mu önemli? Hudson, yaz sonunda gitmiş olacak. Ne düşünüyorsun? Bir *Rousseau* mu?"

Gavin alaycı bir tavırla, "Çok anlayışlısın," diyerek bir avuç cips daha aldı. "Böyle bir destekle, neden daha fazla kız getirmediğimizi merak ediyorsunuz."

"Olamaz." Annem başını salladı, uzandı ve kolumu iki kez sıktı. "Tabii ki iyi davranacağız." Gözlüklerini itti

burnunu kaldırdı ve Caroline'a döndü. "Ve bizi kimin yetiştirdiğine yardım edemeyiz, Caroline."

Kapı pat diye açıldı ve Jared Amca -Babamın kardeşi- içeri daldı. "Serinlemek için buza hazırız. Neler oluyor?" Üzerinde **KARNAVAL OPERATÖRÜ** yazan benzer şekilde göz kamaştırıcı bir gömlek olduğunu fark etmeden edemedim. Buralarda benim adımın yazılı olduğu bir tişört varsa Tanrı yardımcım olsun.

"Hudson da bize kız arkadaşı Alessandra Rousseau'nun bize katılacağını söylüyordu," diye cevap verdi Gavin, keyif aldığı her halinden belliydi.

Jared Amca gözlerini kırptırdı, sonra odayı geçerken gürültülü bir şekilde güldü. "İyiymiş Hudson. Ben de Gavin'in şakacı olduğunu düşünüyordum."

Tak tak. Tak.

Paravan kapıdan gelen hafif sesle herkes döndü ve Gavin kapıyı açmak için hızla döndü. "Şeytanı anladık. Özel küçük cehennemimize hoş geldiniz."

Allie kapıdan içeri girdi ve nabzım fırladı.

Uzun, inanılmaz bacakları, platonik olarak kabul edilemeyecek kadar uzun bir kalp atışı boyunca dikkatimi çeken bir çift uyluk uzunluğunda haki şortun içinde tam olarak sergileniyordu. Beyaz düğmeli gömleğinin kollarını kıvrırmıştı ve saçları yumuşak dalgalar halinde göğüslerinin hemen üzerine dökülüyordu. Sonunda yastığımın üzerine yayılmış, ellerime dolanmış nasıl görünürdü?

Bu düşünceleri göz kırparak aklımdan çıkardım.

Evet, onu ne kadar istediğim konusunda sahte bir şey yoktu. Onu düşünmekten, özlemekten, duygularımızı sakladığımız arkadaşlığın ötesinde bir şeyler yaşayabilmeyi dilemekten hiç vazgeçmedim. Ama ben hatırlıyordum... ve o hatırlamıyordu, bu hem bir lanet hem de bir lütuftu.

Büyük boy güneş gözlüklerini başının üstüne kaldırdı ve yanındaki hediye çantasını tutarken aileme gözlerine ulaşmayan geçici bir gülümseme sundu. Bakışları bana yöneldiğinde omuzları gevşedi. "Merhaba."

"Selam." O zamanlar böyle olmalıydı, onu ailemle tanıştırmalıydım, geniş bir alanda birlikte yürümeliydik.

Karanlıkta gizlice dolaşmak yerine gün ışığında.

Ona tutunacak kadar gcl olsaydım, sahip olabileceğimiz şey buydu.

Artık yeterince gclsn.

Ama on yıl ve bir büyük hata için çok geç kalmıştım.

Mutfağa geçip yanına gittiğimde bana o sahte gülümsemesini takındı ve ben de başımı salladım. Bu işe yaramayacaktı. Ailemin *onu* görmeye ihtiyaı vardı, beklediklerini dşndĞu maskeyi değil. Kolumu beline doladım ve onu göğsüme doğru çektim.

Sahte gülümsemesi kayboldu ve gözleri parlarken dudaklarından çok gerçek ama hafif bir nefes kaçtı. İşte oradaydı. Tam orada, hızla öfkeye dönüşen ve hemen ... tarafından körüklenen o küçük şaşkınlık kıvılcımında. Bu *ilgi* miydi?

Sahte cazibeye ihtiyaç duymayan tek kişi ben değildim.

"İşte buradasın." Sırıttım. "Gelebilmene sevindim." Duvarlarına tırmanmayı unutun, onları tuğla tuğla yıkacaktım. Bu anlaşma onun için sahte olabilirdi ama benim niyetim çok gerçekti. Allie bana yazı vermişti ve ben de bunu onu hayata döndürmek için kullanacaktım.

"Cidden kardeşimle çıkıyor olamazsın."

Tabii Caroline bunu mahvetmediyse.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Allie

Bway11te: Your control is breathtaking.
Stunning. Better than your sister, to be honest.

Bir an için nasıl nefes alacağımı unuttum. Düşman bölgesine girmenin verdiği gerginliği unutun - Hudson beni sert göğsüne yaslamışken ailesinin bakışları kimin umurundaydı ki?

Arkadaşız. Siz sadece arkadaşsınız. Hem de eski arkadaşlar. Ve bu sadece bir taklitti, ama lanet olsun *gerçek* hissettirdi.

Belki de bu rolü üstlenmem konusunda yolda kendi kendime yaptığım moral konuşması ya da bu sabah kalkıp aylardır ilk kez kendimi dış görünüşüme özen göstermeye zorlamış olmamdı. *Giselle*'in öncesinden beri kimseyi yatağa atmamış olmam da olabilirdi, hatta bunu istemiş de olabilirdim ama sanki biri cinsel dürtülerimin düğmesine basmış gibi tüm vücudum uyanmış ve Hudson'ı fark etmişti.

Farklı bir Bruins şapkası, siyah sörf şortu ve kocaman göğsünde **SAR** harfleri bulunan beyaz monoton bir atletik tişört giyiyordu. Gömleksiz halini görmeyi çok istediğim bir göğüs.

"İşte buradasın." Sırıttı ve yanağındaki gamze ortaya çıkınca beynim tüm işlevlerini durdurdu. "Gelebilmene sevindim."

Hayır, hayır, hayır, aptal, uygunsuz hormonlarıma ders verdim. Dünyada etkilenmem gereken son kişiydi, ama gerçek şu ki o ilk kişiydi. İlk gerçek arkadaşım, ilk aşkım, ilk

karşılıksız ... her neyse, ardından gerçek ve kalıcı bir ilk kalp kırıklığı. Aşık kız arkadaşı *oynamam* gerekiyordu, gerçekten aşık olmam değil.

"Cidden kardeşimle çıkıyor olamazsın." Caroline bana ters ters baktı.

Büyü bozuldu ve Hudson yanıma gelip kız kardeşine ters ters bakınca yalnız olmadığımızı hatırladım. Aile üyelerini fotoğraflardan ve gençken karşılaştığım kısa anlardan tanıyordum ve yüzüme bir gülümseme yerleştirirken Juniper için getirdiğim hediye içeren hediye çantasını sıkıca kavradım. Bu sadece bir roldü ve ben rol yapma konusunda uzmandım. Büyütülecek bir şey değildi.

Diğer başrol oyuncusuyla ilk kez kimyam uyuşmuyordu.

Hudson'ın eli sırtımdan kalçama doğru kayarken, "Eğer Caroline sensen, evet öyleyim," diye cevap verdim. Bu rahat temastan dolayı omurgamda sıcaklık dans etti. "Bu arada ben Alessandra." Beni yanına sabitlediği için ellerini sıkamak yerine ailesine el salladım. Hepsi de büyük bir şaşkınlıkla bana baktı. "Kısaca Allie," diye ekledim, bunun yardımcı olacağını umuyordum.

Olmayınca Hudson hafifçe sertleşti.

"Bir şey söyle lan," dedi Gavin solumdan, elinde bir paket patates cipsiyle. "Bunu bir ortaokul dansı kadar garip hale getiriyorsunuz. Hey, Allie." Lina'yı bir yaz boyunca kazanmış olan o büyüleyici gülümsemesini takındı.

"Gavin." Gülümsemem olduğu yerde kaldı.

"Ve sen biliyor muydun?" Caroline kardeşine suçlayıcı bir bakış attı.

"Elbette biliyordum. Onu harekete geçmesi için kim cesaretlendirdi sanıyorsun?" Başını iki yana salladı.

Bekle. Hudson'ın bir hamle yaptığı hikayesini mi anlatacaktık? Hadi be. *Hikayemizin* ne olduğu konusunda ayrıntıya girmemiştik. Bu dalaverenin ilk günüydü ve şimdiden ç u v a l l a m a y a başlamıştık.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Allie." Hudson'ın annesi sıcak bir şekilde gülümsedi, sonra adadan bir pano aldı ve ona bakmadan Caroline'ın göğsüne doğru itti. "Hudson sonunda eve birini getirdiği için hepimiz çok mutluyuz." Kızına bir bakış attı. "Ağzını kapat canım. Ev sahipliği yapmamız gereken bir parti var."

Ailesine şöyle bir göz attım ve yanaklarıma ateş bastı. Hepsinin üzerinde tişört ve şort çeşitleri vardı. Kıyafet yönetmeliğini sormalıydım.

Hudson, "Bunu hediye masasına götürelim," diye önerdi. "Herkes gelmeden önce yarım saatimiz var, Caroline?"

"Yirmi üç dakika," diye cevap verdi, beni rahat etmek için biraz fazla yaklaşmış zehirli bir örümcekmişim gibi izliyordu.

Hudson hediye alarak, "Yirmi üç dakika," diye cevap verdi. Elini kalçama koyarak beni evden dışarı çıkardı ve daha çok bir otoparkı andıran araba yoluna yönlendirdi. "Sadie nasıl?"

"Horlasa bile çok güzel. Fazla giyinmişim." Eve gidip daha rahat bir şeyler almak çok uzun sürerdi ama ben de göze batmak istemiyordum.

"Çok güzel görünüyorsun." Sesi o kadar içtendi ki neredeyse inanacaktım.

Onu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle konuştum.

duymak için. "Bana iltifat et."

"Bu sadece gerçek, *Alessandra*." Eli kalçamda esnedi.

"Şu anda bana dokunmak zorunda da değilsin. Kimse bizi göremez." Arka bahçeye giden yolda arabaların arasında ilerlerken çakıllı garaj yolu en sevdiğim pembe minibüsümün altında çitirdiyordu.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Ev ile garaj arasındaki dar yola girdik.

"Hayır. Evet. Bilmiyorum." Arzuya yakın *bir şey* hissetmeyeli aylar olduğunu düşünürsek, bu kadar hoşuma gitmesi beni rahatsız etti. "Belki de temel kurallara ihtiyacımız vardır." Benimle gerçekten flört edecekse hayatta kalamazdım.

"Tamam. Ayarla." Gülümsemesi bir buzdağını ateşe verecek kadar sıcaktı.

"Hatırladığım kadarıyla, kurallara uymak senin güçlü yönlerinden biri değil."

"Normalde birlikte geçirdiğimiz son zamandan bu yana olgunlaşarak gerçek bir yetişkin olduğumu iddia ederdim ama komuta subayım da seninle aynı fikirde olduğu için bunu görmezden geleceğim. Kurallarınızı belirleyin." Bizi garajın yarısında durdurduğunda gülümsemesi soldu ve onunla yüzleşmeden önce kimsenin duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak için iki tarafa da baktım. Gençken Hudson gülümsediğinde her zaman tehlikeli olmuştu ama bana tüm dikkatini verdiğinde? Yetişkin bir adam olarak ölümcüldü.

Kurallar. Doğru ya. Kahretsin, şimdi onları düşünmek zorundaydım. "Özgünlük amacıyla herkesin içinde bana dokunabilirsin, ama hepsi bu." Boy farkımızı telafi etmek için dua ediyormuşum gibi çenemi kaldırdım.

"Not edildi." Elini çekti ve hemen kaçırdığım için nefret ettim. "Sıradaki?"

Aklım planımızdaki açıkları aramakla meşguldü. "Biz bunu yaparken biriyle çıkamazsın yoksa her şey mahvolur." Kahretsin, biriyle mi çıkıyordu? Bardaki kızla mı? İçgüdülerim hayır diyordu, öyle olsaydı bunu asla kabul etmezdi.

"Sorun değil. Kimseyle görüşmüyorum ve görüşüyor olsaydım bile, bir odaya girdiğinizde başka birine odaklanmak zordur," dedi, sanki bu basit bir gerçekmiş gibi.

Ne oluyor be? Kaşlarım kalktı.

"Böyle şeyler söylemek yok." Geriye doğru adım attım ve garaja çarptım.

"Yalan söylememi mi tercih edersin?" Gözlerindeki sıcaklık yutkunmama neden oldu.

Sert.

"Yaptığımız şey bu değil mi?"

"Sadece diğer herkese. Birbirimize değil. Bu *benim* kuralım." Alanıma doğru eğildi ama bana dokunmadı. "Birbirimize söyledığımız her şey gerçek olmak zorunda."

"Bu konuda çok iyi olduğun için mi?" Ah, işte öfke oradaydı ve arzudan çok daha güvenliydi. Onu iki elimle tuttum.

"Açık bir kitapmışsın gibi mi?" Ağır bir iç çekişle geri çekildi. "Veda etmeden gittiğimde her şeyi berbat ettim. Hayatımın her günü bundan pişmanlık duydum. Gerçek bu. Bunu önümüzdeki birkaç ay boyunca bir kenara bırakacak kadar kabul edebilir misin?"

O açık yaranın küçük bir parçası sanki onun sözleri dikişmiş gibi kendini toparladı. Ona inanmak aptalcaydı ama yine de inandım. "Yapabilirim."

"Bu özel rolü oynamaya hazır olduğuna emin misin? Zor olduğunu biliyorum ama bugünkü asıl amacımız onları birlikte olduğumuza ikna etmek olmalı." Sanki bir tepki vermem için beni bilerek dürtüyormuş gibi gözleri parladı.

Oyun başlasın.

Alay ettim. "Lütfen. Bir kez orgazm taklidi yapmakta ustalaştın mı, her rol kolaydır. Bu çocuk oyuncağı."

İfadesini düzeltmeden önce gözleri bir kalp atışı kadar şişti. "Tamam. O zaman yapalım şu işi."

Bu puanı kesinlikle kazandım.

Arka bahçeye girdik ve çenem düştü.

Ev, Kurucu Parkı'na bakıyordu ve iki dönümlük alanın tamamı Juniper'in partisi için kullanılmıştı. Etrafta küçük istasyonlar kurulmuş ve bunlar parlak renklerle kaplı piknik masalarına yönlendirilmişti.

"Biraz fazla ama iyi vakit geçiriyoruz," dedi Hudson, beni bir karnavala dönüştürülmüş parka götürürken. "Juniper, Mason ve Melody - bunlar kuzenimin ikizleri - ailedeki tek çocuklar, bu yüzden hepimiz doğum günlerinde bir araya geliyoruz. Juniper karnaval temasını seçti, bu yüzden herkes eklemek için bir şeyler getirdi."

Engelli parkur kaydırağı olan dev bir zıplama evinin önünden geçtik.

"Bundan Caroline sorumlu ve uzatma kablosunun yetismeyeceğini düşündüğümüzde yaşadığı paniği görmeliydiniz." Ağzının bir köşesi yukarı doğru eğildi ve sağdaki istasyonu işaret etti. "Jo Teyze ve Mark Amca balon dart standı işletiyorlar." İkisi de balon şişirirken el salladı. "Ve gençleri de yüz boyama işinden sorumlu."

Yanlarından geçerken gençlere el salladım.

"Şurada"-Hudson diğerk tarafta sıralanan istasyonları işaret etti-"üç bacaklı yarış pistimiz, Gavin'in şişef fırlatma istasyonu ve Nerf-dart hedefimiz var-ki zaten oynamam yasaklandı çünkü herkes onları ieeğimi biliyor." Ben her şeyi anlamaya çalışırken Juniper'in hediyesini diğerk birkaç hediyein yanına, piknik masalarından birinin üzerine koydu. "İkizler orta kısım için katlanır sandalyeler getiriyorlar. Sandalye kapmaca gibi bir şey."

"Ailen sadece ... bunu mu yapıyor?" Nefesim kesildi. Ailemiz akşam yemeğibile yemezdi.

"Yani, Plaza'da bir çay partisi değil-" Şapkasının kenarını şekillendirdi.

"Bu daha iyi." Ailesinin koşturmasını, istasyonlarını kurmasını izledim.

"Hazır olduğunuzdan emin olsanız iyi olur," diye nasihat etti Hudson'ın babası, tabaklarla kaplı bir masanın yanındaki ızgaraya ulaşmak için ağıla kaplı bir yemek tepsisini taşıırken. Gavin tıpkı Caroline gibi annelerine ekmişken, Hudson tamamen babasına çekmişti. "Eğerk o çocuklar buraya gelir ve sen gitmeye hazır olmazsan, Caroline bunun sonunu duymana asla izin vermez."

"İyi noktaya değindin. Izgarayı hazırladın mı?" Hudson'ın eli belimi sıyırdı ve sinir uçlarım ateşlenerek omurgama bir ürperti gönderdi.

"Bunu biliyorsun." Bana iki gümüşi kaşını kaldırdı ve tüten ızgaranın yanındaki boş bir kamp sandalyesini işaret etti. "Eğerk sana sorun çıkarırsa, gel yanıma otur."

"Evet, efendim." Hudson beni piknik masalarından biraz uzaktaki boş istasyona götürürken başımı sallamaktan kendimi alamadım. Zemin, on ikiye on ikilik bir kare gibi görünen kalın bir köpük hasırla kaplıydı.

"İstasyondaki spor salonundan ödün almış olabilirim." Hudson bir dizi bej ve kahverengi şeyin yanına çömeldi.

"Nedir bu?"

"Biz T-Rex savaş istasyonuyuz." Ayağakalktı ve kostümünün başını sürükleyerek önünde açtı.

"The T-Rex savař İstasyon mu?" I sordu, belirli Ben olsam yanlıř duyduđ. Minderin bu tarafında en az sekiz tane daha vardı. "Biraz abartmıř olabilirim ama her bedende bir tane olduđundan emin olmak istedim." Sırıttı ve yanađında beliren gamzesi dűřűnce silsilemi tamamen yok etti.

O gamze her zaman benim kriptonitim olmuştu. "Bu senin."

Doğru yanıtı bulmak için ağzımı birkaç kez açıp kapattım.

"Beni duydun," diye fısıldadı Hudson, gűzleri yapmamam gereken bir řeyi yapmam için beni ikna ettiğinde olduğu gibi parlıyordu. "Hadi řu etrafındaki kilometrelerce kalınlığındaki duvarlardan birkaç blok yıkalım."

"Amacın bu mu?" Kaşlarım havaya kalktı.

"Kesinlikle." Sırıttı. "Sana yalan sűylemeyeceđime sűz verdim."

Eğlenceye alerjin yok, *Alessandra*."

Alay ettim. "Sana iyi řanslar. Helikopterden atladıđın dűřűnűlűrse, eđlence anlayıřına pek gűvenmiyorum ama seni cezasız bırakmanın da bir deđeri var." Alt dudađımı diřlerimin arasına aldım, űnkű haklıydı.

. . . garip bir řekilde eđlenceli. "řiřirilmıř bir dinozorun içinde bileđimi yeniden yaraladıđımı açıklamaya deđmez ama." Vasily beni űldűrecekti.

"Sana bir řey olmasına izin vermeyeceđim," diye sűz verdi, gamzesi derinleřiyordu. "Hadi ama, Rousseau. Kız arkadařım bunu giyer ve beni fena benzetirdi. Bunu istediđini biliyorsun."

Garip bir řekilde, űyle sayılır.

Beř dakika sonra kendimi vinil kokusunun içinde buldum, fan etrafımda řiřirirken dinozor kostűműnűn içinden řeffaf bir kareye bakıyordum, bileklerim ve ayak bileklerimdeki lastikler havayı içeride tutmak için sıkıydı. "Bu çok saçma." Ne yapıyordum ben bűyle?

"Ve yine de buradayız." Hudson kendi kostűműyle minderde etrafımda dűnűyor, T-Rex'in ađzının altındaki pencereden diřarı bakıyordu. "İyi yap. Sanırım Caroline izliyor."

"Cidden sana saldırmamı bekleyemezsin." Onu takip etmek için dűndűm, kuyruđum dengemi biraz bozdu. Ayak bileđim bir protesto fısıltısıyla sallandı ama acı vermedi.

"Kaybetmene karşı değilim." Bana doğru koştu, ben de yanından kaçtım ama kostümlerimiz çarpıştı ve ikimiz de yana doğru sıçradık.

Alay ederek dengemi sağladım ama Hudson çoktan üzerime çıkmış, beni geriye doğru zıplatıyordu. Kahretsin, çok hızlıydı. Tökezledim ve yerçekimi ben düşerken ödülünü aldı. On yaşında bir çocuk gibi şişme kostüm giydiğim için başıma gelen buydu.

Kostüm buruştu ve bir kol sırtıma dolanarak beni bir dönüşe sürükledi, böylece öne doğru düştüm - Hudson'ın göğsüne, çarpışmamızın yükünü o aldı. Kostümlerimizdeki hava, vantilatörün doldurabileceğinden daha hızlı bir şekilde dışarı fışkırdı ve başka bir kolun sağ uyluğumun altına takıldığını hissettim, dizimi bükülü, ayak bileğimi güvende tutuyordu.

"Ben kazandım." Bana sıırttı.

"Ben üstteyim." Ellerimle ona bir çeşit baskı uygulamak için uğraştım.

"Buna yine de benim için bir kazanç diyebilirim." Gülümsemesi bana oyunculuk departmanında eşimle karşılaşmış olabileceğimi söyledi.

"Siz ikiniz daha sonra oyalanın!" Hudson'ın annesi seslendi. "Çocuklar geliyor!"

"D a l g a geçtiğimizi sanıyor." Gözleri saf bir muziplikle parlıyordu. "Gördün mü? İşe yarıyor."

Gözlerimi devirdim ve ondan uzaklaştım.

Sonraki bir saat yirmi dakika boyunca çocuklara -ve birkaç yetişkine- T-Rex kostümlerini giyip çıkarmalarında yardım ettim ve birbirlerini minder üzerinde zıplatmalarını hayranlıkla izledim. Etrafımdaki insanların mutluluğunu içime çekmek için elimden geleni yaptım ve Hudson'ın annesi öğle yemeği için mola verene kadar bir saniye bile baleyi düşünmedim.

"Sana bir tabak getireyim," diye teklif etti Hudson. "Getirmek zorunda değilsin." Başımı salladım.

"Bu şartlar altında en azından seninle ilgilenebilirim ve ailem de bunu beklerdi. Hemen döneceğim." Tamamen çocuklarla dolu olmayan tek piknik masasını işaret etti, ardından izgaranın etrafını saran kargaşanın içine daldı.

Piknik masasının bankına doğru adım attım ve ortaya oturdum.

"Alessandra!" Juniper sıcak pembe bir şort ve gökkuşağı renginde bir atletle, yanağında turkuaz ve pembe bir kelebek resmi ve Fransız örgüsü şeklinde örülmüş saçlarıyla bana doğru koştu. "Gelmişsin!"

"Sana söz verdim." Yanaklarındaki kızarıklık ve gözlerindeki heyecan karşısında dudaklarım büküldü. Burada olmamın tek nedeni oydu ama öyle davranamazdım. "Doğum günü partin kutlu olsun."

"Teşekkürler!" Yanıma kaydı, önüne bir soda ile barbekü ve tatlılarla dolu bir kâğıt tabak koydu. "Ben de seninle oturuyorum."

"Kızımı tanıyor musun?" Caroline önüme oturdu, hemen ardından Hudson'ın annesi sol tarafa, Gavin de sağ tarafa oturdu ve her biri öğle yemeğini masaya koydu.

Hudson'ın annesi gözlüklerinin üzerinden, "Bu tonda konuşmana gerek yok," diye azarladı ama kendi annemin sözlerine katacağı keskinlikten yoksundu.

Hudson solumda otururken ve babası bizim tarafımızdaki son yeri alırken Caroline, "Kardeşimin çocuğumu kiminle tanıştırdığını bilmem gerektiğini düşünüyorum," diye tartıştı.

"Hey, Caroline"-Hudson tabağı bana doğru uzattı-"Sen çalışabilesin diye hafta sonları Juniper'e göz kulak olduğumda, bazen kız arkadaşımı görüyoruz. Artık biliyorsun." Ceplerinden iki şişe su çıkardı, birini önüme koyup diğerini kendine aldı.

"Teşekkür ederim." Tabağıma koyduğu çatal ve bıçağı aldım, yanında bir parça ızgara barbekü tavuk, büyük bir porsiyon salata, biraz ranch ile taze sebzeler ve bir *brownie* vardı. Göğsümün içinde açılan yaranın küçük bir bölümü daha gerildi ve kapandı. Ondan beklediğimden çok daha fazlasını hatırlıyordu.

"June-Bug, arkadaşlarınla oturmak istemediğine emin misin?" Caroline imalı olmayan bir ses tonuyla teklif etti.

"Hayır. Ben burada iyiyim." Juniper bana bir gülümseme attı. "Anne, Alessandra'nın ünlü bir dansçı olduğunu biliyor muydun?"

Çok zekice, Juniper. Sanırım pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirme zamanı gelmişti. Tavuğumu kestim ve Caroline'ın cevabını bekledim.

"Öyle mi?" Caroline çatalıyla bir parça patates salatasına vurdu, ben de sessizce tavuğumu çiğnedim.

"O dünyaca ünlü biri." Juniper başını salladı ve çizburgerini iki eliyle kavradı. "Bazıları onun bir sonraki prima olacağını söylüyor. Dünyada sadece bir avuç var, biliyorsun." Burgerin inanılmaz bir kısmı ağzında kayboldu.

"Peki, onun Haven Cove'da ne işi var?" Caroline bu soruyu bana yöneltti. "New York'ta dünyaca ünlü bir balerinin hayatını yaşıyor olması gerekmiyor mu?"

"Bir sakatlıktan sonra iyileşiyorum." Çatalımı salatamın içine soktum. "Ocak ayındaki bir gösteride aşil tendonum koptu."

Bana mı öyle geliyor yoksa duruşu biraz yumuşadı mı?

"Yani iyileştikten sonra geri mi döneceksin?" Hudson'a bir bakış attı.

"Planımız bu," diye cevap verdi, hiç rahatsız olmamıştı.

Başka bir soru sorarsa ağzım dolsun diye yemeğimi tikiştirdim. Anne bu işte çok daha iyi olurdu. İnsanları her zaman rahatlatırdı.

Gözleri kısıldı. "Hala çıktığınıza inanamıyorum." Çatalını bize doğru salladı. "Bu işte bir gariplik var."

Gavin, "Sadece onu çekici bulması garip," diye alay etti.

"Lütfen kızımızın kusuruna bakmayın." Hudson'ın annesi Caroline'a tercüme edilmesine gerek olmayan bir bakış fırlattı. "Güneş terbiyesini bozmuş olmalı."

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Caroline önden itti ve Gavin onun bir gösteride ön sırada oturuyormuş gibi yemek yemesini izledi.

Kahretsin. Midem bulandı.

Hudson ısırtıklar arasında, "Onu ben kurtardım," diye cevap verdi.

"Babanın yatından mı düştün?" Caroline kaşlarını kaldırıp

Be

n. "Hayır." Omuz silktim. "Aslında onu hastanede tutuyoruz." Gavin tıkanıp ve hızla sodasından bir yudum aldı.

Hudson sırtıtmamak için kendini zor tuttu. "İçinde delik olan bir tekneyle koyu geçmişti."

On altı yaşımıdayken.

"Çünkü ben binmezsem Eva tek başına gidecekti ve o benim sorumluluğumdaydı." Bu anı karşısında başımı salladım.

"Sen kardeşini bırakmayacaksın, ben de seni bırakmayacağım." O saniyede hayatım pahasına ona tamamen, anında güvenmiştim.

"Bu senin küçük kız kardeşin, değil mi?" Caroline sordu. "Kafede yaptığım milkshake'i beğenmediği için bütün milkshake'ini deviren mi? Sonra da o ve küçük arkadaşları kahkahalar atarak evdeki stüdyonuza dönerken onu temizlemem için beni bırakan?"

Evet, bu Eva'nın sesine benziyordu. "Caroline," diye tersledi Hudson.

Çatalım salatanın üzerinde gezinirken, yanaklarıma aynı anda hem utanç hem de koruyucu bir öfke dalgası yayıldı. "Özür dilerim," dedim yavaşça. "Zor bir genç kızdı."

"Ama Alessandra gerçekten hoş biri," diye araya girdi Juniper. "İşte Maia! Hemen döneceğim!" Banktan atladı ve arkadaşını görmeye koştu.

Hain.

"Kardeşimin nesini seviyorsun?" Caroline yüzümü inceleyerek sordu.

Hudson gerildi ve ben de alkol olmasını dileyerek bir içki aldım. "Kararlı biri."

"Kararlı olması hoşuna mı gidiyor?" Kızın kaşları çatıldı.

"Çünkü değilim," diye itiraf ettim. "Genelde karar vermem çok uzun zaman alır ve sonra da kararımı tekrar gözden geçiririm. Bu benim en kötü özelliklerimden biri. Ama Hudson ..." Ona doğru baktım ve onu hatırlamama izin verdim - onu arkasına gizlediğim öfke sisinin ötesinde gerçekten hatırlamama. "Seçimi o yapıyor, tasarrufu o yapıyor, benim asla sahip olamayacağım bir kesinlik havasına sahip."

Uzandı ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Hâlâ inanmıyorum." Caroline başını salladı. "En sevdiği renk ne?"

"Mavi." Hudson'ın eli düştü.

"Doğum günü ne?" Caroline tabağını karıştırdı.

"Nisan'ın yirmi beşi," diye cevap verdim, sinirlerim tepeme çıkmıştı. Caroline'ın ailemizden hoşlanmadığını bilmek bir şeydi, ama onun küçümsemesinin içinde yüzmek bambaşka bir şeydi. "Sıradaki?"

Bayan Ellis, "Caroline, hemen kes şunu," diye çıkıştı.

"Hudson'dan bıkip onu terk edene kadar önümüzdeki birkaç ay boyunca bu turisti ailemize kabul etmemi mi bekliyorsun?" Caroline karşı çıktı. "Ne yani, o da mı bizimle kampa geliyor? Aile gezisine katılıp tırnak kırma riskini göze mi alacak?"

"Davet kabul edildi." Hudson omuz

silkti. Bekle. Ne?

Caroline, "İlk geceye dayanamaz," diye karşılık verdi.

Lanet olsun. Daha önce hiç kamp yapmamıştım ama insanlar isteyerek gidiyorlarsa bu kadar eziyetli olamazdı.

"Ağır ol Caroline," diye uyardı Hudson. "Alessandra'nın ailesi bizim gibi şaka yapmaz."

"şaka yapmıyorum." Kaşlarını kaldırdı.

"Bana yardım etmek ister misin?" Hudson Gavin'e sordu.

"Hayır." Sosisli sandviçinden arta kalanlara uzandı. "Beklediğimden daha iyi dayanıyorsun."

Bay Ellis, "Çocuk gibi davranıyorsunuz," diye azarladı ve Juniper koşarak yerine geçerken masa sessizliğe gömüldü. "Ben ızgaradan kalanları bitirmeye gidiyorum. Juniper, pasta ve dondurma yapmaya hazır mısınız? Hazırsan hepsini hazırlayayım."

"Evet, lütfen." Juniper başıyla onayladı ve Bay Ellis ızgaraya geri döndü. Heyecanla bana döndü. "Büyükannem kek yapardı ama annem hayatında yiyebileceğin en güzel çilekli keki yapar. Denemelisin."

Yüzümü buruşturdum. "Oh, yapamam-"

"Balerinler çilekli kek yemez, tatlım," dedi Caroline. "Ya da dondurma, kek ya da mükemmel küçük vücutlarına fazladan bir gram koyabilecek herhangi bir şey."

Lina'ya sessiz bir bağışlanma duası gönderdim, çünkü *Bu kadar yeter.*

"Çilekli kurabiye yemiyor çünkü çileğe alerjisi var," diye tersledi Hudson. "Bu yüzden ona brownie aldım. Çikolataya bayılır. Ve sen daha fazla saçmalamaya başlamadan önce, şu işi bitirelim. Doğum günü yedinci Mart. En sevdiği film *Titanik*, bunu hiçbir zaman anlayamadım ama olsun, yine izlerim. Pointe ayakkabıları için Capezio yerine Bloch'u tercih ediyor. Gün doğumu yerine gün batımını izlemeyi tercih eder, farklı şişe suları arasındaki farkı sinir bozucu bir şekilde tadabilir ve kahvesine şeker, çayına süt koyar. Oh, ve kararsız olmasının tek nedeni çok fazla insanın ona ne istemesi *gerektiğini* söylemesi ve kendi pahasına herkesi mutlu etmeyi sevmesi. Bu senin için yeterli mi Caroline?"

Ona baktım ve nefes almakta zorlandım. Tüm bunları hatırlıyor muydu? Kelime kelime, açıklanamayan gidişinin bıraktığı yarayı bir şekilde dikerek kapatmıştı. İyileştirmemiş, hatta kabuk bağlamamış ama kan kaybını durdurmuştu.

"Bunların hepsini uydurmuş olabilirsin." Caroline başını salladı. "Peki ne zamandır birliktesiniz? İki, üç haftadır mı? Kimse bir başkası hakkında bunları bilemez."

Kanım *kaynadı*.

"Kesin şunu!" Juniper ellerini piknik masasının üstüne vurarak bağırdı. İçecekler tıkırdadı. "Kes şunu anne! Birbirlerini üç haftadır değil, *yıllardır tanıyorlar*." Elini arka cebine attı ve masanın üzerine bir resim fırlattı.

Fotoğrafa bakınca nefesim kesildi. Kazandığım gün Haven Cove Classic'in önündeydik. Hudson'ın kolu omuzlarımdaydı, ben de onun bana getirdiği güzel çiçek buketini kucaklıyordum. Gülümsemelerimiz parlak ve mutluydu ve o kadar umut dolu görünüyorduk ki kalbim acıyordu. Bu ikisinin birkaç saat içinde başlarına geleceklerden haberleri yoktu.

"Onlar en iyi arkadaşlardı ve *senin* ona böyle davranacağını bildiği için onu hiç yanına getirmede ve şimdi sen böylesin. Ve doğum günümü mahvediyorsun!" Hışımınla bir grup arkadaşına doğru gitti ve masamız garip bir sessizliğe gömüldü.

Caroline resme bakarken sönükleşti. Sonra Juniper'ın peşinden gitmeden önce Hudson'a sözsüz bir özürle baktı.

"Sen etraftayken partiler çok daha eğlenceli oluyor, Allie." Gavin göz kırptı.

Hudson masadaki resmi kaptı ve cebine soktu. "Juniper bir kutu dolusu eşyayı karıştırmış."

"Alessandra, çok özür dilerim." Caroline'ın Juniper'in önünde dizlerinin üzerine çöküşüne odaklandığımda Hudson'ın annesinin sesi çok uzaklardan geliyordu.

Juniper, Caroline'in söylediklerine birkaç kez başıyla onay verdikten sonra annesine sıkıca sarıldı. Vay anasını, Juniper'ın *özür dileyen* bir annesi vardı. Ne büyük bir yenilik.

Bu tam bir felaketti. Her şeyiyle. Caroline sadece *ailemden* nefret etmiyordu, *benden* de nefret ediyordu. Hudson'la çıkıyormuş gibi yaptığım sürece hayatımı çekilmez hale getirecek ve diğer herkesi de benimle birlikte dibe çekecekti. Ve daha da kötüsü haklıydı. Aramızda bir sorun vardı.

Bugünkü küçük planımızın tek başarısı Juniper'i üzmemek oldu, oysa niyetimiz tam tersiydi.

"Sanırım ben gideceğim." Tabağımı ve suyumu yanıma alarak masadan kalktım.

"*Allie-Alessandra*." Ben çöpümü atıp babasına yemek için teşekkür ederken Hudson da peşimden geldi. "Gitmene gerek yok."

"Anlıyorum." Başımı salladım, sonra cebimden anahtarlarımı çıkardım ve parkın içinden Caroline'ın evine doğru yürümeye başladım.

"Ondan vazgeçme." Hudson bana ayak uydurdu.

"Ben değilim." Caroline'ın arka bahçesinin girişinin hemen önünde durakladım. "Ama bugün varlığımı Caroline'a zorla kabul ettirme günü değil. Juniper'e ne yaptığını gördün."

"Hudson! Pastayı yapma vakti geldi!" Caroline seslendi ve arkama dönüp baktığımda onu parkın ortasında dururken gördüm.

"Gitmelisin." Zorla gülümsedim.

"Bana sahte gülümseme saçmalığını yapma." Neredeyse bir hırıltı gibiydi.

"Git." Gülümsememin kaybolmasına izin verdim ve yüzümü boş bıraktım. "Görünüşe göre bu bir maraton, koşu değil. Juniper hediyesini açtığında -bu bir mücevher kutusu-bana bir iyilik yap ve içinde küçük bir balerin var diye Caroline'in onu atmasına izin verme. O Lina'nındı."

"Alessandra," diye fısıldadı ve ben de ayaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı bir şekilde geri çekilerek onun erişim alanından çıktım.

Bir saat sonra Anne eve girdi ve beni Sadie kucağında uzanırken kanepeye kıvrılmış halde buldu.

"Nasıl geçti?" Çantasını sehpanın üzerine bıraktı ve sağ tarafıma oturdu.

"Korkunç biri." Parmaklarımı Sadie'nin tüylerinde gezdirdim. "Caroline, Juniper değil."

"Özür dilerim." Anne'in yüzü düştü. "Seni zorlamamalıyım. Düşünmüyordum, sadece tepki veriyordum." Sadie'nin başını okşadı. "Ne yapmak istiyorsun? Hangi seçimi yaparsan yap seni destekleyeceğim."

"Bugün mü? Bırak." Vücudumdaki her hücre tükenmiş, hayatım içimden çekilip alınmış gibi hissediyordum. "Yarın sor." Telefonum sehpanın üzerinde vızıldadı ve Anne ona uzandı. "Kenna'ysa, Reddet'e bas."

"Ondan kaçmaya devam edemezsin." Cihazı aldı ve bana uzattı.

"Beni izle." Mesajı aldım ve mesajın üzerinde Hudson'ın adı yazınca göğsüm sıkıştı.

HUDSON: I know this is probably the last thing you want to hear, but my mom is inviting you to a family beach day to make up for today's shit show.

Anne'e gösterdim, sonra başımı kanepeye yasladım. "Evet, lütfen, beni tekrar Caroline'ın dart tahtası olarak kaydet."

Anne iç çekerek omzunu benimkine yasladı.

"Yanılıyor muyuz? Sence Lina onu yalnız bırakmamızı ister miydi?"

Bu düşünce kalbime bir hançerin ucu gibi saplandı. "Ona sorabilmek için her şeyimi verirdim."

"Ben de." Anne ayakkabılarını tekmeledi ve ayaklarını sehpayaya dayayarak bacaklarını uzattı. "Neden bize söylemedi? Bundan önce birbirimizden hiçbir şey saklamadığımıza yemin edebilirdim." Durakladı. "Eva'ya söylemeli miyiz?"

"Tanrım, hayır." Başımı salladım. "Henüz değil. Ağzı pek sıkı biri olarak bilinmez." Ayrıca Caroline'ın ailemizde en nefret ettiği biri varsa o da Eva'ydı.

"İyi noktaya değindin." Sadie'nin kulağının arkasını kaşıdı ve ben Hudson'dan gelen mesaja bakarak tam olarak ne kadar işkenceye dayanabileceğimi düşündüm. "Başka kim biliyor? Lina birine söylemiş olmalı, öyle değil mi? Juniper'in babası?"

Juniper sahile gitmemi isterdi. Bana güveniyordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim sessizce, telefonumu iki elimle kavrayarak. "Kesin olarak bildiğim tek şey Lina'nın dans etmeyi sevdiği ve eğer kızı dans etmek istiyorsa, mayomun üzerine çelik yelek giymem gerekse bile ona yardım etmeyi borçluyuz."

ALLIE: I'll be there.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Allie

Mtn2Creek: Man, I'm glad I never did ballet.
That looks like torture, not training.

Gözlerimi açtığımda güneş ufukta belirmiş, yatak odamın beyaz duvarlarını pembe ve turuncunun narin tonlarıyla değiştirmişti. Odam güneşin doğuşunu en iyi gören odaydı.

Ama Hudson haklıydı. Gün batımını tercih ederdim, onu görmek için gizlice dışarı çıkabildiğim ya da onu gizlice buraya getirebildiğim o saatlerin beklentisini tercih ederdim. Arkadaşlığımızı tamamen gizlemekten sahte bir romantizme geçmiş olmamızdaki ironi gözümünden kaçmamıştı.

Onu görmek istediğimi, gözlerimin tam on beş saniyedir açık olduğunu ve onu düşündüğümü fark ederek hayal kırıklığı içinde inledim.

Sadie kulağıma homurdandı ve kıpırdanarak yaklaştı.

Doğru, o yüzden uyanmıştım. "Yarım saat daha. Hadi, dayanabileceğini biliyorsun." Kolumu sırtına attım ve yastığıma sarıldım.

Kız. Yaladı. Benim. Yüzümü.

"Bir on beş dakika daha?" Yalvardım. Uyku benim en büyük dostum olmuştu ve belki de dürüst olmak gerekirse, hızla bağımlılığa dönüşen bir başa çıkma mekanizması. Bilinçsizken ne ayak bileği yaralanmaları, ne rehabilitasyonlar, ne de

Kendimi ne kadar zorlayacağıma ve ne zaman zorlayacağıma karar vermem gerekiyordu. Sonsuz olasılık ve sıfır sonuç vardı.

Sadie başını sallayarak aşağı atlarken ve yeni pembe tasmaındaki biri aşılarının, diğeri adının ve benim numaramın yazılı olduğu yeni basılmış etiketleri kafamın hemen hoşlanmadığı bir desibelde şingırdatırken şilte beni itti.

"Beş dakika mı?" Cidden bir köpek yavrusuyla pazarlık mı yapıyordum?

Kapıdan sızlanarak beni hemen yataktan kalkmam ya da beni kutsayacağı pisliği temizlemem konusunda uyardı.

"Tamam, tamam." Kendimi zorla yataktan çıkardım ve pijamalarımı çıkardım, ardından her zamanki sabah egzersiz kıyafetlerimi hızla giydim ve telefonumu taytımın yan cebine soktum. *Hareket halindeki bir nesne hareket halinde kalır.* Annem hep bunu öğütlerdi ve Rousseau kızlarının hareket etmeyi bırakmalarına asla izin verilmezdi.

Sadie zıpladı ve ben de Anne'i uyandırmamak için mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapımı açtım. Şirket galası için planlama komitesiyle birlikte geç saatlere kadar çalışmıştı. Dört Temmuz'a sadece bir ay kalmıştı ve o da sıkışık bir durumdaydı.

Sadie koşar adımlarla merdivenlerden inerken tırnaklarını parkeye geçirdiğinde koridorda parmak ucunda yürümenin bir anlamı yoktu. Buzdolabından bir şişe su alacak kadar oyalandım, sonra Sadie'yi uzun orta koridordan geçirip yemek odası, ofis ve aile odasını geçerek arka kapıya götürdüm, kapıyı açmadan önce alarm kodunu girmeyi hatırladım.

Sadie verandaya sıçradı ve çimlere doğru koştu.

Paravan kapıyı sessizce kapattım, sonra dış mekandaki aşk koltuğuna yerleştim ve şişeyi çevirerek açtım. Su içmek, her zaman sabahın ilk emriydi. Sabah soğuğuna rağmen şişenin yarısını içtim ve mutlu bir şekilde çalılarının arasında dolaşan Sadie'yi kontrol ettim. Henüz kaçmamıştı ve onu çağırdığımda her zaman geri geliyordu ama ilişkimiz henüz bir haftalıktı, bu yüzden onun bir köpek yavrusu örneği olacağına pek güvenmiyordum.

Dışarısı çok güzeldi, bulutlar çünkü fırtınanın ardından doğan güneşin pembesini yansıtıyordu. Sadece ben

Suyu bitirmek üzereyken telefonumu açtım ve Rahatsız Etme özelliğini kaldırdım. Üç mesaj belirdi: ikisi Eva'dan, biri Kenna'dan.

KENNA: If you don't call me back I'm going to send out a search party.

Onunla birlikte gelen suçluluk duygusu için çok erkendi, bu yüzden bir sonrakini açtım.

EVA: You should def shoot some rehab content tomorrow. People need to see you're still alive.

EVA: Might be good to correct some misinformation too.

İçimi çektim ve mesajla birlikte gönderdiği Seconds videosuna tıkladım. Uygulama telefonumda açıldı ve popüler bir dansçının videosu oynamaya başladı.

"Dansçıların sakatlanmasının dört nedeni hakkında konuşalım. Birincisi, fizik." Video, üçüncü diz protezinden sonra çok erken geri döndükten sonra düşen hafifçe tanıdığım bir dansçıya geçti. "İkincisi, teknik." Bir dansçı arabesk yaparken ağırlığını uygunsuz bir şekilde dağıtıp ayak bileğini yuvarlayınca irkildim. "Üçüncüsü, aksilik." Bir pas de deux inanılmaz derecede ters gitti ve adam partnerini düşürdü. "Ve dördüncüsü, aşırı kullanım."

Ekranda belirip Giselle varyasyonundaki on sekiz dönüşe girdiğimde midem sundurmaya düştü. *Kapat. Kaydır. Şimdi.* Beynimin tüm uyarıları bir kenara atması önemli değildi, bakışlarım sezonumu ve belki de kariyerimi sona erdiren tren enkazına kilitlenmişti. İşte oradaydı, onu boş koltukta gördüğümü sandığım anda bocalamış, odağımı kaybetmiştim. Video tendonumun kopma sesini yakalayamadı ama ben çığlık atarken ve oyuncu arkadaşlarım beni sahneden taşımak için koştururken beynim sesi gayet iyi doldurdu.

"Baş dansçı Alessandra Rousseau zaten bir Aşıl onarımı geçirmişti ve şirketteki söylentilere göre sakat olduğunu bildiği halde yine de devam etti. Bu karar ona rüya gibi bir kariyere mal olmuş olabilir." Video orijinal postere geri döndü. "Peki siz ne düşünüyorsunuz? Bu bir aksilik miydi? Teknik mi? Fizik mi? Yoksa aşırı kullanım mı? Yorumlarınızla bana bildirin."

Küçük cadı bizi *etiketledi*.

Bir mazoşist gibi yorumları açtım.

Ballet4Life97: Definitely overuse. So stupid of her.

Ryandnzx: Could be physique. She looks a little out of shape.

Ballet4Life97: Good point, those costume seams are screaming

Dancegrl6701: A second achilles tear? May as well fill her spot. She's not coming back.

OnPointe34: No shit right? Get out of the way for a corps member

CassidyFairchilde1: She could make it back.

Dancegrl6701: Sure, if she wants to teach. But dance? No way. Not as principal.

NYFouette92: From what I hear, they're already replacing her.

Bway11te: how do you throw a career away like that?

ReeseOnToe:Shame. She's ballet royalty. Hope she heals

Tutucutex20: Fucking idi*t Play stupid games and all that.

Bright2Lit: Even if she comes back, she'll never be 100

WestCoastPointe: Met her once. Pretentious and arrogant

OnPointe34: Really? Figures. Most nepo babies are

WestCoastPointe: Company's better off without her. Trust me. Diva.

Uygulamayı kapattım ve göğsümde filizlenen ezici, keskin acıya rağmen nefes almak için savaştım. *Times*'taki resmi eleştiriler, internetin sıradan acımasızlığı karşısında hiçbir şey ifade etmiyordu.

Sadie ağır adımlarla merdivenleri çıktı ve sandalyeye tırmandı, kişisel alanımı tamamen tüketip kendini evindeymiş gibi hissettirirken pençesini kalçamdan zorlukla kaçırdı, dar alanda döndü ve kucağıma yığıldı.

Parmaklarımı kürkünün içine soktum ve bir nefes aldım, sonra bir nefes daha.

Onun yerini de doldurabiliriz. O geri gelmeyecek. Her ne kadar yorumları unutmaya çalışsam da, bu yorum ruhuma bir buz kıracağı sapladı ve bir iz bıraktı. Eva neden bana böyle bir şey göndersin ki?

İnsanların ne söylediğini zaten çok iyi bildiğimi fark etmedi mi?

Kalp atışlarım yavaşlarken "Burada kendimden bile kaçamıyorum," diye mırıldandım. Nereye gittiğimin bir önemi yoktu, internet beni takip edebilirdi. Lanet olası bir Seconds hesabı istemememin nedenlerinden biri de buydu.

Onun yerini de doldurabiliriz. O geri gelmeyecek.

Evet, öyleydin. Bu kadar basit ve bu kadar imkânsızdı. "Hadi kahvaltı edelim."

Sadie'yi içeri götürdüm ve ikimizi de besledim, sonra da spor salonuna gittim. Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyen tek kişi *bendim*.

"Hey, sen-" Anne açık stüdyo kapısından içeri baktı, beyaz keten şortu ve mavi polosuyla bugün için tamamen giyinmişti, elinde küçük gümüş bir resim çerçevesi vardı. "Ne yapıyorsun?" Sandaletlerini tekmeledi ve içeri girdi.

Sol elimi barre üzerinde tutarak sağ ayağımı öne, birinci pozisyona doğru attım. "Rond de jambe. Neye benziyor?" Hareketi tekrarlardım, öne doğru tendu yaptım, ayağımı gösterdim, sonra yana doğru çektim, sonra tekrar birinci pozisyona getirmeden önce geri çektim.

"Saat sabahın yedisi." Ayağımın hareketini inceledi. "Ne zamandır buradasın?"

"Antrenmanıma altıda başladım." Hareketi tekrarlardım ve ayağımı her büküşümde aşilimi test ettim. Ağrı çok azdı, bu ne anlama geliyorsa artık. "Bisiklette kardiyo, Pilates aleti, doktorun önerdiği her şey." Demi-pointe yok.

"Katılım iyi görünüyor." Yavaşça yanıma geldi, sanki uçmaya hazır vahşi bir hayvanmışım gibi beni süzdü. "Başka ne yapıyordun?"

"*Kuğu Gölü*'nden fouettés ile ısındım." İleri. Yana. Geri. Önce. Hareketler stüdyoda geçen onlarca yıldan sonra kas hafızasına yerleşmişti ama ayak bileğim programa tam olarak uyum sağlayamıyordu.

"Ha ha. Çok komik." Kollarını kavuşturdu. "Bunu her sabah yapıyor musun?"

Başımı salladım. "Sen uyurken, derslerden kaçmak için." "Yalnız mı?" Dudaklarında belirgin bir büzülme vardı.

"Sadie artık bana eşlik ediyor."

Altın, ismine karşılık olarak başını köşeye doğru kaldırdı, sonra oyuncağını çiğnemeye geri döndü.

"Günde sadece bir kez çalıştığını sanıyordum, iki kez değil." Anne'in ses tonunda bir onaylamama ifadesi belirdi. "Bileğine dikkat etmelisin yoksa ..." İçini çekti. "Kendini yerin dibine sokarsın."

"Bu kolay. Günde on saat stüdyoda olmaya alışkınım." Bebek adımları atmıyordum; olmak istediğim -olmam gereken- yerden zar zor emekliyordum.

"Eğer o tendonu tekrar yırtarsan-"

"Biliyorum!" Elimi bıraktım ve yarık tabanlı terliklerimi çektim. "Eğer itersem ve tekrar koparsa işimin biteceğinin farkındayım." Bir. İki. İki. Stüdyonun zemininden geçerken onları pencere pervazının altındaki kanvas bale çantama fırlattım. "Ama eğer zorlamazsam, iyileşmek için savaşılmazsam, benim de işim biter. Yerime başkasını bulurlar, Anne. Kanatlarda her zaman bekleyen biri vardır. Charlotte o gece beni sahneden indirdikten sonra beş dakika boyunca rolümü oynadı." Pencere kenarından Hydro Flask'ımı ve telefonumu aldım, sonra Eva'nın mesajını açıp Anne'e uzattım.

"Senin yerin doldurulamaz," dedi Anne nazikçe. "Senin yerini doldurabilecek kimse yok Allie. Sen on yılda bir ortaya çıkan bir yeteneksin." Gözlerini telefona dikti. "Nedir bu?"

"İzle." Yere oturup su içerken sıcak kaslarımı gerdim ve içerik oluşturucunun sesini duyduğumda irkildim.

"Bu saçmalık." Anne önümde çömeldi. "Allie, bana bunun saçmalık olduğunu bildiğini söyle." Gözleri benimkileri aradı ve ben yanıt vermeyince aşağı kaydıldı. "Ve *lütfe*n bana bu iğrenç yorumları okumadığını söyle." Uygulamayı kapattı ve

telefonumu yere koydum. "Eva neden sana böyle bir şey göndersin ki?"

"Eminim bunun beni antrenmanlara daha sıkı sarılmam için motive edeceğini düşünmüştür. Ki öyle de oldu." Ayaklarımı tabandan tabana kelebek şeklinde gerdim, sonra ayak bileklerimi gövdem üzerine doğru çektim. "Beni ısıruk büyüklüğünde parçalara ayırdıktan sonra."

"İnsanlar ağızlarından çıkanların hesabını veremeyecekleri zaman aptalca şeyler söylüyorlar," diye mırıldandı.

"Hem fiziksel hem de aşırı kullanımdan oldu." Esneme hareketini bıraktım. "Aşıl tendonum kazadan sonra asla tam olarak iyileşmedi ve ihtiyacım olduğu ortaya çıktığında bile yavaşlamayı reddettim. *Fındıkkıran* sezonundan sonra iyileşmeye niyetliydim ama sonra Vasily bana Giselle'i teklif etti ve tek düşünebildiğim ..." Omuzlarım çöktü.

"Annemi gururlandırmak istedin. Anlıyorum."

"Evet." Ama yapmadı. Anne bıraktığında, omuzlarındaki baskı buharlaştı ve sadece Lina, Eva ve benim aramda yeniden dağıldı.

Şimdi onu taşıyacak sadece ikimiz vardık ve eğer ben kırılırsam, geriye sadece Eva kalacaktı.

"Annemden bahsetmişken." Önüme oturdu. "Dün gece odalarındaki resimlere baktım."

"Nostaljik mi hissediyorsun?"

Beşe yedi ebadındaki çerçeveyi bana uzattı. "Lina'da yolunda gitmeyen bir şeyler vardı."

"Bütün bir hamileliği bizden sakladığı kısmı mı kastediyorsun? Ya da bir bebeği olduğundan ve onu evlatlık verdiğinden hiç bahsetmediği kısmı mı?" Fotoğrafa baktım, annemin ve Lina'nın parlak gülümsemelerini fark ettim, başları *Don Kişot*'un reklamını yapan ışıklı posterin önünde birbirine yaslanmıştı. "Burada neyi kaçıyorum? Annem San Francisco'ya Lina'nın performansını izlemeye gitti. Bunu hepimiz biliyorduk."

"Kışlık paltolarını giymişler." Anne dizlerinin üzerinde doğruldu ve çerçevenin üstündeki cama vurdu; posterde **3-13 MART** yazıyordu.

"Ah." Resme tekrar baktım, kalın puf ceketin altında Lina'nın hamileliğine dair bir iz aradım ama bulamadım. "Yedi aylık hamile olabilirdi."

"Tamam." Telefonunu çıkarıp internete girdi. "Ve o hafta NYU'da bahar tatilinde olduğumu ve annemin onunla gitmeme izin vermediğini hatırladım. Lina'nın kafasını toparlaması için bire bir zamana ihtiyacı olduğunu söyledi çünkü Lina sadece stüdyo arkadaşımı. Bırakın kolorduyu, henüz çırak bile olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı." O sezonun kadrosunu göstermek için telefonu bana doğru çevirdi. "Lina listede yok." Sonbahar için birkaç programı geri çevirdi. "O burada." Çevir. "Ve burada." *Fındıkkıran*. "Orada bile-'Lina Rousseau, Studio Company.' Sonra ortadan kayboluyor. Annem o resmi eve getirdi ama Lina programda yok."

"Fotoğrafı kurgulamışlar." Kalbim çarpmaya başladı. "Annem Juniper'ı biliyordu."

Anne başıyla onayladı. "Giyin."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Allie

User45018: Of course they got in. Look who their mother is.

CassidyFairchilde1: Maybe she opened doors but they kept themselves in the room.

"Anelli Myers ve Alessandra Rousseau, Sophie Rousseau'yu görmeye geldiler," dedi Anne, Brookesfield Enstitüsü'nün önünde duran korumaya.

Sıkışmış yüzü, tabletine bakarken siyah bir kasketin altında kayboldu, sonra yeniden ortaya çıktı. "Devam edin."

"Teşekkür ederim," dedi Anne ve önümüzde kapı açılırken Mercedes'in camını açtı. Dairesel araba yolunun içindeki çimler sık ve yeşildi, annemin evi olarak belirlediği geniş araziye doğru çeyrek mil boyunca ilerlerken araba yolunun sağ tarafındaki çitler mükemmel bir şekilde kesilmişti. Yüz yıldan uzun bir süre önce bir petrol kralı tarafından yaptırılmış ve son birkaç on yılda yenilenmiş bir Yıldızlı Çağ malikanesiydi.

Anne kuzey kanadının yanındaki küçük arsaya park etti ve ikimiz de gerinmek için bir saniye ayırarak dışarı çıktık. Yol fena değildi, Haven Cove'dan aşağıya doğru sadece bir buçuk saat sürüyordu.

Ama Anne'in de benim gibi yol boyunca ellerini sıkıldığından şüpheleniyordum.

"Hazır mısınız?" diye sordu çantasının askısını sıkarak.

"Yeterince hazırız. Hadi gidelim." Küçük çantamı çapraz asmak için başımın üzerinden geçirdim ve dolambaçlı kaldırım boyunca yürüdük, geniş taş basamakları çıktık ve sütunların arasından verandaya çıktık.

İçeri alınmayı beklerken telefonum titredi ve hemen mesajı kontrol ettim.

HUDSON: Still on for the beach tomorrow?

Doğru, o yarındı. Bunu düşünmek bile beni yordu.

"Her şey yolunda mı?" Anne güneş gözlüklerini başının üstüne kaldırarak sordu.

"Hudson yarın plajda aile eğlencesi için hâlâ hazır olup olmadığını bilmek istiyor." Başparmaklarım klavyenin üzerinde geziniyordu.

"Öyle misin?" Kızın kaşları endişeyle çatıldı.

İki gün üst üste kendimi şık gösterme düşüncesinin, herkesin beklentisi bu olduğu için eğleniyormuş gibi görünmek için harcadığım çabanın ne kadar ürkütücü olduğunu anlatmak zordu. Sahil evi için New York'tan ayrılmamın nedenlerinden biri de buydu. "Evet. Juniper'ı görmek güzel olacak."

Ve Hudson.

Kapı iki kez zil çaldı ve Anne kapıyı açtı. Roma heykelleriyle süslü mermer fuayeye girdik ve giriş yapmak için kimliklerimizi uzattık. Annemin onu rahatsız etmesine izin verdiği sadece dört kişi vardı.

Sonra bekledik.

ALLIE: Will there be verbal fisticuffs involved?

HUDSON: Only you would use the word fisticuffs.

ALLIE: Not an answer.

HUDSON: Caroline will be on her best behavior.

En iyi davranış, belki de sadece gözlerini dikip
Ben.

ALLIE: I'll be there.

HUDSON: Pick you up at noon.

Randevu gibi, çünkü çıkmamız gerekiyordu.

ALLIE: Ok.

Telefonumu arka cebime attım.

Anne boş koridorda önce sağa, sonra sola bakarak, "Ortalık sessiz," dedi. "Dersler başlamış olmalı."

"Buraya en son ne zaman gelmiştin?" Siyah bluzumun hatlarını düzelttim ama şortumdaki kırışıklıklar için yapılacak bir şey yoktu.

"Geçen hafta sonu." Kusursuz bir topuz yapmış, elinde bir pano olan bir kadın aceleyle yanından geçerken Anne gülümsedi. "Siz mi?"

"Bir aydan biraz fazla." Ellerimi açıp tırnaklarımın altındaki tüm kiri temizleyip temizlemediğimi kontrol ettim. "Hayal kırıklığını ifade edecek kadar kalmama izin verdi, sonra da beni kovdu. Derse geç kaldığını söyledi."

"Kulağa doğru geliyor," diye mırıldandı Anne, Rachel - annemin en yeni kölesi- halı kaplı geniş merdivenlerden önümüze inerken. "Hafta içi burada olduğumuz için bize kızacak."

"Sizi görmek çok güzel kızlar!" Rachel, gözlerinin ve ağzının kenarlarını kırıştıran gülümsemesiyle haykırdı. Açık mavi kazağı gözleriyle uyumluydu ve kızıl saçları düzgün bir topuz yapılmıştı. "Bir sonraki seansından önce biraz vakti var. Neden yukarı gelmiyorsunuz?" Bizi halı kaplı merdivenlerden yukarı çıkardı, sahanlıkta kıvrıldı, sonra ikinci kata devam etti.

"Başka gelen var mı?" Anne, parmak eklemleri çantasının askısı boyunca en iyi Casper taklidini yaparak sordu.

"Bayan Eloise birkaç hafta önce uğradı, ama eğer kız kardeşinizin buraya gelip gelmediğini soruyorsanız . . ." Rachel başını salladı.

"Tabii ki yapmadı," diye mırıldandı Anne.

Kuzey kanadına doğru sola döndük, kapıları kapalı birkaç odanın önünden geçtik, her birinden klasik müzik akıyordu.

"Peki bugün ruh hali nasıl?" Midem bulanarak sordum. En kötü günlerinde, özellikle de Ocak ayında düştüğümde onu *utandırdıktan* sonra, benimle konuşmaya tenezzül ettiğinde çoğunlukla evet ya da hayır cevaplarıyla sınırlı kalıyordum, ancak Anne için genellikle iyi bir ruh halindeydi.

Rachel düşünceli bir şekilde başını sallayarak, "şimdiye kadar iyi bir gündü," dedi. "Yeni personelden birine bağırdı ama geç kalmışlardı."

"Anlaşılabilir." Rachel altı panelli çift kapıyı açıp annesinin süitine girerken Anne'in yüzü soldu.

Pastel renklerle dekore edilmişti, püsküllü aşk koltuğu ve uyumlu sandalyeleriyle zevkli oturma düzeninden, ağır yastıklı yatağın benzer şekilde döşenmiş başlığına kadar her parça annem tarafından elle seçilmişti. Duvarlar hem bizim hem de annemin kariyerimizin farklı aşamalarındaki siyah-beyaz fotoğraflarıyla kaplıydı. Babamın tek fotoğrafı komodinin üzerinde duruyordu ve camı parmak izleriyle lekelenmişti.

Annem de süitin en ucunda, devasa pencerelerin yanında durmuş, profilden bize bakarak başka bir balerin resmi çiziyordu. Saçları düzgün bir şekilde tutturulmuştu ve görebildiğim kadarıyla o özel dikim siyah pantolonu ve pembe bluzunun üzerinde tek bir boya lekesi bile yoktu.

"Sophie," diye seslendi Rachel nazikçe. "Kızlarınız burada ve bir sonraki dersinize kadar yaklaşık yirmi dakikanız var." İkimizin de sırtını sıvazladıktan sonra kapıdan çıkıp gitti ve bizi annemizle baş başa bıraktı.

Anne ve ben birbirimize baktık ve ben ellerimi kaldırdığımda o da kaldırdı.

Bir. İki. Üç. Sessizce mırıldandım, sonra elimi attım
düz

. Anne iki parmağını işaret etti. Makas
kağıdı yendi. Saçmalık.

"Anne?" Pırıl pırıl parke üzerinde ilerledim.

Sağ tarafımdaki sohbet alanından ve sol tarafımdaki banyo
kapısından geçerek, yaklaşık on adım ötede durdum. "Anne ve
ben seninle konuşmak istiyoruz."

Başını bana doğru çevirdi ve kısık bakışları üzerimde
gezindi, Vans ayakkabılarımda kaldı. Ne giydiğime inanmamış
gibi ağzını açtı, sonra kapattı. "Beşinci."

Ugh. İçimi çektim ve Anne'e bir bakış attım.

"Beşinci!" Annem bağırdı.

Ayaklarımı birbirine yakın bir şekilde, soldan önce sağ
olmak üzere zıt yönlerle yerleştirdim.

"Pasaklı ayaklar." Balerinin eteğinin narin çizgilerini
uygulamaya geri döndü.

En azından eleştiri hızlı ve özlüydü. "Size Lina hakkında soru
sormak istiyorduk."

Fırçası bir kalp atışı kadar durakladıktan sonra sanki ben
hiç konuşmamışım gibi devam etti.

Aptalca, ileri atıldım. Onun hakkında konuşmak
istemeyebilirdi ama cevaplara ihtiyacımız vardı. "Anne ve ben
tam da istediğin gibi sahil evindeydik," dedim, yerine getirilen
isteğin onu daha dostane bir ruh haline sokabileceğini umarak.
"Haven Cove'daki."

"Stüdyonun cilalanması gerekiyor." Resim yapmaya devam etti.

"Çok mat.

Cansız."

"Halledeceğiz," diye söz verdim.

"Dansın gibi. Donuk. Cansız." Su kabını aldı ve fırçayı
duruladı. "Bunu düzeltmek yok."

Ah, ve ziyaretin hakaret kısmına geçtik. Mükemmeldi.
Omzumun üzerinden Anne'e baktım, açıkça yardım için
yalvarıyordu.

"Allie de Hudson Ellis'le görüşüyormuş," dedi Anne, bana
doğru gelirken çantasını açarak.

Annemin fırçası pembe boyada durakladı ve planı bildiğim halde irkildim. Eğer annem Ardıç'ı biliyorsa, onu kimin büyüttüğünü de bilme ihtimali vardı. "Nehir çocuğu mu?" Sözlerinden küçümseme damlıyordu.

"İşte bu." İç çekmemeyi başardım. Annem beni Hudson'la sahilde ilk kez yakaladığında bana şöyle demişti: *"Bu çocuk nehir gibi. Bakması güzel ama biz orada yüzmeyiz."*

Beni ikinci kez yakaladığında, iki hafta eve kapatılmış ve stüdyoda fazladan saatler geçirmeye mahkûm edilmişim.

"Seni görmek güzel anne," dedi Anne ve ben sadece şansının daha iyi olmasını umabilirdim.

Annem de ona aynı değerlendirici bakışı attı, sonra gülümsedi. "Anne."

Kaburgalarımın arkasındaki umut ışığı biraz yeşil parladı.

"Merhaba anne." Anne aramıza girdi, sonra eğilip annemi yanağından öptü. "Allie harika görünmüyor mu? Stüdyoya geri döndü bile. Kısa süre içinde sahneye geri dönecek."

"Sonbahara kadar," dedim beşinci sınıftan çıkarken. "Vasily, Isaac Burdan'ın benim için koreografisini yaptığı baleyi sergileyebilir."

"İkincisi," diye bağırdı.

Ciddi misin?

Anne bana yalvaran bir bakış attı ve ben de ayaklarımı ikinci pozisyona getirdim.

"Vasili kendi çıkarlarını seçiyor," dedi Anne'ye, bana bakarken kaşları çatılmıştı. "Özensiz."

Tanrı aşkına, mükemmel bir hizadaydım.

"Allie'den hoşlanıyor," dedi Anne nazikçe. "Her zaman hoşlanmıştır."

"Lina'yı severdi." Eli fırçayı sıktı. "Allie prima değil."

Müthişti. Lina da değildi ve Lina'nın New York'a gidip ona sözleşme teklif etmediği ilk yıldan sonra tekrar düşünmesi için yalvardığını düşünürsek, eğer annemin gözünde bir işe yarayacaksa, daha yüksek bir mevkide olduğumu iddia edebilirdim. Ama şimdi ben sadece tüm New York'un önünde düşen bir kızdım.

İç çekmek gibi bir hata yaptım.

"Üçüncü!" Annem tersledi.

Ayaklarımı ve beklentilerimi buna göre ayarladım. Kumpanya tarihindeki en genç baş dansçı olabilirdim, benim için yaratılmış dans rollerine sahip olabilirdim, eleştirmenlerin beğenisini kazanabilirdim, ancak bana bahşedilen o nadir, olağanüstü unvana sahip olana kadar, bunların hiçbirinin onun gözünde önemi yoktu.

"Özensiz çizgiler. Özensiz ayaklar." Kendi ayaklarını yerine yerleştirdi. "Üçüncü."

Mükemmel olmasına rağmen duruşumu yeniden ayarladım.

"Üçüncü."

Resme geri dönmeden önce bakışları ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Anne, yakında derse girmen gerektiğini biliyoruz." Anne çantasından çerçeveli bir resim çıkardı ve anneme gösterdi. "Sana bu resim hakkında bir şey sormak istiyorduk."

Annem resme baktı. "Lina." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hamile olduğunu biliyor muydun?" Anne sordu.

Annem dondu kaldı ve benim kalp atışlarım da hızlandı. Bir kez göz kırptı, sonra resme doğru dönerek yerinden çıktı. Bizi dışlamıştı. Onunla hiçbir yere varamayacaktık.

"İkinizin bu fotoğrafında Lina yedi aylık hamile. Biliyor muydunuz?" Anne tekrar denedi.

"Anne, konuş bizimle," diye yalvardım sessizce. "Dördüncü!"

Ona göre hareket ettim.

Anne derin bir nefes aldı. "Lina'nın bebeği mi oldu?"

Annem başını salladı ve fırça kaydı, sahnedeki kırmızı perdenin üzerinde pembe bir çizgi oluştu. "Şimdi mahvoldu." Fırçayı su bardağının içine fırlattı. "Çık dışarı. Dersim var."

Kalbim kulaklarımda gümbürdedi. Biliyordu amına koyayım. "Lina'nın bir bebeği oldu." Yerimden kalktım. "Adı Juniper."

"Yap. Yapma. Sorma. Bir daha." Annem kelimeleri ısırarak söyledi.

"Yapmak zorundayız! Bebeği vermeye yardım ettin mi?" Anne öne doğru itti. "Neden bize söylemedin?"

"Babası kim?" Arkamızdan kapı açıldığında hızla sessizleşerek ekledim.

"Selam kızlar," dedi Rachel kapı aralığında. "Sophie, Elle Gibbons dersten önce Aurora varyasyonuna bakmak için birkaç dakikan olacağını umuyor."

"Hayır." Annem boya fırçasını alıp kırmızıya batırdı ve pembe hatayı kapatmaya başladı. "Beşinci."

Yenilmiş bir halde ayaklarımı pozisyonuma getirdim ve Anne resmi çantasına tıktırdı. İkimiz de Rachel'a güveniyorduk ama bu sır bizi aşırıyordu.

"Elle'in babası büyük bir donör," diye hatırlattı Rachel annesine. "Sadece bir dakika sürecek."

"Bunu tartışmayı bitirmedik," dedi Anne sessizce. "Bitirdik," diye karşı çıktı Anne. "Tendu."

Ayakkabılarım ve diğer her şeyimle itaat ettim. "Bilmek zorundayız," diye fısıldadım.

"Relevé!" diye seslendi, bir eliyle su kabını tutarken diğer eliyle fırçayı durulamak için daldırdı.

"Yapamam." Başımı salladım. Ayaklarımın üzerinde yükselmek henüz bir seçenek değildi.

"Belki bize bir saniye verebilirsin?" Anne yanımdan geçip Rachel'a doğru yürürken sordu.

"Bu olacak atmak kapalı ve bütün program," Rachel özür dileyerek cevap verdi.

"Relevé!" Annem bana doğru ters ters baktı.

"Yapamam anne. Bileğim hazır değil." Duruşumu rahatlattım.

Su dolu bardağı bana doğru fırlattı. Plastik birkaç metre ötedeki parkeye çarptı ve su sıçrayarak bacaklarımın altını ıslattı. Utancımın, onu bir kez daha hayal kırıklığına uğrattığım için duyduğum üzüntünün yüzüme vurmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı.

O bir suydu ve ben de artık bir süzgeçtim. Uyuşmuş olmanın bazı avantajları vardı.

"Anne!" Anne bağırdı.

"Ah, Allie." Rachel hızla yanımdan geçip banyoya girdi, sonra dışarı çıkıp bana kabarık pembe bir havlu uzattı.

"Teşekkür ederim." Bacaklarımı sildim, artık boya ve suyla kaplanmış olan pembe Vans'imın yasını tuttum.

"Çok özür dilerim." Rachel omzunun üzerinden anneme baktı. "Sophie, bunu nasıl yaparsın?"

Duruşumu düzelterek doğrudan anneme baktım. "Kolayca. Genelde toplum içinde olmasa da."

Rachel'ın nefesi kesildi ve annemin elleri kıvrıldı. Kahretsin, bunu söylememeliydim.

"Olmalı-" Annemin yüzü kıpkırmızı kesildi ve bakışları solumdaki Lina'nın fotoğrafına kayarken ağzını kapattı.

"Devam et ve söyle." Çenemi kaldırdım. "Bu ilk kez olmaz ve kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilir." En azından birimiz öyle hissedecekti.

"Anne," diye uyardı Anne.

"Olmalı. Yapmalıydım." Parmağını bana doğru uzattı, her heceyi ısırarak söylüyordu. "Olmalıydın. Sen."

"Anne!" Anne bağırdı. "Onu geri al!"

"Evet." Kelimeler kalbimi keskin tırnaklı bir yumrukla ezerken, hissedemeyeceğim kadar kalın yara dokusu olduğuna yemin edebileceğim bölgeleri keserken yavaş bir nefes verdim, ama hissizliğin bile bir sınırı vardı ve bu acı şiddetliydi. Çığ. Yıkıcıydı. "Çoğu gün öyle olmasını isterdim," diye dürüstçe cevap verdim, öfke beni ele geçirmişti. Juniper'i biliyordu ve bize söylememişti. Bize söylemeyecekti.

"Allie, hayır," diye fısıldadı Anne, elime uzanıp sıkıca tutarak. "Asla öyle bir şey olmayacak."

"Ama Lina da sizin imkânsız standartlarınıza uymadığında ne yapardınız merak etmeden duramıyorum. O zaman kimi suçlayacaktın?" Bir elimle havluyu can simidi gibi tuttum, diğer elimle de Anne'inkini.

"Şimdi git." Annem başka bir şey söylemeden beni kovdu ve Rachel peşinden koşarken odasından çıktı.

"Şu anda bile Lina'yı herkesten çok koruyor," diye mırıldandı Anne.

Annem bize yardım etmeyecekti. Kendi başımızaydık.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hudson

Ballet4Life97: You look like a piece of art. That fouetté? Gorgeous.

Allie Rousseau kamyonetinde ön koltukta otururken çok iyi görünüyordu, bunu binlerce kez yapmış gibi camdan dışarı bakıyordu, engebeli sahil yoluna girdiğimizde eli arabanın koluna sarılmıştı.

Hem yola hem de Beachman'ın arka koltuktan söylediklerine konsantre olmaya çalışıyordum. O benim yedek planımdı, Caroline'ın geri çekilme sözünden dönme ihtimaline karşı Allie'ye göz kulak olacak ikinci bir çift göz ve kulak.

"Yani bu gemiye yanaşıyoruz, değil mi? Ve otuz fitlik denizlerden bahsediyoruz-" diye devam etti Beachman.

Allie arka koltuğa bakmak için tüm vücudunu çevirdi, büyük boy güneş gözlükleri ne düşündüğünü anlamayı imkânsız hale getiriyordu.

"Daha çok yirmi kişilerdi," diye düzelttim.

"Yine de dalgalar çok büyük." Beachman öne doğru eğildi. "Ve bu balıkçı teknesi bir mantar gibi sallanıyor, her taraftan su alıyor ve Ellis mürettebatı yukarı çıkarırken bir şekilde karga yuvasından kaçıyor."

"Bu benden çok pilotun suçu." Turistlerle dolu sıcak noktaların yanından geçtim ve yol kumla sertleşti.

"Her neyse." Beachman bana el salladı. "Son adam için aşağı inmeye başladı, bu sırada pruvanın üzerinden bir dalga geldi ve kaptan *sıçradı*."

Allie'nin dudakları aralandı ve ben gözlerimi yoldan ayırmamak için mücadele ettim. "Değil mi? Yani kontrol Rafferty'de ve Hudson'a

Onu geri çekip yeniden değerlendirmemiz gerekiyor çünkü ortalık çok karanlık ve kaptanın gövdenin altına sürüklendiğini düşünüyoruz."

"Abartıyor. Gördüm." Yeni konfor istasyonu göründü ve ben de annemle babamın cipini yakınlara park etmiş olarak gördüm. Normalde turistleri çekecek olan yenilenmiş duş ve banyolara rağmen, plajın bu bölümü hâlâ Haven Cove'un en iyi saklanan sırrıydı.

Beachman, "Ne halt ettiysen ettin," diye karşı çıktı. "Her neyse, Ellis ona ulaşabileceğini savunmaya başladı, ama ben kaldırmaya başladım çünkü bilirsiniz, emirler."

"Sen de mi yüzücüsün?" Allie sordu.

"Kesinlikle hayır. Hayatıma saygım var ve bu nedenle bir uçuş teknisyeniyim. Yüzücüler kafayı yemiş. Alınma niyetim yok." Park yeri olarak belirlenmiş kapalı alana yaklaşırken elini omzuma vurdu.

"Alınmadı."

"Yani, Ellis gemiden uzaklaşır uzaklaşmaz, göt herif kablodan ayrılıyor ve yirmi beş metre kadar suya düşüyor."

Allie'nin kaşları güneş gözlüklerinin üzerinden kalktı.

"Aynen öyle." Beachman ellerini havaya kaldırdı. "Şimdi ben sepeti hazırlamak için çabalıyorum ve Ellis aşağıda otuz fitlik dalgaların içinde-"

"Yirmi," diye düzelttim.

"Ve şunu dinle, kaptanı *buluyor*. Tekne yalpalamaya başladı ve her şey yan yattı ve karga yuvası aşağı düştüğünde Ellis'in iki ya da üç metre uzağında olmalıydı."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Allie.

"Üç metreden fazlaydı." Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "Abartmayı bırak."

"Hikayeyi sen mi anlatıyorsun? Yoksa ben mi?" Beachman elini kalbinin üzerine attı. "Dalga tekneyi tekrar yukarı çekti ve Ellis bu devasa şeyi bir çocuktan daha büyük değilmiş gibi suyun içinde çekmeye başladı, gövdeyle aralarında biraz mesafe açmaya çalışıyordu ve tüm tekne bir Whac-A-Mole oyunuymuş gibi geriye doğru sallanıyordu. Sanırım kaptanı çekmeden önce o şey en az üç kez ona doğru geldi, sonra Ellis gemiye geri dönmeden önce bir kez daha. Rafferty çok kızmıştı."

Bir yere çektim ve kamyonu park ettim.

"Bu ne zaman oldu?" Allie emniyet kemerini açarak bana sordu.

"Dün gece, Maine kıyılarında," diye cevap verdi Beachman, kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Size söylüyorum, Ellis hayatımda tanıdığım en şanslı piç kurusu."

"Dün gece mi?" Allie aramızdaki konsola yaslandı. "Bugün iptal edebilirdik."

"Herkes yaşadı ve ben gayet iyiyim," diye söz verdim kemerimi çözerken. "Sadece ofiste başka bir gün."

"Potansiyel ölüm sizin için sıradan bir şey."

"Hemen hemen." Başımı salladım.

Bana birkaç saniye daha baktı, ama lanet gözlükler gözlerinde ne olup bittiğini saklıyordu. Bugün onda bir gariplik vardı.

Beachman kapıları kapatmadan önce kamyonun içine seslendi: "Gidelim aşk kuşları," dedi.

"O ... umm ... biliyor, değil mi?" Allie sordu.

"Juniper'i baleye götürmek uğruna sahte randevuyu gerçekleştirmemiz hakkında mı? Kesinlikle. Her şeyi kabul etti." Beachman, temsil ettiğim sorunun çözümü olarak gördüğü şeyi kolaylaştırmaktan çok memnundu. "Gerisini atladım."

"Güzel. Ne kadar az insana yalan söylemek zorunda kalırsak o kadar iyi." Sarkık bir güneş şapkası taktı ve öğle güneşine çıktık. Yetmiş yedi derece yılın bu zamanı için çok sıcaktı ama ben ne sıcaklıktan ne de bulutsuz mavi gökyüzünden şikâyetçiydim.

"İyi misin?" Başımı öne eğdim. "Her zamankinden daha sessizsin."

"Evet. Ben iyiyim. Dün boktan bir gün geçirdim ve gerçekten bunu düşünmek istemiyorum." Kendi boyunun yarısı kadar olan plaj çantasını omzuna aldı.

"Ya da bunun hakkında konuşmak," diye tahmin ettim.

"Kesinlikle hayır." Başını salladı, bu beni şaşırtmadı. Allie'yi çözmek Rubik Küpü'nü çözmekten daha zordu.

"O zaman izin verin sizi kumla, suyla ve biraz da eğlenceli olmasını umduğum bir şeyle oyalayayım." Kumsalı işaret ettim.

"Dikkat dağıtmak kulağa mükemmel geliyor aslında." Gülümsüyormuş gibi yapmayarak beni onurlandırdı.

Beachman ve ben taşınması gerekenleri paylaştık ve birkaç dakika sonra kumların arasından geçerek, etrafı çevrili güvertesiyle kiremitli konfor istasyonunu geçtik ve ailemle Caroline'in beklediği sahile vardık.

Babam her zamanki gibi kendini aşmış, dört dev plaj şemsiyesi dikmişti -taraklı kenarları her rüzgârda dalgalanıyordu- ve her birinin altında iki kamp sandalyesi dalgaların yaklaşık yirmi metre uzağındaki kuma yerleştirilmişti.

"Oyunlar başlasın," diye mırıldandı Allie, şapkasını tutan eliyle.

"Arkanı kollayacağım," diye söz verdim yaklaşırken. Arkası, önü, neye ihtiyacı varsa onu karşılayacaktım.

Sahilin bu bölümünde sadece birkaç aile daha vardı ve ben bu sessizliğin tadını çıkardım. Birkaç hafta içinde, yoğun sezona girdiğimizde oturacak boş yer kalmayacaktı.

"Hudson!" Soğutucuyu babamınkinin yanına oturttuğumda annem sandalyesinden kalktı ve hemen sarılmak için eğildi. "Allie!" Hiç uyarmadan döndü ve kollarını Allie'ye doladı.

Allie bir an için dondu kaldı, sonra beceriksizce ona sarıldı. "Bayan Ellis."

"Bana Gwen de canım." Annem geri çekildi ve Caroline'ın omuzlarını sıktı, sonra Beachman'a sırtıttı. "Eric! Çok uzun zaman oldu!"

"Bayan E." Annemi kucaklayarak neredeyse yutacaktı.

Babam yanımdan sessizce, "Sanırım ailesi kucaklaşmayı sevmezdi," dedi.

"Sevecen biri." Ses tonum keskinleşti. "Özellikle kız kardeşlerine karşı."

"Öyle olmadığını söylemedim." Babam sırtımı sıvazladı. "Sert kız, hakkını vereyim."

"Thatcher ve Sophie ile büyüdüğü için mi?" Caroline'ın üçüncü şemsiyenin altındaki kitabından başını kaldırmadığını fark ederek sordum.

"Thatcher korkunç biri değildi," diye düşündü babam. "Her sabah gazete okumak için kafeye gelir ve sert bir sade kahve sipariş ederdi. Kızları hakkında hep güzel şeyler söylerdi. Özellikle de seninkiler, gerçi en küçüğünün üzerine biraz fazla titrerdi. Allie'nin sert olduğunu söylüyordum çünkü Caroline ona pençelerini geçirdikten sonra geri döndü. Seni önemsiyor olmalı."

"İnanılmaz biri," dedim Allie'nin korkusuzca Caroline'ın yanındaki sandalyeye yerleşmesini ve çantasını aralarına koymasını izlerken.

"Çocukken onu bizden saklama ihtiyacı hissettiğine göre öyle olmalı." Hayal kırıklığına uğradığı ama bunu söylemeyeceği bakışını bana yöneltti.

"Sorun hiçbir zaman sen olmadın." Soğutucuyu açtım ve iki Smartwater aldım. "Belki Caroline da bunun bir parçasıydı."

"Sophie Rousseau'nun büyük kıza yer açmak için Madeline'in en yakın arkadaşını ileri sınıftan attırdığı günden beri o aileden nefret ediyordu. Adı neydi onun?" Babam temiz traşlı çenesini kaşıdı.

"Lina." Kaşlarım çatıldı. "Bunu hatırlamıyorum."

"Oh, yıllar yıllar önceydi. Sen küçüktün. Kızlar arasında yedi ya da sekiz yaş olması gerekiyordu, bu da her şeyi başlattı. Sophie ertesi yıl stüdyolarını inşa ettirdi ve öğretilmeleri için tüm o profesyonelleri getirmeye başladı ve Klasik doğdu. Ekonomi için harika, yıl boyunca çalışanlar için zor." Babam, annem otururken onu daha iyi örtmek için ilk şemsiyeyi düzeltti.

Allie'ye doğru yürüdüm ve suyu ona uzattım, kan dökülüp dökülmediğini görmek için Caroline ile ona baktım

Henüz. Partide Allie'ye yaptığı muameleden sonra kız kardeşimi suya atmaktan çekinmiyordum.

"Teşekkür ederim." Allie şişeyi aldı, ben de onun yanına oturdum. Beachman çoktan solumdaki sandalyeye yayılmıştı. "Hangi suyu sevdiğimi hatırladığına inanamıyorum."

"Her şeyi hatırlıyorum." Şapkamı takmamak için geriye doğru çevirdim, Allie de kendi şapkasını yere bıraktı ve kenarını plaj çantasıyla tutturdu. Saçlarını gevşek bir düğümle bağlarken ona bakmak bir seçenek değildi, bu yüzden onun yanından Caroline'a baktım. "Juniper nerede?"

"Yola çıktı." Caroline kitabının bir sayfasını çevirdi. "Son birkaç aydır Pazar sabahlarını Gavin'le geçiriyor, bu da bana çok yardımcı oluyor, böylece o küçük kasırga her şeyi altüst etmeden işlerimi halledebiliyor ya da evi temizleyebiliyorum. Gerçi ona fıçı duruşu falan öğretmediğinden emin olmak zorundaydım. Pazar sabahı bir kez bile geç kalmadı."

Kahretsin, Gavin için etkileyiciydi.

"Bize yakın otursaydın her Pazar bize gelebilirdi," diye seslendi annem oturduğu yerden. "Ya da ben gelip çamaşır yıkamana ya da yemek yapmana yardım edebilirim. Yalnız değilsin, biliyorsun."

Bu teklifi ilk ya da yüzüncü kez yapmıyorlardı.

"Hudson ve Gavin var," diye yanıtladı Caroline. "Yalnız değilim."

Bu yüzden gelecek ay benden listemi istediklerinde ilk tercihim olarak Cape Cod'u yazmam gerekiyordu. Sitka'yı istemeden önce en az üç yıl daha beklemek zorunda kalacağım için duyduğum mantıksız sabırsızlığı bir kenara ittim. Belki o zamana kadar Juniper ve Caroline kendi başlarının çaresine bakabilir ve ben de gerekli olan yerine eğlenceli amca olabilirdim.

"Juniper harika biri. On yaşında daha akıllı bir çocukla hiç karşılaşmamıştım." Allie sandaletlerini tekmeledi ve ayak parmaklarını kuma gömdü.

Caroline bir gülümsemeyle savaştı ve kaybetti. "O başka bir şey. Telefonu ona geri verdin mi Hudson?"

Karnım zil çaldı. "Telefon mu?"

Allie arkasına yaslandı, kendini açıkça ateş hattından uzaklaştırdı.

Caroline güneş gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Hadi ama. Meşgulüm ama tamamen ilgisiz değilim. Sadece benden bir adım önde olduğunu düşünmene izin verdim."

"Ne zamandır tanıyorsun?"

Caroline, "Wi-Fi'ye ilk bağlandığı andan beri," diye cevap verdi. "Elinden alınması için ne yaptı?"

"Sanırım bu *amca ayrıcalığına* giriyor." Koltuğuma geri yerleştim.

"Hmmm." Önümüze baktı ve sırttı. "Selam, tatlım!"

Ardıç elinde sandaletleriyle kumların üzerinde koştu ve annesine sarıldı. "Merhaba anne!"

Gavin onu takip etti ve Juniper'in sırt çantasını bir sonraki boş koltuğa bıraktı.

Caroline geri çekilerek elini Juniper'in başının üzerinde gezdirdi ve saçlarını okşadı. "Saçında ne var? Hepsi yapış yapış." Gavin'e suçlayıcı bir bakış fırlattı.

"Eğer yardımı olacaksa, az önce amca ayrıcalığı kartını çektim," dedim.

Onu.

Gavin elini havaya kaldırarak, "Amca ayrıcalığı," dedi.

"Seni görmek güzel, Allie."

"Hey, Gavin." Allie el salladı.

"Allie!" Juniper onun elini tuttu. "Kumdan kale yapmama yardım etmek ister misin?"

"Kulağa eğlenceli geliyor." Ağzı bir gülümsemenin başlangıcına doğru kıvrıldı.

"Anne, sen de," diye ilan etti

Juniper. Oh lanet olsun. *İşte başlıyoruz.*

On dakika sonra, Beachman ve Gavin yakınlarda frizbi oynarken dördümüz dizlerimizin üzerine çökmüş bir torba kum oyuncağıyla bir kale inşa ediyorduk. Allie her zamanki düğmeli bluzunu çıkarmış, siyah bir atlet giymişti ve ben ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bu iyi." Ben kovayı orta kule olarak kullanılacak nemli kumun üzerinden çekerken Juniper beni denetledi. "Sen de Allie."

"Teşekkürler." Aynı şeyi daha küçük bir kovayla yaparken ağzında bir gülümseme belirdi.

Hemen kendiminkini tekrar doldurmaya başladım, gözlerimi Allie'den uzak tutmaya çalışıyordum, sanki çok uzun süre bakarsam kaybolacakmış gibi.

"Yazın çok kumdan kale yaptınız mı?" Juniper sordu. "Kız kardeşlerinle mi?"

"Pek sayılmaz." Allie topuklarının üzerinde arkasına yaslandı, küçük yeşil kovayı kucağında tutuyordu. "Yazları pek oyun oynamazdık, oynadığımız zamanlarda da deniz kabuğu avlamayı ya da iskelede kitap okumayı severdik."

"Ya da gizlice dışarı çıkıp yıldızları seyredin," dedim.

"Ya da gizlice dışarı çıkıp yıldızları seyretmek," diye onayladı Allie, gözlerini o lanet gözlüklerin arkasına saklayarak.

"Sürekli dans ettiğin için mi?" Ardıç kumu kazarak hendeği devam ettirirken Caroline kumu başka bir kovaya doldurmanın ortasında durakladı.

"Evet." Allie güneş gözlüklerini burnuna doğru itti. "Büyüdükçe daha çok zamanımızı alıyordu ve sonunda spor salonunda annemin o seans için getirdiği kişiyle derse girip öğleden sonra prova yapmak arasında günde yaklaşık on saat çalışıyorduk."

O yazlar boyunca aynı nefeste hem mutsuz hem de coşkuluydu ve ben sudaki ilk birkaç yakın kazama kadar bunu anlamamıştım. Vücudunuzu yok etmek için aktif olarak çalışan bir şeyi sevmek tam bir sürtüktü.

Caroline kendi küreğiyle uğraşmaya devam ederek, "Çocuk olamamışsın gibi görünüyor," dedi.

Allie önce bana, sonra Juniper'a baktı. "Dengeyi sağlamak gerek." Eliyle kovaya nemli kum doldurdu. "Annem bizi bu kadar zorlamasaydı şu an olduğum kişi olur muydum emin değilim. Ama aynı zamanda balenin çocukluğumuzun *tamamı* olmadan da çocukluğumuzun önemli bir parçası olabileceğini düşünüyorum. Denge iyi olurdu ve sanırım babam da bu yüzden her yaz burada olmamızı istiyordu, bu dengeyi zorlamak için, ama annem stüdyoyu inşa etti ve ..." İçini çekti. "Baleyi seviyorum ama onsuz kim olduğumu asla öğrenemedim."

Muhtemelen bu yüzden şu anda çökmüş durumdaydı.

"Kafe gibi bir şey." Caroline başını salladı. "Anlıyorum."

Hâlâ Allie'nin itirafına takılıyordum. Doğru, o sahnede bir yıldız gibi parlıyordu ama pointe ayakkabılarıyla olsun ya da olmasın girdiği her odayı aydınlatıyordu. Başımı iki yana salladım. "Akıllısın," dedim, çenemi kapalı tutmam gerektiğini, onun sahte bir ilişki olarak gördüğü şeyle benim gerçek duygularım arasındaki çizgileri bulanıklaştırdığımı çok iyi biliyordum.

Allie topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Ne?"

"Zeki olduğunu söyledim." İki kat aşağıya indim, güneş gözlüklerindeki yansımama bakıp gözlerini görebilmeyi diledim. "Ve nazik, koruyucu, gözlemci, inatçı, şefkatli, tereddüt ve cesaretin bir oksimoronu ve bale ile ilgisi olmayan binlerce başka şey. Tanıştığımız ilk beş dakika içinde senin hakkında tüm bunları biliyordum ve sen bir stüdyonun yakınında bile değildin."

Allie'nin dudakları aralandı.

Caroline kovalarını karıştırdı.

Juniper hendeği Allie'nin dizlerine kadar kazarken, "Annem bale yapmama izin vermiyor," diye açıkladı.

Lanet olsun, az önce oraya gitti.

Allie, sürünerek yanından geçen Juniper'e baktı ve kaşları çatıldı.

"Sanki seni beslemiyormuşum gibi konuşuyorsun." Caroline kovalarını bitirdi. "Onu besliyorum."

"Nedenini sorabilir miyim?" Allie sanki bütün bunlar onun için yeni bilgilermiş gibi davrandı.

Kahretsin, iyi bir oyuncu.

Caroline kovaya kürekle daha büyük kum yığınları doldurdu. "Birincisi, çok pahalı. İkincisi, kimin çocuğunun diğerlerinden daha iyi olduğu konusunda diğerleriyle dedikodu yapan annelerden biri olmak için zamanım yok ve üçüncüsü ..." Kovayı bitirdi ve bir kenara koydu. "Tanıdığım tek bale dansçıları birlikte vakit geçirmek isteyeceğim insanlar değil."

"Caroline-" Siktir et. Söz vermişti.

"Hayır." Allie elini kaldırdı. "Dürüstlüğünü takdir ediyorum. Bunu pek çok farklı spor dalı için de söyleyebilirim. Ama örnek grubunuza dahil olsam bile, tanıştığınız birkaç dansçıya bakarak tüm dansçıları yargılamak utanç verici olur."

Caroline ilerledi ve Allie'ye bakmadan önce kovayı yerine bıraktı. "Kardeşıme sana bir şans vereceğime ve ailenin yaptıklarına bakarak seni yargılamayacağıma söz verdim. Çünkü gerçek şu ki, seni tanımıyorum."

"Seni de tanımadığım için başlamak için iyi bir yer gibi görünüyor." Allie kovaya bir avuç kum daha attı.

Göğsüm sıkışmaya başladı. Kahretsin, onunla gurur duyuyordum. O önde giderken bu seansı bitirmenin zamanı gelmişti. "Sanırım biraz suya ihtiyacımız var."

"Burada kum zaten ıslak." Ardıç kalenin arka tarafını kazdı.

"Kastettiğim bu değildi." Başımı Allie'ye doğru salladım ve yavaşça gülümsedim. Dün berbat bir gün geçirmişti ve eğer dikkat dağıtma sözümü yerine getirme şansım varsa bunu değerlendirecektim.

Kaşları güneş gözlüklerinin üzerinden kalktı ve hemen çömeldi, sonra ayağa kalktı. "Bu bakışı biliyorum Hudson ve çok soğuk." Sandaletlerini çıkardı ve sağa bakarak bir kaçış yolu seçti.

"Mevsim normallerinin dışında sıcak olduğunu söyleyebilirim." Ayağa kalktım ve gömleğimi çekiştirerek çıkardım, sonra kuma bıraktım. Güneş gözlüklerim de onu takip etti.

Birkaç adım geri çekildi, sonra iki kez baktı ve ağzı hafifçe açık bir şekilde bana baktı.

Nefes alışında bir aksama mı vardı? *Hay sikeyim.* Gözlerini göremiyor, yüz ifadesini okuyamıyordum. "Kaybetmek istemiyorsan gözlükleri bırak," diye uyardım onu, Caroline'ın kulesinin üzerinden geçip hendeği kıl payı kaçırarak.

Allie birkaç adım daha geri çekilerek, "Hudson Ellis," diye uyardı ama bana hayır demedi. İkimiz de bu tek kelimenin beni durduracağını biliyorduk.

"Gerçekten. Güzel bir güneş gözlüğüne benziyorlar." Ben de sııttım.

"Cidden gamzeli mi?" diye mırıldandı ve güneş gözlüklerini çıkarıp kovanın yanına fırlattı. "Hiç adil değil."

"Adil oynadığımı hiç söylemedim." Ben ona doğru koşmadan önce tek uyarısı buydu.

Onu kumdan çıkarıp omzuma attığımda ciyak ciyak bağırdı. "Şaka yapıyor olmalısın!"

"Ben değilim." Gavin ve Eric'in arasını keserek doğruca sörf alanına doğru yürüdüm. "Söz konusu sen olunca asla şaka yapmam."

"Yemin ederim, beni bu suya düşürürsen-" Elleri sırtımda tutunmak için mücadele etti ve sallanmamak için kendini yukarı itti.

"Ne yapacaksın? Biraz yaşayacak mısın? Biraz üşüyecek misin? Biraz ıslanacak mısın?" Ayaklarım suya değdi ve soğukluk kaval kemiklerime kadar ulaştı.

"Ugh. Biraz ıslak mı? Elinden gelenin en iyisi bu mu?" Kumlu ellerini omuzlarıma götürdü ve ben de kollarımı kalçalarının arkasına doladım ki kendini dik tutarken suya doğru kaymasın. "Hayal kırıklığına uğradım. Oyunun üzerinde çalışmalısın, Ellis."

"Sen benim oyunumu hiç görmedin, Rousseau." Su dizlerime çarptı ve yürümeye devam ettim. Lanet olsun, yılın bu zamanı çok soğuktu. "İnan bana, deniyor olsaydım bilirdin."

Kulağım kaburgalarının yan tarafına değerken, "Oyun oynayan erkekler çabalıyor gibi görünmezler," diye karşılık verdi.

"O dansçılarla çıkmayı bırakmalısın. Eğer birinin senin için kışını yırttığını anlayamıyorsan, o zaman seni hak etmiyor demektir." Kalçalarıma bir dalga çarptı ve Allie ayaklarını ıslatırken nefesini tuttu.

"Hava buz gibi!"

"Canlandırıcı, değil mi?" Bir sonraki dalga vurduğunda birkaç santim kaymasına izin verdim ve ciyakladı. "İnsanı canlı hissettiriyor."

"Beni bu suya düşürürsen ölürsün!" Beni tamamen hazırlıksız yakaladı, onu tutuşumu kırdı ve bacaklarını belime doladı. Güçlü kalçaları etrafımda kilitlendi ve elleri, onlarla ne yapacağını bilmiyormuş gibi kasıldı.

Vücudunun benimkine karşı verdiği düşünce çelen his dikkatimi dağıtmasaydı kışımınla gülerdim. Sıcak ve yumuşak teni, temas ettiğimiz her yerde sinir sistemime küçük farkındalık sarsıntıları gönderiyordu.

"Düşmene izin vermeyeceğim," diye söz verdim, ellerimi kalçalarını desteklemek için kaldırdım, kışının mükemmelliğinden uzak durdum.

Geri çekildi, elleri omuzlarımla birkaç santim üzerinde gezinirken bakışlarını benimkilere kilitledi. O viski rengi derinliklerde bir sıcaklık ve nefes alış veriş hızlandığında tüm dikkatimi çeken bir ilgi parlaması vardı.

"Bana dokunabilirsin, biliyorsun." Bir dalga daha geldi ama Allie'ye ulaşmadı. "Sana dikkatini dağıtacağıma söz vermiştim."

"Seksi dikkat dağıtmak için kullanmak ortalığı karıştırır." Dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi, sonra usulca ısırıldı.

"Seks hakkında kim bir şey söyledi?" Gözlerim hareketlerini takip ederken kalçalarını sıkıca kavradım. Öne doğru eğilip dudağını serbestçe emmek, dilimle izini sürmek, ağzının içine gömülmek ve sonunda tadının nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum. Allie söz konusu olduğunda asla sahip olamayacağım şeyleri arzulamaya alışkındım ama şimdi bana bakış şekli beni meraklandırıyor, *arzulamama* neden oluyordu. "Sadece seni ellerini havaya kaldırmış garip bir Frankenstein gibi görünmekten kurtarmaya çalışıyordum."

Alay etti. "Anlaşmamızın şartlarına uyuyordum. Kurallarımız bana herkesin içinde dokunabileceğin yönündeydi," diye hatırlattı. "Sana dokunabileceğimden değil. O anın sıcaklığıyla senden faydalanmak istemezdim."

"Yani bunun bir an olduğunu kabul ediyorsun?" Kahretsin, dudakları benimkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. Özlemin ne demek olduğunu anladığımı sanıyordum ama gerçekten anlamamıştım. Şu ana kadar anlamamıştım.

"Bir an yaşadığını kabul ediyorum."

"Teknik detaylar konusunda ne kadar da titizsin." Bakışlarımı ağzından ayırdım ve onun beni izlediğini gördüm. Bakışlarımız tutuştu ve hararetlendi. "Anlaşma değiştirildi. Benim kuralıma göre bana istediğin zaman dokunabilirsin, Alessandra. Halka açık. Özel. Benim için fark etmez. Herhangi bir parçamla. Herhangi bir parçanla. Ne zaman istersen." Kalçalarıma bir soğuk su daha çarptı ve birkaç santim daha yüksek olmasını diledim. "Şimdi iyi olabilir, çünkü bir gösteri yapıyoruz ve hepsi bu."

Elleri hafif bir dokunuşla omuzlarıma yerleşti. "Yani, eğer

gösteri içinse," diye fısıldadı ve parmakları

sonra boynumun arkasında birbirine dolandı.

İhtiyaç omurgamdan aşağı fırladı ve saf bir refleksle onu daha da yakınıma çektim. Bir dokunuştan, onu kollarımda hissetmekten başka bir şey değildi ve damarlarımda *ateş* dolaşıyordu. Gençliğimizde onunla hiç flört etmememin, çizgiyi hiç aşmamamın bir nedeni vardı. İçgüdüsel olarak onu elime geçirirsem asla bırakmayacağımı biliyordum. Kahretsin, o zaman onunla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama şimdi vardı. Onun *dikkatini dağıtmak* için yüzlerce yol biliyordum ve her birini marka gibi hissettireceğinden şüpheleniyordum.

Yeni.

Elleri yumuşak bir iç çekişle saçlarıma kaydı ve nefesim kesildi.

Ağızma baktı ve dudaklarını araladı, sonra gözlerini iki kez kırptırdı. "Kıyıya geri dönüyorum." Ayak bileklerinin kilidini açarken kalçaları gevşedi ve ben de tutuşumu gevşettim.

"Seni alacağım," diye itiraz ettim, vücudumdan aşağı kayarken bir iniltiyi bastırdım. Onu suda dondurmak hiçbir zaman planın bir parçası olmamıştı.

"Soğuk suya yabancı değilim." Ayakları kuma değerken elleri göğsümü sıyırdı, okyanus beline kadar geliyordu. Sözlerine sadık kalarak, bir dalga gelip atletini kaburgalarına kadar ıslattığında bile irkilmedi. "Ve muhtemelen geri dönmeden önce burada kendine bir dakika vermelisin." Kıyıya doğru geri çekilirken ağzında bir sırıtma belirdi, tişörtünü çıkarırken gözleri parlıyordu.

Vay anasını pembe bikini.

Göğüslerinin kabarıklığı ağızımı sulandırdı ve belinin eğimi ellerimin kıvrılmasına neden oldu. O haklıydı. Birkaç dakikaya ihtiyacım vardı, çünkü çok sertleşmişim.

"Bunu hissediyor musun?" diye sordu, geri çekilmeye devam ederken başını eğerek.

"Ne?" Onu mayo içinde görünce utanç verici bir şaşkınlıkla cevap verdim.

"Oyun, Hudson." Ellerini uzattı, hâlâ atletini tutuyordu. "Zahmetsiz bir oyun." Dönüp kıyıya doğru yürüdü, ben de sırtışımla mücadele etmeyi bırakıp suyun derinliklerine doğru yürüdüm.

serinledim. Hangisinin daha sıcak olduğundan emin değildim, parmak uçlarının tenimin üzerinde narince kayması mı, yoksa geri çekilirken gözlerinde gördüğüm yaşam kıvılcımı mı?

Bir an için *onu* gördüm.

Sen onun- vicdanım başladı, ama o pisliği çabucak susturdum, dalgaların altına daldım ve başımı batırdım. Bir dikkat dağıtma, hepsi bu kadardı. Bunların hiçbirisi onun için gerçek değildi, o sadece kafamı karıştırıyordu ve ben de her dakikasından zevk alıyordum. Hatta kafamla biraz daha oynaması için ona kazınmış bir davetiye göndermeyi bile düşündüm.

Ancak bedenimi ve düşüncelerimi kontrol altına aldıktan sonra kıyıya geri döndüm. Allie hiçbir yerde görünmüyordu.

"Alessandra nereye gitti?" Caroline ile kumdan kalesini inşa etmeye devam ederken Juniper'a sordum.

"Güneş şapkamı Gavin Amca'nın arabasında unuttum, o da telefonunu seninkinde unuttuğu için getireceğini söyledi," diye cevap verdi Juniper, inşa etmekte olduğu köprünün altından kumları toplarken.

"Çok nazikti."

"Çünkü o iyi biri." Juniper annesine bir bakış attı ve ana kuleye doğru ilerledi.

Juniper bakmadığında Caroline gözlerini devirdi ama biz kaleye doğru ilerlerken Allie'ye karşı tek bir kelime bile etmedi.

Birkaç dakika ve iki kule sonra Allie geri geldi, bikinisi neredeyse parmaklarımı ısırmama neden olacak kadar ince pembe bir sundress ile kaplıydı. Telefonunu sandalyesine bıraktı, sonra çözemediğim bir bakışla bize doğru geldi.

Kaşlarının arasına iki çizgi kazınmıştı.

"Her şey yolunda mı?" Gavin yanımdan geçerken ayağa kalkarak sordum. "Evet," diye cevap verdi, sesi yine düzdü. "Al bakalım, ufaklık."

O sahte gülümsemesi ağzını eğip bükerek Juniper şapkasını çıkardı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Teşekkürler!" Juniper şapkayı çekiştirerek taktı, kayışı altından kaydırıldı.

Çene.

"Sorun değil." Allie bana doğru geri çekildi.

"Kafalar yukarı!" Beachman bağırdı ve ben de elimi Allie'nin kafasının önüne atarak Frizbiyi yüzüne birkaç santim kala yakaladım.

Gözlerini hızla kırıştıtarak floresan sarısı diske baktı. "Vay anasını."

"Bu şeyi nereye attığına dikkat et!" Allie'den uzaklaştım, bileğime bir fiske vurdum ve onu Eric'e geri gönderdim.

"Teşekkür ederim." Boğazını temizledi. "Reflekslerden bahsetmişken."

Başımı eğdim ve ağzımı kulağına birkaç santim yaklaştırdım. "Buna oyun da denebilir."

Homurdandı ve beni sırtıtmaya zorladı. Ondan duyduğum en yakın kahkahaydı ve bunu bugünün kazananı olarak kabul ediyordum.

Öğleden sonra çabucak geçti. Annem ve babam kumdan kaleyi övdüler ve Gavin uyurken Juniper'i sahilde yürüyüşe çıkardılar. Allie, beni garip bir şekilde umutlandıran, şaşırtıcı derecede kansız bir alışverişle Caroline'a lokantayı sordu.

Sonra tamamen hipnotize olmuş bir şekilde Allie'nin Eric'e arabeski nasıl yapacağını göstermesini izledim - sol ayağının üzerinde durup sağ bacağını dudak uçuklatan bir açıyla arkasına kaldırarak.

Tanrım, çok güzeldi.

Caroline, "Zarif biri, hakkını vermeliyim," dedi.

"Daha çok enfes. Gençken saatlerce onun çalışmasını izlerdim." Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğildim.

"Sana antrenmanını mı izletti?" Caroline, Juniper'in kum oyuncaklarını topladı.

"Allie bana bir bok yaptırmadı. Öyle çarpıtma." Eric bu hareketi denediğinde ve yüzü kuma gömüldüğünde güldüm. "O neredeyse ben de orada olmak istedim, bu da annesi bakmadığı zamanlarda stüdyolarında saklanmak anlamına geliyordu. Ama o da benimle vakit geçirmek için Grizzly Bear'da ya da benim yatak odamda saklanmaktan payına düşeni yaptı." Caroline'ı göz ucuyla bakarken yakaladım. "Penceremin önündeki merdiven sadece yangın merdiveni olarak kullanılmıyordu."

"Hatırlat da Juniper'in o odayı kullanmasına asla izin vermeyeyim," diye mırıldandı.

Saat dört civarında alanı temizledik ve babamın şemsiyeleri arabaya taşımasına yardım ettim. Her şeyi kamyonu yükledikten sonra, arabaya kum girmemesi için ayaklarımı yıkamak üzere konfor istasyonuna gittim.

Kumu temizledikten sonra güvertenin kenarına yürüdüm ve Allie'yi beklemek için okyanusa baktım. Allie'nin koşmadığı ve Caroline'ın dilini tuttuğu bütün bir öğleden sonrayı ailemle birlikte atlatmıştık.

Ayrıca, Allie'yi suyun içinde bana doğru bastırdığımı düşündüğümde, ondan sonra aramıza belirgin bir mesafe koymuş olsa bile, çok güzel bir gündü.

"Güzel, hâlâ buradasın." Caroline parmaklıklara doğru yürüyüp yanımda durdu ve uzun sarı saçlarını atkuyruğu şeklinde topladı. "Seninle konuşmak istiyordum."

"Ne var ne yok? Okullar kapandığına göre Juniper ile birkaç saat ilgilenmemi istersen, programıma bağlı olarak bunu yapabilirim." Ne de olsa bu yüzden burada yaşıyordum.

"Mesele o değil." Parmaklıkları sıktı. "Sen benim küçük kardeşimsin ve seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sorun nedir?" Kaşlarım çatıldı.

"Şansımı denedim. Gerçek bir şans." Yüzü acınası bir ifadeye büründü. "Ve o çok güzel, ama onunla çıkamazsın, Hudson."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Allie

Andreamaay: At this point I'm starting to wonder if your sister is even alive, RousseauSisters4.

Kullanıcı60981: If not, maybe there's a place open at the company!

Ayağımı diz hizasındaki duşun altına tutup duruladım, tüllü pembe sundress elbisemin diz hizasındaki eteklerine sıçratmamaya dikkat ederken ayak parmaklarımı oynatarak aralarındaki kumu çıkardım. Bugünden ne kadar korkmuş olsam da, aslında . . . eğlenceli.

Birbirlerini çok sevdikleri belli olan bir aileyle vakit geçirmek, Juniper'la kale inşa etmek, hatta Hudson'la flört etmek -ki bunu yapacak kadar cesur olabileceğimi hiç düşünmemiştim- şaşırtıcı derecede iyi vakit geçirmemi sağladı ve kendi ailemle olmaktan çok farklıydı.

Ve baleyi, en azından ağır kısımlarını bir kez bile düşünmemiştim. Eric'e ders verirken Hudson'a gösteriş yapmak bile çok eğlenceliydi. İyileşme hızım üzerinde durmamış, birinin yerimi almak için yarıştığını düşünüp strese girmemiş ya da tam gücümle dönmezsem Vasily'nin balemizi sergilemeyeceğinden endişe etmemiştim. Elbette bir öğleden sonra antrenmanını kaçırmıştım ama itiraf etmekten ne kadar çekinirsem çekineyim buna değmişti.

Annemin dün açtığı yeni yaraları yatıştırmak için mükemmel bir merhemdi.

Diğer ayağımı da yıkadıktan sonra park yerine baktım. Jessica işi bittikten sonra Eric'i almak için uğramıştı ve Hudson henüz kamyonunda değildi, bu da muhtemelen beni beklediği anlamına geliyordu. Su zamanlayıcıyla durdu ve ayağımı sandaletimin içine geri soktum, sonra elmas şeklindeki konfor istasyonundaki gözlem güvertesine yöneldim, soldaki özel duşların dört ayrı girişini geçtim ve binanın aç yaptığı noktaya yaklaştım.

Sadece bir an günümü mahvetmişti ve Gavin'in arabasında bulduğum şey hakkında ne yapacağımdan hâlâ emin değildim. Ya da herhangi bir şey yapmaya hakkım ya da sorumluluğum olup olmadığından.

"Bunu yapmayacağını söylemiştin!" Hudson'ın sesi beni olduğum yerde durdurdu.

Caroline, "Ona bir şans vereceğimi söyledim ve verdim de," diye karşı çıkınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Belki de başka birinden bahsediyorlardı. Bir şans vardı, değil mi? Ellerimi yeni dış cephe kaplamasına bastırdım ve köşeden bakarken binaya yakın durdum.

"Güzel, akıllı ya da Juniper'le arası iyi olmadığından değil-" diye devam etti Caroline, Hudson'a acı dolu bir ifadeyle bakarak.

Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Allie'nin ne kadar harika biri olduğunun farkındayım," diye araya girdi.

Benimle ilgili olmamasını ummak buraya kadarmış.

"-çünkü o bunların hepsi. Ve başka koşullar altında, onun muhteşem olduğunu düşünürdüm." En azından onaylamadığı için üzgün görünüyordu.

"Rousseau olmadığına dair herhangi bir koşul." Başını iki yana salladı. "İnanılır gibi değilsin."

Günün mutluluğu sanki hiç var olmamış gibi kayboldu. Onunla her zaman bu noktaya geri dönecekti, değil mi? Belki de küçük kasabaların laneti buydu; size biçilen rolün dışına çıkmanıza asla izin verilmezdi.

"Onun soyunun iğrenç olmasının sana söylemeye çalıştığım şeyle hiçbir ilgisi yok." Kadın adamın koluna uzandı ama adam ona dokunamadan geri adım attı.

İğrenç mi? Tüylerim diken diken oldu. Ben bir Rousseau'yum. Soyadım dünyadaki tüm bale şirketlerinde bana kapılar açmıştı ve eğer isterse Juniper için de aynısını yapabilirdim.

"Bir gün bu sözleri söylediğine pişman olacaksın," diye yemin etti Hudson ve midem bulandı. Caroline'ın kendi kızına kötü davrandığından haberi yoktu.

"Söylediklerimi dinle, Hudson. Lütfen." Yalvaran sesi göğsümün tam ortasına çarptı. Kardeşine ulaşmak için duyduğu çaresizliği kendi çaresizliğim gibi hissediyordum. "O çok güzel. Sadece sana göre değil."

Tırnaklarım dış cepheyi sıyırdı.

"Yaz sonunda gidiyor saçmalığına başlama." Şapkasının kenarını kıvırdı. "Bizler uzun mesafeli ilişkiler, taşınmak ya da istediğin kişiyle birlikte olmanın yüzlerce başka yolu hakkında karar verebilecek yetişkin insanlarız."

Lanet olsun, iyi sattı. *Ben de iyi bir oyuncu olduğumu sanırdım.*

"Ve onun seni istediğini mi düşünüyorsun?" Caroline meydan okudu.

Vücudumdaki her kas kilitlendi ve sanki yüzüme karşı söylenmiş gibi yanaklarım kızardı. Hudson'ı istemek hiçbir zaman sorun olmamıştı. Sorun onun etrafta kalmasıydı.

"Oldukça eminim ve Allie'yi neredeyse herkesten daha iyi tanıyorum." Çenesindeki bir kas gerildi ve ellerini sörf şortunun ön ceplerine soktu. Öfkelendiğini görmeyeli yıllar olmuştu ama söyledikleri hep aynıydı. Patlayacaktı.

"Onu tanıyordun," diye düzeltti. "Onu on yıl önce tanıyordun. Biraz araştırma yaptım-"

Midem beni terk etti. Ne araştırması?

"Sen *ne* sikimsin?" Kollarını indirdi. "Eğer kız kardeşim olmasaydın, seninle işim biterdi."

Bu duyguyu iyi bilirim.

"O sadece dansçılarla çıkıyor. Sadece onun mesleğindeki, onun elit seviyesindeki ve onun vergi dilimindeki insanlarla. Ve sen bunların hiçbirisi değilsin."

Bunu internetten mi öğrenmiş? Bunun ne kadarını burada oturup dinlemem gerekiyordu? Öfke göğsümde kaynıyordu.

"Bunu zaten biliyorum." Omuz silkti, elleri hâlâ ceplerindeydi. "Ne olmuş yani? Şimdiye kadar sadece yüzük istemeyeceğini bildiğim kadınlarla çıktım. İşler değişiyor ve daha önce kiminle çıktığı umurumda değil, çünkü artık *benimle* birlikte."

Tamam, bu biraz ateşliydi. Gerçekten ateşliydi. Eğer numara yapmıyorsak.

"Seni istemiyor!" Caroline bağırdı. "Daha fazla derinleşmeden bu ilişkiyi bitirmelisin. Bütün gün onu izledim. Partide de izledim. Ona dokunuyorsun, elini uzatıyorsun, yemeğini getiriyorsun ve onunla ilgileniyorsun ama o aynı şeyi yapmıyor. Seni bale topluluğunun her yaz düzenlediği o dev partiye davet etti mi?"

Geri çekildim ve alnımı dış cephe kaplamasına yasladım, Caroline'ın Hudson'ı başarısızlığa uğrattığım tüm yolları işaret ederek söylediği her kınamada öfke daha da alevlenirken gözlerimi sıktım. O herkesi ikna etmişti ama ben üzerime düşeni yapmamıştım.

"*Olmalı. Olmalıydı. Olmalıydı. Sen olmalıydın.*" Annemin sözleri sinsice içeri girdi. Görünüşe göre başarısızlık haftamın temasıydı. Hudson ve Lina'yı hayal kırıklığına uğratmıştım, şimdi de Juniper ve Anne'i hayal kırıklığına uğratiyordum.

Hudson, "Bu konuyu *henüz* konuşmadık," diye karşı çıktı.

"Aynen öyle. Hudson, sana dokunmuyor. Hatta sana dokunmamak için elinden geleni yaptığını bile söyleyebilirim ve bir kadın istediği erkeğin yanında böyle davranmaz."

Siktir et onu. Bu bir başarısızlık değildi; bilerek yaptım. Onu istiyordum, bu yüzden ona dokunmamaya, aramızdaki elektriğe teslim olmamaya, yaz sonunda beni yine kırgın bırakacak bir hata yapmamaya dikkat ediyordum. Kahretsin, her zamanki gibi çok dikkatli olduğum için planımızı mahvetmiş miydim?

"Yani, o özel bir insan-"

Ve yine de beni savundu. *Çifte bok.*

"Sana gülümsemiyor bile! Bir kere bile. Belki çok iyi arkadaşsınız ve belki de sıkılmış ya da yalnız, ama sana söylüyorum, o bu işe senin gibi yatırım yapmıyor ve eğer bitirmezsen kalbini kıracak."

Bu kadar yeter. Duvarı ittim ve güçlendirici bir nefes aldım.

Hudson, "Bu konuyu son kez tartışıyoruz," diye uyardı. "Allie'den ayrılmayacağım. Bugün değil. Ne de yarın. Eğer söz hakkım olursa asla. Onun gitmesine izin vermek hayatımda yaptığım en büyük hataydı ve senin kafanı kışından çıkaramaman onunla olan tek şansıma mal olacaksa lanetleneyeceğim."

Duvardan uzaklaşırken kalbim küt küt atıyordu. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirme zamanı gelmişti. *Sadece bir rol. Bu sadece bir rol.* Ama değildi.

Ağzımı yumuşak bir gülümsemeye zorlayarak köşeyi döndüm. "İşte buradasın!"

Hudson'ın yüzü kızardı. "Alessandra-"

"Kamyonda bekliyordum." Cesaretimi kaybetmeden önce doğruca ona doğru yürüdüm, ayak parmaklarımın üzerinde bileğimin izin verdiği kadar yükseldim, sakallı yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu öptüm.

Hızlı hızlı soluduğunu hissettim ve çok ileri gitmediğime dua ettim. Öpüşme konusunda hiç anlaşılamamıştık. Ya da öpüşmeme konusunda. Ama işte buradaydım, dudaklarımı onunkilere bastırıyordum ... sonunda. Bir kalp atışı kadar oyalandım, nabzımın sıçramasına, ağzımın onun yumuşaklığını algılamasına yetecek kadar, sonra geri çekilmeye ve sinsi saldırımın sonuçlarıyla yüzleşmeye hazırlandım.

Kolu belime dolandı ve beni bir, iki kez öptü, sonra alt dudağımı nazikçe emdi ve dişlerini üzerinde gezdirdi, vücudumdaki her sinir ucunu uyandırdı ve nefesimi kesti.

Tanrı yardımcım olsun, ben bitmesine hazır olmadan bitmişti.

Başını kaldırdı ve beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Konuşmamız bitti, Caroline." Bakışları benimkileri hiç terk etmedi.

Onun gözlerine bakmaktan yorulacağım bir ömür hayal bile edemezdin.

"Çoktan gitti," diye mırıldandı. Hudson ve ben orada durup birbirimize bakarken ayak sesleri kayboldu.

"Beni öptün." Odağı ağızıma kaydı.

"Seni öptüm." Sesim fısıltıya dönüştü ve ellerim yüzünden kaydı. Çok ileri gitmiştim. "Delirdin mi sen?"

"Deli misin?" Belimi bıraktı ve aramıza biraz mesafe koyarak bir adım geri çekildi. "Şu anda pek çok şey hissediyorum ama öfke konusunda emin değilim. Buna nasıl cevap vereceğine bağlı: O tartışmayı duydun mu?"

"Evet." Başka biri olsa tereddüt eder, duymak istedikleri cevabı düşünürdüm ama ona gerçeği söylemeyi kabul etmiştim.

"Siktir." Korkuluklara yaslandı ve şapkasını geriye doğru çekti. "Beni Caroline'a kızgın olduğun için öptün."

"Evet." Esinti arttı ve güneş elbisemin eteklerini kalçalarımın tutturdu. "Sayılır."

İki küçük çocuklu bir aile sahilden basamakları tırmanıp manzaraya doğru yöneldi ve yaklaşık on adım ötedeki manzarayı hayranlıkla seyretmek için durdu.

Hudson bir küfür mırıldandı, sonra korkulukları iterek yanımdan geçerken elimi tuttu. "Bu konuşmayı burada yapmayacağız."

Onu binanın yanından aşağıya doğru takip ederken ve açtığı ilk kapıdan geçerken kalbim dörtmala atıyordu. *Bir rol oynuyordun.* Peki ya ben? Kaotik, karmaşık duygularım yükseldi ve beni hayatta tutan savunmaları inşa etmek için çabaladım, ama dudaklarım hala o öpücükten karıncalanırken bu imkansızdı.

Elimi bıraktı ve ışık düğmesine basarak deniz mavisi ve parlak beyaz fayanslarıyla özel duş odasını aydınlattı, sonra kapıyı kapatıp kilitledi. Mandalın sesi kafamın içinde yankılandı.

Yalnızdık, yani rolümü oynayıp olanlara gülüp geçecek miydim yoksa dürüst olup ona gerçek bir parçamı verecek miydim, bunu asla geri alamayacağımı bile bile seçmek zorundaydım.

"Ne dediğini duydun ve bir şey kanıtlamak istedin." Ellerini ceplerine soktu ve kapıya yaslandı.

"Evet." Gerçek buydu. Çoğunlukla.

Çenesindeki kaslar gerildi ve tavana bakarken başının arkasını kapıya vurdu.

"Sanırım bu artık kızgın olduğun anlamına geliyor." Daha önceki tüm kabadayılığım nereye kaçmıştı? Tanrım, kendime rol yaptığımı söyleyebildiğimde her şey çok daha kolaydı ama bu küçük odada her şey çok gerçekmiş gibi geliyordu.

"İlk öpüşmemiz böyle olmamalıydı."

"Senin romantik bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim." Şaka düştü düz.

"Seni öpmek için on bir yıl bekledim." Santim santim, o Başını eğdi, o deniz yeşili gözleriyle beni olduğum yerde sabitledi. "On bir yıl boyunca o çizgiyi geçmenin nasıl bir şey olacağını düşündüm, tüm yolları hayal ettim-" Başını salladı. "Bunu gerçekten istedin mi? Yoksa sadece onun yanıldığını kanıtlamak için miydi?"

"On bir yıl boyunca beni öpmeyi mi düşündün?" Göğsüm sıkıştı.

"Evet. Yaptım. Sen. İstedin mi? İstedin mi?" diye tekrarladı.

Şimdi kesinlikle kendimi korumanın ve yalan söylemenin tam zamanıydı.

Ama yapamadım. Hudson'a değil.

"Evet." İtirafım fayanslarda yankılandı. "Suyun içindeyken senden neden bu kadar çabuk uzaklaştım sanıyorsun? Seni öpmek istememem gerekiyordu. Bu sahte, unuttun mu?"

"Şu anda değil, değil." Gözleri karardı ve nabzım hızlandı.

"Bu da ne demek şimdi?" Yanaklarıma sıcaklık yayıldı. Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı, sanki istediği -hayır, arzuladığı- biriymişim gibi. Aslında, birlikte olduğum hiçbir erkeğin bana böylesine bariz bir ihtiyaçla baktığından emin değildim.

"Beş dakika istiyorum demek." Cebinden telefonunu çıkardı ve ekrana baktı.

"Nerede ne numarası yapıyoruz?" Kollarımı kavuşturdum ve hızla atan kalbimi kontrol etmek için savaştım. "Senden nefret etmediğimi mi? Bu anlaşmanın gerçek olduğunu mu? Hangi rolleri oynuyoruz?" Herhangi bir maske hiç olmamasından daha iyiydi.

"Rol *yapmadığımız* beş dakika. Sadece sen ve ben." Bana zamanlayıcıyı gösterdi ve Başlat'a bastı. Geri sayarken sayılar uçuşmaya başladı ve saati cebine geri koydu. "Bunu yapabilir misin?"

"Beş dakika." Aniden hissettiğim kadar çıplak olmadığımın emin olmak için güneş elbisemi avuçladım. "Tamam. Numara yapmak yok."

Başını salladı. "Eğer bunu istemiyorsan şimdi gitmenin tam zamanı." Kapıyı itti ve bana gitmem için bolca zaman tanıyarak yavaşça ilerledi. İtiraz etmek için. Ben ikisini de yapmadım.

Çenemi kaldırarak bir adım geri çekildim ve bana ulaştığında lavaboya çarptım.

"Hâlâ buradasın." Ellerini iki yanıma koyarak beni kollarının arasına hapsetti, sonra da boşluğuma doğru eğildi.

"Ben hâlâ buradayım." Nefes almakta zorlanırken bakışlarım onun ağzına kaydı. Gitmeliydim ama yine de kendimi o kapıdan çıkmaya ikna edemiyordum. "Ne istiyorsun Hudson?"

"O ilk öpücüğü istiyorum." Yanağımı okşadı ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Sen de istiyor musun?"

"Bu kötü bir fikir." Oh

Tanrım. "Öyle mi?" diye tekrarladı.

Onu öpmek -gerçekten öpmek- tamamen, tamamen pervasızlık olurdu ve bu kelime benim için *asla* geçerli değildi. Ama onu öpmeyi, yalnızlığımın güvenliğini istediğimden daha çok istiyordum. Gözlerinin içine baktım ve kollarımı açarak ellerimi göğsünün üzerine koydum. "Evet."

"Allie." Başını eğerken adımı fısıldadı.

Sonra eli boynumun arkasına kaydı ve beni öptü. *Öptü.* Bu tam da istediğim şeydi, ağzı benimkinin üzerinde, benimkiyle *birlikte* hareket ediyordu, basınç acı verici derecede tatlıydı.

Diliyle alt dudağımın ortasını okşadı ve ben de

Onu.

İnledi ve saf bir çılgınlığa sürüklendik. Dilini benimkinin üzerinde ustaca gezdirerek beni tüketti, ağzımın her hassas hattını ele geçirdi ve özenle kurduğum dünyamı yerle bir etti.

Ellerim hızla gömleğinin üzerinden geçip boynuna dolandı ve onu kendime çektim. Elektrik tenimde hızla yayıldı ve ben de onu on yıllık bir özlemle öptüm, aramızdaki sıcaklık patladı, evcilleşmemiş ve tehlikeli bir şekilde uçucu. Kavrayışı kıcımların hemen altına kaydı ve beni lavabonun kenarına kaldırdı, ağzını ağzımın üzerinde kapalı tuttu, beni düşünceden ve mantıktan mahrum bıraktı ve onların yerine aciliyet ve asla doyurabileceğimden emin olmadığım bir ihtiyaç koydu.

Lanet olsun, bu işte *iyiydi*.

Kalçalarımı ayırdı ve aralarına girdi, ağızlarımızı tekrar tekrar bir araya getirdi, parmaklarını ensemdeki saçların arasından geçirdi ve daha derin bir açığı için başımı eğdi. Öpüşmenin kontrolden çıkması için birkaç saniye yetti ve biz de buna izin verdik. Arayış içindeki ellerimiz ve kesik kesik nefeslerimizle ittik, hava gibi önemsiz bir şey için duramayacak kadar daha fazlası için çaresizdik.

Alt dudağını ısırđım.

Dilimi ağzına aldı ve ben inledim.

Şapkasını çıkardım ve parmaklarımı saçlarında gezdirerek başını kendime yasladım.

Elini elbisemin altından geçirip dış uyluğum boyunca gezdirdi, sonra kalçamı kavradı ve beni kendine doğru daha sıkı çekti. Oh *Tanrım*. Sert ve ateşliydi ve *tam oradaydı*.

"Hudson," diye inledim ve o da beni daha sert, daha derin, daha uzun öperek karşılık verdi, ta ki ağzını kendi ağzım gibi bilinceye, tuzun ve Hudson'ın tadı hafızama kazınıncaya kadar.

Evet. Çok fazla evet. Bir öpücüğün böyle hissettirmesi gerekirdi. Yirmi yedi yıl boyunca böyle bir kalp çarpıntısı yaşamadan nasıl yaşamıştım? Bu ezici açlığı? Onu istiyordum. Ona *ihtiyacım vardı*. O sıcaklık ve sıcaktı ve ben çok uzun zamandır çok soğuktum. Her şeyi isteyebilirdi ve durmadığı sürece her şeyi verirdim.

Beni öpmesini. Vermek istedim, teninin her santimini benimde hissetmek istedim, mayomun kumaşını kenara itmesini ve bana dokunmasını istedim.

Her şeyi istedim.

Ağzını benimkinden ayırdı ama boğazımdan aşağı bir yol öptü, beni soluksuz bırakan yerlere geri döndü, inlediğim yerleri emdi. Dudakları köprücük kemiğimi sıyırırken tırnaklarım boynunun arkasını ısırdı ve kalçalarımı sallayarak sürtünmeden ikimizin de inlemesini sağladım.

Bu kimya değildi. Bu yanmaydı. Ve ben bunun için buradaydım.

Ağzıma tekrar sahip olmadan önce "O kadar benim ki," diye fısıldadı.

Bileğimi sırtının küçük kısmına doladım ve sanki on bir yıllık fantezilerimi bu tek bir ana sığdırabilirmişim gibi onu tekrar tekrar öperken kalçamı sıkıca kavradı.

On bir yıl. Onca zaman boyunca bunu yaşayabilirdik, birbirimize sahip olabilirdik.

Ama gitmişti. Tek kelime etmeden. Sanki yıllarca süren arkadaşlığımızın hiçbir anlamı yokmuş gibi.

Göğsümdeki ani acıyla haykırdım ve Hudson öpücüğü kesti, gözleri benimkileri ararken ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Allie?"

Görüşüm dalgalandı ve gözlerim acıdı. "Kalbimi kırdın. Belki sadece arkadaştık ama sen kalbimi *kırdın*."

Alnını benimkine yaslarırken göğsü kabardı, parmakları enseme hafifçe okşadı. "Biliyorum."

"Bunu bana nasıl yapabildin?" Onu itmeme gerekirdi, ama bunun yerine onu kendime çektim, sanki şimdi ona tutunmak bir şekilde onu o zaman geri kalmaya zorlayabilirmiş gibi.

"Çok özür dilerim." Alnıma sert bir öpücük kondurdu. "Çok üzgünüm."

Cebindeki alarm çaldı.

"Kahretsin." Telefonu aldı ve alarmı susturdu.

Beş dakika. Hepsi bu kadar mıydı? Sadece beş dakika içinde beni nasıl bu kadar çözmüştü? Ne

bir beşlik daha olabilir miydi? Ona karşı neden bu kadar zayıftım?
"Allie." Bakışlarımı yakalamaya çalıştı, ama ben ona vermedim.

Onu

. Ellerim göğsüne düştü ve ittim. "Zaman doldu."
Hayal kırıklığına uğramış iç çekişi odayı doldurdu ama kenara çekildi,

Lavabodan aşağıya inmem için bana elini uzattı. Görmezden geldim ve kendi başıma kaydım, sonra titreyen bacaklarımla odadan çıktım.

Bu bir daha olamaz. Hudson beni hayatımın belki de en gergin, en sessiz araba yolculuğunda eve bırakırken kafamın içinde bu sözleri defalarca tekrarlardım. Bunu neden yapmıştım?

Hudson arabayı evimin önüne çekti ve ben de plaj çantamı kaptığım gibi kapının koluna uzandım.

Kapıyı iterek açtığımda "İyi olacak mıyız?" diye sordu.

"Gerçek biz diye bir şey yok, unuttun mu?" Kamyondan aşağı indim. "Ama saçma sapan kararlarım yüzünden Jüpiter'i cezalandırıp cezalandırmayacağımı soruyorsan, tabii ki hayır." Dirseğimi kullanarak kamyonetin kapısını kapattım ve verandanın basamaklarını çıkmaya başladım.

Tek yapman gereken içeri girene kadar kendini tutman.

Açtığımda paravan kapı gıcırdadı ve sürpriz bir şekilde Sadie kaçınılmaz olarak çiğneyerek öldürdüğü şeyden kaçmaya gelmedi. Plaj çantamı giriş katına bıraktım ve soğukkanlılığım beni tamamen terk ederek açığa kalmış bir tel gibi ham bıraktı.

Yıllar boyunca inşa ettiğim duvarları, Hudson söz konusu olduğunda sahip olabileceğim tek duygunun öfke ve kayıtsızlık olduğu yanılsamasını ortadan kaldırması beş dakikasını almıştı.

Sadie'nin tırnaklarının parke üzerinde çıkardığı tıkırtı sesiyle gözlerimi açtım ve oturma odasına doğru döndüm.

Kenna, çikolata rengi kolsuz bir bluz giymiş, kollarını kavuşturmuş, tek bir siyah kaşını kaldırmış, yüzünde sikerim seni ifadesi, Sadie ise kuyruğunu sallayarak kapıda duruyordu. "Sana bir arama ekibi göndereceğimi söylemiştim."

O buradaydı. En yakın arkadaşım reddedilen aramaları, geri dönmeyen mesajları görmezden gelmiş ve ortopedik bakımını üstlendiği koca bir bale topluluğu varken New York'tan buraya kadar gelmişti. O buradaydı, cilalanmış ve toparlanmıştı, bense tam bir *enkazdım*.

Ellerimle yüzümü kapatarak büzüştüm.

Kenna iç çekti. "Şey. Kahretsin."

ON ALTINCI BÖLÜM

Allie

NYMargot505: I'm starting to think Alessandra Rousseau might actually be dead or something. Anyone know if they're filling her spot, yet?

Bir saat sonra sırtımızı uçuruma vermiş, Sadie'nin yakalaması için bahçeye tenis topları atarken Kenna, "Bu ... çok fazla," dedi.

"Korkunç bir insanım, değil mi?" Sweatshirt'ümün kollarını avuçlarımdan üzerinden aşağı doğru çektim.

"Sence bu soruya bir yanıt verme şerefine nail olma şansım var mı?" Sadie bize doğru koşarken bana yan gözle baktı.

"Korkunç hissediyorum." Henüz ince olmayan topu Sadie'den aldım ve havuza doğru atmamaya dikkat ederek tekrar fırlattım. Meğer goldenler suyu çok seviyormuş ve fönle kurutulmaları çok uzun sürüyormuş.

"Hayatının neredeyse yarısında seni düğümleyen bir adamı öptüğün için mi? O kızın annesini manipüle etmek için onun haberi olmadan gizlice dolaştığın için mi? Ya da ciddi bir sakatlığın rehabilitasyonu sırasında destek sisteminden kaçtığın, lanet telefonu açmayı reddettiğin ve Nicholas sahil kasabasında Uber olmadığı için beni dünyanın en küçük havaalanından bir araba kiralayıp sürmeye zorladığın için mi - ki Manhattan'a geri döndüğümde beri bunu yapmadım -?"

Sparksville mi?" Rüzgâr şiddetini artırırken uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden attı.

Çizdiği tablo karşısında ağızma ekşi bir tat doldu.

Dışlanmak gibisi yok.

"Evet," dedim sonunda. "Hepsini." Sadie parlak sarı topu buldu ve çimenlerin üzerinden atlayarak havuzun etrafından dolaştı. "Ne yapmam gerekiyor? *Herhangi biri* hakkında?"

"Neden bir fikrim olsun ki?" Eğildi ve Sadie'den topu aldı.

"Çünkü sen tanıdığım en zeki kadınsın. Yirmi yaşında üniversiteden, yirmi üç yaşında da tıp fakültesinden mezun oldun, Tanrı aşkına." Ben üniversiteye bile gitmemiştim. Şirket hayatımı on yedi yaşında, lise diplomamı internetten aldığım yıl tüketmişti.

"Ve ben bir spor hekimiyim, psikiyatrist değil." Topu fırlattı ve top çalılarının yakınında bir yere düştü. "Köpek almakla ne halt ettiğini sanıyorsun? Vasili'nin onun stüdyoda takılmasına izin vermeyeceğini biliyorsun. O adam neşeyle ilgili her şeyden nefret eder. Ve sen de günde neredeyse on iki saat binadasın. Berbat durumdasın, Allie."

"Biliyorum." Sadie'nin top için çabalamasını izledim ve mutlu olmanın bu kadar kolay olmasını diledim. "Matthias nasıl?"

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Hâlâ mükemmel bir erkek arkadaş. Hâlâ hastanede biraz fazla zaman geçiriyor ama cerrahi ihtisası için bu beklenen bir şey. Ve konuyu değiştirmeye kalkma. Hayatım tren enkazı gibi değil. Annen nasıl?"

Sadie geri koştu ve verandadaki şezlongun üzerinden atladı. "Kötü. Rachel annenin birkaç hafta önce onu görmeye geldiğini söyledi." Eloise, annemin kampüste izin verdiği diğer tek isimdi. On yılı aşkın bir süredir birlikte dans ediyorlardı. "O iyi mi?"

"Öyle olduğunu söylüyor." Kenna içini çekti. "Şirket için kendini tüm yönetim kurulu saçmalıklarının içine atıyor. Bence hem annenin yokluğunu telafi ediyor hem de en iyi arkadaşının New York'a geri dönmeyeceği gerçeğinden kaçınmak için kendini meşgul tutuyor."

"Ama yine de psikiyatrist değilsin." Sadie topu ayaklarımın dibine bıraktı, nefes nefese kalırken dili yana doğru sarktı. "Seni geri aramadığım için gerçekten üzgünüm."

"Öyle olduğunu biliyorum. Bu mazeret değil ama ben de birkaç kez ortadan kaybolmadım değil."

"Sen ihtisastayken. Aynı şey değil." Kötü bir gün geçirdiğinizi anlayabilen arkadaşlar vardı. Kenna ve ben birbirimizin kötü bir yıl geçirip geçirmediğini bilirdik. "Son bir kez," dedim Sadie'ye, sonra topu olabildiğince sert fırlattım. "Bana bileğimi mi soracaksın?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorsan hayır." Kenna bana doğru baktı. "Buraya Şirket'in doktoru olarak gelmedim. Arkadaşın olarak buradayım. Evraklarda üç günlük kişisel izinde olduğum yazıyor. Matthias dışında kimse burada olduğumu bilmiyor."

Kollarımı belime dolayarak Sadie'den uçuşumun ötesindeki uçsuz bucaksız okyanusa baktım. Okyanus dans etmemi ya da inzivaya çekilmemi, Hudson'ı öpmemi ya da çekip gitmemi umursamayacaktı. Dalgalar Juniper'la olan ilişkimden bağımsız olarak gelecekti ve biz sadece birer anı olduktan çok sonra da gelmeye devam edeceklerdi. Bir bakıma, önemsizliğim sonunda gerçeği söyleyebilmem için yeterince rahatlatıcıydı.

"İyi olacağımı söyleyip duruyorum ama bundan kurtulabilecek miyim bilmiyorum." İtirafı fısıldadım, ilk kez dudaklarımdan geçmesine izin verdim. Ona ses verdim... ona güç verdim. "Tek bildiğim, tüm solistler beni izlerken ve bilinçli ya da bilinçsiz olarak iyileşmemi umarken binada iyileşemeyeceğim."

"Anlaşılabilir." Arka bahçeye göz gezdirdi. "Burada saklanmanın yardımcı olacağından emin değilim. Orada ne tür ekipmanlarınız olduğu umurumda değil, benim yerime geçemezler."

"Bunu biliyorum." Topu Sadie'den aldım ve başını okşadım.

"Yardı mı mı ister misin?" Kenna teklif etti.

Göğsümde bir umut patlaması oldu ama hemen söndü. "New York'ta rehabilitasyon yapamam ve Vasily'nin buraya gelip benimle yalnız çalışmana izin vermesine imkân yok. Şirket için çok önemlisin."

"Bu bir cevap değil. Vasili'nin senin için neler yapabileceğini bilsen şaşıırırdın. Sonbahar için kısa listesinde h     senin *Ekinoks* balen var ve sen *daha* d  nmedin bile." Sadie'yi sevmek için eğildi, m  kemm   bir şekilde dikilmiş pantolonunu k  pek t  yleriyle kapladı.

"Buradayken beni kontrol edersen minnettar olurum." İşte, yardım istemiştim.

"O zaman biz de   yle yapacağız." Ayağa kalktı, sonra ayak parmaklarının   zerinde y  kseldi ve arka bahçeden aşağıdaki sahile doğru baktı.

"Ne arıyorsun?" Ben de ona katıldım.

"Sadece sahilde dolaşan orta yaşlı beyaz bir adam var mı diye bakıyorum, kefarete ve bir şişe eski aşk mektubu arıyor."

Homurdandım.

"Benimle alay etme, Alessandra. şehrin içinden geçtim. İkimiz de biliyoruz ki ş  kran G  n   buralara geldiği anda, Manhattanlı bir kızın ruhunu kapmak ve ona tatilin gerçek anlamını   ğretmek için bekleyen bir s  r   Noel ağacı çiftçisi var." Kız tiksintiyle   rperdi.

Eve doğru y  r  mek için d  nd  ğ  m  zde Anne'i arka kapıdan elinde bir başka   rnekle çıkarken bulduk.   nce irkildi, sonra g  l  msedi. "Kenna! Geleceğini bilmiyordum!"

Kenna en k  t   d  şmanımın bile olmasını istemeyeceğim bir g  l  mseme takındı. "Nasıl gidiyor, enabler?"

İki g  n sonra spor salonumuzdaki atlama tahtasına yatay olarak uzandığımda Kenna, "Ayarı değiştireceğim, bakalım nasıl yapacaksın," dedi. şimdiye kadar v  cut ağırlığımdan daha az bir ağırlığa sahiptim.

"Kulağa tam bir işkence gibi geliyor. Hadi yapalım." Ellerim iki yanımda yumruk oldu ve ayaklarımı platforma dayadım.

"D  şmektense burada debelenmeni tercih ederim." Kenna makinenin yanından geri d  nd  . "Ve g  rd  ğ  m kadarıyla, sen

hazır." Tahtanın ucuna doğru ilerledi, sonra hafifçe eğildi, bakışları ayaklarıma odaklandı. "Dizlerinizi bükerek plié yapın."

Eğildim, makinenin omuz pedleri benimle birlikte kayıyordu. Kenna, "Demi-pointe üzerinde yuvarlan," diye talimat verdi.

Ağırlığımı ayak toplarına verdim, ayağımın eklemelenmesine odaklandım ve ayak bileklerimi sabitledim. Belimin altındaki her şey, dinlemeye zahmet etmediğim bir şikâyetle bulundu. Bu günkü ikinci antrenmanımdı ve dün yaptığım tam seanslardan sonra vücudum bana ne kadar formsuz olduğumu yüksek sesle hatırlatıyordu.

"Relevé'ye kadar," diye emretti.

Sağ ayak bileğim titremekle tehdit ediyordu, ama atlama tahtası ağırlığımı simüle etmek için direnç eklerken bacaklarımı düzleştirerek uzandım. Alnımda boncuk boncuk ter vardı. "Şu anda senden nefret ediyorum," diye ciyakladım.

"Blah blah. Aşağı in."

Topuklarımı yavaşça tahtaya yaklaştırdım. "Sallanacak gibi hissediyorum."

Ayak Sesleri Sesli doğru ve ön . ve
Stüdyo, Ritimleri bana Anne olduğunu söylüyor.

"Bir noktadan sonra vücuduna güvenmeye başlamalısın."

Kenna kollarını göğsünde kavuşturarak ayağa kalktı. "Tekrar yap."

"Relevé'nin üzerinde olması gerektiğinden emin misin?"

Kenna'nın yanına ulaştığında Anne'in kaşları çatıldı.

"Odadaki tek doktorun ben olduğuma eminim," diye karşı çıktı Kenna. "K a v g a etmeyin." Kendimi acıdan ayırdım ve başka bir tekrar yoluyla.

"Ben otomatik olarak kazanıyorsam bu bir kavga değildir. Tekrar yap." Ben hareketi tekrarlarlarken Kenna ayak bileğimi inceledi. "Sağlam görünüyorsun."

"Acı çekiyor," diye itiraz etti Anne.

"Ve? Dans etmenin sana acı vermediği bir zaman söyle." Kenna sağ tarafıma geçti ve ben bir tekrar daha yaparken çömeldi. "Dün sabah onu muayene ettim ve dün gece onu çalıştırdıktan sonra tekrar muayene ettim. Yüzde yüze yakın değil ama tırmanmaya başlamaya hazır. Neredeyse beş ay oldu

Ameliyat oldu ve baldır kaslarını geliştirmek için harika bir iş çıkardı. Sadece kendine güveni az."

"Burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı kes." Bir sonraki tekrarda nefes aldım ve telefonum başımın sağ tarafındaki spor minderinin üzerinde vızıldadı.

"Sen devam et, ben telefonu kontrol edeceğim." Ben relev için yukarı iterken Kenna cihazı aldı. "Ooh, eğer bu Hudson Ellis'ten buraya geldiğimden beri gelen dördüncü mesaj değilse."

"Ne yazıyor?" Anne eğildi.

"Kendi hayatımda seyirci olmayı seviyorum," diye mırıldandım, kendimi yavaşça alçaltarak.

"O zaman seyretmeyi bırak ve bir şeyler yap." Kenna telefonu bana uzattı.

HUDSON: Can we talk?

HUDSON: Please?

HUDSON: Did I mention that I'm sorry?

Bunların hepsi son otuz altı saat içinde gelmişti.

HUDSON: To clarify, the things I'm sorry for do not include kissing you.

Ugh. Lanet gözlerimi her kapattığımda o öpücüğü yeniden yaşamasaydım onu görmezden gelmek daha kolay olurdu. İçimi çektim ve makineye yaslanarak doęrulдум. "Hadi ğle yemeği yiyelim."

Mutfak adasında yemek yedik ve ne diyeceğimi bilemediğim için mesajları cevapsız bıraktım.

"Bu gerçekten çok güzel, Anne." Kenna sağ tarafıma bir parça somon daha atalladı. "Yemek için teşekkürler."

"Bir şey değil. İşe yaramak güzel," diye cevap verdi Anne sol taraftan, mezesini bıçaklayarak. "Ve biliyor musun? Ben bir kolaylaştırıcı değilim."

İnledim ve bacak ısıtıcılarımı ayarlamak için eğildim çünkü Kenna'nın beni öğle yemeğinden sonra barre'ye koyacağını hissediyordum.

"Hâlâ bunu düşünüyorsun, değil mi?" Kenna söyledi.

"New York'ta ölüyordun," diye karşılık verdi Anne, öne doğru eğilerek yanıma baktı.

"Öyle miydi?" Kenna sordu. "Yoksa sen mi?" Çatalım tabağıma çarptı.

"Egzersiz yapmaktan, bileğini buzlamaktan ve uyumaktan başka bir şey yapmazdı. Eva onu sosyalleşmeye, hatta biraz insan etkileşimi için stüdyoya gitmeye bile ikna edemiyordu. Bu yüzden evet, onu Şirket'in sahip olduğu rehabilitasyon ekipmanlarıyla dolu bir spor salonunun, eksiksiz bir bale stüdyosunun ve yeni bir manzara değişikliğinin olduğu sahil evimize getirdim. Eğer bunun mümkün olduğunu düşünüyorsanız, tamam." Anne ellerini havaya kaldırdı. "Ben bir kolaylaştırıcıyım."

"Anne," diye azarladım.

Kenna, "Bir de düşünsene, sen hep istikrarlı olandın," diye mırıldandı.

"Ama ikimiz de Allie için her şeyi yapabileceğimizi biliyoruz," diye devam etti Anne. "Buna Manhattan'dan ayrılmak ve gala için *her şeyi* buradan idare etmek de dahil. Ve evet, iyileşmesini istiyorum, eğer istediği buysa sahneye geri dönmesini istiyorum ama benim için mutlu olması müdür olmasından çok daha önemli." Arkasına yaslandı.

"Bu tartışma için burada olmam gerekiyor mu?" diye sordum.

"Hepsi de geçerli noktalar," diye onayladı Kenna. "Hâlâ etkin. Sen harika bir kardeşsin Anne. Sadece bir bale eğitmeni değilsin."

"Bunu inkar edemem." Anne içini çekti ve balığa daha yumuşak davrandı. "Ama Allie Madeline'inkini çoktan aştı," diye şaka yaptı.

Ama Madeline'inki buradaki tek stüdyo olamazdı. Sadece öğleden sonraya özel programıyla olmazdı.

"Buralarda başka kim öğretmenlik yapıyor?" Ben sordum. "Benim için değil, sadece Klasik için hangi stüdyoların davet aldığını merak ediyorum." İki ay vardı.

"Birkaç tane var." Anne başıyla onayladı. "Gerard'ın, Winnie Waters'ın, Quinn Hawkins'in-"

"Quinn Hawkins bir stüdyo mu açtı?" Kaşlarım havaya kalktı.

"Evet, yaklaşık bir yıl önce." Çatalını salladı. "Cedarville'in dışında. Neden? Onu en son ne zaman gördün?"

"Eva'nın Classic'teki son yılından beri değil." Doğru hatırlıyorsam on sekiz yaşındaydı. "Yani yedi yıl önce mi? İkinci olduğuna eminim."

Anne başını salladı. "Sanırım ACL'sini falan yırttığını duymuştum."

Bu her neyse kariyerini çabucak bitirdi." "Bu çok üzücü," diye mırıldandım.

"Her zaman öyledir," diye kabul etti Kenna. "Ama bu sen değilsin."

Öğle yemeğini bitirdik ve sonra Kenna beni bara çağırdı.

Yalınayak, her zaman benim yerim olan üçüncü ayna panelini aldım ve acıya hazırlandım.

Annesi gibi bir eğitmen azmiyle ve bir doktor gözüyle beni çalıştırdı, Anne endişeyle izlerken Kenna'nın önümüzdeki birkaç hafta içinde odaklanmamı istediği egzersizleri not aldı.

"Yapamam." Son emrinden sonra başımı salladım. Ter ensemden aşağı damlıyordu ve vücudumdaki her kas çığlık atıyordu.

"Yapabilirsin," diye düzeltti beni. "Sadece istemiyorsun, ki bence buradaki sorunun yarısı da bu." Parmaklarını bara vurdu.

"Bu doğru değil," diye karşılık verdim hafifçe tersleyerek. "Kanıtla." Ayaklarımı işaret etti.

Korku beni avucunun içine aldı ve sıkı.

"Hadi ama. Buraya daha önce de geldin. Nasıl bir his olduğunu biliyorsun." Eğildi ve sesini alçalttı. "Ve bu odadaki hiç kimsenin mükemmel olmaması umurunda değil. Sophie burada değil. Eğer bunu istemiyorsan, kimse seni suçlamayacak. Erken emekli olmak mı istiyorsun? Şirketin zulmünden kaçmak mı? Kariyerini bitiren bir sakatlık olduğuna dair bir e-posta göndereceğim. Arkanı kollayacağım. Ama hâlâ müdürlük pozisyonunu istiyorsan, o zaman gidelim. Dinlenme zamanı bitti ve şimdi zorlama zamanı. Ne istiyorsun, Allie?"

Neden son zamanlarda herkes bana bunu soruyor?

Dördümüzün fotoğrafına, Lina'nın parlak, bulaşıcı gülümsemesine, sonra da deftere bir şeyler karalayan Anne'e baktım. İkisinden biri benim yerimde olsaydı, onu kaybetmemek için deli gibi mücadele ederdi.

Annem, şirketine baş dansçı olarak dönmemden daha azını kabul etmezdi.

Ayaklarımı ilk pozisyona getirdim ve sağ topuğumun üzerindeki yanmayı görmezden gelerek demi-plié'ye daldım. Kaburgalar kapalı. Omuzlar aşağı. Sonra relevé'ye yükseldim ve ayak toplarına vurdum.

Ağrı baldırımın arkasına doğru ilerledi, donuk ama ısrarcıydı. Her zamanki yöntemimle, bu sadece benim temel çizgimmiş gibi davranarak onu susturdum ve uyluklarımı ve merkez bölgemi sıkılaştırdım. Baldırımlarım ve kalçalarım bana çok uzun zaman geçtiğini hatırlattı.

Ama bileğim titremedi, sallanmadı ya da sarsılmadı. Kızgındı ama verdiğim görevi yerine getirdi.

Kenna gülümsedi. "Tekrar yap."

Verdiği her tekrarı tamamladım ve bitirdiğimizde ayak bileğim engelleyemediğim bir ısrarla zonkluyordu.

"Buzla. Kendine verdiğin değerden çok daha iyi görünüyorsun," dedi Kenna, ben ders sonrası esneme hareketlerimi yaparken. "Ve ameliyattan yirmi hafta sonra? Galada kesinlikle topuklu ayakkabı giyebilirsin. Bu Charlotte'un ve diğer sallanan dillerin çenesini kapatacaktır."

"İki hafta içinde mi?" Anne sordu.

"Gala iki hafta sonra mı?" Bacaklarımı birbiri üzerine katlayarak oturdum, sonra sırtımı rahatlatmak için öne doğru eğildim.

"Evet." Anne'in gözleri kısıldı. "Ve aylardır bunun üzerinde çalışıyorum, bu yüzden kaçmayı aklından bile geçirme. Seni kendim sürüklemek zorunda kalsam bile o müzede olacaksın."

Kenna sırtarak, "Gördün mü, *işte bu* mümkün değil," dedi.

"Onun tarafını tutma." Başımı salladım ve doğruldum. "Tabii ki

Ben gidiyorum. Vasily bu sabah Isaac ve benimle konuşmak istediğini söyleyen bir e-posta gönderdi, bu da *Ekinoks* hakkında olduğu anlamına geliyor."

"Sizin için yaratılmış bir rolün peşinden gitmeye değer

olduğunu söyleyebilirim." Kenna yeşil denge topunun üzerine oturdu.

"Sen ve Hudson için çoktan LCV yaptım." Anne not defterini kolunun altına sıkıştırdı.

Hudson mı? Midem bulandı ve bunlar kelebek değildi. Daha çok eşek arısı gibiydiler. "Hudson'ı almıyorum. Sahte ilişkimizin sadece ile sınırları içinde var olduğuna eminim." Hudson'ı New York'a götürmek mi? Gitmek istese bile -ki istediğinden şüpheliydim- bu onun gerçek hayatıma girmesine izin vermek anlamına gelirdi ... ve isterse beni tekrar incitebilirdi.

"Evet, ylesin." Anne her kelimeyle birlikte başını salladı. "Bana Caroline'ın bunu çoktan sorun haline getirdiğini söylemiştin."

"Sen yaptın." Kenna topun üzerinde zıpladı.

"Fotoğrafçılar ve gazeteciler olacak-"

"Aynen yle." Anne kalemini bana doğru salladı. "Caroline resimleri görecek ve ilişkinizi, dolayısıyla da ailemizi kabul etmesine bir adım daha yaklaşmış olacağız. Eğer fark etmediysen, ilişkimiz pek iyi gitmiyor ve sen Ağustos'ta New York'a dneceğin için son gün sayılır."

"Sen de yle. Ve herkes fotoğrafları görecek. Benden var olmayan bir ilişkiyi halka açıklamamı istiyorsun." Bacaklarımı açtım. "Biraz yardım eder misin?" Kenna'ya kaşlarımı kaldırdım.

"Bence tüm bu durum saatli bir bomba." Zıpladı. "Ama eğer şimdiye kadar yaşadığın her ilişkiyi -bile bile- sabote eden adamın bir geceliğine senin dnyana uyum sağlama çabasını görme şansım varsa, o zaman bu sefer Anne'in tarafındayım. Eğlenceli bir akşam olacak."

"Teşekkür ederim." Anne gülümsedi ve omuzlarını dikleştirdi, sonra başını yana eğdi. "Bekle, durumun böyle olduğunu düşündüğünü m söyledin-"

"Suratında patlayacak bir saatli bomba." Kenna başını salladı. "Onun Lina'nın kızı olduğunu anlıyorum ve muhtemelen onun yaşayan son parçası olmasıyla ilgili terapistlerle kesinlikle konuşman gereken bazı büyük, karmaşık duyguların var, ama beni dinle." Altındaki topu hareketsiz bıraktı. "Eğer o senin kızın olsaydı, Lina'nın mutlak ölümü hakkında ne hissederdin?"

Burada ne dolaplar dönüyor? Ve bu ortaya çıktığında ne yapacaksınız?"

İrkildim. Daha önce düşünmediğim bir şey değildi.

"Eğer o benim olsaydı-" Anne'in sesi titredi ve boğazını temizleyip sakinleşmeye çalışırken göğsüm sıkıştı. "Dünyada onu sevecek daha fazla insan olduğu için mutlu olacağımı düşünmek isterdim. Ve bu ahlaki açıdan gri eylemlerin gerekli olduğu kadar zor olmazdım. Biz sadece yeğenimizi tanımak istiyoruz."

Kenna bana doğru baktı.

"Juniper'in ne istediğini önemsiyorum." Su şişemi kaptım ve ayağa kalktım. "Tıbbi geçmişini ya da nereden geldiğini öğrenmek için sekiz yıl daha beklemek zorunda kalması bana adil gelmiyor. Ve evet, Lina'ya ne borçlu olduğum ve bunun kızının onun yaptığı gibi dans etmesine yardım etmeyi içerip içermediği konusunda çok karmaşık duygularım var."

Kenna ayağa kalkarken, "Hiçbirinizin içinde bulunduğu durumu kıskanmıyorum," diye onayladı. "Sanırım bugünlük işimiz bitti."

"Harikaydın, Allie. Gidip bileğin için biraz buz getireyim."

"Teşekkürler."

"Büyük, olanak sağlayan kız kardeşler bunun içindir." Anne stüdyoyu terk etti ve Kenna bana doğru yürüdü.

"Aslında atlama tahtasının üzerinde zıplamaya başlamalısın, direnci artırmalısın."

Başımı salladım. "Buraya geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Sen de benim için aynısını yapardın." Bakışları açık kapıya kaydı. "İki şey var. Pointe için tıbbi olarak uygunsun. Sana ne kadar yavaş hareket etmen gerektiğini söyleyerek seni çocuklaştırmayacağım. Vücudunu tanıyorsun. Bu bilgiyle ne yapmak istiyorsan onu yap."

Boğazımdaki ani yumruyu yutmak için hızlıca bir yudum aldım. "Peki ya ikincisi?"

"Lina'ya hiçbir şey *borçlu* değilsin," dedi sessizce. "Juniper, annen, kız kardeşlerin ya da kariyerin söz konusu olduğunda değil."

Ama ben yaptım.

"Dışarı çıkan benim," diye fısıldadım.

"Onun için yaşıman onu geri getirmeyecek." Bana hüzünlü, bilmiş bir gülümseme verdi, sonra stüdyodan çıktı ve beni düşüncelerimin kakofonisiyle baş başa bıraktı.

Gözlerimi kapattım, sonra kendimi merkeze aldım, kaosun yatışmasını diledim, böylece önce en kolay olanlardan başlayarak gerekli kararları verebilecektim.

Birincisi, eğer pointe için uygun olsaydım, yarın başlardım, nokta.

İkincisi, telefonumu aldım ve Hudson'a mesaj attım.

ALLIE: My company's gala is in two and a half weeks. June twenty-eighth in New York. Black tie. It's probably a good idea for you to come with me.

Üçüncü olarak, internet tarayıcısını açtım ve bir arama başlattım.

HUDSON: Consider it done.

Web sitesini açtım ve program sekmesini seçtim. Açılır açılmaz bir göz gezdirdim, sonra da kızgın bir hayal kırıklığı içinde iç çektim.

"Lanet olsun, Juniper."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Hudson

OnPointe34: Whoever said you could pull off that outfit lied.

Bright2Lit: This is a bad take. She's killing that leo.

OnPointe34: That leotard is considering unaliving itself.

"Baloya gidiyormuş gibi görünüyorsun." Eric güldü ve kolunu Franklin's Formalwear'ın ortasındaki yeşil kadife kanepenin arkasına attı.

Bay Franklin bu sabah dendiğim üçüncü smokinin hatlarını değerlendirirken, "Mezuniyet balosunda daha kısaydı," diye mırıldandı.

"Beyaz elbiseyi neden giymediğini hâlâ anlamıyorum." Bileğini dizinin üzerinden geçirdi. "Kadınlar bu *Subay* ve *Centilmen* havasına bayılıyor. En azından Jess seviyor."

"Allie siyah kravat dedi ve o ne derse ben de onu yapacağım." Özellikle de bu davet geçen hafta sonundan beri benimle kurduğu tek iletişim olduğu için. Onu öptükten sonra ilk ve tek kez bir kadın mesajıma ya da telefonuma cevap vermemişti. *Ego patlamasından bahsediyorum.*

Sorun öpüşmenin kendisi değildi - bu mükemmelin ötesinde bir alemdeydi. Bir anlığına, ateşi ve her şeyiyle yanımdaydı. Maske yok, duvar yok, sadece Allie. Kahretsin, hâlâ onun tadını alabiliyordum, hâlâ dudaklarımın altında nabzının atışını hissedebiliyordum, hâlâ doğrudan sikime giden iniltisini duyabiliyordum. Ağzlarımız buluştuğu anda ateşlenmiştik ve ona verdiğim acıya tanık olmaktan ne kadar nefret etsem de, bizi durdurduğu için de minnettardım. Kontrolüm sınırda geziniyordu ve onun içine ilk kez batışım kesinlikle halka açık bir duş kabiniinde olmayacaktı. O öpücükten sonra, bir ilk daha olacağını biliyordum. Ve binincisi. Hayatımda hiç böyle bir kimya hissetmemiştim. Biz kesin bir sonuçtuk.

Allie'yi tanıyorsam, bu yüzden aramamıştı, çünkü öpücük gerçektir. Ve bu bana, sadece yaz için bile olsa gerçek olmamızı istediğimi fark ettirirken, onun ödünü **k o p a r m ı ş t ı**.

"Dön." Bay Franklin işaret parmağıyla bir işaret yaptı ve ben de döndüm, aynaya baktığımda yüzüm buruştu.

"Siyah kravatın fiyonk kısmını çıkarabilir miyiz?" Bu şeydeki rolü tamamlamak için sadece bir tavşan ve silindir şapkaya ihtiyacım varmış gibi hissettim.

Bay Franklin etrafıma baktı ve aynadaki bakışlarımla buluştu. "Normal bir kravat takmak da moda."

Teşekkürler.

"Hafta sonunu New York'ta mı geçiriyorsun?" Eric tek eliyle telefonunu karıştırırken sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Birlikte mi kalacaktık? Ayrı mı?

Güldü. "Bu durumda tamamen sıfır kontrole sahip olmanı izlemek inanılmaz."

"Hoşunuza gitmesine sevindim." Bay Franklin bana dönmemi söylediğinde tekrar döndüm. "İznim onaylandı, yani hafta sonu kalmak isterse hafta sonu kalacağız ve Şirketin web sitesini inceledim, bu yüzden arkadaşlarıyla tanışmaya hazırım." Onun hayatını, evini, işini görme fikri son derece etkileyiciydi. Birlikte geçirdiğimiz tek zaman Juniper adına olmuştu. Allie evime bile gelmemişti. *Tabii senin evin olarak kalacaksa.* "Anladın mı?"

Eric başını salladı. "Şimdiye kadar çıkmış olmaları gerekirdi. Yemin ederim, bunu sırf bizimle uğraşmak için yapıyorlar."

Bay Franklin Eric'e onaylamayan bir bakış fırlattı ama Eric Refresh'e tekrar tekrar vururken bunu fark etmedi.

"Pazar günü puanları göndermeyecekler." Aynı anda hem öğrenmek için yanıp tutuşuyor hem de korkuyordum.

"Tabii ki gergin değilsin." Eric telefonunu kanepenin üzerine bıraktı. "Hepimiz sınavı başarıyla geçtiğini biliyoruz. Tek soru terfi listesinde ne kadar üst sıralarda olacağın."

Ve sekiz hafta sonra gelecek olan talep listesine hangi görev yerlerini koyacağımı. *Burada kalmak zorundasın.* Ama kaldım mı?

Eğer New York'u seçersem, Allie ve benim bir şansımız olabilir mi? *Aranızda geçmiş varken olmaz.* Umabileceğim en iyi şey klasik bir yaz kaçamağıydı ve bunun yeterli olmayacağını zaten biliyordum.

"Sen de geçtin," dedim Eric'e. "Bundan eminim."

Bay Franklin, üzerinde durduğum kaidenin etrafında ödüllü bir midilli gibi dolaşırken, "Bence bu diğerlerinden daha iyi bir uyum sağlıyor," dedi. "Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Temiz çizgiler. Tüm şaperonlar onaylayacaktır. Sadece korsajı unutma." Eric bana bir başparmak işareti yaptı.

"Neden yardımcı olabileceğinizi düşündüğümü hatırlatır mısınız?" Smokine baktım, sonra tekrar Bay Franklin'e döndüm. "Bu harika. Tadilatlar önümüzdeki on gün içinde yapılabilir mi?"

"Sorun değil." Bay Franklin soyunma odasını işaret etti.

"Maymun kıyafetini seçtiğine göre, kız arkadaşıyla brunch'a gitmekte özgür müyüm? Yoksa ayakkabılar için de ikinci bir görüşe mi ihtiyacın var?" Eric ağzına bir sakız daha attı ve çiğnemeye başladı.

"Jessica'ya benden selam söyle." Kaideden indim.

"Asla olmaz. Beth'i ektiğin için hâlâ kızgın." Koltuktan kalktı ve kapıdan çıkarken bana el salladı, ben de soyunma odasına yöneldim.

Tişörtümü giyerken telefonum çaldı ve ekranın alt kısmında Gavin'in adını görür görmez cevap vermek için kaydırdım. "Ne oldu?"

Akan suyun sesi hattı doldurdu. "Şu anda ne yapıyorsun?" Gavin sordu.

Ayakkabılarımı giymek için plastik sandalyeye otururken, "Smokin provasını bitiriyorum," diye cevap verdim. "Sen ne yapıyorsun? Beyaz su raftingi mi?"

"Tam olarak değil." Stres neredeyse sesinden dışarı sızıyordu. "Barda bir boru patladı ve bütün mutfak su bastı. Scott şehir dışında olduğu için burada tesisatçıyı bekliyorum."

"Bu berbat." Ayakkabılarımı giydim ve çabucak bağladım. "Ve sen beni arıyorsun çünkü ..." Smokinimi toparladım ve soyunma odasından çıktım.

"Çünkü sıçtım batırdım."

"Tamam." Kaşlarım kalktı. "Melanie-Dunn'ı odamıza gizlice soktun ve annem görmeden onu dışarı çıkarman gerekiyor gibi mi?" Smokini tezgâhın üzerine koydum ve cüzdanıma uzandım. "Yoksa bir kürek getirmem mi gerekiyor?"

Bay Franklin bana "Teslim aldığınızda ödeyeceksiniz" dedi. "Hazır olduğunda arayacağım."

"Teşekkür ederim." Dükkândan çıktım, Gavin'in cevap vermediği her saniye içimdeki korku daha da artıyordu. "Gav, eğer bu kendi küreğini kendin getir türünden bir etkinlikse, beni cep telefonundan araman bizi gerçek suç podcast'ine çıkarır."

"Ben kimseyi öldürmedim," diye mırıldandı, sesi akan su yüzünden biraz bozulmuştu. "Ama öğrenirse *beni* öldürecek."

"Kim?" Ayaklarım kaldırıma vurdu ve anahtarlıkla kamyonetimin kilidini açtım. Ana Cadde çoktan turistlerle dolmuştu ve caddenin karşısındaki restoranın önünde kuyruk vardı. Kafenin de tıklım tıklım dolu olduğuna şüphe yoktu.

"Caroline."

Kaldırımın kenarında donup kaldım. Pazar günüydü. Bu korku, kafamın içinde bangır bangır çalan bir alarma dönüştü. "Juniper nerede?"

"Bak. Kızacağınızı biliyorum ama benden yardım istedi ve ben de ona hayır demek istemedim. Onun için gelebilecek tek kişi sen değilsin. Ve onu almayı hiç unutmadım. Beş aydır bir kere bile, ama bu durum benim kontrolüm dışında."

Zamanında yetişemeyeceğim ve onun orada oturup beklemesini istemiyorum, anlıyor musun?"

"Nerede o?" Kamyonetimin etrafında koştum ve sürücü tarafındaki kapıyı açtım.

"Caroline'a söylemeyeceğine söz vermelisin." İç çekti. "Senin Allie'yle yaptığından daha kötü bir şey yapmıyordum ki."

"Gavin, yeğenimiz nerede?" Kamyonete tırmandım ve çalıştırma düğmesine bastım, sonra fob'u bardak tutucusuna bıraktım.

"Cedarville'de. Şimdi çıkarsan, işi bitmeden oraya varabilirsin. Sana adresi mesaj atıyorum."

Telefonum bir mesajla çaldı ve hemen açtım. GPS'ime girmeden önce iki saniye boyunca yerin adına baktım. Sonra telefonu tekrar kulağıma götürdüm. "Caroline için endişelenmene gerek yok-"

"Teşekkür ederim-"

"Çünkü seni kendim öldüreceğim." Telefonu kapattım.

On dokuz dakika ve dört trafik kuralı ihlalden sonra, alışveriş merkezinin önündeki tek boş park yerine girdim ve motoru durdurdum. Bale stüdyosuna girdiğimde dersinin bitmesine daha dokuz dakika vardı.

Sorumsuz herif.

Allie'yle yaptığım şeyi son beş aydır sakladığı şeyle karşılaştırmaya nasıl cüret eder? Çoğu bekleme alanını stüdyodan ayıran camın önünde oturmuş bekleyen ebeveynler denizine daldım ve arka tarafta durup sohbet edenlerin arasından geçtim.

Ön sıradaki koltukların tamamına göz gezdirdim, sonra duvara en yakın olan soldaki kadın başını hafifçe eğip siyah beyzbol şapkasının altındaki yüzü ortaya çıkarınca bakakaldım.

Allie mi?

Ne haltlar dönüyordu?

Duvara doğru ilerledim, sonra dar koridorda manevralar yaparak, çantalardan ve kahve fincanlarından kaçarak Allie'nin oturduğu ön tarafa ulaştım. Şapkasının kenarını aşağıya doğru çekmiş ve ellerinin çoğunu

ağzının önünde tuttuğu koyu renk sweatshirt'ünün geniş kollarını sıktı.

Kızgın görünüyordu.

"Bu bakıştan anladığım kadarıyla sen de onaylamıyorsun?" diye sordum.

Yüzü bana doğru döndü, bakışlarını tekrar sınıfa çevirmeden önce beni duvara sabitledi. "Eğil yoksa seni görecektir."

"Umarım öyledir," diye itiraf ettim kollarımı göğsümde kavuşturarak. "En azından o zaman başının ne kadar büyük bir belada olduğuna dair bir fikri olur."

"Şey, sınıfı gözlemliyorum ve onun *Ben*," diye karşılık verdi. "Öyleyse in aşağı."

Tamam o zaman. Çömeldim, Allie'nin sandalyesini omuzlarımla itip kakarak vücudumu yeni yürümeye başlayan bir çocuğa uygun bir alana sıkıştırdım. Allie'nin parfümünün kokusu bana mükemmel bir tekila gibi çarptı ve derin bir nefes aldım, sarhoş olmaya fazlasıyla hazırdım. En azından bu sabahın olumlu bir yanı vardı. "Ne zaman öğrendin?" "Sahilde Gavin'in arabasında onun çantasını gördüm ve Yaklaşık beş gün önce öğrendim ama sana söylemeden önce emin olmak istedim," dedi dirseklerini dizlerine dayayıp öne doğru eğilerek. "Peki ya sen?"

"Gavin yaklaşık yirmi dakika önce aradı ve onu alamayacağını söyledi." Çenem büküldü. "Yani hâlâ işlem yapıyorum." Yaklaşık iki düzine kızdan oluşan sınıfa göz gezdirdim ve ön sırada Juniper'i gördüm. "Pointe ayakkabısı mı giyiyor?"

"Evet." Allie kelimeyi ısrarak söyledi, bakışları başımın üzerindeki saate kaydı. "Yedi dakika daha öyle kalacak."

"Arkamdan iş çevirdiğine inanamıyorum," diye mırıldandım.

"Bunu yaptığını inanamıyorum." Huff'ı alaycılık kokuyordu. "Ne diyorum ben, tabii ki yaptığını inanıyorum. *Bize* ne yaptırdığını bir bakın."

"Doğru." Saatime baktım. Altı dakika kalmıştı ve bu süreyi en iyi şekilde değerlendirmem gerekiyordu. "Smokinimi bugün aldım."

"Oh." Bana baktı, sonra yüzünü tekrar öne doğru çevirdi. "Teşekkür ederim."

"Hafta sonu New York'ta kalmak ister misin?"

"Gerek yok. Cuma öğleden sonra birkaç randevum var, yani Cumartesi akşamına kadar orada olduğun sürece sorun olmaz." Elinin topuğu kayınca kolunu çekti.

"Seninle aşağı inebilmek için izin aldım," diye teklif ettim beceriksizce.

"Tamam, bu iyi olur."

Birkaç dakikalık sessizliğin geçmesine izin verdim ama sormak zorundaydım, bilmek zorundaydım. "Annen galada olacak mı?"

"Hayır." Juniper'e odaklanmaya devam ederek başını salladı. "Bir daha New York'a adım atacağından şüpheliyim. Olmak istediği yeri seçti."

Doğru, çünkü bir yerde öğretmenlik yapıyordu. Şey, bu daha az karmaşıktı.

Öğretmen bağırdı, ses cam bölme tarafından boğuldu ve Juniper'in yanındaki kız ağlamaya başlayınca Allie'nin gözleri kısıldı.

"Juniper'e sesini yükselttiğini görmeyi çok isterdim," diye mırıldandım.

"Megan, sanırım Olivia ağlıyor," diye seslendi sağ taraftaki annelerden biri.

"Yine mi? Yapıcı eleştirileri nasıl kabul edeceğini gerçekten öğrenmesi gerekiyor."

Allie'nin yumrukları sıkıldı.

"New York için bir otel ayarlamamı ister misin?" Ona sordum ve lanet olsun ki midem bulandı.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Oradaki otel fiyatları çok saçma. Sadece benim dairemde kal."

Zafer. "Kulağa hoş geliyor." Gülümsemeye karşı koydum.

Kızlar bazı koreografileri tekrarlarken öğretmenin sesi yükseldi ve ardından aynaların olduğu sıraya bir su şişesi fırlattı.

Hiç sanmıyorum.

Bir anne hiçbir şey olmamış gibi, "Quinn bugün yine huysuzluk yapıyor," dedi.

Kalkmak için hamle yaptım ama Allie kolunu dizlerimin üzerine attı. "Yapma. Durumu daha da kötüleştireceksin."

"Bir yetişkinin yeğenimizden bir metre uzağa bok atmasını mı izlemem gerekiyor?" Homurdandım.

"Evet." Allie'nin kolu sanki o emniyet kemeriymiş ve ben de araba koltuğundaki çocukmuşum gibi kilitlendi. "Ve sonra bu işi halletmem için bana güveniyorsun. Burası *benim* okyanusum."

Kaşlarım kalktı. Allie'nin benden başka kimseye sesini yükselttiğini hiç görmemiştim. "İyi ama bir sonraki fırlattığı şey Juniper'a isabet ederse-"

"Olmayacak. Kızları fiziksel olarak incitmek istemiyor, sadece duygusal olarak incitmek istiyor." Kolunu geri çekti.

Ne tür bir sadistlikti bu?

Dört dakika kaldı. Zamanlama berbattı ama burada, köşede bir nebze mahremiyetimiz vardı ve söylenmesi gerekiyordu. "Bak, plajda olanlar hakkında-"

"Lafı bile olmaz." Gerildi.

"Allie-"

"Ciddiyim Hudson. Bundan bahsetme." Çenesi yukarı doğru kalktı. "Bildiğim kadarıyla o beş dakika hiç yaşanmadı."

Lanet olsun. Kaburgalarım daraldı ve bir sonraki nefesi almam zorlaştı. "Ama oldular. Sen de hissettin. Gerçektir. En azından bunu kabul edecek kadar cesur ol. Artık çocuk değiliz."

Cevap vermeden önce değerli saniyeler geçti. Üç dakika.

"İiydi. Gerçektir ve tamamen aptalcaydı." Başını çevirdi ve gözlerimiz kilitlendi. "Eğer bunun devam etmesini istiyorsak, bir daha asla olmamalı."

Zafer duygusu ortaya çıktığı gibi hızla kayboldu.

"Bu bir kural mı?" Çünkü bu kuralı çiğneyecektik. Aramızdaki kimya da dahil olmak üzere cephaneliğimdeki her silahı ondan gerçek bir an daha almak için seve seve kullanırdım.

Kaşları çatıldı ve tekrar öne doğru döndü. "Herkesin içinde böyle sevgi dolu olmamız gerekiyorsa, tamam. Bunu kısa ve kişisel olmayan bir şekilde tutacağız."

"Allie, aramızdaki hiçbir şey kısa ya da kişisel değildir, özellikle de birbirimizi elimize aldığımızda."

"Tam olarak sorun bu." Kollarını kavuşturdu ve neredeyse yıkmak istediğim duvarlara tuğla üstüne tuğla attığını görebiliyordum. İki dakika.

"Orada gerçekten hayatın için savaşıyorsun, değil mi?" diye sordum.

Sertleşti.

"O öpücük seni çok korkuttu." Cevap vermeyeceğinden emin olana kadar bekledim. "Neden? Hoşuna gittiği için mi? İkimiz de kontrolümüzü kaybettiğimiz için mi? Yoksa beş mutlu dakika boyunca takmayı sevdiğin o maskenin arkasına geçtiğim için mi?"

Ellerini kapüşonunun kollarına soktu ve öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı.

"şöyle bir şey var. Seni istediğimi itiraf etmekten korkmuyorum." Ona borçlu olduğum itirafların en kolayı buydu.

Dudakları aralandı.

"Benden nefret etmeni henüz hak etmedim ve bu *anlaşma* bir yaz *anlaşması*. Bunu açıkça belirttin. Ama sen de beni istiyorsun. Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun." Nabzı boğazında atmaya başladı ve ben yutkundum. "Ve bunu kabul etmeye hazır olduğunda, beş dakika yetmeyecek. Saatlerimi, günlerimi, gecelerimi seninle *inanılmaz derecede* kişisel olmaya adayacağım."

"Saatler mi?" Kaşlarını bana doğru kaldırdı ama mükemmel kontrolü bile yanaklarının kızarmasını engelleyemedi. "Ne kadar kibirli olabildiğini neredeyse unutuyordum." Başını iki yana salladı.

"Eğer destekleyebiliyorsan bu kibir değildir." Bakışlarını tuttum. "Kelimeyi söyle."

Yanakları pembeye boyandı ve bakışlarını benimkilerden ayırdı. "Bak, ders bitti."

Ve o an da öyleydi.

Camın arkasındaki stüdyoda bulunan kızlar pointe ayakkabılarını çıkarıp çantalarını alarak sağdaki kapıdan stüdyodan çıkmaya başladıklarında ayağa kalkarak sandalyesinin altından çantasını ve alüminyum su şişesini aldı.

Ayağa kalktım, sonra kollarımı kavuşturdum ve Juniper'in bizi görmesini bekledim.

Sadece üç saniye sürdü.

Camın diğer tarafında durakladı, bakışları Allie ve benim aramda gidip gelirken gözleri büyüdü. Çantasının kalın kanvas askısını kavradı ve bir adım geri çekildi.

"Evet, ben de senin yerinde olsam kaçardım," diye mırıldandı Allie. Parmağımı Juniper'a doğru salladım.

Önce yavaşça ilerledi, sonra çenesini kaldırdı ve hızını artırarak sıradan bir Pazar günüymüş gibi kapıdan içeri girdi. Ona bu kadar kızgın olmasaydım, bu saf küstahlık karşısında sırtıtabilirdim.

"Dışarı, hemen," diye tersledi Allie.

Juniper dudaklarını büzdü, sonra söyleneni yaptı. Binadan çıkıp otoparka doğru akan trafiği takip ettik. "Madem bağıracaksın, o zaman bağır da bitsin bu iş."

Allie, "İsteyeceğin son şey benim öfkemin bir parçası olmak," diye uyardı.

Juniper'ın bakışları asfalta kaydı.

Başının üzerinden baktım ve Allie ile göz göze geldim, bir sonraki hamleyi yapma seçeneğini ona bıraktım, eğer isterse yapmaya hazırdım.

"Onu evime getirin. Hemen." Döndü, koridor boyunca Anne'in Mercedes'ine doğru yürürken at kuyruğu sallanıyordu.

Juniper içini çekti ve bakışlarını benimkilere dikti. "Bağırarak mısın?"

"Sanırım bunu bir profesyonelin halletmesine izin vereceğim." Kamyonun kilidini açtığımda bip sesi geldi. "Bin. Seni sevdiğim için yavaş süreceğim ve senin yerinde olsaydım, yolculuğun her dakikasını biz oraya varmadan önce sakınlaşmasını umarak geçirirdim."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Allie

RousseauKardeşleri4: dancers should make their own choices about their bodies, especially their feet.

Eve girdiğimde, Quinn'in stüdyosundaki o camı yakmakla tehdit eden öfke kaynamaya başlamıştı: hala birinin canını yakacak kadar sıcaktı ama kontrol altındaydı.

Arka merdivenlerden çıktım, sonra hızlıca tozluk ve spor sütyeni giydim, aşağı inmeden önce hafif bir şal kazak giydim ve NASD'deki (Ulusal Dans Okulları Birliği) bağlantıma hızlı bir e-posta yazmak için bana yeterli zaman vererek bekledim.

"Yeğenimin yanına bir su şişesi at," diye mırıldandım nefesimin altında.

Hudson'ın arabayı çekmesi ve Juniper'i ön merdivenlerden yukarı çıkarması uzun sürmedi. Fermuarlı bir ceket giymişti ama ben kapıyı açtığımda hâlâ tayt ve tek parça streç giyiyor gibiydi.

"Kızgın olduğunu biliyorum-" Juniper başladı.

"Stüdyoya gidin." Anne, Sadie'yle birlikte arka kapıdan girerken sağdaki kapıları işaret ettim.

"Hey, geri dönmüşsün!" Ayak sesleri yaklaşırken sesi değişti. "Neler oluyor?" Fuayeye ulaştı, sonra

stüdyoya baktı, Juniper'ı görünce kaşları kalktı. "O burada mı?"

Sadie'yi sevmek için eğilirken ona, "Quinn Hawkins'le birlikte ders alıyordu," dedim.

"Ders mi alıyordu?" Anne'in ağzı açık kaldı ve Hudson'a suçlayıcı bir bakış fırlattı.

"Bana bakma. Bu sabah öğrendim." Başparmaklarını ceplerine soktu ve ben de ona bakarak dikkatimi dağıtacak en ufak bir şey yapmadan hızla başımı başka yöne çevirdim. Bunun ne yeri ne de zamanıydı.

"Ne yapacağız?" Anne, Sadie'nin tasmağını çözerek sordu.

"Ben halledeceğim," diye söz verdim.

Anne'in gözleri bir an için parladı ve ağzını açtı, sonra söyleyeceğı şey hakkında iki kez düşünür gibi oldu. "Pekâlâ. Ben mutfakta olacağım."

Dudaklarımın arasından küçük bir iç çekiş rüzgârı esti. O bunu yapana kadar kararına, ajansıma güvenmesine ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Stüdyoya girdiğimde Hudson'a "Takip etmekte özgürsün," dedim ve Juniper'ı tam ortada durmuş, ceketini endişeyle karıştırırken buldum. "Bana yalan söyledin."

Juniper irkildi, bakışları açık bir yalvarışla Hudson'a kaydı.

Yanımdan geçip üçüncü ayna panelinin karşısındaki duvara yaslandı, sonra kollarını göğsünde kavuşturup sessiz kaldı.

"Sen. Yalan söyledin," diye tekrarladım.

"Sana derslere girmeyeceğimi hiç söylemedim, sadece annemin izin vermediğini söyledim." Ellerini sıktı.

"İhmal edilen bir yalan yine de yalandır." Ben bilirdim.

"Derslere girip Classic'te yarışabilirsem, dans etmeme izin vermeme nedenlerinden biri ortadan kalkmış olur diye düşündüm." Ağırlığını kaydırdı.

"Çünkü dereceye giren kızlar genellikle burs alıyor," diye tahmin ettim.

Juniper başını salladı. "Elit seviyeler için uğraşmıyordum. Hayalperest değilim. Ama yeni başlayanlar ve orta seviyedekiler Madeline's'de genellikle eğitim ücretinde indirim alırlar."

Gelecek yıl, değil mi? Gelecek yıl demek istemiş olmalı.

Hudson'a doğru dönerek iki büküm oldu. "Gavin Amca'ya gittim çünkü hayır diyeceğini biliyordum. Annemin fikrini değiştirmeye çalışmak zaten zorluyordu, ama ders almak asla işe yaramazdı."

"Haklıydınız. Hayır diyebilirdim. Ama bu tartışma benimle ilgili değil." Bana doğru işaret etti.

"Bunu ne zamandır planlıyorsun?" "Dört aydır."

O zamanlar Lina'nın değil benim kızım olduğunu düşünüyordu ama bu plan için bir DNA testinden daha fazlasını yaptırmıştı.

"Quinn şehir dışında olduğu için mi ona gittin?" Tahmin ettim.

Başını salladı. "Bazı kötü eleştirileri vardı. İyi, bir sürü kötü eleştiri, ama iki kızı ve bir oğlu geçen yıl Klasik'te dereceye girdi ve ben zaten YouTube videolarından öğrendiğimi düşündüm-"

"YouTube'un bir öğretmenin yerine geçebileceğini mi düşündün?" Sesimi sakın tutmayı başardım. Yıllardır bu odada yeterince yüksek ses çıkmıştı ve benim bunlara bir yenisini eklememe gerek yoktu.

"Bu kadar elitist olma." Kollarını kavuşturdu. "Herkesin profesyonel annelere, özel öğretmenlere ve kendi stüdyosuna erişimi yok. Sen şanslısın."

Aklıma gelen kelime şans değildi.

"Yani annenizin endişelerine kulak vermek yerine, dikkatinizi çekmek için bir şeyler fırlatan duygusal olarak istismarcı bir öğretmenin olduğu düşük puanlı bir stüdyoya gittiniz-"

"Bunu sadece boş olduklarında yapıyor ve bu sadece-"

"Sınıfta bir ya da iki kez mi?" Onun yerine ben bitirdim. "Ve prova sırasında her zaman aynanın hizasında, ama barre'deyken değil, değil mi?"

Juniper gözlerini kırıştırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü o öğrenilmiş o gelen benim Anne." Bu Sözcükler ağızımdan kaçtı ve ben de hemen onları geri alıp içime tıkmak istedim. içine ve karanlık yerler . kendim o değildi yukarı gözlem için. Tırnaklarım avuç içlerimi ısırdı ve Hudson'ın göz ucuyla gerildiğini gördüm. "Annemin öğrettiği korkunç tekniği onaylamayacağını düşünürsek bu ironik bir durum." "Tekniğim korkunç değil!" Juniper kollarını aşağıya doğru

onun yanları.

"Bu odadaki üçümüzden bunu değerlendirebilecek uzmanlığa sahip tek kişi benim." Ona doğru dikkatle ölçülmüş adımlar attım. "Ve senin pointe olmak gibi bir işin yok."

Juniper nefes nefese kaldı ve sözlü darbe karşısında başını geriye çekti. "Gerçekten çok çalıştım ve Bayan Quinn kendimi hazır hissedersen yapabileceğimi söyledi. Bana kendimi hazır hissetmediğimi söyleyemezsiniz."

"On yaşındayken pointe ayakkabılarla işin olmadığını sana kesinlikle söyleyebilirim." Yanaklarım kızardı ama öfkenin çoğunu yuttum.

Çenesini eğdi. "Pointe'ye ne zaman başlanacağı konusunda topluluk içinde kesin bir cevap yok. Dansçılar bedenleri, özellikle de ayakları hakkında kendi seçimlerini yapmalıdır."

"Kimi dinlediğinizi bilmiyorum-"

"Eva bir saniyede söyledi." Kolunu uzatarak Hudson'ın yanındaki fotoğrafı işaret etti.

Tabii ki öyle.

"Elbette, çünkü o en küçüğümüz ve annem onu beklettiği için hep kızgındı ve görüş için tartışmalı şeyler söylemeyi seviyor. Çekil Saniyeler." Derin ve dengeli bir nefes aldım ve kendime onun on yaşında olduğunu, kaşlarını çatan ve yumruklarını sıkarak kızgın öfkeyi çok iyi bildiğimi hatırlattım. Parmak parmak ellerimi açtım.

Aynada bir figür hareket etti ve omzumun üzerinden bakınca Anne'in sessizce kapı aralığında durduğunu, Juniper'i şaşkınlık ve huşu karışımı bir ifadeyle izlediğini gördüm. Genelde tartışmanın bu kısmında devreye girer ve kontrolü ele alırdı ama ben söylediğim için geride duruyordu. Bu her şeyi değiştirdi.

"Pointe için hazır olduğunu mu düşünüyorsun? Ayakkabılarını giy," diye emrettim Juniper'a. Sonra Anne'e doğru yürüdüm. "Yanılıyor muyum?" Sessizce sordum.

"Hayır." Başını salladı, sonra buklelerini yüzünden uzaklaştırdı. "Kesinlikle haklısın ve bu iddialı tavrına bayılıyorum. O akıllı biri ve şimdiden senin etrafında nasıl sözel daireler çizeceğini düşündüğünden şüphem yok."

"O Lina."

Anne'in ağzında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Onu Lina'yı idare ettiğin gibi idare et."

"Sanki *kimse* Lina'yla başa çıkamadı." Alay ettim. Kolumu nazıkçe sıktı. "İyi şanslar."

Lina annemle sürekli tartışırdı. Klişeleşmiş en büyük kişi değildi, bir şekilde bu kişilik tipi doğrudan Anne'ye atlamıştı, ama kesinlikle en açık sözlü olan oydu. Haksız olduğu durumlarda bile soğuk ve sağlam bir kanıt olmadan fikrini asla değiştirmezdi.

Juniper'ın veriye ihtiyacı vardı.

Pointe ayakkabılarının kurdelelerini bağladı ve ben de ona doğru ilerlerken bu özel seçiminden dolayı dilimi ısırdım. Ayaklarının plajda biraz ham görünmesine şaşmamalı. "Kalmak zorunda değilsin," dedim Hudson'a.

"Evdeki en sevdiğim koltuktan gösterinin tadını çıkarıyorum." Ağzının bir köşesi kalktı.

Doğal olarak, annem etrafta olmadığına saatlerce beni izlediği yerde duruyordu. Ama son kez orada durduğunda tadının nasıl olduğunu bilmiyordum ve şimdi kesinlikle biliyordum. Bu anıları bir kenara bıraktım ve Juniper düz ayakları üzerinde durmak için yükselirken ona odaklandım.

"Devam et. Neyin var göster bana."

Juniper yutkundu, sonra ayaklarını ilk pozisyona getirdi ve parmak uçlarının üzerine yuvarlandı. "Gördün mü?" Ayak bilekleri sallandı ve dengesini sağlamak için öne doğru bir adım attı. "Ben iyiyim."

Anne arkamdan inleyerek tam da benim hislerimi dile getirdi.

"Değeri olan hiçbir öğretmen senin pointe yapmana izin vermezdi." Burnumun kenarını ovuşturdum. "Bu Quinn'in hatası. Quinn'in hatası değil."

senin."

"Bu çok kötü!" Bacakları titremeye başladı.

"Gerçek bu ve bale de budur, Juniper. Sadece seninle öğretmenlerin arasında değil, seninle kendi bedeninin arasında da birçok acı gerçeğin temeli üzerine inşa edilmiş birkaç muhteşem an. Sana bebek gibi davranmayacağım ya da kafanı sonunda canını yakacak sahte övgülerle doldurmayacağım."

Bir gümbürtüyle tekrar düz ayaklarının üzerine düştü. "Senin yaralanmış olman benim de yaralanacağım anlamına gelmez."

Ahh. "Ben de dünyanın en iyi dansçılarından biri olduğum için fikirlerime saygı duyduğunu sanıyordum. Yoksa tavsiyelerini alabileceğin daha yüksek uzmanlık seviyesine sahip birini mi buldun?"

Ağzı kapandı.

"Benimle tartışman, bu noktaya gelebilecek güce, kontrole ya da hizaya sahip olmadığın gerçeğini değiştirmeyecek. Yanlış ayakkabıları giydiğinden bahsetmiyorum bile."

"Onlar Blochs, senin giydiğin gibi." Juniper kollarını kavuşturdu ve ağzını büzdü.

Tamam, bu biraz tatlıydı ama göğsümde yayılan sıcaklığa teslim olmayı reddettim. "İşte sana ilk ders: Başka bir dansçının bir şeyi beğenmesi, onun senin için doğru olduğu anlamına gelmez. Konik olmayan ayak parmakların varken dar bir box giyiyorsun ve bu ayakkabı ayağının kalınlığına göre doğru yükseklikte değil, ki bunu gördüm. Doğru marka olabilir, ama kesinlikle sizin için yanlış model. Sana uygun bir ayakkabı olmalı Juniper."

Gözleri parladı. "Beni taktırmaya götüreceksiniz?"

"Tabii, hazır olduğunu düşündüğümde. Çıkar şunları." Barre'a geçtim ve sabah antrenmanımın üzerinden birkaç saat geçtiği için hızlıca birkaç esneme hareketi yaptım.

Juniper yanıma geldi ve ben de ayaklarının durumuna bakarak iç geçirdim.

İkinci aynanın önünde durduğunda, "İlk ayna panelinin yanındaki pozisyonu al," diye talimat verdim.

"Neden?" Uyum sağlamak için birkaç adım geri gitti. "Yeni başlayanların ortayı alması ve uçları daha iyi dansçılara bırakması gerektiğini sanıyordum."

"Doğru." Başımı salladım. "Ama sen Anne'in yerinde duruyordun."

Şimdi anneninkini aldın."

Gözleri parladı ve bakışları aynanın ve parke zeminin üzerinde gezinip sonunda bara geldiğinde göğsü kabardı. İki seçenekten düşük olanı seçti.

"Dersten sonra hâlâ sıcak mısın?" diye sordum. Başını salladı.

"Güzel. Hadi başlayalım. Pliés." Ben sessizce onun güçlü ve zayıf yönlerini değerlendirirken, onunla birlikte temel hareketler üzerinde çalıştım, hareketlerimi yansıtarak gösterdim.

İşimiz bittiğinde tartışmayı bırakmıştı ve şimdi sessizce duruyor, gözlerinde beklenti ve hafifçe kalkık bir çene ile bekliyordu. "Sen olağanüstüsün ama bunu zaten biliyordum."

"Evet." Başımı salladım. "Eğer dinlemeye hazırsan sen de olabilirsin."

Hâlâ evin destek yapısına yerleştirilmiş gibi duvara yaslanmış duran Hudson'a baktı, sonra bana başını salladı.

"Çok güzel bir dansçısın. Sadece barre dersini değil, tüm dersi izledim. Sadece beş aylık bir eğitim almış olmana rağmen dikkate değer birisin Juniper."

Kocaman gülümsedi. "Ben bir Rousseau'yum."

Başımı salladım. "Ancak yeteneğin temel unsurlarla eşleştirilmesi gerekiyor ve sen pointe'i mümkün kılan temel unsurları henüz geliştirmedin. Sadece ayağındaki kemiklerin yeterince gelişmemiş olmasından bahsetmiyorum. Böyle yapmaya devam edersen bileğini burkacağını ya da kıracağını söylediyimde lütfen bana güven."

İç çekti ama itiraz etmedi, bunu bir ilerleme olarak kabul edecektim.

"Ayak eklemlerin üzerinde çalışmalısın, ayağının her bir parçasını çalıştırabilmelisin, her bir parmağını hareket ettirebilmelisin." Sağ ayağımı işaret ettim, sonra önümde süpürürken bir yay çizerek zeminin üzerinde kaydırdım. "Bunun arasında bir fark var"-Birinciye geri döndüm

pozisyonuna getirdim, sonra tekrar işaret ettim ve ayağımı öne doğru uzattım-"ve bu. Bu nedenle temelleri tekrar tekrar yapıyoruz."

"Başka ne var?" Çenesi yarım santim daha yükseldi.

"Güç ve kontrol. Relevé'ye yuvarlanırsınız, bu da kaslarınızı güçlendirmeniz gerektiği anlamına gelir, böylece tek bir hareket patlamasıyla yükselirsiniz ve sonra ayağınızı kontrollü bir şekilde yavaşça aşağı yuvarlamanız gerekir, bunların hepsini geliştirmek zaman ve pratik gerektirir. Hizalanmanızın da çalışması gerekir. Düz dururken sahip olduğunuz kusurlar pointe yaparken daha da abartılacak ve bu da dengesizliğe yol açacaktır."

"Yani her şey." Eli barre'den uzaklaştı. "Her şeyde berbatım."

"Hayır." Ona yaklaştım. "Sana zaten olağanüstü olduğunu söyledim. Bunu sadece beş aydır yapıyorsun. Kendine biraz şans tanı ama egonu da kontrol et. Sana neden pointe için hazır olmadığını söyledim, berbat olduğunu değil. Berbat değilsin. Bale ömür boyu süren bir gelişimdir, şu anda sahip olduğunuz becerilerle asla yetinmemek, olağanüstü olabileceğinizi bilmek ama yine de o ulaşılmaz mükemmellik hissi için çabalamaktır."

"Ve eğlenceli," diye ekledi. "Eğlenceli olmalı."

"Evet." *Teorik olarak.* "Ve eminim gelecek yıl Classic için hazır olacaksın ve olağanüstü olacaksın çünkü temellerini geliştirmiş olacaksın. Terlikle. Yeni başlayanlar her zaman terlikle yarışır. Eva da ben de on üç yaşımıza kadar terlikle yarıştık."

"Ama Bayan Quinn bu yıl beni Classic'e yazdırdı."

Bir şekilde yüzümü boş tuttum. "Öyle mi?" Sadece beş ay sonra mı? Aklından ne geçiyordu ki? Juniper *yılların* deneyimine ve eğitimine sahip dansçılara karşı mücadele edecekti. "Sergi dansçılarından biri olarak mı?"

"Hayır, acemi kategorisinde." Juniper parmağını barre boyunca ovuşturdu.

Yol göstermesi için yalvarırcasına Anne'e baktım ama o da en az benim kadar şaşkın görünerek ellerini kaldırdı. "Peki, sen bu konuda ne hissediyorsun?" Juniper'a sordum.

"Kendimi utandırmak istemiyorum." Sesi fısıltıya dönüştü. "Zaten en pointe olursam ilk yirmiye girme şansımın daha yüksek olacağını düşündüm."

Yaralanma konusunda, belki.

"Yarışmadan çekilmek istemiyorum. Ne yapmalıyım?"

Topuzundan kurtulan tek bir saç teline uzandım ve onu kulağının arkasına sıkıştırdım. "Bence gerçekten annenle konuşmayı düşünmelisin."

Juniper kaskatı kesildi. "Anlamayacaktır. Baleden nefret ettiğini biliyorsun."

"*Seni* sevdiğini biliyorum. Ve bahse girerim gerçekten iyi tavsiyeler veriyordur."

Düşünüyor gibiydi, sonra başını salladı. "Yapamam. İlk yirmiye girersem, bu ona iyi olduğumu, dans etmeme izin verirse senin kadar harika olabileceğimi gösterecek. Ve o zamana kadar Ağustos'un ortası olacak ve o da seni sevecek. Sen New York'a dönmeye hazır olduğunda, belki seni ve Anne Teyze'yi ziyaret etmeme izin verir."

Anne derin bir nefes aldı ve dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"Eva da tabii ki. Her şey yoluna girecek."

"Juniper . . ." Bu maskaralığın içine girdikçe kendimi daha da kötü hissediyordum.

"Pointe dans etmeyeceğim," diye acele etti. "Plana uyabilirsek ne dersen yaparım."

Bocalarken kalbim sıkıştı ve doğru cevabı, doğru kelimeleri bulmak için Anne'e baktım.

"Allie Teyze'ye düşünmesi için bir dakika versek ve sen de mutfakta enerji barları hazırlamama yardım etsen nasıl olur?" Anne teklif etti. "Bunlar çikolatalı."

Juniper bir an aramızda dolaştı, sonra Hudson'a baktı. "Tamam."

"Mükemmel." Anne onu stüdyodan çıkardı, sonra da kapıyı arkalarından kapattı.

Hudson'a, "Bence Caroline'a söylemeliyiz," dedim. "Katılıyorum." Çoraplarıyla stüdyonun karşısına geçti.

Kaburgalarım ciğerlerimdeki havayı sıkmakla tehdit ediyordu. "Bu Juniper'in bizi sekiz yıl daha göremeyeceği anlamına gelebilir."

"Ona yalan söylemeye bu kadar yaklaşmışken mi? Muhtemelen." Bir elini kaldırdı, sonra bıraktı, sanki bana uzanmak için iki kez düşünüyormuş gibi, bana en son dokunduğunda onu duşta neredeyse becerdiğim gerçeğini göz önünde bulundurursak muhtemelen en iyisi buydu. *Ve saatler istiyor. Günler. Geceler.*

"Ve onu baleden çekerti." Sırtımı yasladığım barre sırtıma batıyordu.

"O derste gördüklerimden sonra bunun kötü bir şey olduğundan emin değilim." Kollarını kavuşturdu.

"Herkes bu şekilde öğretmiyor." Kahretsin, bu savunmaydı. Lina'nın resmine baktım ve göğsüm bir derece daha gerildi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Lina dans etmeyi severdi." Gülümsemesini, gözlerini kırıştıran küçük çizgileri inceledim. "Yani, gerçekten çok severdi. Dansçı olarak doğmuştu, dansçı olduğu söylenmemiştii. Her gün sabah ders için heyecanla uyanırdı ve bu stüdyoda hepimizden daha fazla zaman geçirirdi. Bu onun oksijeni, gıdasıydı. Benim hiç *sevmediğim* bir şekilde *seviyordu...*" Ağzımı o kadar hızlı kapattım ki dişlerim takırdadı.

"Sen de çok sevdin," diye fısıldadı.

Bakışlarımı resimden çekip onunkilerle buluşturdum.

"Ben de oradaydım Allie. Sen de çok sevdin." Yüzümün yan tarafını okşadı ve ben sıcaklığına yaslanmamak, ona yaslanmamak için mücadele ettim. Savunmaya geçmeye çalıştım ama elim boş döndüm. "O sahnede hiç görmediğim bir şekilde canlandın. Belki annenin seni azarladığı günler değil, ama senin için seçtiği şey yerine *Giselle*'den o rutini dans ettiğin gün . . . oradaki aşkı, tutkuydu ve heyecandı. Bunu gözlerinde gördüm."

"Varyasyon," diye mırıldandım, sözlerinin çoğunu duymazdan gelerek. "Buna varyasyon denir."

"Güzel. Varyasyon. Her neyse, sen de onu onun sevdiği gibi sevdin. Eğer artık sevmiyorsan-"

"Bu benimle ilgili değil." Elinden çekildim. "Juniper o kadar çok açıdan Lina'ya benziyor ki, bu çok esrarengiz ve eğer Lina'yı baleden koparsaydınız, hayatta kalamazdı. Eğer Juniper

Bu şekilde -ve Caroline'ın etrafından dolaşmak için yaptıklarını düşünürsek, muhtemelen öyle- o zaman ..." İçimi çektim. "Lina burada olmalıydı ama değil ve Juniper'e yardım etmeyi ona borçluyum ama bunun iyi bir çözümü yok."

"Biliyorum." Ellerini ceplerine soktu. "Ve Sean'a Caroline'ın korkularının Juniper'ı engellemeyeceğine dair verdiğim sözünü tutmak için elimden geleni yaptım, ama şu anda sana söylüyorum, o stüdyoya geri dönemez. Birinin onu yıkmasını izlemektense güvenini kırmayı **t e r c i h** ederim."

Classic'e iki ay kalmıştı ve Juniper yarışmaya kararlıydı. "Yani ya dansı bırakacak, ya Quinn'e geri dönecek ve kendini yaralayacak ya da Caroline'a söyleyeceksin, bu da onun zorla bırakmasına yol açacak..." Uzun bir iç çektim. Madeline's'e gittiğini asla saklayamazdı ve diğer yerel stüdyoların hiçbirini Lina'nın kızını oraya gönderecek kadar iyi tanıımıyordum, bu da geriye tek uygun alternatif olarak kalıyordu. "Yazın okulu bitti mi? Zamanını nasıl geçiriyor?"

"Geçen hafta." Yüzümü inceledi. "Caroline'ın çalıştığı günlerde yerel bir aktivite programına katılıyor ve Gavin'le ben genellikle biz izinli olduğumuzda onu almaya çalışıyoruz, böylece yediye kadar orada kalmıyor."

Başımı salladım. "Programın nasıl?"

"Birdenbire gerçek hayatımla ilgilenmeye mi başladın?"

Gülümsemeye cesaret etti. Çok yakın. "Keşke. Programın nedir?"

"Keşke. Ve genellikle dokuzdan beşe kadar çalışıyorum. Ayda dört ila altı yirmi dört saatlik vardiya yapıyorum ve haftada birkaç gün izin alıyorum - her zaman Cumartesi ve Pazar değil. Neden?" Başını eğdi ve ben kesinlikle ağzına bakmadım.

Yalancı.

"Onu buraya getirin." Cesaretimi kaybetmeden önce kelimeleri ağzımdan çıkardım. "Ben ona öğretirim. Umarım annesini bizden daha iyi tanıyordur. Umarım Ağustos'a kadar Caroline'i kazanmış olurum ve bu noktada ... bir kuruş için falan." Eğer batacaksak, bunu dev alevlerle de yapabilirdik.

Kaşları çatıldı. "Bunu mu demek istiyorsun? Bunun için zamanın var mı?" "Zaman ayıracağım." Başımı salladım.

"Arkamızdan iş çevirdiği için bir sonuca ihtiyacı var. Onu dünyanın en iyi özel öğretmeniyle ödüllendirmenin doğru bir hareket olduğundan emin değilim." Kaşlarının arasında iki çizgi oluştu.

"Aklında onun gerçek ebeveynine sormayı içermeyen ne var?" Meydan okudum.

"Henüz emin değilim ama *bir şeyler* bulmam gerekecek. Kuralları çiğnedi, yalan söyledi, entrikalar çevirdi ve istediğini elde etmek için etrafındaki herkesi manipüle etti." Çenesi titriyordu.

"Evet, ve o sadece on yaşında." Stüdyonun kapısına doğru ilerledim. "Yaptıklarını mazur görmüyorum ama yetişkinlerde bu tür davranışlar için bir etiket olduğunu biliyorsun."

"Suçlu mu?" diye tahmin etti. "Pervasız olduğunu *düşünme* bile. Bu ben değilim."

"Belki." Stüdyonun kapılarını açtım. "CEO'yu düşünüyordum."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Hudson

WestCoastPointe: Not going to lie, I would die for an invite to the MBC gala.

Burası sanat müzesi kılığına girmiş siyah kravatlı bir hayvanat bahçesiydi. Dama tahtası gibi giyinmiş kalabalığın arasından ve en dar sergi salonu olmasını umduğum yerden, kimseye çarpmamaya ya da taşıdıkları otuz dolarlık martinileri dökmemeye dikkat ederek ilerledim.

Gördüğüm her yüzü katalogladım.

"Hudson!" Anne koridorun sonundan el salladı ve ben de yavaşça ona doğru ilerledim. "Gelebildiğine sevindim." Gülümsemesinde biraz gerginlik vardı. "Allie Vasily ile bir toplantıda, yoksa seninle kendisi tanışacaktı."

"Üzgünüm geciktim." Kravatımı düzeltme isteğimle savaştım. "Dün Allie'yle birlikte gelecektim ama diğer yüzücülerden biri merdivenden düşüp bacağını kırdı, bir diğerinin de karısı doğum sancısı çekti, ben de izinden çağırıldım."

"Umurumda değil." Müzenin ortasına doğru yürürken kolumu okşadı, beş kat yüksekliğinde, diğer katlardaki galerilerde balkonlarla sıralanmış açık bir alandı. On kişilik yuvarlak masalar zemini dolduruyordu, salonun en ucunda sahne olduğu belli olan bir yer hariç. "Artık buradasınız ve önemli olan da bu. Beğendiniz mi?" Odayı işaret etti. "Renk düzenini tasarlamak için son sekiz ayımı harcadım. Karanlığı düşündüm-

Herkes beyaz-siyah temaya uygun giyindiği için pembe ışıklandırma harika görünecekti. Orkide ve yıldız çiçeğine karar vermeden önce sanırım bir düzine orta süs örneği inceledim."

"Muhteşem görünüyor." Güven verici bir gülümseme olduğunu umduğum bir teklifte bulundum. "Sen de harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Uzun beyaz elbisesine baktı, sonra gülümsedi. "Herkesin kim olduğu hakkında hızlandırılmış bir kursa ihtiyacın var mı? Kenna buralarda bir yerde. Allie'nin en yakın arkadaşıdır, o yüzden eminim sana yardımcı olacaktır. Aslında emin değilim. Sırf eğlence olsun diye senin beceriksizliğini izleyebilir."

"Sanırım ben iyiyim." Başımı salladım ve o da beni masaların çoğunun önünden geçirdi. "Web sitesini kontrol ettim ve Allie, Juniper'i her kucağıma aldığımda bana telefonundan fotoğraflarla sorular soruyor. Gerçi serginin arkasında onun kamera rulosunda olmayan birkaç film yıldızı gördüğüme eminim."

"Merak etme, Şirket'te değiller," diye alay etti. "Size bir tavsiye, eğer birini tanımanız gerektiğini düşünüyorsanız ve tanıımıyorsanız, ona çalışmalarının büyük bir hayranı olduğunuzu söyleyin, ama ayrıntıya girmeyin." Bizi üç ayak yüksekliğindeki sahnenin kenarından dolaştırdı ve iki tarafı sanat eserleriyle çevrili geniş bir merdivenin dibine kadar götürdü. "Şu anda dışarıda olmalı, işte orada! Görev tamamlandı; sonra görüşürüz." Anne uzaklaştı.

Merdivenlerden yukarı baktım ve Allie iki adamın önünden inip omzunun üzerinden arkasına bakarak konuşurken lanet dilimi yutmamaya çalıştım.

Tam bir mükemmellikti.

Uzun siyah elbisesi kıvrımlarının üzerine dökülmüş, sonra belinin sol tarafında toplanmış ve sonra - kahretsin - kalçasının kıvrımından yere kadar tamamen açılmış ve her adımda inanılmaz derecede uzun bacak çizgisini ortaya çıkarmış gibi görünüyordu. Saçının bir tarafını kulağının arkasına tutturmuş, geri kalanını ise dalgalar halinde elbisesinin minik askılarının ve göğüslerini meze gibi yukarı kaldıran kalp şeklindeki yakasının üzerinde bırakmıştı.

Birden açlıktan ölüyordum.

Yüzü öne dönüktü ve beni görünce gözleri parladı. Tepeden tırnağa, bakışları açık bir takdirle üzerimde gezindi, adımlarını yavaşlatırken dudakları aralandı, aynı boyda olmamız için durakladı. "Hudson."

"Lanet bir rüya gibi görünüyorsun, Allie." Önümüzdeki birkaç saat boyunca dokunmama sadece izin verilen değil, aynı zamanda teşvik edilen bir rüya. Belini avuçladım ve onu göğsüme doğru çektim, ağzımı onunkinden birkaç santim uzakta gezdirdim. "Gerçekten nefes kesici." Makyajını lekelememeye dikkat ederek dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim.

"Teşekkür ederim." Onu güvenli bir şekilde basamağına geri koyduğumda ağzının bir köşesi eğildi. "Smokin içinde bir daha asla toplum içinde giyemeyeceğin kadar iyi görünüyorsun."

Sadece rol yaptığını bilsem de sırtımdan kendimi alamadım.

"Özellikle de bunu yaptığında." Parmağının ucuyla gamzemi okşadı.

"Tanıştırıldığımızı sanmıyorum." İki adamdan daha uzun olanı basamakların dibine ulaştı. Işıklar gümüş rengi saçlarını ve soluk tenini pembemsi bir tona dönüştürmüştü. "Vasily Koslov, Metropolitan Bale Topluluğu'nun sanat yönetmeni."

"Hudson Ellis," diye yanıtladım yumuşak elini sıkarken.

"Ah! Alessandra'nın yeni erkek arkadaşı!" Allie'nin bale kumpanyasındaki herkesin aynı gülümseme sınıfına gittiğini düşünmeme neden olan cilalı bir sırtıma yaptı. "Binada epey dedikoduya konu oluyorsun. Umarım sonbaharda onu geri çaldığımızda sorun olmaz."

"Onu mutlu eden her şey beni de mutlu eder." Dedikodu mu?

"Alessandra gibi olağanüstü biriyle çıkıyorsan işte doğru cevap budur." Ona hayranlık dolu bir bakış gönderdi. "İtiraf etmeliyim ki, birini getireceğini söylediğinde şüphelerim vardı.

Aşk ilişkilerinde nasıl olduğunu bilirim" -sesini şakacı bir şekilde alçalttı- "bu yüzden Anna'ya kartında hâlâ *misafir yazdığından* emin olmasını söyledim, fikrini değiştirirsin diye."

Kaşlarım kalktı. Dikkat edilmesi gereken ne tuhaf bir ayrıntı. için.

"Anne," diye düzeltti Allie dişlerini göstererek. "Hudson'la on yıldan fazla bir geçmişimiz var. Karta onun adını da yazabilirdin."

"Önemli değil." Bakışları sol tarafa kaydı ve kolunu kaldırırken gülümsemesi derinleşti. "Ah, canım." Siyah ve gümüş rengi saçları olan bir kadın onun yanına gitti ve kolunu onun beline doladı. "Sizi eşim Danica ile tanıştırmama izin verin, Danica Şirket'in genel müdürüdür. Dani, bu bizim Alessandra'nın şu anki sevgilisi. Cankurtaran gibi bir şey."

Oh, Tanrı aşkına. İyi ki egom kırılğan değildi.

"Sahil Güvenlik kurtarma yüzücüsü," diye açıkladı Allie, gülümsemesi hâlâ keskindi. "Helikopterlerden atlıyor ve tekneleri batan insanları kurtarıyor." Bir basamak aşağı indi ve parmaklarını benimkilerle birleştirmek için elini diğer eline kaydırды; eğilip onu öpmemek için kendimi zor tuttum. "Aslında dünyanın en zor işlerinden biri. Çoğu insan bırakın eğitimden geçmeyi, asla kalifiye bile olamıyor."

"Ne kadar dikkat çekici!" Danica başını bana doğru eğdi. "Çok insan kurtarıyor musun?"

"Zaman zaman." Başımı salladım.

"Beni o kurtardı," dedi Allie, başparmağı benimkini okşarken. "Çocukken böyle tanışmıştık."

"Büyüleyici." Danica Vasili'nin kolunu okşadı. "Sevgilim, gösteri başlamadan önce Jemond'lara bir merhaba demeliyiz. Zaten Maxim'le sohbet ediyorlar ve o kadar büyük bağışçılar ki bunu yapmamak hata olur."

"Görev çağırıyor." Vasili Allie'ye gülümsedi. "Seni tekrar binada görmek ve sahneyi şereflelendirmek için sabırsızlanıyorum. Bu sonbahar senin zaferin olacak." Allie'ye yakın duran ve onun kişisel alanını işgal etmekte son derece rahat görünen adama baktı. "İkinizin de zaferi. İkinizin yarattıklarını dünyaya göstermek için ne kadar sabırsızlandığımı anlatamam."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi Allie, yanaklarının rengi kızarmıştı.

"Artık yaşlı adamla ve karım dediği yürüyen evlilik sözleşmesiyle tanıştığına göre" -adam son iki basamağı hızla indi ve elini uzattı- "Ben Isaac Burdan."

Elini sıktım, kısa siyah buklelerine, altın kahverengi tenine ve göz kamaştırıcı gülümsemesine bakarak onu Allie'nin resimlerinden hemen tanıdım. "Koreograf. Tanıştığımıza memnun oldum."

Elini çekerken güldü, bakışları Allie'ye kaydı. "Ona anlattıklarının hepsi bu mu? Ne kadar büyüleyici. Ben kutlama içkisi bulmaya gidiyorum," dedi ve sonra tekrar Allie'ye döndü. Yüz ifadesindeki yumuşama bana Allie'nin atladığı ayrıntıları anlattı. "Yarın sahile geri mi dönüyorsun?"

Başını salladı. "Provalar için Eylül'den önce döneceğim."

"Nefesimi tutarak günleri sayacağım." Kadının boştaki elini tuttu ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. Boğazımda asit yükseldi. "New York'un ışıltısı, sen dönüp onu yeniden parlatana kadar sadece bir p a r ı l t ı d a n ibaret, Alessandra." Son bir gülümseme ve kalabalığın içinde kayboldu.

Ne oluyor lan?

"Özür dilerim." Allie son merdivenden indi, topukları neredeyse çeneme değecekti. "Biraz abartılı olabiliyor ama gerçekten çok zeki."

"Seninle yatakta da böyle mi konuştu?" Kaşlarım çatıldı.

"Ne?" Kızın ağzı bir an için açık kaldı. "Yüzündeki o bakışı da çıkar."

"Ne bakışı?"

"Temmuz ayının ortasında bir çöp yığınının kokusunu almış gibi görünüyorsun."

Nasıl hissettiğimin oldukça doğru bir tanıımıydı. "Cidden ama. Sana bunu yaptıran bu mu? Nefes nefese kalmak ve parıltılar mı? Dur tahmin edeyim, sana gelmek üzere olduğunu söylemiyor, geleceğini ilan ediyor."

Allie homurdandı ama kahkaha atmaya fırsat bulamadan durdu, sonra kirpiklerini bana doğru kırıştırdı. "Ve sanırım sen daha çok birinci türdensin? Yarışınız ilk virajdan önce bittiği için bir kızı kendi motorunu çalıştırması gerektiği konusunda uyarmak zorunda mısınız? Yoksa sessiz, hırçın türden misiniz?"

Oh, şakaları vardı, değil mi?

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi göğsüme doğru çektim, kolumu beline doladım ve dönerek onu duvara doğru bastırdım.

Merdivenin uzak tarafında, bir sanat eserini işaretleyen bir plakanın hemen altında. "Galanın geri kalanını atlayıp öğrenmek ister misin? Yanlış hatırlamıyorsam size saatler sözü vermiştim."

Nefesi kesildi ve bakışları ağzıma kaydı. "Yapamayız."

"İstemiyorum" değil. İlginç.

"İstemediğin sürece kendi motorunu çalıştırmana gerek yok." Başımı onunkine doğru eğdim. "Seni becermeden önce en az iki kez boşalacaksın, Allie," diye söz verdim. "Sessiz olmaktan çok uzağım ve senin de sessiz olmamanı sağlamak için ağzımı nasıl kullanacağımı biliyorum."

Ağzını açıp kapatırken gözbebekleri büyüdü ve yanaklarındaki renk pembe ışık altında bile kırmızıya dönüştü.

"Şimdi, bu tür şeylerde ne yapıyorsan onu yapmaya gidelim mi?" Aramıza en azından birkaç santim koymalıydım, yoksa bu pantolon sikime giden dolaşımı kesmeye başlayacaktı.

Yavaşça başını salladı ve ben de geri çekildim, yerlerini bulmaya çalışan insan kalabalığıyla yüzleşirken parmaklarını benimkilerle sarmaş dolaş tuttum.

"Masamız bu tarafta," dedi biz içeri girerken. "Seni Isaac konusunda uyarmalıydım. Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok. Ben de yattığım kadınların bir listesini vermedim."

"En azından hiçbiri bizimle aynı odada değil." Kendisine seslenen birine sahte bir gülümseme ve el sallama hareketi yaptı.

"Bildiğiniz kadarıyla." Geriye doğru sendeleyerek sarhoş bir heriften kaçtım, sonra Allie'ye çarpmaması için vücudumu eğdim.

Kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Sakin ol. Şaka yapıyorum." Omuz silktim. "Belki, davetli listesini falan görmediğim için. Neden? Burada biriyle yatmış olma düşüncesi seni rahatsız mı ediyor?" Koridor açıldı ve tekrar yürümeye başladık.

"Bu odadaki erkeklerden en az ikisiyle yatmış olmam seni rahatsız ediyor mu?" diye karşılık verdi.

Hafif bir kıskançlık duygusu yakamı sıktı. "Biz birlikteyken onlarla yatmayı mı planlıyorsun?"

Sahnenin kenarındaki başka bir masanın yanından geçerken "Bu gerçek değil," diye fısıldadı.

"Anlambilim. Soruya cevap ver." Kalabalık yeniden yoğunlaştığında onu yanıma çektim.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Biriyle işim bittiğinde, bitmiştir. Dağınık şeyleri sevmiyorum. Sadece dansçılarla çıkmamın nedenlerinden biri de bu. Aynı yaşam tarzı, aynı program, aynı öncelikler. Karışıklık yok."

"Dağınığz ve benden hâlâ nefret ettiğini unuttuğunda benden gayet hoşlanıyorsun." Bu gece ellerimi ondan uzak tutmak imkânsız olacaktı.

"Dağınığz çünkü ben-" Başını salladı ve ben de ona öyle uzun süre baktım ki neredeyse nereye gittiklerine dikkat etmeyen iki kadınla çarpışıyordum. "Seni önemsiyordum. Bu bir daha asla yapmayacağım bir hataydı. Seks eğlencelidir - hatta gereklidir - ve aynı partneri tutmak tercih ettiğim belirli bir rahatlık seviyesini sağlar. Ama kıskanmıyorum çünkü bağlanmıyorum."

Muhtemelen bunu bir açıklama olarak kastetti, ama ben bunu bir uyarı olarak duydum.

"Bu da işe yarıyor çünkü Vasili bunu yapmanı istemiyor," dedim.

"Benim odaklanmamı seviyor-hepimizin odaklanmasını seviyor." İleriye işaret etti. "Bu bizim masamız, ortadakinin hemen ötesinde. Şimdi de soruyu geçiştiriyorsun."

"O öpücük sırasında bir şey fark ettim." Orta masayı geçtik. "İlkinde, beni hazırlıksız yakaladığında değil ama ikincisinde-"

"Hangi öpücükten bahsettiğini biliyorum," diye araya girdi.

"Güzel." Yüzümde bir sırıtma belirdi ve yer kartlarımızı gördüm. "İlkinin sahte olmasının bir önemi olmadığını anladım, çünkü bu gerçektir. Senin ilkinin ya da benim ilkimin kimde olduğunun hiçbir önemi yok." Sandalyelerimizin arkasında durduk ve kartımı aldım. *Alessandra Rousseau Guest*. Göğsüm sıkıştı. *Konuk* nedense beni koreograftan daha çok rahatsız etti. Vasili talimatı vermişti ama Anne

Allie'nin beni gerçekten getireceğine inanmamış gibi hala basılı tutuyordu.

"İlkler abartılıyor," dedi Allie, elindeki el çantasını sandalyesine koyarken.

Misafir. O kartta adımın olmasını istediğimi aniden fark ettiğimde göğsüm kibrit çakılmış gibi yandı. Benden önce gelen diğerleri gibi onun hayatında isimsiz, geçici, silinebilir bir misafir olmak istemiyordum. Beni asla çıkaramayacağı kadar ruhunun derinliklerine kazınmak, kazınmak ve oyulmak istiyordum.

Bana sahte yazını vermişti ama ben *her şeyi* istiyordum ve kalbim bunun ne kadar ulaşılmaz olduğunu umursamıyor gibiydi. Sadece bunu mümkün kılmanın bir yolunu bulmam gerekecekti.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim." Kendi kendime başımı salladım, sonra kartı yere bıraktım ve Allie'ye döndüm. "Burada seni çıplak gören birkaç erkek olması beni kışkırtırsa da aslında onlar için üzülüyorum çünkü sana bir daha asla sahip olamayacaklar." Onu kendime çektim ve kelimelerin vahiy gibi uçuşmasına izin verdim. "Ama ben yapacağım. Birincilik hiçbir şey ifade etmez. Sonuncu *her şey* demektir."

İşte bu yüzden pervasız olarak adlandırılıyorsunuz.

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin." Parmakları ceketimin yakalarında kıvrıldı. "Gösteriş için bile olsa," diye fısıldadı. "Kendi payına düşeni yap Hudson."

Gösteriş için değildi. Bu çok karmaşık, çok Çözümü olmayan *dağınık* bir sorun. Henüz.

"Yalan söylemeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Parmak uçlarımı çıplak omurgasında gezdirdim ve titrerken nefesi kesildi. İlk ilgi belirtisini gösterdiğinde her zaman olduğu gibi aletim tepki olarak kıpırdandı. "Ve yeğenimize hatırlattığın gibi, ihmal sadece bu olurdu. Seni istediğimi söyledim. Bundan saklanmaktan bıktım. Halka açık. Özel. Umurumda değil. Bu benim için gerçek. İşler karışmak üzere." Bakışlarını tuttum, yüz ifadesinin şaşkınlıktan şaşkınlığa, sonra da uzaklaşırken kızgınlığa geçişini izledim.

İşte benim kızım.

Bütün gece maskesinde gördüğüm ilk kaymaydı bu.

"Alessandra!" Onun adı, biz ölmeden önceki tek uyarıydı.
yutuldu.

En az yarım düzine insan Allie'ye uzanıp onu kucaklıyor ve selfie çekiyordu. Bir kez bile ağzı içtenlikle kıvrılmadı.

Bunlar onun insanlarıydı. Mutlu olması gerekmez miydi?

"Seni özledik!" Siyah saçlı ve nazik bir gülümsemeye sahip bir kadın Allie'nin omuzlarını sıktı ve aklım web sitesindeki resimlere gitti. Reagan Huang, baş dansçı, bu da Allie'yle aynı rütbeye denk geliyordu. "Sensiz hiçbir şey aynı değil."

"Evet, etrafta bizi kötü gösterecek kimse yok." Bu şaka, kedi gibi gözleri ve okunması zor bir gülümsemesi olan bir sarışın tarafından yapılmıştı. Harlow Oren. Solist. Allie'nin bir rütbe altında.

"Lütfen, sanki Alessandra'nın seni kötü göstermesine ihtiyacın varmış gibi." Sarı saçlı ve tek renkli smokinli sırık gibi bir adam Allie'yi kucakladı. "Seni özledim. Aramıyorsun. Mesaj atmıyorsun. Aradığımda ve mesaj attığımda cevap vermiyorsun." Eğildi ve çenesini Allie'nin omzuna koydu. "Bu saçmalık, gerçekten." Everett Carr. Müdür. "Seni ancak geri dönersen affedeceğim."

"Onunla uğraşmayı bırak, Ev." Siyah balo elbisesi giymiş esmer bir kadın Allie'yi Everett'ten uzaklaştırdı ve yüzünü avuçlamadan önce ona hızla sarıldı. Candace Baron. Müdür. "Bana kendine iyi baktığını söyle."

Allie başını sallayarak "Evet," diye söz verdi ve yalan söyleyip söylemediğini anlayamadım.

Son adam bir reklam panosundan fırlamış gibiydi. Siyah saçlı, mavi gözlü. Jacob Harvey. Solist. Sırıttı ve kollarını açtı. Allie kollarına doğru yürüdü.

Bakışlarım, kadının belinin epey üzerinde olan ellerine odaklandı. Muhtemelen iki numaralı gizemli eski sevgilisi değildir.

"Biraz bunaltıcı, değil mi?" dedi bir kadın sağımda, uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden çekerek. "Kimin gerçek olup olmadığını bilmemek. Bu arada ben Kenna."

Allie'nin en yakın arkadaşı.

"Öyle." Elimi uzattım. "Sizinle tanışmaktan onur duydum. Ben Hudson.

."

"Ben bu odada *gerçekten* bilen tek insanlardan biriyim. Kim olduğunu." Elimi sıktı, sonra başını eğdi ve beni inceledi. "Hamleni yaptın mı? Gerçek hamleni yani. Bu sahte saçmalık ya da duş kabini değil."

Ondan hemen hoşlandım. "Sana öpücükten bahsetti mi?" Kaburgalarımın arkasında bir umut ateşi yandı.

Kaşlarını kaldırdı. "Koskoca plaj sinematik bir romantik an için bekliyor ve sen *duş kabinini* mi seçiyorsun?"

"Pişman değilim. Bunu istediğini, performans sergilemediğini bilmem gerekiyordu." Ellerimi ceplerime soktum ve göz ucuyla Allie'nin etrafında toplanan insanları izlemeye başladım. "Ve gerçek hareketler söz konusu olduğunda ürkektir."

"Neden acaba?" Bana şehirleri yerle bir edecek bir bakış fırlattı.

"Suçlu." Başımı salladım, sonra Allie'ye doğru baktım ve diğer dansçılarla konuşurken yüzünde aynı güzel ama sahte gülümsemeyi buldum. "Herhangi bir tavsiyen var mı?"

"Tabii ki hayır. Ben onun arkadaşayım, senin değil." Kenna'nın kahverengi gözleri kısıldı. "Ama bir hamle yapacaksın, değil mi? Çünkü ya seninle birlikte olacak ya da seni unutacak. Anladın mı beni?"

"Duydum." Allie beni unutamıyordu, aynı şekilde ben de onu unutamıyordum.

"Güzel." Başını salladı, sonra Allie'ye baktı. "Ve kendini onun hayatına katmaya hazır olsan iyi edersin, çünkü balerinler sadece sahnede eğilir."

"Katlanacağım," diye söz verdim, sesimi alçaltarak. "Onun olacağım anlamına geliyorsa kendimi ters yüz ederim." Bunu yüksek sesle söylemek omuzlarımdaki yükü *hafifletti* ve Allie'yle aramdaki yaklaşık üç milyon düğümden ilkinin çözümü.

"Tamam o zaman." Kenna'nın omuzları gevşedi ve yanımda durmak için döndü. "Millet, bu Hudson Ellis," diye dansçılara duyurdu. "Allie'nin erkek arkadaşı."

Her bir göz bana doğru döndü, birden fazlası annemin yüzünü kızartacak şekilde beni değerlendirdi.

"Herkesle tanıştığım memnun oldum."

"Şu gözlere bakar mısınız?" diye mırıldandı Everett. "Allie, bu leziz örneği nereden buldun?"

Allie oflayıp pufladı, sonra sol tarafıma sokuldu. "On altı yaşımıdayken sahilde."

"Teknik olarak kıyıdan yaklaşık bir mil açıktaydın," diye göz kırparak düzelttim, kolumu ona doladım ve elimi kalçasının üzerinde kaydırdım.

Reagan elini göğsüne götürdü ve içini çekti. "Oh, Alessandra, lütfen bana onu New York'a geri getireceğini söyle."

"Bu düşünceni unutma." Kenna önümüze geçti ve telefonunu kaldırdı. "Gülümse."

Poz verdik ve o da tıkladı. Bu geceki amacımıza ulaşmıştık.

"Siz ikinize iyi eğlenceler. Bütün gece Matthias'la birlikteyim ve onu boşa harcamayacağım." El salladı, sonra masaların arasında kayboldu.

Jacob'ın bakışları peri biçimli yüzü olan bir sarışını takip etti. "Daha sonra görüşürüz çocuklar." Kadına doğru bir adım attı.

"Gerçekten mi?" Allie kaşlarını kaldırdı.

Everett, "Oh, yaz provaları başlar başlamaz sevişmeye başladılar," dedi.

"Kıskanma." Harlow onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Lütfen, şu anda Michael'la yapabileceğim her şeyi yaptım." Başını iki yana salladı. "Lafı açılmışken, yerlerimizi bulmalıyız. Candace ve Reagan burada seninle birlikteler ama ben diğer müdürlerin masasındayım."

"Solistlerle birlikte dönebilirsin," diye alay etti Harlow, alay olduğundan emin olmadığım bir şekilde. "Seni gördüğüme sevindim Allie." Bir sıra arkaya yöneldi.

Everett eğildi ve Allie'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Kıçını kaldır da New York'a dön."

Diğerleri ayrılırken Allie ona "Üzerinde çalışıyorum," diye güvence verdi. Benim yanıma doğru eğildi. "Sanırım seni sebepsiz yere onların isimlerini öğrenmeye zorladım."

"Arkadaşlarının kim olduğunu bilmek hoşuma gidiyor." Eğildim ve sırf yapabildiğim için alnına bir öpücük kondurdum.

İç çekti ve bana doğru eğildi. "Kenna dışında sadece birkaçını arkadaş olarak görüyorum," dedi usulca. "Reagan"-geniş masanın üzerinden başıyla işaret etti-"ve Everett."

"Bu elbisenin sana çok yakışacağını söylemiştim." Eva masaların arasından yürüdü, gözlerinde yırtıcı bir bakış olan esmer bir kadın yaklaşık on adım geriden takip ediyordu. "Vay anasını, Hudson Ellis."

"Hey, Eva." Başımı salladım.

"Sana geleceğini söylemiştim." Allie parmağını döndürdü. "Arkanı dön, kayışların bükülmüş."

"Gerçekten ortaya çıkacağından emin değildim." Eva emredilene yaptı ve Allie Eva'nın sırtını çaprazlama saran bir düzine kayıştan ikisini çözüp doğru olanları birbirine bağladı.

"Kız kardeşin nereye çağırırsa oraya giderim." Allie'nin başının üzerinden baktım ve arka planda gezinen diğer esmeri fark ettim. Sivri burun. Kurnaz mavi gözler. Charlotte Larsen. Solist.

Allie Eva'ya, "Her şey hazır," dedi.

"Teşekkürler." Eva yönümü çevirdi ve bana baktı. "Her zaman bu kadar güzel miydin? Yani, oldukça seksi olduğunu hatırlıyorum ama vay be, ne kadar da büyümüşsün." Elini bana doğru salladı. "Beş yıldız. Not yok."

Kaşlarım yukarı doğru kalktı.

"Eva," diye tersledi Allie, ama kız kardeşi sadece sırtıttı. "Hayır." Eva dudak büktü. "İyi bir kız kardeş paylaşıyor, biliyorsun."

Allie şarkı söyler gibi bir sesle, "Sahiplenici bir kız kardeş seni keser," diye uyardı ve ben de onu öpmek için kendimi zor tuttum.

"Sakin ol." Eva gözlerini devirdi. "Sadece şaka yapıyordum. Sanki bir araya gelmeniz bu kadar uzun sürmüştü ikinizin arasına girmeyi hayal edebilirdim gibi."

Gözlerimi kırptım. Allie Eva'ya gerçeği söylememişti.

"Yerini buldun mu?" Allie konuyu değiştirdi.

"Steerage ile geri mi döndün? Yani kolorduya mı? Tabii ki." Allie'nin eline uzandı, yüzündeki bütün ifade kaybolmuştu. "Charlotte dolabını aldı."

Allie gerildi. "Özür dilerim?"

"Bu sabah provadan sonra senin dolabındaki tüm eşyalarını alıp kendi dolabına koydu." Eva'nın kaşlarının arasındaki boşlukta endişe vardı.

"Eşyalarımı tam olarak ne yaptı?" Allie sözlerini kırıştırdı.

Yaklaşmakta olan esmer kıza bir bakış attım.

"Onları bankın üzerine bıraktı. Her şeyi dolabıma doldurdum. Merak etme, hepsi orada." Omuzları çöktü. "Allie, o zaten senin barre yerini aldı. Müdür rolü için geliyor. Bana iyileştiğini söyle. Geri döneceksin, değil mi?"

Allie başını salladı ve kız kardeşinin elini sıktı. "Her şey yolunda. Vasily bana *Equinox*'un sonbahar programında olduğunu söyledi. Hazır olacağım." Kız kardeşine zorla gülümsedi. "Charlotte için endişelenme. Benim adıma değil. Müdürler yükselir ve müdürler emekli olur. Eğer biri benden daha iyiye, o zaman benim yerimi alır. Bu kadar basit."

"İstersen yoğurduna müshil koyabilirim." Bunun gerçek bir tehdit olduğuna eminim.

Allie alay etti. "Kesin şunu ve gidip yerinizi bulun."

Eva içini çekti, sonra uzaklaştı, bir sıra geride ve soldaki bir masaya doğru ilerledi.

"Demek ki orada pek bir şey değişmemiş," dedim.

"O tam bir ekşi yama çocuğu." Allie bizi ayıran adımı attı. "Benim dünyamı nasıl buluyorsun, Ellis?"

"Kaygan hissediyorum." Sandalyesinin arkasını tuttum ve dışarı çıktım. "Burada bir çeşit bukalemun gibisin, değil mi? Yenilmemek için karşıdaki kişi seni hangi kılığa girmeye zorluyorsa o kılığa giriyorsun?" Biraz fazla iyi uyum sağlamıştı. "Dünyada senin kim olduğunu gerçekten bilen kaç kişi var Allie?"

"Çok azı," diye itiraf etti usulca. "Ve ne yazık ki benim için, sanırım sen de onlardan birisin."

Charlotte yaklaşırken onu "Dikkat et," diye uyardım.

Allie dönüp hayatımda gördüğüm en sahte gülümsemeyi takındı. "Merhaba Charlotte."

"Bu gece gelebilecek kadar iyi hissettiğini görmek güzel," diye cevap verdi Charlotte, gülümsemesi keskinleşmişti. "Sen gelmediğinden beri

provalara katılabilir ve hatta bizimle birlikte derse girebilir."

"Giselle'le harika bir iş çıkardınız." Allie'nin sırtındaki kaslar gerildi ve çenesi yükseldi. Juniper bu konuda sadece Lina'ya çekmemişti.

"Biliyorum." Allie'nin arkasından baktı ve beni gözleriyle becerdi. Bunun hoş karşılanmadığını belirtmek için gözlerimi kıstım.

"Sen gerekir bilir"-onun DİKKAT odaklanmış geri üzerinde Allie

"Hepimiz iyileşmek için ihtiyacın olduğu kadar zaman ayırmanı istiyoruz. Bir Aşıl yırtığı felakettir, ama iki tane?" Yüzünü buruşturdu. "Acele ettiğini ve üçüncü bir acı çektiğini düşünsene? Bu kariyerinin sonu olur ve hiçbirimiz senin için bunu istemeyiz. Sen pratikte Şirket'in kraliyet ailesindensin."

Allie'nin omuzları dikleşti. "İlgilendiğiniz için teşekkür ederim ama provalar için sonbahardan önce döneceğim, eminim sormuşsunuzdur ve eminim size söylenmiştir."

Ağzımın bir köşesi yukarı doğru çekildi.

"Her ihtimale karşı, endişelenmeni istemiyorum." Charlotte'un yüzüne sakarin gibi tatlı bir gülümseme yayıldı ve sesini alçalttı. "Saatlerdir Isaac'le birlikte *Equinox*'un koreografisini öğreniyorum. İlk bölümdeki o varyasyon şahane. Gerçi ayak bileği sakat olan biri için biraz zor olabilir."

Equinox . . . Bu Allie'nin balesi değil miydi? Isaac'in onun için koreografisini yaptığı ve yarattığı?

Allie'nin hakkını yemeyelim, ürkmedi.

Aynı şey benim için söylenemezdi. Bu nasıl bir engerek yuvasıydı ve Allie neden oraya dönmeye bu kadar kararlıydı?

"Yerine oturmalısın, Charlotte. Sanırım gösteri başlamak üzere." Allie'nin ses tonu bir yanardağı bile dondurabilirdi.

"Gecenizin tadını çıkarın." Allie'ye parmaklarını salladı, sonra solist masalarından birine doğru yöneldi.

Eğer bu oda bir gemi enkazı olsaydı, Charlotte helikoptere en son bindireceğim kişiydi.

"Allie?" Fısıldadım.

"Her şey yolunda mı?" Reagan yan tarafa eğilip ortadaki parçanın arkasını görerek sordu. "Charlotte eşeklik mi ediyordu?"

Allie irkildi, sonra da o sahte gülümsemeyi patlattı. "Sadece bana acil şifalar diliyordu." Ben aynısını onun sağına yapmadan önce o debriyajını kaptı ve zarifçe koltuğuna gömüldü.

"Sanırım neden duvar inşa ettiğinizi anladım. Onlar daha çok barikat gibi. Orduda olmam ironik," dedim ona sessizce, sahneye doğru bakarken eğildim, yüzü sert bir kontrol maskesiydi. "Ama savaşıyor kişinin sen olduğundan şüpheleniyorum."

Vasili sahneye çıkarken bana baktı ve bir an için maskesi düştü ve öfkesi parladı. "Umurumda olurdu."

"Ne hakkında?" Kucağına uzandım ve elini tuttum, parmaklarımı sıkılı yumruğunun arasından geçirdim, sonra sıkıca tuttum.

"Eğer bu odada biriyle yatmış olsaydın. Eğer onun gibi biri sana sahip olsaydı-" Öfke gözlerini yaktı. "Umurumda olurdu, Hudson." Başını sahneye doğru salladı ve ben cevap veremedim Vasili konuşmasına başladı.

Vasily'nin konuşması boyunca elimi bir mengene gibi kavrayan Allie'nin duruşu kaskatı kesildi ve Şirketin bale okulundan çocuklar sahneye çıkıp gösterilerine başladıklarında da rahat durmadı.

"Burada olamam." Elini kavradı ve bana baktı. "Benden bu kadar. Beni eve götür. Şimdi."

İki kere söylemene gerek yoktu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Allie

SanFranFouette: OMG. I'm living for these updates RousseauSisters4

Hunter4lights: If she can't sit through dinner, there's no way she can handle rehearsal. How embarrassing.

Anahtarlarımı dairemin giriş holündeki masanın üzerine fırlattım ve oturma odasına geçtiğimde topuklu ayakkabılarımı çıkardım. El çantamı şaşırtıcı derecede temiz sehpanın üzerine bıraktığımda güneş batıyordu ve şehre bakan iki katlı pencerelerden içeri alaca bir parlaklık veriyordu. Ya Eva arkasını toplamaya çalışıyordu ya da temizlikçimiz zammı hak etmişti.

Öfke derimin altında geziniyor, sıcaklığı şehirdeyken korumak için çok uğraştığım özenle inşa edilmiş maskeyi çatlatıyordu. Akşam yemeğini bile bitirememiştim.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Hudson sordu, halıya ulaştığında arkamdaki ayak sesleri yumuşuyordu. Burası hakkında ne düşünüyordu? Annem bu daireyi stüdyoya yakın olduğu için seçmiş ve Lina için dekore etmişti, ancak ölümünden bir ay sonra anahtarları bana teslim etmişti.

Eva ve benim duvarlardaki sokak satıcısı sanat eserleri ve uyumsuz çerçevelerinde daha dağınık gecelerin dağınık fotoğraflarında yaptığımız ince isyan eylemlerinden hoşlanıyor muydu?

kitap rafları? Yoksa sadece ilk bakışta sunulan cilalı yüzeyleri mi görüyordu?

"Allie?" Netflix maratonu izlerken ayağımıza giymek isteriz diye kanepenin yanında tuttuğumuz hasır ayakkabı sepetlerinin yanından geçti.

"Hâlâ işlem yapıyorum." Pencereleere doğru ilerleyerek yirmi iki kat aşağıya baktım ve insanların hayatlarına devam etmelerini, köpeklerini gezdirmelerini, çocuklarını markete götürmelerini, belki de bir randevu gecesi için köşedeki restorana gelmelerini izledim.

"Yüksek sesle işleyebilirsin." Yanımda belirdi.

"Mesaimiz bitti." Tuhaf ama burada, yüksek tavanlı dairemde olsaydı, kendini o kadar da büyük hissetmeyeceğini düşünmüştüm. Yanılmışım. O her yerdeydi, okyanus tuzu kokusu ciğerlerimde, sesi kulağımda, dokunuşu tenimde. Sürekli olarak aramıza mümkün olduğunca mesafe koymakla onu daha yakına çekmek arasında gidip geliyordum. Kahretsin, berbat bir haldeydim. "Buraya geldiğinde misafir odasını buldun, değil mi?"

Başıyla onayladı. "Kapıcıdan beni içeri almasını istediğin için teşekkürler."

Alaycı bir yarım gülümseme dudaklarımı büktü. "Süper kahraman statüsüne yakın olduğunu biliyorum ama senden Clark Kent'i bir telefon kulübesinde istemenin çok fazla olduğunu düşündüm."

Smokin ceketinin düğmelerini açtı. "Arkadaşların onlarla geçirdiğim üç dakika boyunca iyi görünüyordlardı. Kenna'nın korumacı olması hoşuma gitti." Ceket omuzlarından kaydı ve deri koltuğun arkasına koymadan önce ikiye katladı.

"Kendimi idare edebilirim." Kollarımı, sanki başka bir dış görünüş parçasının çatlamasını engelleyecekmiş gibi kavuşturdum. "Sessiz ya da kontrollü olmam, nasıl karşılık vereceğimi ya da Şirket'teki yerimi nasıl koruyacağımı bilmediğim anlamına gelmez."

"Seni asla sessiz olmakla suçlamam. En azından benim yanımda.

Gözlemci ve düşünceli ama sessiz değil."

"Burada ne söylediğime ve kime söylediğime her zaman dikkat etmek zorundayım. Her zaman yakınlarda pusuda

bekleyen bir kulak vardır. Her zaman kayıt düğmesi olan bir telefon." Ona bakmak bir hataydı. Normal bir günde Hudson güzelliğın de ötesindeydi. Tişörtü olmadan mı?

Ağız sulandırarak kadar seksi. Onu smokin içinde gördüğümde nutkum tutulmuştu. Ama siyah yeleğinin içinde, gömleğinin kollarını kıvrımış bir şekilde öylece durması, bütün tutarlı düşüncelerimi çaldı ve cinsel dürtülerimi *"Tabii, bu eğlenceli olurdu "dan "Bu adamın altına ne kadar hızlı girebilirim "e* götürdü. Anında ateş.

Ve eğer *istersem* ona sahip olabilirdim. Bunu acı verici bir şekilde açıkça belirtmişti.

"Sürekli açık olmak çok yorucu olmalı." Manzaraya baktı ve New York silüetini seyretti.

"Düştüğümünden beri daha zor oldu," diye itiraf ettim. "Dansçılar gelip gittikçe Kumpanya'nın kültürü yıldan yıla değişiyor ama çoğunlukla hepimiz birbirimizi desteklerken rekabet gücümüzü de koruyoruz." Ellerim yumak oldu ve tırnaklarım avuç içlerime battı. "Ama düştüğüm an suda kan görmek gibiydi, özellikle de Charlotte'la." Öfke yeniden alevlendi ve kaynama noktasına geldi. "Isaac'le birlikte çalışıyordu." Hudson'ın gösteriden önce duyduğunu biliyordum ama bunu söylemem gerekiyordu, gerçekliğin, çok gerçek tehlikenin kafama dank etmesine izin vermeliydim. *"Benim* için yarattığı koreografiyi ona öğretiyor. Benim için yaratılmış bir rolüm hiç olmadı. Elbette, bazı koreografiler bazı parçalarda değiştirildi ama asla tam bir bale olmadı. Bu bir daha asla gerçekleşmeyecek kariyer anlarından biri ve *ona* öğretiyor."

"Tam bir baş belası." Bakışlarını bana çevirdi ve kanımdaki sıcaklık çok farklı bir yanmaya dönüştü.

Kahretsın. Çok yakındı, çok erişilebilirdi ve iç huzurum için çok tehlikeliydi.

"Sana bunların hiçbirini anlatmamalıydım." Üzerine atlamak gibi tamamen aptalca bir şey yapamadan oradan uzaklaştım. Yine de galada verdiği o geveze sözleri düşünmemi engellemedi. Ayağım takılmasın diye elbisemi avuçlayarak mutfığa yöneldim.

"Bana her şeyi anlatabilirsin. Bunu sana karşı kullanmayacağım, Allie." Beni takip etti ama ben buzdolabını açarken adanın karşı tarafında durdu.

"Aç mısın?" Birkaç paket servis kutusunun etrafında dolaştım. "Sana yemek sözü verdim, sonra da ilk yemekten önce seni dışarı sürükledim."

"Yemekten çok senin için endişeleniyorum."

"Ne söylememi istiyorsun Hudson?" Bazı şüpheli sütleri bir kenara ittim, sadece yoğurt kapları buldum ve hazırladım atıştırmalıklar için al için ve Stüdyo. Kahretsin. Slamming Buzdolabının kapısı, zorlukla kazandığım otokontrolümü kaybettiğime dair ilk ipucum olmalıydı. Hudson'ın içeri girmesine izin vermek ise zor bir ikinci adımdı. "Her ne hissediyorsan bu iyi bir başlangıç." Birini çaprazladı

bir bileğini diğerinin üzerine koydu ve lavabonun yanındaki tezgâha yaslandı.

"Hissetmek mi? Ben kızgınım. Bu nasıl bir duygu?" Dondurucuya doğru döndüm ve kapıyı açtım.

"Mükemmel bir başlangıç."

"Uğruna çalıştığım her şey elimden alınmak üzere. Kontratımı, balemi, annemin ... kaybetme riskim var. Tanrım, zaten onun onayına ya da gururuna sahip değildim. Anne dans edemediği için ben sadece Lina'nın dublörüyüm ve eğer bocalarsam, Eva'ya geçecek. Günün sonunda, ben sadece başka bir Rousseau kızıyım, tamamen ve tamamen değiştirilebilirim." İki kutu dondurma, birkaç torba dondurulmuş sebze ve yarım düzine hazır et suyu kabı buldum. "Peki bu evde neden hiç yiyecek yok?" O kapıyı da çarptım, sonra Hudson'la yüzleşmek için döndüm. Orada sakin ve kontrollü bir şekilde durmuş, sanki ben bir kasırgaymışım ve o da ne yöne döneceğimi görmek için bekleyen bir fırtına kovalayıcısıymış gibi beni izliyordu.

Rolleri değiştirmiştik ama yine de ikimiz de ... kendimizdik. Özenle oluşturduğum savunmalarımın uğraşmanın bir anlamı yoktu. Onun yanında dengeli olmak ya da mükemmellik yanılması sunmak zorunda değildim çünkü özümde bunların hiçbiri olmadığını zaten biliyordu.

İçimde kusurluydum, dağınaktım ve kaotiktım, tıpkı Onu.

Ve tek başına kaosu yatıştıracak güce sahipti. O öpücük Kumsal beni başka hiçbir öpücüğün tüketmediği bir şekilde

tüketmişti.

Ondan başka bir şey hissetmek için çok fazla boşluk vardı. Geçmişte yaşadığımız acılar bile tamamen onunla ilgiliydi. Onun kollarındayken bale yoktu, şirket politikası yoktu, hayal kırıklığına uğramış anne yoktu, iyileşme baskısı yoktu. O şu anımın her zerresini talep ederken ben geleceğim için endişelenemezdim.

Ve eğer sadece şimdiki zamandaysa, o zaman incinme riski yoktu, değil mi?

"Orada ne düşünüyorsun, Allie?" Ellerini tezgâhın kenarına dayadı.

"Ya beş dakika istersem?" Adanın yan tarafına doğru yürüdüm.

"Bu sefer ne numarası yapıyoruz?" Ben yaklaşırken parmak eklemleri beyazlaştı.

"Beni istediğini." Kendimi doğrudan onun önüne koydum.

Bakışları ısındı. "Bu hayatın çok gerçek bir gerçeği. Sürekli seni arzulayarak yaşıyorum. On yedi yaşımdan beri. Bildiğim tek şey seni istemek."

Bu itirafın bana hissettirdiği ... bir şey ... patlamasını görmezden geldim. "İki kez gelmekle ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Bu bir palavra mıydı? Yoksa palavra mı?" Gözlerim onunkileri aradı ve tenim beklentiyle karıncalandı.

"Bu bir sözdü." Bir elini kaldırdı ve parmaklarının arkasını yanağımda yavaşça gezdirdi. Dokunuşuna doğru eğildim. "Duygularından seksle saklanmak istemeyeceğin bir zaman için."

Kalbim yerinden fırladı. Bana asil davranmaya başlamıştı ve bu şu anda kaldırabileceğim bir şey değildi. "Senin kitabından bir sayfa alıyorum ve kuralları çiğniyorum. Son beş dakikayı sen kullandın. Bunlar benim." İki adım geri çekildim.

"Allie . . ." Çenesi titriyordu.

"Eğer beni istiyorsan, teklifi kabul ederim. Çünkü bunu sadece bu sefer yapıyorum." Kolumun altına uzandım, parmaklarımı şıklatarak kanca ve göz kapağını açtım, sonra fermuarı yanımdan aşağı sürükledim. "Belirleyici olan sensin, o yüzden seç. Ya şimdi, ya da asla."

"Burada doğru olanı yapmak istiyorum." Sanki aylardır yemek yememiş ve ben de büfenin gümüş kapağını çıkarmak üzereymişim gibi parmaklarımın ilerleyişini izledi.

Sadece bu bakış bile nabzımı hızlandırmaya yetti.

"Doğru şey abartılıyor." Belime ulaştım ve elbise kaburgalarımın arasından ayrıldı.

"Seni istiyorum," diye hırladı.

"Sanırım bunu tespit ettik." Bir spagetti askısını omzumdan kaydurdum.

Başını iki yana salladı. "Hepinizi istiyorum. Maske yok. Duvarlar yok. İkimiz de bunun dayanılmaz, dehşet verici ve inanılmaz derecede gerçek olduğunu bildiğimiz halde aramızdakiler sahteymiş gibi davranmak yok artık. Beş dakikadan fazlasını istiyorum."

Panik kanıma buz gibi işledi ama içime dolan ezici sıcaklığın içinde hızla eridi. "Böyle bir şey olmayacak." Bir daha asla onun içeri girmesine izin verecek kadar aptal olamazdım, hele ki gitme konusunda sabıkası varken.

"Öyle." Bakışlarındaki kesinlik elimi diğer omzuma götürmeme engel olmadı. "Ve keşke seksi seni elde etmek, seni elde tutmak için bir yol olarak kullanmasaydım. Ama değilim."

"Merak etme, yapamazsın." Diğer kayışı omzumun kıvrımından çekiştirdim ve koluma yaslanmasına izin verdim, hareketi nasıl takip ettiğinin tadını çıkardım. "Sana izin vermeyeceğim. Sana karışıklık yapmadığımı söyledim." Seks benim için duygusal bir şey değildi ve o da bunu değiştirmeyecekti.

Hudson başını yavaşça salladı. "Bu bir tartışma değil. Bu bir sorumluluk reddi. Aramızda sadece gerçekler var, unuttun mu?" Vücudunun her hattı gerildi. "Sen bunu kaçmak için bir yol olarak kullanıyorsun, ben de seni tutmak için kullanacağımı söylüyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne yapacaksın Hudson? Beni yatağından hiç çıkmak istemeyeceğim kadar iyi mi becereceksin? Orgazm konusunda bu kadar iyi olduğun için geçmişimizdeki her şeyi unutmaya razı olacağımı mı?" Asla olmayacak. Vibratörüm orgazm saçıyordu ve onu her yıl değiştirmekte bir sakınca görmüyordum.

"Evet." Bakışları yakama kaydı ve elbisemin bir santim kaymasına izin verdim. Bir iniltiyi bastırdı ve ağzım hafifçe kıvrıldı. Onu yakalamıştım. Bunu ikimiz de biliyorduk.

"O zaman elinden gelenin en iyisini yap." Çenemi kaldırdım. Bana doğru hamle yaptı ve ben de çarpışmaya hazırlandım.

Hayal kırıklığına uğratmadı.

Aynı anda ağzı benimkiyle çarpıştı, eli yüzüme uzandı ve diğeri sırtımda yayıldı, beni ona doğru çekti.

Evet, evet. Vücudumdaki her hücre bu kelimeyi haykırırken, odağım, varlığım, dudaklarının dudaklarımdaki hissine daraldı.

Başparmağıyla çeneme bastırdı ve ağzım açıldı, dilinin ustaca kaymasıyla hemen işgal edildi. İlk seferki kadar sıcak ve tüketkendi ve bir an için tehdit ettiği şeyi yapabileceğinden ve beni bağımlı yapabileceğinden endişelendim.

Eli boğazımdan aşağıya, göğsümün kabarıklığı boyunca ve fermuarımın açıkta bıraktığı deri boyunca kaydığında bu düşünce dağıldı. Dokunuşu her sinirimi uyandırdı ve tüylerimi diken diken etti. İki eliyle kıcımlı kavrarken öpücüğü derinleştirdi, sonra tutuşunu kalçalarımın göre ayarladı ve kaldırdı.

Kollarımı boynuna doladım ve elbisemin askıları kollarımı sıkıca sardı, onu her şeyimle öperken, kendi iddiamı ortaya koymak için ağzını yaladım. Kıcımlı adanın soğuk granitine değdi ve o beni tekrar tekrar öperken sıcaklıktan ürkmedim bile. Benim merkezim haline gelerek dış dünyanın gürültüsünü bastırdı. Sadece ağzı, dili, elleri ve aramızda yanan her şeyi tüketen ihtiyaç vardı.

Ellerini kalçalarımın gezdirirken kalçalarımın arasında sıcaklık birikti, ellerinden biri elbisemin yırtmacından tenimi sıyırdı. Sonra kalçalarına yer açmak için onları birbirinden ayırdı, boşluğu doldurdu ve sonra biraz daha, bacaklarımı onu karşılamak için daha geniş açtı.

Dişleriyle alt dudağımı çekiştirdi, sonra kulağıma doğru ilerledi ve dudaklarını hassas kabuğun üzerinde gezdirdi. "Bunun bitmesini istiyor musun? Söyle bana. Yaptığım şeyden hoşlanmıyor musun? Söyle bana. Bir sınıra yaklaştığımda söyle." Başını kaldırırken gözleri benimkilerle buluştu. "Anladın mı?"

"Evet." Benden duyacağı tek kelime buydu.

Eli saçlarımın arasına girmeden önce enseme okşadı. "Sen çok güzelsin. Senin gibisi yok, Allie."

Yeleşini tuttum ve onu tekrar ağzıma çektim. Öpüşürken inledi, düğmeleri çözmeye çalışırken çıkan ses beni bir güç hissiyle doldurdu, sonra onun da küçük bir yardımıyla giysiyi çekiştirerek çıkardım. Ağzı boynuma düşerken gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım ve plajda keşfettiği her hassas yere taparken bir iki kez elim ayağıma dolaştı, dudaklarımdan önce bir nefes, sonra bir inilti çıktı.

Tam olarak nelerden hoşlandığımı hatırlamıştı ve bu bilgiyi, neredeyse mırıldanana kadar sahip olduğum her düğmeyi çevirmek için kullandı. Kalçalarım beklentiyle sıkıştı. Bu çok iyi olacaktı. Zaten öyleydi ve ikimiz de hâlâ giyiniktik.

Yeni bir bölgeye geçerken gömleğini pantolonundan çekip çıkardım, dudakları köprücük kemiğimin altındaki her santim derinin üzerinde gezindi, eli elbisemin yırtmacı boyunca ve kalçamda kayarken göğüslerimin kabarıklıklarını keşfetmek için yavaşladı.

Gömleğini çekiştirerek "Çıkar!" dedim.

Tenime karşı sırttı, sonra tişörtün yere düşmesine yetecek kadar uzun süre beni bıraktı. Beni öpmek için eğildiğinde ellerimi göğsünde birleştirdim ve hafifçe ittim. İpucunu aldı ve dik durdu.

Vay anasını.

Baktıkça, baktıkça, baktıkça, kendimi plajda mahrum bıraktığım tüm zamanı alarak saf kadınsı takdirle iç çektim. Dansçılar uzun ve zayıftı, erkekler bile. Hudson iriydi, göğüs kaslarının kıvrımlı hatlarından karnının yontulmuş çıkıntılarına kadar mükemmel yontulmuş kaslarla doluydu. Ben

Onu üstsüz görmüştüm, ama şimdi beynimden çıkmayan tek kelimeyle savaşıarak *bakıyordum: benim*.

Ondan başka kimseye karşı sahiplenici hissetmemiştim ve şimdi ona sahiptim.

"Sen nasıl gerçeksin?" Karın kasları boyunca uzanan çukurları izlerken gözlerim onunkilere kilitlendi. Dokunuşumla gerildiler.

"Etrafın profesyonel dansçılarla çevrili," diye hatırlattı bana, dudaklarında bir sırıtma belirerek. "Her zaman atletik vücutlar görüyorsun."

"Bu şekilde değil." Derin sık beni çizgilerini beline kadar takip ettim. "Senin gibi değil." Sadece ona bakarken bile vücudum bir derece daha sıcak yanıyordu.

Saldırdı ve baş döndürücü bir öpücükle ağzımı yakaladı. "İyi olmaya çalışıyorum ama böyle şeyler söylemek seni mahveder, Allie."

"Evet, lütfen," diye cevap verdim ağzına karşı.

Açıkça cinselliğe dönüştüğünde öpüşmenin kontrolünü kaybettik ve kollarımı elbisemin askılarından çıkardım, eli uyluğumu okşarken dik tutmak için korsajdaki kemere güvendim. Parmakları tangamın ipek kumaşı boyunca uzanan hassas çizgiyi sıyırdığında nefes nefese kalarak ağzımı araladım.

Diğer elini saçlarıma daldırdı ve çekiştirdi. Ellerimi arkama atarken sırtım kavislendi ve elbisem belime kadar kayarak göğüslerimi çıplak bıraktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, bakışları kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden olan saf bir açlık ifadesiyle üzerimde geziniyordu. "Daha mükemmel olabilir miydin?" Ağzı bir meme ucunun üzerine kapandı, diliyle fiske vurdu ve içimden geçen beyaz-sıcak ihtiyacın sarsıntısıyla inledim.

Tanrım, bu iyi hissettirdi. Diğer göğsüme geçtiğinde ve her şeye yeniden başladığında bir şekilde daha da iyiydi. Kalçalarım sarsıldı ve iç çamaşırımın lastiğini kalçamdan iç uyluğumun ortasına kadar takip etti. Bir santim sola gitse tam ihtiyacım olan yerde olacaktı.

Beni bir su birikintisine dönüştürüyor, ağzıyla ve parmaklarının hafif, okşayıcı alaylarıyla eritiyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Daha önce hiç bu kadar acil hissetmemiştim, sanki bana dokunmazsa, kalçalarımın arasında giderek büyüyen ağrıyı yatıştırmazsa dünyanın sonu gelecekmiş gibi.

"Şimdi bana durmamı söylemek için iyi bir zaman." Parmakları göbeğimin üzerinde gezindi, aramızda küçük bir kumaş parçası vardı ve başını kaldırıp gözlerimin içine bakmadan önce dişlerini göğüs ucuma geçirdi.

"Daha fazla." Sanki duruyormuşuz gibi.

"Allie?" Eğildi ve parmakları iç çamaşırımın kenarından içeri girerken dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Sanırım ilk beş dakika doldu. Uzatmak ister misin?"

"Aman Tanrım, Hudson, dokun bana." Bir elimle dengede dururken diğer elimle boynunun arkasına tutundum.

Parmakları beni bulurken yüz ifademini her ayrıntısını inceledi ve sonra inlerken gözleri kapandı. "Siktir, *Allie*. Sırılsıklam olmuşsun."

Klitorisime dokunduğunda nefesim kesildi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve beni neyin daha çok tahrik ettiğinden emin değildim; parmaklarıyla klitorisimin üzerinde değil de etrafında daireler çizmeye başlaması mı, yoksa sorduğu her sorunun cevabı benmişim gibi bana bakması mı? "Yumuşak." Daire. "Sıcak." Daire. "Kaygan." Daire. "Kusursuz."

Elini ensemden sırtımdan aşağıya doğru hareket ettirdi, sırtım kavislenip kalçalarım sallandığında ağırlığımı tamamen destekledi, sürtünme, baskı, parmaklarının her kıvrımıyla oluşturduğu sarmal gerilimi serbest bırakacak bir şey aradı. Sol bacağımı kalçasına doladım ve açığı değiştirmek için kaldıraç kullandım, böylece bir sonraki vuruşu tam ihtiyacım olan yere geldi.

Vay *anasını*. Damarlarımda keskin ve tatlı bir zevk dolaşıyordu.

İniltilerim duvarlarda yankılandı. Tekrar ve tekrar, eline karşı sallandım, basıncı ve ritmi sevdiğim şekilde ayarladım, yüksek olanı kovaladım, neredeyse tadına bakabileceğim kadar yakın olan doruğa ulaştım.

"Söyle bana, aşkım." Hafifçe geri çekilirken ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi ve istediğim şeyi reddetti. "Alışkın mısın

ne istiyorsun?"

Kollarımı boynuna doladım, cevap olarak onu öptüm ve kalçalarımı tekrar salladım, en iyi çabalarımın rağmen dokunuşları hafif ve alaycı tuttuğunda hayal kırıklığı içinde inledim.

"Öylesin, değil mi?" Gözleri benimkileri aradı ve ben kıvrılırken onun tutarlı bir şekilde konuşabilmesinden, tüm kontrolün onda olmasından nefret ettim. "Vücudunun oraya ulaşmak için tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyorsun ve onu alıyorsun. Çabuk. Kolayca. Senin ortakların var, sevgililerin değil."

"Evet." Kalçalarımı tekrar salladım ve o da geri çekildi. Peşinden koştuğum doruk noktası elimden kayıp giderken hayal kırıklığı içinde haykırdım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Sana vereceğim orgazmı seni mahvedebilmek için neredeyse yaşayacağın küçük orgazmı senden esirgiyorum." Parmakları klitorisimin etrafında dönerek benden çaldığı şeyi yeniden inşa etti ve ağzını göğsüme indirdi, sarmal ihtiyaç eskisinden daha parlak ve sıcak bir şekilde alevlenene kadar dilini aynı şekilde döndürdü.

Sonra tekrar yaptı, tam kenara ulaştığımda geri çekildi ve yeniden başladı, daha sıcak bir ateş inşa etti, ben kıvranan bir karmaşa olana kadar daha sıkı bir yay sardı. Tırnaklarım saçlarını ve ensesini tırmıklıyordu.

"Hudson." Bu bir ricaydı.

Gözleri ağızla parladı. "Tekrar söyle." Parmakları aşağı kaydı ve kontrolü bırakıp güç kazandığımı fark ettim.

"Hudson." Uzun bir parmak içime kaydı. Nefesim kesildi ve duvarlarım bu hoş karşılama saldırısının etrafında kenetlendi. "Hudson." İkinci bir parmak daha katıldı ve bu esnemenin ne kadar iyi hissettirdiğini görünce inledim. Çok uzun zaman olmuştu. "Hudson," diye fısıldadım ve kalçalarımı kaldırdım.

"Çok ateşli." Göğsünden bir inilti yükseldi ve bu sesi tekrar duymayı hayatımın görevi haline getirdim. "Tanrım, benim için yanıp tutuşuyorsun, değil mi?"

Başını kendime doğru çektim ve onu öptüm, sonra da "Hudson" diye fısıldadım.

"Evet." Parmakları hareket etmeye başlarken derin bir öpücükle ağzımı aldı, sabit tutarak derin ve sert bir şekilde okşadı,

lezzetli, bağımlılık yapan ritmi, sikini nasıl kullanacağını tam olarak bilmemi sağlıyordu. Çok fazlaydı ve neredeyse yeterli değildi.

"Seni istiyorum," diye haykırdım ağzına karşı.

"Ben buradayım." Parmakları pompalarken başparmağı klitorisimi okşadı ve o parlak, sarmal gerilim tüm odağımı içime çekti.

Kalçalarım elinin etrafında kilitlenirken gözlerim kapandı.

"Gözlerini benden ayırma Allie," dedi ve ben de ona uydu, G noktama vurmak için parmaklarını kıvırırken bakışlarımı ona kilitledim.

Aman Tanrım. Eğer durursa, ölürüm. Tam burada yanar ve varlığım sona ererdi. Nefeslerim kesik kesik geliyor ve kalçalarım daha fazlası için çırpınıyordu.

Verdi ve beni saran gerilim bir kırılma noktasına ulaştı. "Tam oradasın, değil mi aşkım?"

"Hudson." Vücudumdaki tüm kaslar gerilirken zar zor bir fısıltıydı.

"Evet. O kadar benim ki," diye fısıldadı ve bir sonraki vuruş tek gereken şeydi.

Paramparça oldum. Her biri bir öncekinden daha yoğun olan zevk dalgaları üzerime çöktü, ben haykırdıkça tekrar tekrar doruğa ulaştı, Hudson'a sanki beni dünyaya bağlayan tek şey oymuş gibi tutundum.

Ben aşağı inerken dudaklarıma bir öpücük kondurdu, sonra elini geri çekti. "Büyüleyicisin. Tam bir keşif. Seni bütün gün, her gün parçalanırken izleyebilirim ve hiç sıkılmam." Bakışları huşu içinde beni taradı ve gülümsedim.

"Sadece bir seferden sonra bunu söyleyemezsin." Kemerine uzandım.

Dondu kaldı, yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. Merak mı? Şok mu?

"Ne?" Ellerim yere düştü ve istemeden de olsa onun sertleşmiş sikine dokundu.

"Tekrar yap."

Kemerinin tokasını buldum.

"Onu değil. Gülümse," diye yalvardı.

"Ne?" Gözlerinin inanamayarak genişlemesiyle ağzım kıvrıldı.

"İşte orada. Tanrım, seni özlemişim." Beni uzun ve sert bir şekilde öptü, parmakları tangamın kayışlarına takıldı ve ipeği kalçalarımın aşağı çekti, ağzı ancak kumaşı tamamen çekip çıkardığında benimkini terk etti.

Bana attığı açgözlü bakış vücuduma yeniden sıcaklık yaydı ve beni şaşkına çevirdi. Genelde tek seferlik bir kızdım ama o kalçalarımın arasında hareket ederken içimde bir ihtiyaç kıvılcımı çaktı. Lanet olsun, onu sadece boşaltmak istemiyordum, onu gerçekten *istiyordum*.

Doğrudum ve dilimi dişlerinin arkasında gezdirerek ağzımı onunla birleştirdim. Aramıza girip onu pantolonunun üzerinden kavradığımda parmakları kalçalarımın saplandı. Sıcak. Sert. Kalın. Tam da ihtiyacım olan şeydi.

İniltisi kaydedip tekrar tekrar çalmak istediğim türden bir sestti ama ellerimi yakalayıp vücudundan çekince beni hazırlıksız yakaladı.

"Hudson?" Beni granite yasladığında öpücükler arasında sordum.

"Sözlerimi tutarım." Üzerimden kaydı ve kalçalarımın arasına girdi, sonra elbisemin enkazını belime kadar itti.

Hassiktir. "Hudson, genelde iki kez boşalamam."

"Meydan okuma kabul edildi." Ağzını üzerime yerleştirdi ve dilini aşırı hassas klitorisimin üzerine ilk sürdüğünde haykırdım. Tekrar yaptığında gözlerimiz kilitlendi ve sırtım kavislendi.

"Tadın hayal ettiğimden bile daha güzel. Yıllarca hayalini kurdum, Allie." Kalçalarımı omuzlarına çekti ve kıcıımı adanın kenarına doğru sürükledi. "On bir uzun yıl."

O yalayıp emerken, alay ederken ve işkence ederken başım geriye düştü. Dilinin her darbesi beni inletiyor, klitorisime her dokunuşu daha fazlası için nefesimi kesiyordu. Yoğun zevk altında kıvrandım, acı noktasına yaklaştım ve onu uzaklaştırmak için parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, ama bunun yerine onu daha yakın tuttum. "Aman Tanrım, durma."

O yapmadı.

"Hudson," diye inledim, beni var olduğunu bilmediğim bir zirveye doğru acımasızca sürüklerken başım sallanıyordu. Alay etmeyi bıraktı ve beni düpedüz yuttu.

Ve bacaklarım gerildiğinde, daha da sertleşti, dilinin düz kısmını kullandı ve parmaklarını içime soktu, ben titreyene kadar, vücudum o kadar inanılmaz derecede gergindi ki, seçimim ya boşalmak ya da Hudson kalçalarımın arasındayken mutfak adasında ölmektir.

Dilinin ucunu klitorisime doğru sürdü ve vücudum parçalanırken, içimdeki gerilim şiddetle koparken onun adına benzeyen bir şey haykırdım. Kalçalarım yüzüne çarptı ve bir kolunu karnımın alt kısmına attı, hayatımın en yoğun orgazmı boyunca beni okşarken beni yerimde sabitledi.

Aşağı indiğimde, tamamen gevşemiştim, doymuş bir mutluluk birikintisiydim.

Kalbimi sakinleştirmek için aldığım nefesler arasında, "Palavra değildi," diyebildim.

Sırıttı, yanağındaki gamze bir an için belirdi ve bacaklarımı nazikçe omuzlarından alıp ayağa kalkarken adanın kenarından sarkıttı. Bana bakarken gözlerindeki sıcaklık, oturmak için graniti itmeme neden oldu.

"Şimdi." Beni üçüncü kez mahvedip mahvedemeyeceğini görmek için çılgınca bir fikre kapılmadan önce tokasını çözdüm.

"Allie," diye fısıldadı çaresizlikle, siki pantolonuna doğru gerilirken ben-

Kilitte dönen bir anahtarın sesi, ön kapı açılmadan bir saniye önce kapı eşiğine çarparak kaydedildi.

Dondum kaldım, parmaklarım Hudson'ın bel kemerinde *duruyordu*.

"Siktir," diye homurdandı, sonra hiç görmediğim kadar hızlı hareket etti. Korsemi dikleştirdi ve beni adadan çekti, elbisem yerine otursun diye beni ayağa kaldırdı, sonra titreyen dizlerimi sabitlemek için kalçalarımı tezgâha sabitledi. Aleti granitten daha sertti ve çığlık çığlığa inkâr edencesine karnıma bastırıyordu.

Bu gerçekleşmiyordu.

"Siz burada mısınız?" Hudson fermuarımı yukarı çekerken Eva topuklarını yere vurarak seslendi. Köşeyi dönüp mutfağa girdi. "İşte sen-" Gözleri kocaman açıldı ve bize arkasını dönerek döndü. "Aman Tanrım. Siz ikiniz cidden ..." Tekrar arkasını döndü. "Burada *yiuyoruz*." Adanın ucundaki bar taburelerini işaret etti, sonra Hudson'ın gövdesine bakarak iki kez çekim yaptı ve ben de onun horozunun olası görüntüsünü engellemek için vücudumu kaydırđım. Giyinik ya da çıplak, o benimdi, Eva'nın görmesi için değil. "Vay canına. Yani. *Vay canına*." Bana bir başparmak işareti yaptı. "Aferin sana, Allie."

Yerin beni bütünüyle yutmasını istedim. şu anda.

Bakışları yere düştü ama dikkatini çeken Hudson'ın gömleği değildi. Onun görüş açısını takip ettim ve hemen ölümü diledim. Kaşlarını kaldırarak sıcak pembe tangamı işaret etti. "Aferin sana Hudson."

"Eva!" Sesim atallaştı.

"Doğru." Bize sırtını döndü. "İyi vakit geçirdiğiniz belli olan bir şeyi bldğm için özür dilerim. Galadan koşarak çıktığını gördüm ve yemekten hemen sonra bir kulağa ihtiyacın olabilir diye oradan ayrıldım ama belli ki seni rahatlatacak çok daha iyi bir şey var."

Başımı Hudson'ın göğsüne gömdüm ve o da ağzını saçlarıma bastırdı.

"Her neyse, sanırım yatmaya gideceğim." Koridorda st kata çıkan merdivenlere doğru yürüdü. "Sanırım Anne bu gece onun evinde kalacak, bu yüzden mutfak kaamaklarına devam etmekte zgrsn. Sadece sessiz olun. Duvarlar ince ve hayatımda buna ihtiyacım *yok*. Oh, ve Tanrı aşkına, üzerinde bir şey pişirmeden önce o tezgahları çamaşır suyuyla yıkayın."

Yatak odasının kapısının kapanma sesi nihayet tam bir nefes almamı sağladı.

"Bu öylece olmadı." Başımı kaldırdım.

"Oh, yle oldu." Hudson kıyafetlerini yerden aldı ve bana i çamaşırlarımı uzattı. "İşte tam da bu yüzden yalnız yaşıyorum."

Eve getirdiği çok sayıdaki kadın tarafından rahatsız edilmek istemediği için mi?

Bu düşünce beni anında ürküttü.

Ama maskaralığımız biter bitmez istediğini yapmaya hakkı vardı. Yedi hafta içinde özgür ve temiz olacaktı ... çünkü onu tutmayacaktım. Tutamazdım. Beni en savunmasız anımda terk etmiş birine güvenmem mümkün değildi.

Ve yine de, onu açıkça kullandım. İki kez. Ve o bana *izin verdi*. Benim sorunum neydi?

"Her ne düşünüyorsan, dur." Çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına aldı ve yüzümü kendisine doğru eğdi. Gerçekten de çok dikkat çekici gözleri vardı.

"Öfkemi bastırmak için seni kullandım." Suçluluk duygusu göğüs kafesimin etrafını sardı. "Özür dilerim."

"Ben değilim." Bir adım geri çekildi ve elinin yüzümden düşmesine izin verdi. "Ama durduğumuza sevindim. Beni becermen istiyorum çünkü beni istiyorsun."

Mahcubiyet omuzlarımı büktü. "İstedim-"

"Sadece istiyorum," diye açıkladı başını yana eğerek. "Hayır, ihtiyaç. İhtiyaç daha iyidir. Diğer saçmalıkların hiçbirisi yok, sadece ihtiyaç." Koridora bir göz attı. "Ben misafir odasında uyuyacağım. Merak etme, Eva fark etmeden kalkmış olurum."

"Sen . . ." Tanrım, ne kadar sert olduğunu hissetmiştim. "İyi misin?"

Bir kez başını salladı. "Hiçbir şey beni küçük kız kardeşinin g ö r ü n t ü s ü n d e n daha hızlı söndüremez."

"Doğru." Kollarımı belime doladım. "Gerçekten çok üzgünüm. Bir daha olmayacak."

"Tehdit etme." Kollarını gömleğinin içine soktu ve aramızdaki mesafeyi geçti. "Söylediklerimde ciddiydim. Her kelimesinde. Ve eğer kaçmak için birini kullanmak istiyorsan, o zaman kullanacağın kişi benim. Elbette beni becermen isterim çünkü bana ihtiyacın var, ama seni nasıl elde edersem edeyim, Allie."

"Göt gibi hissediyorum."

"Gerçekten mi?" Beni çıplak görmüş gibi vücuduma baktı. Ki görmüş sayılırdı. "Seni iki kez oraya götürdükten sonra kendini iyi ve rahatlamış hissedeceğini düşünmüştüm."

Dudaklarım aralandı.

Geri çekilirken yüzünde ukala bir gülümseme belirdi. "Ne yapmam gerektiğini söylemiştin? Seni yatağımdan hiç çıkmak istemeyeceğin kadar iyi becerip orgazm mı edeyim? İkisi gitti, sonsuzluk kaldı. Bana plana göre gidiyor gibi geldi." Arkasını döndü ve koridorda misafir yatak odasına doğru yürüdü.

Ugh. Kesinlikle orgazm olmuştu.

Şimdiki ben, geçmişteki benden resmen nefret ediyordu. Bunu bir daha yapamayız.

Bu sefer ciddi dim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Allie

TigerPrideTendu: INCREDIBLE technique. They should have put YOU in as understudy, or just given you the role to start with.

Haziran'dan Temmuz'a geçerken Haven Cove rutinim dediğim şeye alışmıştım; bütün gün prova yapıyor, akşamları Juniper'e ders veriyor ve Hudson'dan her zaman en az on adım uzakta duruyordum.

Özellikle de şu anda, Juniper stüdyoda yeni bir rutine geçerken o da havuzumuzda üstsüz egzersiz yapıyordu. Tanrıya şükür ki arka bahçeye bakan tek pencere odanın sonundaki spor salonundaydı, konsantre olmam gereken yer burası değildi.

New York'taki gecemizden bahsetmemişti, muhtemelen yalnız kalmak için bir nedenimiz olmadığından ya da Caroline'ın bana sataşabileceği bir aile etkinliği olmadığından numara yapmamıştık. Öte yandan, aile olaylarının olmaması, Caroline'ı kazanmak için henüz bir şansım olmadığı anlamına da geliyordu. Bu maskaralığın içinde gittikçe daha da ilerliyorduk ve benim tek yaptığım, hakkım olmayan küçük bir kıza gereğinden fazla bağlanmaktı. Hudson haftada en az üç kez işten sonra Juniper'i eve getiriyor, sonra da eve gitme vakti gelene kadar yüzüyordu.

Saate baktım. Birkaç dakika içinde havuzdan çıkar, verandaya doğru yürür ve alt kattaki banyoya giderek kuru giysilerini giyerdi. Bu da demek oluyordu ki

Sırf bakma bahanesiyle koşu bandında ara sıra bir mil koşma dürtüsüyle savaşımayı bıraktım. Nasıl görüldüğünü hatırlatmaya ihtiyacım yokmuş gibi; gözlerimi her kapattığımda onu üzerimde gezinirken, muhteşem bir şekilde gömleksiz görüyordum.

O bunun gerçek olmasını isterken bir daha oraya gidemezdim, ama bir bakıma zaten öyleydi. Gösteri yapmak için bir neden olmadan, sadece kendimizdik ve ona tam olarak izin vermiyor olsam da, ona soğuk davranmıyordum.

Juniper rutini bir güzellemeyle bitirdi ve ben de elimdeki kumandayı duraklatarak klasik müziğin sesini kestim.

Gülümsemesi düştü ve omuzları çöktü. "Daha önce daha iyisini yapmıştım."

"Daha önce bu kadar yorgun değildin ve bence harika iş çıkardın." "Hep böyle söylüyorsun," diye mırıldandı, eteğini karıştırırken.

"Hayır, bu öğleden sonra katılımın tembel olduğunu söyledim." Stüdyonun kapısının yanındaki dolaba doğru yürüdüm ve kumandayı müzik setinin yanına sıkıştırdım. "Sana iltifat ettiğimde ciddiymdir."

Soğuma için bir esneme seansından geçtik.

"Bu hafta kampa geleceğin için heyecanlı mısın?" diye sordu bacaklarımıza doğru ilerlerken.

"Yolculuk hakkında heyecanlı diyebileceğim kadar bilgim yok." Charlotte ensemde soluyup rolümü kapmak için entrikalar çevirirken gezi için antrenmanlara ara vermeyi göze alamazdım ama Caroline'la vakit geçirme fırsatını da kaçıramazdım. Üç gün boyunca Hudson'ın kız kardeşi tarafından muayene edilip yetersiz bulunmak benim eğlence anlayışıma pek uymuyordu ama bu birlikte geçireceğimiz son zaman dilimiydi, bu yüzden her şey yüzümüze patlamadan önce elimden geldiğince ilerleme kaydetmem gerekiyordu.

"En iyisi bu." Juniper sırtarak bir kez daha gerindi. "Gölün hemen kıyısında küçük kulübeler kiraliyoruz. Çok süslü değiller, elektrik falan yok, sadece iki tane ikiz yatak ve biraz topaklı şilteler var." Burnu kırıştı. "Ortadaki en iyisi çünkü tuvalete en yakın olanı, bilirsin işte-"

"Anladım." Kalça fleksörlerimi çalıştırmak için pozisyon aldım. "Topak şilteler, ikiz yataklar, müstemilat."

"Büyükanne ve büyükbaba yataklarını birlikte itiyorlar. Anne ve baba da böyle yapardı." Sesi kesildi. "Eskiden kuzenlerimle birlikte ranzalı dördüncü kulübede uyurdum ama baba öldükten sonra anne o kadar uzakta olmamdan (göl ve her şey) tedirgin oldu. Ama belki bu yaz Mason ve Melody ile geri dönmeme izin verir."

"Belki." Göğsümde bir acıma hissi belirdi. Konu Juniper olduğunda Caroline'in kaygı duyması anlaşılabilir bir şeydi. "Baba öldüğünde, anne yalnız kalmaya hazır hissedene kadar üçümüz sırayla onun evinde kaldık. Onu rahatlatman gerçekten çok hoş."

Sırtını gererek iki büküm olurken kaşları çatıldı. "Büyükbaba nasıl öldü?" İrkildi. "Cevap vermek zorunda değilsin. Panik atak geçirmeni istemiyorum."

Lina'dan bahsederken yaptığım gibi.

"Hayır, sorun değil. Sanırım ben bunun bir parçası olmadığım için onun ölümü hakkında konuşmak daha kolay." Bu sızı bir ağrıya dönüştü. "Karda evlerinden çıkarken ayağı kaydı. Bir buz parçasına çarptı ve boynunu kırdı. Anında öldü, buna şükrediyorum ama bu olay gerçekleştiğinde ölmek için gerçekten aptalca bir yol gibi gelmişti." Hatta anlamsız.

"Özür dilerim," dedi usulca, sonra diğer tarafa döndü. "Genetik bir şey değil ama."

"Sadece bir kaza." Başımı salladım ve midem bulandı. Test edilmesi gerekiyordu. Genetik ve tıbbi geçmiş Juniper'in sahip olduğu şeylerin en azıydı ve babasının kim olduğunu bilmeden ona bunun sadece yarısını verebilirdik.

İkimiz de baldırlarımızı esnetmek için yerleşirken Juniper, "Kampa dönüyoruz," dedi.

"Böcek spreyi ve güneş kremi mi?" Kaslarım çılgın attı ama yüzümü düz tuttum. Pointe üzerinde çok fazla zaman geçirdiğim için bu gece kaslarımı gevşetmek için topu kullanmam gerekecekti.

"Kesinlikle ve yanınıza iyi bir uyku tulumu almalısınız çünkü hava soğuyabilir" diye ekledi. "Fenerler de gerçekten çok iyi. İkinci kulübe muhtemelen en iyi ikinci kulübe çünkü pavyona en yakın olan orası, bu sayede kahvaltının kokusunu

Sabah." Gözleri parladı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Heyecanı bulaşıcıydı. "Annem bana her zaman sepette yumurta yapar, en sevdiğim yumurtadır ve genelde bütün gün kamp yerinde kalmadığımız için piknik yemeği de hazırlar."

"Ne yapıyorsun?" Yüzümü buruşturdum ve sol tarafla çalışmaya başladım.

"Yürüyüş. Zip-line. Gölün daha derin kısımlarında halatla sallan- buna bayılacaksın." Sırıttı.

"Ummm ..." Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım.

Hudson kapı aralığından, "Allie risk almaktan hoşlanan biri değildir," diye cevap verdi.

Bakışlarım onunkilere kaydı. Adamım, iyi görünüyordu. *Gerçekten* iyi. Saçları hâlâ ıslaktı ve mavi tişörtü keşfetmek için yeterince zaman bulamadığım kaslarını geriyordu. İstesem yapabileceğimi bildiğim halde çekimser kalmayı seçmek özel bir işkenceydi.

"Seni nasıl bulursam bulayım götüreceğim."

Evet, bu kelimeler bu hafta oldukça detaylı rüyalarda yer aldı.

"Bu doğru değil," diye karşı çıktım. "Ben risk alırım."

"Bunu on altı yaşına kadar bisiklete binmeyi öğrenemeyen kadın söylüyor." Bana öğrettiği zaman. Bana kaşlarını kaldırdı.

"Annem sakatlanmaya yol açabilecek hiçbir şeyi istemezdi." Ayağa kalktım ve Hudson'ın tayt ve spor sutyeni kombinasyonunun üzerinde gezinen bakışlarındaki takdiri görmezden gelmeye çalıştım.

"Ya da eğlenceli," diye ekledi. "Bakalım doğru hatırlayabilecek miyim? Bisiklet yok, scooter yok, kesinlikle motosiklet yok. Trambolin yok-"

"Bunun çoğunu düzelttin ve trambolinlerde kaç çocuğun yaralandığı hakkında bir fikrin olsaydı, bu konuda onu suçlamazdın." On yedi yaşına kadar motosiklete binmemiştim.

Juniper terliklerini parmak arası terliklerle değiştirdi ve geri kalan eşyalarını çantasına koydu.

"-spor yok-" diye devam etti Hudson.

"Balenin bir spor olduğunu iddia edebilirim," diye araya girdi Juniper ve ben de elimi kaldırdım. Yanımdan geçip giderken elime beşlik çaktı.

Hudson.

"Oh, ve kesinlikle erkek yok." Başını iki yana salladı. "Bugünlerde kızları söz konusu olduğunda erkekler hakkında ne düşünüyor?"

"Kendi seçimlerimizi yapmamız konusunda bize güveniyor." Omuz silktim. "Ve ona pek bir şey anlatmıyorum. Yine de bizi biliyor."

Gerginleşti ve bu ışıkla ilgili bir şey olmalıydı, çünkü onun da biraz solmuş gibi görünüyordu. "Peki bunu nasıl karşıladı?"

"Annem gibi." Onun iğrenç sözlerini tekrarlama şansım yoktu.

"Evet, ben de bundan endişeleniyorum," dedi yavaşça ve stüdyonun kapısından çıkarken Juniper'in başını okşadı.

"Rahatla." Ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Buraya dalıp seni dışarı atmayacak ya da beni bir milyon yıl boyunca cezalandırmakla tehdit etmeyecek. Her zamanki gibi küçümseyici bir yorum yaptı ve sonra da geçiştirdi." Ona doğru yürüdüm. "Ona tam olarak doğruyu söylemedim ve sanırım sinir krizi geçirecek kadar uzun sürmeyeceğimizi anladı. Ayrıca, *Giselle* gösterisini mahvettiğim ve onu utandırdığım için bana hâlâ kızgın." İtiraf ağzımdan kaçtı. Kahretsin, onun yanında bunu yapmak çok kolay olmaya başlamıştı.

Kaşları çatıldı. "Aşil'in koptu. Bu onun için nasıl utanç verici olabilir?"

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım ve aramızdaki duygusal mesafeyi koruyacak küstah bir cevap vermeyi düşündüm. Ama bu evde, bu odada, son on yılda olanları unutmak neredeyse çok kolaydı. O sadece Hudson'dı, beni sudan çıkaran ve konfor alanımdan çıkmaya zorlayan, arkadaşlığımdan fazlasını istediğine dair tek bir ipucu bile vermeden sonsuz destek veren çocuk.

"*Seni öpmek için on bir yıl bekledim.*" Hiçbir fikrim yoktu.

Tabii o gece konuşmak istediği şey bu değilse.

"*Bu gece benimle koyda buluşabilir misin?*" Hudson'ın sesinin daha genç bir versiyonu kafamdan geçti ve ben de düzensiz hatıraya göz kırptım. O günü hatırlamaya çalışmak yoğun bir sisin içinde yürümek gibiydi. Tam bir resim elde edemeden netlik kırıntıları gelip geçti. Ama hatırladığım kadarıyla benden

O gece konuşmak için sözleşmelerin ödöl gibi törenle verildiği Şirket sosyal

Nedenini hatırlayamıyordum ama gelmediğimi biliyordum. Lina ve ben sosyal etkinlikten dönerken o-

"Allie?" Hudson yerime doğru eğilerek sordu. "İyi misin?"

Gözlerimi kırdım. Ayak bileğim, ayak bileğim hakkında konuşuyorduk. "Buna engel olmalıydım." Küstahça bir cevap için çok fazlaydı. "Dinlenmem gerektiğini, Charlotte'u arayıp geceyi -belki de o ayın geri kalanını- dinlenerek geçirmenin en doğru hareket olacağını biliyordum. İşaretleri görmezden geldim ve yine de devam ettim. Risk aldım, ayağımı kaybettim ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundayım." Ön kapının açıldığını ve sonra kapandığını duydum. "Juniper az önce gitti mi?" Kapıya doğru yürümeye başladım.

"Anahtarlar bende, yani en azından arabayı sürüp gidemez." Stüdyonun kapısından geçerken eli belimi okşadı.

Antreden içeri girdik ve karnım yere çarptı. Juniper gitmemişti ve yalnız değildi.

Eva kapının hemen içinde durmuş, güneş gözlüklerini kafasına geçirmiş, omzundaki kanvas çantasıyla Juniper'e şaşkınlıkla bakıyordu.

"Allie Teyze, bak!" Juniper ışınlandı. "Eva Teyze geldi!" Oh *kahretsin*. Hudson'ın eli sırtımda esnedi.

"Eva Teyze?" Eva tekrarladı, bakışları önce bana, sonra da Anne okuma gözlüklerini çıkararak içeri koşarken oturma odasına doğru kaydı. "İkinizin bütün yaz burada olduğunuzu biliyorum, ama biriniz gerçekten bütün bir çocuğu üretecek zamanı buldu mu?"

Bu kötüydü. Çok, çok, *çok* kötü.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Allie

Ballet4Life97: Are you trying to mix Vaganova with Balanchine? Because it's not working for you.

"Geleceğini bana söylemeliydin," dedi Anne, Eva'yı garip bir şekilde kucaklayarak. "Odanı senin için hazırlardım."

Anne geri çekilip bana endişeli bir bakış atarken Eva, "Ya da en azından çocuğu bir kenara koy," diye mırıldandı. "Cidden ama. Neler oluyor?" Çantasının omzundan yere düşmesine izin verdi.

"Ben Juniper Mearro," diye cevap verdi Juniper. "Sean ve Caroline Mearro'nun kızıyım ama Lina benim biyolojik annemdi. Ya da ilk annem. Ya da öz annem. Hangi terminolojiyi sevdiğinize bağlı. Ben biyolojik anneyi tercih ediyorum ama büyüdükçe fikrimi değiştirme hakkımı saklı tutuyorum."

"Lina?" Eva'nın şaşkın bakışları benimkilere kaydı ve ben de başımı salladım. Anne'den de aynı yanıtı aldı. "Lina'nın kimsenin bilmediği bir çocuğu vardı, sonra-" Eva'nın çatılmış kaşları çatıldı. "Caroline Mearro, yani kız kardeşin mi?" diye sordu Hudson.

"Bu o olmalı," diye yanıtladı Hudson, eli sıcak ve sabit bir şekilde sırtımdaydı.

"Dur tahmin edeyim, Gavin onun babası." Juniper'i bir bilim deneyi gibi inceledi.

Bu ihtimal karşısında kalbim duracak gibi oldu ama Hudson başını salladı. "Hayır. Allie'den sonra onu elemek için DNA testi yaptırdım."

"Bunu bana hiç söylemedin," diye fısıldadım, herkes duyabildiği için bu aptalca görünüyordu.

"Kan bağı olmadığı için önemli bir şey olmadığını düşündüm." Başparmağı çıplak omurgamı yatıştırıcı bir ritimle okşadı.

"Harika, peki babası kim?" Eva uzun kahverengi saçlarını omzunun üzerinden çekiştirerek sordu.

"Bilmiyoruz," diye cevap verdi Juniper ve kaşları çatıldı. "Bu sabahki Saniyeniz biraz kabaydı."

Eva'nın başı yeğenimize doğru kaydı. "Pike dönüşlerinde doğru tekniği gösteriyordum ve sosyal medya için biraz genç değil misin?"

"Karşılaştırmak için performans görüntülerini kullandığınız için bana *Giselle*'i daha iyi dans edebileceğinizi gösteriyormuşsunuz gibi geldi. Allie'yi yerden yere vuran yorumları izlemedim bile." Omuz silkti. "Ama ben ne bilirim ki. Ben on yaşındayım."

Eva'nın neyi vardı? Sırtım sertleşti.

"Huh." Eva, Hudson'a performanslı bir gülümseme fırlattı.

"Sevimli çocuk."

"Teşekkürler." Juniper sırttı ve küçük gamzelerini göstererek Eva'nın gözleri kısıldı.

"İşler daha da garipleşmeden gidelim." Hudson'ın eli sırtımdan kaydı ve ben onu hemen fark etmemiş gibi davrandım. "Allie, seni Pazartesi alırım?"

"Sabah sekizde," diye kabul ettim. "Birkaç gün sonra görüşürüz, Juniper."

"Güle güle!" Bize el salladı. Hudson onu kapıdan çıkarırken "Bizimle kamp yaparken çok eğleneceksiniz!" diye söz verdi ve ardından kapıyı arkalarından kapattı.

"Eva," diye başladı Anne.

"Sence de yüzükleri çıkarmanın zamanı gelmedi mi?" Eva araya girerek çantasını antrede bıraktı ve oturma odasına yöneldi. "Dışarı çıkmaya hazırsan birkaç erkek tanıyorum. Birkaç da kız."

"Oh." Anne başparmağını evlilik ve nişan yüzüklerinin üzerinde gezdirdi. "Hayır. Henüz değil."

Eva'ya bir joker gibi baktım. Juniper'in varlığı hakkındaki bilgiyle ne yapacaktı? Sinirlendiğinde önemsiz biri olabilirdi ama Caroline'a inat olsun diye koşacağını sanmıyordum.

"Hangisi daha garip bilmiyorum." Eva koltuktan Anne'in kitabını aldı ve kapattıktan sonra otururken sehpanın üzerine koydu. "Kimse bakmazken Lina'nın bir çocuğu olması mı, yoksa senin kampa gidiyor olman mı?"

"Seni gördüğüme sevindim ama burada ne işin var?" Kanepenin kenarına tünedim, telefonumdan yeterince uzaklaşıp Eva'nın yayınladığı aşağılayıcı videonun altında insanların neler söylediğine baktım. Anne yanımdaki koltuğa oturdu.

"Sanki benim ailenin sahil evine gelmem orada olanlardan daha tuhafmış gibi?" Fuayeyi işaret etti. "Dün gece yaz gösterilerini bitirdik - bu arada geldiğin için teşekkürler Allie."

Bakışlarımı kaçırdım, pişmanlık içimi kemiriyordu. New York'a geri dönmenin bana gösterdiği tek şey, oradayken olduğum kişiyi sevdiğimden pek emin olmadığımды. Kim olduğumu *bilip bilmediğimden* bile. Sadece Hudson'ın yanındayken kendim gibi hissediyordum.

"Sana daha önce de söyledim, bu onun için çok zor," diye azarladı Anne.

"Beni idare etme." Eva'nın gözlerinin içine baktım. "Özür dilerim. Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım."

"Bir dahaki sefere geri geleceksin." Omuz silkti, bacaklarını altına sokmadan önce ayakkabılarını tekmeledi. "Şehri özlemiş olabileceğini düşündüğüm için sana sokağın aşağısındaki sevdiğin dükkândan birkaç simit getirdim."

"Teşekkürler." Paylaştığı şey için bir özür olarak mı? "Çok naziksin."

"Vasily de sonbahar programını açıkladı." Bana bilmiş bilmiş baktı.

"Web sitesinde mi?" *Nefes al.* Vasily sık sık fikir değiştirirdi. Bana *Equinox*'un sonbahar için üç seçimimizden biri olacağını söylemiş olması, gerçekten de öyle olacağı anlamına gelmiyordu. Ta ki bunu halka açıklayana kadar.

"Web sitesinde." Sırttı ve gözleri parladı. "*Equinox*'u listelemiş, Allie. Sonunda sadece senin için yaratılmış bir rolün olacak! Tebrikler!"

Hava ciğerlerimden dışarı fırladı.

"Bu inanılmaz!" Anne eğildi ve omuzlarımı sıktı. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

Sevinç, inançsızlık, gurur, her duygu aynı anda içime doldu ama endişe kalbimi en sert şekilde yumrukladı. "Listeledi. Bunu gerçekten yapacağız." Gülümsedim, neşenin kazanmasına izin vermeyi seçtim.

"Oyuncu seçimi TBD'de, tabii ki herkes senin ve Everett'in olacağını bilmiyor değil, ama ..." Eva'nın gözlerinde umut parladı. "Bana bir ya da iki gün yardım edersen, provalar başladığında bir ayağım olur ve solist olma şansım olur diye düşündüm. Lütfen evet de."

"Isaac koreografiyi yayınladı mı?" Daha altı hafta var.

"Hayır, ama herkes onun Charlotte'u becerdiğini biliyor ve o da ..." Oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Pratik yapıyordu, Allie. Onu herkesten saatler sonra stüdyoda Isaac'le gördüm. Eğer hazır değilsen, senin rolünü kapmaya çalışıyor."

Mide bulantısı midemi bulandırdı. "O bir solist. Eğer ben hazır olmazsam, rol Reagan ya da Candace'a gidecek. Onlar müdür."

"Hazır olacaksın," diye açıkladı Anne.

Hayır, ormanda eğlenmek için izin almak üzereydim. Kahretsin.

"Yani Lina'nın gerçekten bir çocuğu mu oldu?" Eva o kadar hızlı konu değiştirdi ki kamçılandım. "Neden onu Caroline'a versin ki? Bizden nefret ediyor." Burnu kırıştı. "Caroline onun burada olmasını sorun etmiyor mu? Kızının burada takılmasına izin vermektense evimizi ateşe vermeyi tercih edeceğinden eminim."

"Bilmiyor," dedi Anne ona. "Henüz değil. Bildiğimiz her şeyi sana anlatacağız-"

"Gerek yok." Eva omuz silkti. "Çok tatlı bir kız. Tamamen Lina'nın resimlerine benziyor ama onu çok göreceğimi sanmıyorum."

"Bunu değiştirmeyi umuyoruz." Anne iyimser bir gülümseme takındı.

"Neden?" Sehpadan Anne'in su şişesini aldı, kapağını çevirdi ve bir yudum içti. "Eğer mutluysa, onu rahat bırakın. Belli ki Lina karışmamızı istemiyor, yoksa bize söylerdi." Suyu yere bıraktı. "Ama babasının kim olduğunu gerçekten bilmiyor musun?"

"Hayır." Anne sertleşti. "San Francisco'dan biri olmalı diye düşünüyoruz."

"Huh." Ayağa kalktı, sonra kollarını başının üzerine atarak gerindi. "Jacob'a sorardım. Sanırım o sıralarda oradaydı. Onların birliğinde birkaç yıl geçirmiş. Kiminle yattığını biliyor olabilir. Cidden kampa mı gidiyorsun?" Bu soruyu bana yöneltti.

"Evet." Başımı salladım. "Caroline'ın gözüne girmeye çalışıyorum ki Juniper'ın biyolojik ailesi olduğumuzu söylediğimizde yasaklama emri çıkartmasın." Haklıydı: Jacob başlamak için iyi bir yer olabilirdi. Tanıdığım ve güvendiğim diğer herkes New York'ta başlamış ve orada kalmıştı.

"Ne kadar süre için?"

"Üç gün," diye cevap verdim.

"Ormanda takılmak için eğitime *üç gün* ara mı vereceksin?" Sesi yükseldi. "İzin almaya paran yetmez."

"Yapabilir," diye karşı çıktı Anne, buklelerini kulaklarının arkasına sıkıştırarak. "Şirket dışında bir hayata ihtiyacı var. Bunu biz teşvik ediyoruz Eva." Ses tonu anneminkine yakın bir şeye dönüştü.

"Lina'nın sahip olduğunu bilmemizi *istemediği* bir çocukla vakit geçirmek için onu siktirip gitmeye ve pozisyonunu ya da gelecekteki rolünü ciddiye almamaya mı teşvik ediyoruz?" Alay etti. "Süper sorumluluk sahibi, Allie. Annem seninle gurur duyardı."

"Bel altı vuruş." Ayağa kalktım. "Günleri telafi edeceğim ve terapistim bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. Stüdyodan çıkıp kamp yapmak," diye açıkladım. "Caroline'a yalan söylemek değil. Gidip eşyalarımı toplayacağım."

"Nasıl oluyor da *her* şeye sahip olabiliyorsun ve onu elinde tutmak için mücadele etmiyorsun anlamıyorum," dedi Eva, beni fuayeye kadar takip ederek. "Senin yeteneğinin yarısına sahip olmak için adam öldürürdüm, ama sen onu öylece harcıyorsun. Bu hiç adil değil."

"Kavga etmeyi bırakın," diye emretti Anne.

"Video bununla mı ilgiliydi?" İlk basamağa ulaştım, sonra arkamı döndüm. "Dün gece gitmediğin için intikam mı? Yoksa dünyaya daha yetenekli olduğunu göstermek için mi? Değerini kanıtlamak için bir milyon insanın sana benden daha iyi olduğunu söylemesine ihtiyaç duyacak kadar çaresiz misin? Aldığın onay beni internet otobüsünün altına atmaya değer mi?"

Yüzü düştü. "Takipçi sayımız durgundu ve herhangi bir rehabilitasyon içeriği çekmemiştiniz ve görüntülerinizi kullanmama izin verdiniz-"

"Kız kardeşime yardım etmeyi kabul ettim!" Bu haykırış evin boş koridorlarını doldurdu.

"İkimiz de biliyoruz ki sadece *seni* görmek istiyorlar!" Elleri kıvrıldı. "Sen *Alessandra Rousseau*'sun - dünyadaki *herkes* seni seviyor, sana tapıyor, seni onaylıyor! Ben sadece Şirket'in seni mutlu etmek için içeri aldığı küçük kız kardeşiyim."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun." Başımı salladım. Kız kardeşlerim dışında kimse beni sevecek kadar iyi tanıımıyordu. "Vasili adam kayırmaz. İlk sezon Lina'yı işe almadı, hatırladın mı? Onu bunun için çalıştırdı, tekrar denemeden önce bir yıl daha geliştirdi, tıpkı senin gibi. Acıma kartını oynamayı bırak Eva."

"Doğru." Eva kelimeyi alaycı bir şekilde çıkardı. "Çünkü Maxim'in soyadının koreograf rolüyle hiçbir ilgisi yok." Gözlerini devirdi. "Mütevazı yüzünü bırak ve bir kez olsun kabul et. Sen kraliçesin-"

"Kesin şunu!" Anne aramıza girerek kollarını açtı ve ellerini havaya kaldırdı. "Bunu hemen şimdi keseceksiniz! Burada *asla* birlikte olmayacağız ve siz ikiniz bunu yapmayacaksınız." Bakışları aramızda gidip geldi. "Annem birlikte daha fazla zaman geçirmemizi isterken aklından geçen bu değildi-"

"Annemi arayıp ona soralım." Eva elini cebine attı, sonra bana baktı. "Yoksa sadece tek kelimelik cevaplar mı alıyorsun? Hâlâ senden utanıyor, değil mi?"

Tırnaklarım tırabzana battı.

"Yeter!" Anne tersledi. "Babamın onun hakkında böyle konuşmana katlanamayacağını çok iyi biliyorsun ve Lina da-"

Ağzını kapattı ve derin bir nefes aldı.

Suçluluk duygusu bana bir yarı kamyon gücüyle çarptı ve Eva kollarını beline sararak başka tarafa baktı.

"Geriye bir tek biz kaldık çocuklar," dedi Anne usulca. "Sadece üçümüz kaldık. Kimse kolay bir yıl geçirmedi ama daha iyisini yapmak, birbirimiz için daha iyi olmak zorundayız. Bunu yapmak zorundayız."

Söndüm. İskelede kalan tek üç direk bizdik. Birbirimize dayanmazsak bir fırtınayı daha atlatamazdık. Yaralanmamın zaten herkese açık olan videosunu yayınlamak Eva'yı daha iyi hissettirecekse, tamam. Kız kardeşimin o aptal uygulamadan istediği her şeyi alabilmesi için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Eva, gözlerini yavaşça benimkilere doğru kaldırarak. "Onu indireceğim."

"Teşekkür ederim. Ve gerçekten özür dilerim. Dün gece gitmeliydim." Anne'e baktım ve yalvaran gözlerindeki çaresizlik karşısında iç çektim. Üçümüz arasında dünyası altüst olan oydu ve bundan daha iyisini hak ediyordu. En azından işleri yoluna koymaya yardımcı olabilirdim. "Sana yardım edeceğim," dedim Eva'ya. "Hudson'la ayrılmadan önce iki günüm var ve *Equinox*'un solist bölümleri hakkında bildiklerimi sana öğreteceğim."

"Teşekkür ederim!" Eva'nın gözleri parladı ama Anne'in gözlerindeki rahatlama buna değdi.

Üstümde metallere şingirdadı ve merdivenlerden yukarı baktığımda Sadie'nin uykusundan yeni uyanmış bir şekilde koşarak aşağı indiğini gördüm. "Hey, kızım."

"Vay anasını, *köpeğin* mi var?" Eva haykırdı. "Burada neler oluyor böyle?"

"Sadece devam et," diye öğüt verdi Anne. "Bu bizim yeni sloganımız."

Bütün hafta sonu çalıştık, sadece ayaklarımızı buzlamak için mola verdik ve Eva Pazartesi sabahı ayrıldığında koreografinin çoğunu iyi kavramıştı. Odasını darmadağın bırakmış ve fazladan bir kazağa ihtiyaç duyduğunda Lina'nın dolabını yağmalamıştı ama en azından havaalanına giderken kendine daha fazla güveniyordu.

İliklerime kadar çalışmak için motivasyonum Charlotte

olmuştu. Sanki benim için yaratılmış olan rolü üstleniyordu. Ancak stüdyodaki günler Eva'yı canlandırırken, bana iyileşmem için daha ne kadar yol kat etmem gerektiğini gösterdi. Ben

İtiraf etmek istediğimden daha fazla kez düştüm, çoğunlukla pointe için formda olmadığım, güven eksikliğinden ve ayak bileğimi yeniden sakatlama korkusundan dolayı. Bu üçünden korku, gerçek bir kariyer katiliydi. Eğer bunu atlatamazsam, emekli de olabilirdim.

Gölün yanındaki çakıllı otoparka girdiğimizde Hudson, "Yol boyunca hiç sesin çıkmadı," dedi. "Endişelenmeli miyim?"

"Hayır. Sadece meşguldüm." Kamyondan indik ve ağaçlardan yükselen güzel yaprakların oluşturduğu kalın gölgeye baktım. Burası huzur doluydu. "Sana söylemeyi unuttum. Birkaç gün önce Jacob'ı aradım -onunla galada tanışmıştın-"

"Harvey. Baş dansçı. Hatırlıyorum." Hudson tıka basa dolu kamyon kasasına uzandı ve Anne'in yolculuk için almamda ısrar ettiği çerçeveli küçük sırt çantamı bana fırlattı.

"Teşekkürler." Kimlerin arabalarının park yerinde olduğuna bakarken çantayı omuzlarıma attım. *Herkesin*. "Lina'nın Ocak ayında yaralandığını ve iyileşmek için izin aldığını hatırladığını söyledi. Görünüşe göre, Şirket'te neden rehabilitasyona gitmediğimi sorgulamamasının nedeni de buymuş. Bunun sadece ailemizin iyileşme şekli olduğunu düşünmüş."

Hudson çantasını kaparken, "Hamile olduğunu bilmiyordu," diye tahmin etti.

"Hayır." Kayışı göğsüme geçirdim. "Çizim tahtasına geri dönelim."

"Kahretsin. Hadi seni bir gezdirelim ve kulübeye yerleştirelim, ben de eşyaların geri kalanı için geri geleyim," dedi Hudson, kendi çantasını giyerken.

"Seni takip edeceğim." Küçük bir gülümseme sundum.

Sırıttı, sonra geniş çakıllı patikadan aşağı inmeye başlarken parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Birileri izliyordur diye," diye fısıldadı, sonra elimin arkasını kaldırdı ve bir öpücük kondurdu.

Göğsüm ısındı ve yapış yapış oldu. Dışarıda kimse yoktu ve ikimiz de bunu biliyorduk ama elimi geri çekmedim.

"Ellis ekibiyle üç gün geçirmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Ayrıldığıımızda Caroline'ın gözdesi olacağım," diye söz verdim, daha çok kendimi övmek için.

"Sen zaten benimsin."

Gözlerimi devirdim ama göğsümdeki sıcaklık daha da arttı. "Bu gerçek değil, biliyorsun."

"Bunu kendine söyleyip duruyorsun, Allie." Elimi sıktı. "Ayrıca, önümüzdeki üç gün için öyle. Ayrıldığıımız zaman, seni yaz için bir şans vermeye ikna etmiş olacağım."

"Çok kibirli." Patikanın daha dik bir kısmından aşağı inmeye başladığımızda ve gölün kenarı görüldüğünde gülümsememle savaştım. "Yataklarımızı birlikte itmeyeceğiz."

"Yatakları birbirine itmeyi nereden biliyorsun?" Kesin bir sırtıyla yan gözle bana baktı.

"Juniper bana her şeyi anlattı." Kalçalarım düşüş açısını protesto etti ve acıyı uzaklaştırmak için mücadele ettim. Eva'yla stüdyoda geçirdiğim uzun saatler yüzünden vücudumdaki her kas ağrıyordu. "Ve en iyi kulübenin dört numara olduğunu çünkü tuvaletin yakınında olduğunu söyledi."

Güldü ve bu ses kaburgalarımın arkasındaki tatlı, rahatsız edici baskıyı ortadan kaldırmak için kesinlikle hiçbir şey yapmadı. Aslında, acayip bir şekilde onu *besledi*. "Şahsen ben yedi numarayı seviyorum. Suya daha yakın ama geç kaldık, eminim amcalarımdan biri çoktan almıştır. Merak etmeyin. Sen isteyene kadar yatakları birleştirmeyeceğiz."

Uçan bir böceği elimle uzaklaştırdım. "Olmaz." Ağzını bana dayadığı anda sıvılaşıp bir su birikintisine dönüşecektim ve hayatta kalmam için her zaman katı formlarda kalmam gerekiyordu. Sert, hatta.

"Göreceğiz." Bu sefer gamzesi patladı ve hızla başka tarafa baktım. Adam kendi iyiliği için fazla güzeldi ve benim iyiliğim için de fazla güzeldi.

"Hudson! Allie!" Bayan Ellis pavyona ulaştığımızda geniş geniş sırtarak seslendi. Üstü kapalı verandada dört piknik masası ve bir ızgara bulunuyordu ve ağaçlarla çevrili gölün muhteşem bir manzarası vardı. İkimize de sarıldı ve ben bu sıcak kucaklamayı plajda olduğundan biraz daha doğal karşıladım. "İkinizi de görmek güzel." Hudson'a üzerinde mini bir kano küreği olan bir anahtar uzattı. "Dokuz numaradasınız."

"Orası senin," diye karşı çıktı. "Senin en sevdiğin kulübeyi almayacağım."

"Geri kalanların hepsi dolu" -mor çizgili gözlüklerinin üzerinden baktı- "bu yüzden geç gelen, kendisine sunulanı lütuf ve minnetle alacaktır. Diğer herkes eşyalarını yerleştiriyor, hadi iş başına."

"Ama o *senin*." Sanki bu işe karışmam mümkünmüş gibi bana baktı ve ben de ellerimi havaya kaldırdım. Daha eşyalarımızı yerleştirmeden bir kavgaya neden olmama imkân yoktu.

"Baban dört istedi. Dokuz en uzak olanı ve görünüşe göre dün gece öyle bir şey yemiş ki-"

"Başka bir şey söyleme." Hudson'ın eli anahtarın etrafına dolandı. "Görünüşe göre dokuzdayız."

"Yolu göster." Sırt çantamı omuzlarıma yerleştirdim.

Bayan Ellis heyecanlı bir gülümsemeyle, "Bu yıl dokuz, sekiz ve yedinci *sınıfları* da yenilemişler," dedi. "Bize ne düşündüğünüzü söyleyin. Bahse girerim altı, beş ve dört önümüzdeki yaza kadar bitmiş olacak."

"Yapacağım," diye söz verdi.

Bana dönmeden önce ona "Öğle yemeği saat on ikide," diye hatırlattı. "Allie, bize katılabildiğin için çok mutluyuz. Caroline herhangi bir zamanda ekşi bir balık gibi davranırsa, ona öyle davranın ve kışını göle atın."

Ağzım bir karış açık kaldı ama o döndü ve dördüncü kabin olduğunu tahmin ettiğim patikalardan birine doğru ilerledi.

Beş dakikalık bir yürüyüşten sonra, dokuz numaralı kulübenin açık kapısının hemen içinde durduk ve ilkel tarzdaki rahat iç mekana biraz şoktan daha fazlasıyla baktık.

"Böyle bir şey olmayacak," diye fısıldadım.

Hudson ensesini ovuşturdu. "Birinden takas yapmasını isteyelim."

"Kesinlikle olmaz. Pisliğin teki olduğumu düşünecekler," diye tısladım, sanki başka bir çözüm varmış gibi on ikiye on ikilik alana bakıyordum. Her nasılsa Anne'in aşk romanlarındaki tüm klişelere rastlamıştık.

Hudson, "İyi tarafından bakarsak, yatakları birbirine itmek zorunda kalmayacağız," dedi.

"Sadece bir kişi olduklarında bu biraz imkansız."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Hudson

NYFouette92: OMG. No way. The way I RAN to the comments!!!

Allie'nin yanında uyanmak hayatım boyunca en sevdiğim anlardan biri oldu. Kurtarma yüzücüsü okulundan mezun olmanın hemen üstünde ve onu batan tekneye tutunmuş, telaşlı yanakları ve iri kahverengi gözleriyle ilk kez gördüğüm anın hemen altındaydı.

Başımı elime dayadım ve ayrı uyku tulumlarında olmamıza rağmen vücudunu benimkine doğru kıvrarak uyumasını utanmadan izledim ve uzun kirpiklerinin dayandığı koyu halkaları fark ettim. Kamp ateşinin yanında omzuma yaslanıp uyuyakaldığını fark ettiğimde erkenden yatağa girmiştik ama on saatlik bir uyku bile kendini sürüklediği yorgunluğa iyi gelmeyecekti. Bunun ne çünkü yürüyüşle ne de öğleden sonra geç saatlerde yüzmekle bir ilgisi vardı.

"Seni uyandırmak istemiyorum," diye fısıldadım. "Ama pastırmayı sevdiğini biliyorum ve biraz daha beklersek hiç kalmayacak." Yeğenlerim ortalıkta dolaşırken olmaz.

Derin bir nefes alarak hışırdadı, sonra yastığa daha da gömüldü.

"Allie," dedim usulca.

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve bana gülümsediğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Hudson," diye mırıldandı ve sonra tekrar uykuya daldı.

Evet, hayatımın geri kalanında her gün böyle uyanmaya alışabilirim.

Onu bir yaza bile ikna edemezsin. Ama ben kabul ederdim.

Caroline'ı insanlaştırma görevimiz olmasaydı, Allie'nin uyumasına izin verip kahvaltıyı geri getirirdim ama ne yazık ki kız kardeşim bunu benim düşünceli olmam yerine Allie'nin şımarıklığı olarak görürdü.

"Hey, aşkım," diye tekrar denedim. "Uyansan iyi olur yoksa kahvaltıda alacağın tek proteini bir olta ve bir yemle yakalamak zorunda kalacaksın."

Gözleri tekrar açıldığında, "Balık tutmayı bilmiyorum," diye mırıldandı.

Sırıttım. "Farkındayım. Harekete geçmeliyiz."

İtiraz edercesine başını salladı ve ikimiz de çantalarımızın fermuarını açtık. "Şu halimize bak, tek yataklı mecazına düşmeden geceyi atlatıyoruz." Ayakları yere vurdu.

"Ne?" İkimiz de orta boy yatağın ayrı taraflarında duran çantalarımızı karıştırıp kıyafetlerimizi çıkardık.

"Hani bir kitapta ya da filmde çiftler birbirlerine katlanamazlar ama handa tek bir yatak kalmıştır ve sonunda birlikte uyurlar." O arkasını döndü, ben de aynısını yaptım ve dün gece yatağa hazırlanmak için yaptığımız garip dansı tekrarladım. Tek odalı kulübeler mahremiyete pek yer bırakmıyordu ve ikimiz de ailemden biri geçerken diğeri üstünü değiştirirken verandada yakalanma riskini almak istemiyorduk.

"Merak etme." Gömleğimi başımın üzerine çektim. "Hala bu gecemiz var."

"Kahretsin," diye mırıldandı ben şortumu çekerken.

"Sorun mu var?" Arkamı dönmek için çoraplarıma ve ayakkabılarıma odaklandım.

"Dün gece Juniper'e s'mores yaparken yardım e t m e y e çalışırken tişörtümün ön tarafına lokum bulaştırdım ve şimdi ormandaki her şey tişörtüme yapıştı."

Çantama uzandım ve siyah kapüşonumu çıkardım, sonra başımın üzerinden geriye doğru ona doğru fırlattım. "Benimkini al."

"Giyindim. Arkanı dönebilirsin," dedi, sesinde bir parça - düşünmeye cesaret edemiyorum- mutluluk vardı. "Ve teşekkür ederim."

Birkaç fotoğraf çekebilmek için telefonumu cebime soktum, sonra Allie yatağın ucuna doğru yürürken dönüp baktım.

Vay anasını, mükemmeldi.

"Yola çıkalım mı?" Dalgalı saçlarını bir tür topuz haline getirdi.

Kapüşonum onu yuttu, şortu ve her şeyi, altında çıplak olduğu izlenimini bıraktı ve tüm odağımı o uzun kusursuz bacaklara çekti. Omuzlarımın üzerinden geçirdiğim mükemmel, tonlanmış, ipek gibi pürüzsüz bacakları, ben yaladıkça kalçaları başımın etrafında o kadar güzel kilitleniyordu ki-

"Hudson?"

Yutkundum. "Evet, gitmeliyiz."

"İyi misin?" Kollarını yukarı doğru itti.

"Evet." Onu kapıdan çıkıp sabahın serin havasına kadar takip ettim. "Sadece tadının nasıl olduğunu hatırlıyorum." Dürüstlük en iyi politikaydı . . . mümkün olduğunda.

Kadın irkildi. "Günaydın."

"Seni orgazmla uyandırmış olsaydım çok daha iyi bir sabah olurdu." Aşınmış patikadan diğer kulübelere doğru ilerlemeye başladık. "Yatakta kahvaltı yapmaktan hoşlanırım."

"Böyle şeyler söyleyemezsin." Yanakları kızardı ve ağaçlarda kuşlar cıvıladı.

"Böyle şeyler söylememden hoşlanıyorsun." Sekiz numaralı kabini geçtik. "Sana aşkım dememden, boynunun kenarını öpmemden ve hem parmaklarımı hem de dilimi kullanmamdan da kesinlikle hoşlanıyorsun-"

Eliyle ağzımı kapatarak bizi durma noktasına getirdi.

Ona doğru eğildim ve avucunun ortasını öptüm.

Gözleri parladı ve eli düştü. "Birileri duyabilir."

"Tek itirazın bu mu?" Sırıttım.

Ağızma bir kez baktı. İki kere. Sonra içini çekti ve başını öne eğerek kapüşonumun kollarını ellerinin üzerine indirdi. "Bu bir daha olmayacak."

Patikadan aşağı doğru yürürken ona yetiştim, yediği geçerken hızımı artırdım. "İlk seferinde öyle demiştin."

"Bu da ne böyle?" Göğsünün üzerindeki logoyu işaret etti.

"Güzel konu değişikliği. Bu kurtarma yüzücüsü amblemi." Ona şöyle bir baktım, sonra gözlerimi patikaya diktim. "Kıyafetlerimin içinde güzel görünüyorsun." Kahretsin, göğsümdeki sahiplenme duygusunun aniden kabarmasına hazırlıklı değildim.

"Böylece diğerleri yaşayabilir." Baş aşağı okudu. "Bu bizim sloganımız." Altıyı geçtik.

"Ölmeye razı olduğun gibi mi?" Bana ters ters baktı.

"Bölgenin getirdiği bir şey." Yardım edemedim ama onun kısılmış gözlerinin içine doğru gülümsedim. "Hadi ama, ne yapmak istediğimi biliyordun. Tehlikeli olduğunu da biliyordun."

"On altı yaşında hayalindeki kariyeri düşünmek, her gün potansiyel bir ölüme doğru uçmaktan biraz farklı." İleriye doğru bakarken kaşlarının arasında iki çizgi belirdi ve beşi geçtik.

"Hayalinizdeki kariyerin gerçekliği, olmasını düşündüğünüz şeyle nasıl ölçülüyor?" Ana patikadan ayrıldık ve onun müstemilat dediği ama tam bir banyo istasyonu, kapalı tesisat ve her şey olan yere doğru daha küçük bir patikadan ilerledik.

"Bilmiyorum." Başını iki yana salladı. "İstediğim her şey var ve bazen hayal edebileceğimden bile daha iyi, özellikle de performans sergilerken. Ama aynı zamanda çok daha kötü."

"Bekle." Koluna uzandım ve bizi binanın hemen önünde durdurdum. "Mutlu değil misin?" Yaralanmanın içindeki neşeyi emdiğini düşünmekte haksız mıydım?

"Mutluluğu tanımla." Kaşlarını kaldırdı. "Oyunumun zirvesindeyim -ya da tamamen iyileştiğimde olacağım- ve dünyanın en prestijli bale şirketlerinden birinde baş dansçı olarak bir sözleşmem var. Her gün sevdiğim şeyi yapıyorum ve bunun için bana para ödüyorlar."

"Paraya ihtiyacın olduğundan değil," diye hatırlattım ona.

"Ben mutluyum. Ya da en azından memnunum." Tuvalete doğru yöneldi.

Kapıyı kapatırken "Doğru," diye mırıldandım.

Birkaç dakika sonra -dişlerimiz fırçalanmış halde- tam kahvaltı modunda olan pavyonun karmaşasına doğru yola çıktık.

Annem kamp tabaklarını servise hazırlamak için üst üste dizerken, babam ve Caroline tezgahın başında durmuş, yemek pişirirken gülüşüyorlardı.

"Allie!" Juniper koşarak Allie'ye çarptı ve kollarını Allie'nin ortasına doladı.

"Selam ufaklık." Allie ona tekrar sarıldı, sonra da saçlarını gözlerinden uzak tutarak düzeltti. "Nasıl uyudun?"

Caroline'ın göz ucuyla beni izlediğini fark ettim.

"Fena değil!" Topuklarının üzerinde geri sıçradı. "Bugün ipte sallanacağız!"

"Oh." Allie gerildi. "Kulağa heyecan verici geliyor."

"Çok eğleneceksiniz!" İkizlerle oynamak için koşarak uzaklaştı.

"Ve birdenbire ciğerim söküldü." Elimi kalbime götürdüm.

"Awh." Allie elimi sıktı, bana doğru eğildi ve çillerle kaplı burnunu kırıştırarak gülümsedi. "Hudson hayatında ilk kez favori değil mi?" Gözleri muziplikle parlıyordu ve eğer ona on bir yıl önce aşık olmasaydım, bu bakışla aşık olurdum. Olta. Olta. Olta.

"Tamam. Juniper'in favorisi olabilirsin." Kolumu beline doladım ve başımı onunkine doğru eğdim. "Ben senin olduğum sürece." Onu yavaş ve tatlı bir şekilde öptüm, dudaklarına yapışan nane kokusunun tadını çıkardım. Ayağa kalkıp beni öptü ve ben de aileme siktir olup gitmelerini, böylece onu kulübemize geri götürebileceğimi söylemeyi ciddi ciddi düşündüm ama dilimi dişlerimin arkasında tuttum.

Buna asla doyamayacaktım.

"Siz ikiniz neden yataktan kalkma zahmetine girdiniz ki?" Gavin yanlarından geçerken sordu.

"Güzel soru," dedim öpüşmeyi keserken ağzına karşı.

"Uslu dur," diye emretti Allie, gülümsemesi kalbimi yerinden oynattı.

Bitti.

"Benim sözlüğümde yok." İsteksizce gitmesine izin verdim, böylece

Allie, Caroline ve Gavin'in masasına oturduğunda zihinsel olarak homurdandı. *Çalışma zamanı.*

"Güzel kapüşonlu," dedi Gavin sırtarak.

"Beğendin mi?" Allie yere baktı. "Bunu Hudson's Hoodies koleksiyonuma eklemeyi düşünüyorum." Bir parça pastırma ısırdı.

Dişlerini bana karşı kullansaydı, sahip olduğum her kapüşonluyu ona verirdim.

"Terfi için büyük gün ne zaman?" Caroline sordu.

Ben.

"Terfi mi ediyorsun?" Allie kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Sen yapmadı biliyor musun?" Caroline karşı çıktı, sonra yudumladı onu

Kahve.

"Ona söylememiştim." Allie'ye dönmeden önce gözlerimi Caroline'a diktim. "Çünkü ne zaman olacağını bilmiyorum. Listeye girdim ama ne *zaman* gireceğin ayda kaç kişiyi terfi ettirdiklerine ve listenin ne kadar hızlı hareket ettiğine bağlı, yani muhtemelen Eylül'e kadar olmaz. Belki Ekim."

"Tebrikler." Gülümsedi. Evet, ben de *buna* asla doyamayacaktım.

"Görev yeri tercihlerin birkaç hafta içinde yapılacağına göre, bundan sonra nereye gitmeyi düşünüyorsun?" Gavin Caroline'a yan gözle bakarak sordu.

"Neyiniz?" Caroline kahvesini karıştırdı ama dökülmesini engelledi. "Gitmiyorsun, değil mi?"

"Seni nereye atayacaklarını sen mi seçiyorsun?" Allie sordu.

Gavin'e bir bakış attım ve o da omuz silkme cüretini gösterdi. "Sayılır. Burada üç yılım dolmak üzere. Onlara en iyi görev yerlerimizin bir listesini veriyoruz ve onlar da bizi Sahil Güvenlik'in ihtiyaçlarına göre eşleştirmeye çalışıyorlar."

"Cape Cod senin tepen, değil mi?" Caroline'ın gözlerine panik çöktü. "Ne demek *denemek*?"

Allie elini dizime doğru kaydırıldı.

"Elbette, Cape Cod'u ilk tercihim olarak koyacağım-"

Allie gerildi ve eli kasıldı.

"-ama tıpkı ordunun geri kalanı gibi ben de ordunun ihtiyaçlarına göre hizmet ediyorum. Terfim, kendi dükkanımı yönetmek isteyeceğim anlamına geliyor."

"Tamam mı?" Caroline'ın kaşları çatıldı.

"Bu bir iş unvanı. Ben sadece yüzmüyorum. Burada zaten dükkânı yöneten biri var ve o kalırsa bana yer kalmayacak. Zaten kalmama izin verirlerse, ..." Kahretsin, bunu ona nasıl söyledim?

Gavin elindeki metal kupayı masaya bırakarak, "Bu onun kariyerini sekteye uğratacaktır," diye sözlerini tamamladı. "Merdivenleri tırmanmaya devam etmek istiyorsa küçük kardeşin kümeden uçması gerekiyor."

Caroline bakakaldı, mavi gözlerinden panik akıyordu.

Hay sikeyim. Görevlendirme masasından isteyebileceğim bir iyilik vardı ve bu bakış, muhtemelen kalmak için onu kullanmak zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

"Sitka'da senin için bir yer var mı?" Allie

sordu. "Olabilir," diye cevap verdim usulca.

"Her zaman istediğin şey buydu." Başparmağıyla dizimin dışını okşadı ve başıyla onayladı, ağzının kenarları kıvrıldı. Parmaklarımı Allie'ninkilerin üzerinde kaydırdım ve ikimiz de tek elimizle yedik.

"*Alaska*'ya gidemezsin." Caroline başını salladı. "Ne ..."

"Öyle mi?" Gavin araya girdi. "Endişelendiğin şey bu, değil mi? O gidip kendi hayatını yaşarsa *sen* ne yaparsın? Ne bileyim, annemle babamın yardım teklifini kabul edebilir ya da Amerika'daki diğer çalışan ebeveynler gibi bir bebek bakıcısı tutabilirdin."

Oh, lanet olsun. "Yapma," diye uyardım Gavin'i. "Kendi savaşımı kendim verebilirim."

Caroline irkildi. "Ailenin yanında kalmak bir *savaş* mı?"

"Kastettiğim bu değildi," dedim sessizce.

Gavin'e tıslayarak, "Kafenin genel giderlerle neredeyse *hiçbir* şey kazanmadığını biliyorsun," dedi.

"Sat şu lanet şeyi. Ondan nefret ettiğini hepimiz biliyoruz." Allie'ye eliyle işaret etti. "Allie bile nefret ettiğini biliyordur ve orada sadece çocukken yemek yemiştir."

Allie cevap vermemek için hızla kahvesinden bir yudum aldı.

"Sesini alçalt. Annem ve babam seni duyacak." Caroline çırpılmış yumurtasına yumuldu. "Burayı sıfırdan inşa ettiler ve sanılanın aksine orayı çok seviyorum. Sadece tek başıma işletmek düşündüğümünden daha zor oldu. Sean olmadan bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Juniper için ne kadar çok şey yaptığınızı biliyorum ve size yaslanmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"Biliyoruz," dedim nazikçe ve Gavin geri çekildi.

"Ona göz kulak olması için güvendiğin başka biri var mı?" Allie dikkatle sordu.

"Kesinlikle hayır." Caroline başını salladı. "Çok fazla suç belgeseli izledim."

Allie boğazını temizledi. "Fazladan yardıma ihtiyacın olursa bizim eve gelebilir."

"Teşekkür ederim." Caroline sertleşti. "Ama biz siz Rousseau kızları kendinizi iyi hissedin diye üstlenilecek bir hayır işi değiliz. Ve bir ev dolusu profesyonel balerinin onun beden imajını bozmasını ya da kafasına benim karşılayamayacağım ve desteklemediğim fikirler sokmasını istemiyorum." Yüzünü buruşturdu, ki bu onu benim çıldırmamdan kurtaran tek şeydi. "Saygılarımla. Üzgünüm, ben de o belgesellerden çok fazla izledim."

"Anlıyorum." Allie ağzına bir parça pastırma attı, elini destekleyici bir şekilde sıktım, sonra Caroline'a ters ters baktım.

Bana özür dileyen bir bakış attı ve koltuğuna çöktü.

Kahvaltının geri kalanı garip bir sessizlik içinde geçti ve ben tüm bu süre boyunca Allie'nin elini elimde tuttum.

"Sen ve ben bulaşıkları yıkasak nasıl olur?" İşimiz bittiğinde Allie bana sordu.

Caroline'ın çenesi düştü.

"Harika bir fikir. Seni ıslatacak her şeye varım," diye takıldım.

Allie masadan kalkarken kardeşlerime, "İzninizle," dedi. "Gidip ağzını yıkamam gerekiyor."

Mutlulukla takip ettim.

"Onu yormayın," diye seslendi Gavin arkamızdan. "Bu öğleden sonra ipte sallanacağız!"

"Oh ne güzel," diye mırıldandı.

"Sanmıyorum," dedi Allie, o öğleden sonra göl kıyısında bir battaniyenin üzerine oturmuş, Gavin'in dev ağacın dibindeki dik setten ip salınacağı yukarı çekmesini izlerken. Yıllar köklerinin göl tarafındaki toprağın bir kısmını yıkayıp götürmüştü ama o hâlâ ayaktaydı.

Juniper, Allie'nin uzanmış bacaklarının arasına oturarak, "Bayılacaksın," diye söz verdi. Ayak tırnakları aynı pembe renkteydi. Bu ne zaman olmuştu?

"Bu su ne kadar derin?" Allie parmaklarıyla Juniper'in saçlarını ustalıkla örerken sordu. "Bir ağaca çarparsa ne olur? Ya da birinin üzerine düşerse? Ve bugün hava çok nemli. Ya elleriniz ipte kayarsa?"

Juniper, "Sen de annem kadar eğlencelisin," diye suçladı.

"Yani son derece keyifli mi?" Caroline Allie'nin diğer yanına çöktü ve ben de ona uyarıcı bir bakış attım. "Saçını ördüğün için teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin."

"Sorun değil." Allie onu bir lastikle bağladı. "Üç kız kardeş. Uykumda bile öğretilirim."

Üç. Hala Lina'yı sayıyor.

Gavin halat üzerinde salındı, koltuk görevi gören fıçı büyüklüğündeki ahşap diskin üzerine oturdu, sonra yayın en yüksek noktasında kendini bıraktı. Bir saniyeden fazla uçmadı, sonra gülle tarzında suyun içine daldı.

"Tam sekiz," diye seslendim ve alkışladım, Juniper de bağırdı. "Anne, ben de yapabilir miyim?" diye sordu.

"Devam edin. Sadece suda birinin olduğundan emin olun!" Caroline sözlerini bağırarak bitirdi çünkü Juniper çoktan ikizlerin beklediği ağaca doğru koşmaya başlamıştı.

"Sana çekmiş." Allie beni dürttü, sonra uzun bacaklarını yukarı çekti ve kollarını dizlerine doladı. Başörtüsünü çıkarmıştı.

Kapüşonlu sweatshirt'ü ve bikinisinin sıcak pembe askıları MBC tişörtünün yakasından görünüyordu.

"Öyle," diye kabul etti Caroline. "Belki o da bir kurtarma yüzücüsü olur."

"Ya da dans etmesine izin verebilirsin," diye karşı çıktım, bu sabahki öfkem beni ele geçirmişti.

"Başlama." Caroline saçını yukarı çekti.

Kolumu Allie'nin kalçasına dolayarak, "En iyilerden biri olabilir," diye dürttüm. "Denemesine izin vermezsen asla öğrenemeyecek."

"Rousseau'lara olan yakınlığınız algınızı çarpıtmış," diye cevap verdi Caroline, Juniper'ı izlerken. "Allie'ninki gibi bir yetenek nadir bulunur."

Allie gözlerini kırptırdı. "Bu bana söylediğin en güzel şey olsa da, Hudson'ın yeteneğinin çok daha nadir olduğunu iddia edebilirim."

Lanet olsun, bu bir iltifat mıydı? Başımı onunkine doğru çevirdiğimde, gölün üzerinde salınan ve suya sıçrayan Mason'a odaklanmış olduğunu gördüm.

"Profesyonel bir balerinden daha mı iyi?" Caroline sırt çantasına uzandı ve güneş kremi çıkardı.

"Elbette. Ülke genelinde yaklaşık dört bin kişiyiz ama sadece üç yüz elli Sahil Güvenlik kurtarma yüzücüsü var." Bana doğru eğildi. "Bu onu çok daha değerli kılıyor."

"Hmm." Caroline bir an için Allie'yi inceledi. "Sen bir müdürsün, değil mi? Alanının en iyisi?"

"Evet." Allie hafifçe gerilerek başını salladı. "Tamamen iyileşebildiğim sürece."

Caroline'ın bakışları Allie'nin ayaklarına kaydı. "Peki geriye başaracak ne kaldı? Rekabet, ulaşılabilecek bir terfi ya da "odak noktası bana kaydı", "fantastik bir görev yeri olmadığında sizi motive eden nedir?"

"Bırakın assoluta olmayı, ben prima bile değilim." Allie'nin ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. "Annem bunu bana hatırlatmaya bayılır. O yüzden bunun için çalışmalıyım. Ve eğer bir mucize olur da bu unvan bana bahşedilirse, her zaman olduğu gibi en büyük rakibimle yarışmaya devam edeceğim." Kız kardeşime baktı. "Kendimle. Her zaman daha iyi yapabileceğim bir şey, her zaman için çabalayacağım ama asla

mükemmelleştiremeyeceğim bir teknik var."

"Amaç mükemmellik olduğu için mi?" Caroline sordu ama ses tonunda hiç ısırganlık yoktu.

"Her zaman." Allie'nin gülümsemesi kayboldu ama hemen destekledi. "Ve elde edilemez, bu yüzden motivasyonda asla bir eksiklik olmaz."

"Benim için oldukça mükemmelsin." Dudaklarımı şakağına değdirdim.

Alay etti ama gözleri parladı. "Bunu bana bisiklete binmeyi öğretmek zorunda kalan adam söylüyor."

"Allie!" Juniper ellerini ağzına götürerek seslendi. "Sallanmadan önce Melody'nin saçını örer misin?"

Allie başıyla onayladı. "O çantada fazladan saç bağı var mı?" diye sordu Caroline. "Benimkilerin hepsi kulübede."

Caroline çantayı karıştırdı ve lastiğı Allie'ye uzattı.

"Teşekkürler." Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu ve ben daha da derinleştirmek için onu tutamadan geri çekildi.

"Hemen döneceğim." "Kaç müdür var?" Ayağa kalkarken sordum battaniye. "Benden üç yüz elli tane var, ama dört bin profesyonel dansçıdan kaç tanesi senin gibi müdür?"

"Oh, tatlım." Sırıtarak geri çekildi. "Beni duygularını incitmek zorunda bırakma."

Ben alay ettim, o da yamaçtan aşağı indi.

Caroline bacaklarına güneş kremi sürerken, "İkinizin arasında farklı bir şeyler var," dedi. "O daha hafif. Daha zayıf ya da kilosuyla ilgili bir şeyi kastetmiyorum-"

"Ne demek istediğini anlıyorum." Allie'nin Melody'ye ulaşır kıvrıcık sarı saçlarını örmeye başlamasını izledim. "Yaralanması hem fiziksel hem de zihinsel olarak yıkıcı oldu ama kendine geliyor. Yavaş yavaş o noktaya gelecek."

"O da gülümsüyor." Caroline kollarına sprey sıktı. "Sanırım hepsi senin."

"Sebebi olmak benim için sorun olmazdı." Juniper, Allie'nin söylediğı bir şeye gülünce gülümsedim. "Ama onun kendine verdiği emekten pay almıyorum."

"Ona hep aşık mıydın? Yoksa sadece bu sefer mi?" Bakışlarım Caroline'inkilere kaydı.

"Hadi ama, evcil hayvan dükkanındaki bir su aygırı kadar kurnazsın." Güneş kremi uzattı, ben de zaten sürmüş olduğum için başımı salladım. "Yargılamak yok. Sadece meraklı davranıyorum."

Allie Melody'nin saçını bitirirken, "Her zaman," diye cevap verdim. "Bu duygunun ne olduğunu anlamam ikinci yaza kadar sürdü ama onunla tanıştığım ilk gün ona aşık oldum. Dünyanın en eski sandalının kenarına tutunmuştu ve çenesini kaldırıp kanaması olmasına rağmen önce Eva'yı güvenli bir yere götürmemi istedi. Kardeşim olup olmadığını sordu ve onun için kız kardeşlerinden daha önemli bir şey olmadığını söyledi. Ben gidiciydim ve bunun farkında bile değildim."

Caroline'ın bakışları Allie ve benim aramda bir top gibi gidip gelirken başı öne eğildi. "Bu sinir bozucu bir şekilde ilişkilendirilebilir. Ve takdire şayan."

"Ondan hoşlanmamaya kararlı olduğun için mi?" Şapkamı çıkarıp Allie'ninkinin yanına koydum, sonra ayakkabılarımı giymeye başladım.

"Onun kız kardeşi olmadığını biliyorum." Caroline'ın ağzı büzüldü. "Ama onda -tüm o ailede- beynime çılgılık çılgılığa uyarı sinyalleri gönderen bir şey var. Paralarını, nüfuzlarını hep kendilerini geliştirmek için kullandılar. Kim ezilirse ezilsin."

"Annesi en iyi arkadaşını bale sınıfından çıkardığı için mi?" Ayakkabılarımı ve çoraplarımı battaniyenin üzerine koydum. "Ve evet, bunu biliyorum. Senin baleye gitmen gerekirken Juniper'in gitmesine izin vermemen biraz boktan bir durum."

Caroline, "Ona izin vermememin nedenlerinden biri de o dersleri alması," diye karşı çıktı. "İki yıldız ve kızlar kötüydü. Öğretmenler kötüydü. Allie'yi duydun. İmkânsız bir mükemmellik standardı var ve bu da seni hiçbir zaman yeterli olamayacakmışsın gibi hissettiriyor. Allie'nin gözlerinin altındaki halkaları görmediğimi mi sanıyorsun?"

Son gözleminde ona karşı koyamadım. "Ama onun takdire şayan olduğunu düşünüyorsun, yani bir yere varıyoruz."

Caroline gözlerini devirdi. "Bence *yaptığı* şey takdire şayandı ama Rousseau kızları her zaman birbirlerine destek olurlar, o yüzden şaşırmadım." Endişeyle alnını buruşturdu. "Hâlâ gittiğinde kalbini kıracağından endişeleniyorum, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi."

"Öyle bir şey olmadı." Gümleğimi çıkardım ve ayağa kalktım, Allie'nin Gavin'e ip salınacağı işaret ederken başını sallamasını izledim.

Caroline bacaklarını battaniyenin üzerine uzatarak, "Ben de oradaydım," diye karşı çıktı. "Temel'e gitmeden önce neden ezilmiş ve sessiz olduğunu bilmiyordum, ama şimdi mantıklı geliyor. Yüzündeki yıkımı ve gözlerindeki boşluğu hatırlıyorum. Benimle, hiç kimseyle konuşmuyordun ve Gavin bana dürtmememi söylemişti." Sesi keskinleşti. "Yani bana onun kalbini kırmadığını söyleme. Gerçeği kendi gözlerimle gördüm."

"Kendi gerçeğini gördün." Ablama bakmak için döndüm. "Ama benimki? *Onu* terk ettim. *Onu* kırdım. Hastanedeydi, Tanrı aşkına, aylarca rehabilitasyon görmesi gerekiyordu. Kız kardeşi *öldü* ve ben onun için ortaya çıkmadım. Uyandı ve ben gitmiştim. Hıyarın tekiydim ve kendi kalbimi kırdım. Allie değil."

"Sen bunu yapmazsın." Caroline'ın çenesi düştü ve bana aniden bir yabancıya dönüşmüşüm gibi baktı. "Sen insanları kurtarırsın Hudson. Onları terk etmezsin."

"Ama söyledim." Ona sürekli yalan söylediğimi bilseydi, karakterimden o kadar emin olmazdı. Şu anda Juniper'in hikâyesindeki kahraman bendim ama bu gerçeği öğrendiğinde Caroline'ın hikâyesindeki kötü adam ben olacaktım. Gözlerinin içine bakmak için eğildim. "Gerçek her zaman hikâyeyi kimin anlattığına bağlı olarak değişir ve karmaşık durumlarda sayısız varyasyon vardır. Ama konu o yaza geldiğinde, her bir varyantta, ona tutunacak kadar güçlü olmayan pislik benim."

Arkamdaki gölde bir sıçrama sesi duyuldu ve çocuklar Gavin'in adını tezahüratla söylediler.

"Neden sen . . ." Başını iki yana salladı.

"Onun neye ihtiyacı olduğundan çok benim ne istediğimi önemseyen bencil bir pisliktim." Göğsüm bir mengene gibi sıkıştı. "Onu geri kazanmak zorunda olan benim, tam tersi değil ve eğer biraz rahat bırakırsan ve aşılması gereken engellerden biri daha eksilirse gerçekten yardımcı olursun, çünkü o benim için her şey, Caroline. Bu yaz onunla geçireceğim tek yaz olabilir, ama o benim için son."

Caroline şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, sonra Allie'ye baktı. "Tamam," dedi yavaşça, sonra başıyla beni onayladı. "Tamam."

"Teşekkür ederim." Sırtımdan en az yüz kilo yük kalkmış gibi rahatladım.

Juniper salıncaktan uçarken kıyıya doğru yürüdüm, sonra Gavin yakınlarda suya basarken bir zafer çığılığıyla yukarı çıktım.

Yanına vardığımda Allie'ye, "Melody'nin peşindeyiz," dedim. "Çok komik." Allie, Melody'nin bir şey yakalamasını dikkatle izledi.

halat ve yokuş yukarı sürüklemeye başladı.

Bu bakışı biliyordum. Onunla Gavin'in motosikletiyle barda tanıştığım gece de bu bakışı takınmıştı. Benim kızım sallanmak istedi ama yapmaması gerektiğini düşündü.

"Çok ciddiylim."

Allie homurdandı. "Yok artık. Sanırım Gavin son atlayışında havada on beş metre uçtu. Eğer yanlış inersem ..."

"Bu su, beton değil. Annen burada değil, Allie. Biraz eğlenebilirsin. Senin için iyi olur." Yüzündeki ifadenin değişmesini izledim, önce kaşları çatıldı, sonra dudaklarını dişlerinin arasına bastırıp başını yana eğerken hafifçe yükseldi. "Gölün derinliği üç metre kadar. Güvenlidir."

Bana yan gözle baktı. "Tanrı bilir ne kadar eski bir halat, Tanrı bilir ne kadar sağlıklı bir ağaca bağlanmış, Tanrı bilir ne kadar ağırlık taşıyabilecek bir halat..." Mel koltuğun üzerine zıplayıp aşağı doğru sallanırken nefesini içine çekti, göle düşmek için mükemmel bir zamanda bıraktı ve suya çarpana kadar ciyakladı.

"İstiyorsun," diye dürttüm. "Bunu görebiliyorum."

"Sanki ne zaman bir şey istediğimi biliyorsun da," diye mırıldandı kollarını kavuşturarak. "Harika bir poker suratım var." Bakışlarını gövdemde gezdirerek ve dudağını ısırarak bunu hemen mahvetti.

"Belki diğer herkes için." Belini avuçladım ve dönerek onu kendime doğru çektim. "Su tam da senin sevdiğin gibi, aşkım. Islak. Derin. Güvenli. Gel oyna."

"Az önce seks şakası yapmadın." Bakışları suya doğru kaydı.

"Bana güvenebilirsin. Başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim." Sesimdeki tüm alay izleri kayboldu.

Bu onun tüm dikkatini çekti. Yüzünü buruşturdu, sonra hızla ifadesini düzeltti. "Buna söz veremezsin."

Sol elimi yanağına götürdüm ve yüzünü kavradım, sadece salıncaktan bahsetmediğini hissettim. "Ben de tam olarak buna söz veriyorum. Bunu birlikte yapacağız."

"Peki ya bırakamayacak kadar korkarsam? Öylece uçup gidecek ve beni asılı mı bırakacaksın?" Yutkundum.

"Sen yapana kadar bırakmayacağım," diye söz verdim, yanağını okşayarak. "Tekrar birlikte sallanacağız, yeniden fırlatacağız ve tekrar deneyeceğiz. İhtiyacın olduğu kadar." Karnım sıkıştı. "Sadece bana biraz güvenmelisin."

Gözlerimi aradı. "Gergin olduğum için saçma olduğumu mu düşünüyorsun? Yani, çocuklar korkmuyor."

"Saçma değilsin." Ağzımı bir gülümseme kapladı. "İlk seferinde de korkmuşlardı. Sen sadece daha geç başladın."

"Korktun mu? Bekle. Buna cevap verme." Bir elini kaldırdı ve kollarımdan çekildi. "Hiç korkmuyorsun, bu da seni boktan bir barometre yapıyor." Yavaş bir nefes verdi. "Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi."

"Gerçekten mi?" Sırıltışım anlaktı.

"Sormayı bırak da cesaretimi kaybetmeden yapalım şu işi." Tişörtünü başının üzerinden çekti ve ben de gözlerimi göğüslerinin kabarıklığından uzak tutmak için elimden geleni yaptım.

Hafızama lanet olsun, hâlâ meme uçlarının sert tomurcuklarını ağzımda hissedebiliyorum, küçük zevk soluklarını duyabiliyordum. *Ama şimdi değil.* Tanrı aşkına, etrafımız ailemle çevriliydi ve ben yirmi sekiz yaşındaydım, hormonlu bir ergen değil. Kesinlikle zamanı değildi.

Şortundan sıyrıldı.

Boş ver. Şekerci dükkanındaki bir çocuktum ve Allie saf şekerdi. Her santimi nefis bir şekilde mükemmeldi. Bir şekilde ağzımın suyu akmadan ağzımı kapatmayı başardım ve onu ipe kadar yürüttüm.

Çocuklar dışarı tırmandı ve Gavin de peşlerinden gitti. "Nasıl oluyor da sürekli suya basıyorsunuz anlamıyorum," diye söylendi. "Spor salonuna gitmem gerek."

Güldüm, sonra Allie on metrelik setin üzerinden eğilirken ipi tuttum. "Hazır mısın?"

"İkimiz de o şeyin üzerine oturamayız." Tahta diski işaret etti.

"Ayağa kalkacağız." İpi sabit tuttum. "Önce sen atla, ben bizi tepeye çekeceğim, sonra sen atla."

Gözlerini diske dikti. "Gitmeme izin verebilirsin."

"Yapabilirim, ama bu beni bir pislik yapar." Elimi ona doğru uzattım. "Hadi, Allie."

"Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey." İpi iki eliyle kavradı, sonra diskin kendi tarafına doğru adım attı.

Onu bungee jumping'e götürürsem Tanrı yardımcımız olsun.

"Aferin kızıma." Onunla göz göze geldikten sonra topuklarımı yere vurup geri çekildim ve onu yamaca doğru sürükledim. "Sen isteyene kadar atlamayacağım."

"Hatırladığım kadarıyla tam olarak *ihitiyaç* kelimesini kullanmıştınız," diye mırıldandı.

"Şimdi kim seks şakası yapıyor?" Gülümsememi geri aldım ve kalkış için tatlı noktaya ulaştık. "Ne zaman olacağını sen söyle."

Derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha ve bir nefes daha alarak ipi tutuşunu ayarladı. "Ne zaman bırakacağımı nasıl bileceğim de su yerine kıyıya vurmayacağım?"

"Sana anlatacağım."

"Tamam. Hadi gidelim." Başını salladı.

"Emin misin?" Fırlatmaya hazırlandım. "Hemen şimdi!" diye emretti.

İki ayağımla zıpladım ve diskin üzerine indim, sonra momentum bizi tepeden aşağı savurdu.

Allie çığlık attı ve ben de bir elimi bırakıp kolumu beline dolayarak kıyıdan uzaklaştık ve gölün üzerine doğru fırladık. Suyun derinliğe eşit olan o koyu maviye dönmesini bekledim ve "Şimdi!" diye bağırdım.

Onu bıraktığını gördüğüm an ben de aynısını yaptım ve uçtuk.

Göl bizi karşılamak için hızla yükseldi ve biz çarpmadan önce nefesimi tuttum. Su bizi yuttu, başımızın üzerinden hızla geçti. Elimi belinden kaydırdım ve yüzeye doğru tekmelemeden önce elini tuttum.

Ondan bir saniye önce ortaya çıktım.

Havaya çarptığında nefesi kesildi ve elini bıraktım, böylece suya basabildi, benim için ikinci doğa olan şeyin onun için olmadığını hatırladım. "Bu ... idi." Gözleri benimkilere kilitlendi ve kocaman gülümsedi. "Bu inanılmazdı!"

Ve sonra güldü.

Ona yeniden aşık oldum. Eskiden olduğu sessiz, gözlemci kıza ya da hayal kırıklığına uğrattığım arkadaşşıma değil, güzel ve güçlü, yaralı ve hala gülen bir kadına dönüşmüştü.

Öne doğru fırladı, kollarını boynuma doladı ve ağzını ağızıma bastırdı.

Bizi ayakta tuttum ve sonra onu öptüm, başımı eğdim ve dilimi ağızına soktum. Onun tadı, tırnaklarının ensemdaki nefis sıyrıkları ve bedeninin benimkine bastıran sıcaklığı karşısında inledim.

Inledi ve bu ses beni saniyeler içinde sertleştirdi.

İhtiyaç omurgamdan aşağıya doğru iniyordu ve bacaklarını belime doladığında ensesini kavradım, bizi yüzeyin üzerinde tutmak için bana tamamen güveniyordu. Hiç kimseyi, hiçbir şeyi Allie'ye ihtiyaç duyduğum kadar istememiştim. Onu havadaymış gibi öptüm ve son on yılımı yüzeye çıkmak için yüzerek geçirmiştim.

"Hey! Burada çocuklar var, biliyorsun!" Gavin seslendi. Allie sert ve hızlı nefes alarak geri çekildi.

Günün geri kalanını sikeyim, onu doğruca kulübeye götürüyordum.

Gözlerimdeki niyeti görmüş olmalı, çünkü onunki de parladı ve kendini çözdü, sonra yavaşça kıyıya doğru yüzdü.

Peşinden gittim ve suyun aletimi ailemi ömür boyu korkutmayacak kadar soğutması için dua ettim. Çok yakındı, ama oraya vardığımızda kendimi gösterebilecek durumdaydım.

Allie ve ben gölden çıktık ve inişin altındaki küçük kumsala yürüdük.

görüş. Onu kollarıma çektim ve ellerini göğsüme götürdü ama beni itmedi. "Seni istiyorum." Alnımı onunkine doğru indirdim. "Seninle birlikte olmak, seni elimde tutmak, bu ilişkiyi yürütmek için her şeyi yaparım. Hayatımda hiç bu kadar gerçek bir şey hissetmemiştim."

Nefesini içine çekti. "Asla işe yaramaz. New York'a geri dönüyorum."

"Umurumda değil. *Artık* buradasın. Şimdi bana ver." Ellerim belinde büküldü. "Bana hissettiğini söyle."

Gözlerini sıkıca kapattı, sonra başını salladı. "Hissediyorum. Bu gerçek." Teşekkürler *Tanrım*.

Başımızın üzerinden bir şekil uçtu ve Juniper gölün üzerinde salınırken başımızı çevirdik, sonra bırakırken mutlulukla bağırdı. Mason ve Melody yukarıdan tezahürat yaparken çok az bir sıçramayla yere düştü.

"Suda biri olmadığı sürece bunu yapmaması gerekiyor," diye mırıldandım gölün yüzeyine bakarak. Hemen ortaya çıkmayınca kaşlarım çatıldı ve ensemdeki tüyler diken diken olurken saymaya başladım.

"Hudson," diye fısıldadı Allie, dokuza ulaştığımda elleri göğsümden düştü.

Tamamen göle doğru döndüm, sonra göle girdim, su belime ulaştığında on ikiye ulaşmıştım.

"*Hudson!*" Caroline üstümüzden çılgılık attı.

"Burada kal," diye Allie'ye seslendim, sonra da daldım.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Allie

Dancegrl6701: Oh how the crown has fallen.
Sorry, RousseauSisters4, but you're a wreck.
Time to step aside.

Hudson suyu bir bıçak gibi yararak hiç görmediğim kadar hızlı yüzerken kalbim güm güm atıyordu.

Lina'ya, "Eğer yukarıdaysan, biraz yardıma ihtiyacı olabilir," diye fısıldadım.

Hudson'ın başı kalktı ve Juniper'la aynı yerde yüzeyin altında kayboldu.

Kollarımı belime doladım, sanki bu onun suyun altında kaldığı her saniye karnımın daha da aşağıya inmesini engelleyebilirmiş gibi. Bunu her gün yapardı. Bunu yirmi ve otuz metrelik denizlerde yapardı. Okyanusun ortasında tekmeden atlayan o kaptanı bulduysa, Ardiç'ı da bir gölde bulabilirdi. Bulmak zorundaydı.

Solumdaki dik patikadan toprak kayarak indi ve Gavin yanımdan geçerek suya doğru koşmaya başladı. Caroline patikadan tökezleyerek indi ve yanımda durdu.

"Parlak turuncu giymiş," diye fısıldadı ellerini çenesine doğru kaldırarak. "Hudson her zaman parlak renklerde yüzmesi gerektiğini söylerdi, ne olur ne olmaz diye..."

Yanımdan geçtim ve kolumu titreyen omuzlarına doladım. "Üç yüz elli," diye hatırlattım ona. "Burada

Ülkede onun kadar iyi sadece üç yüz elli kişi var. Onu bulacaktır." Paniğe de acıya davrandığım gibi davrandım, onu zihinsel bir kutuya tıktım.

Hudson'ın yeğeninin -yeğenimizin- boğulmasına izin vereceği bir dünya yoktu. Buna izin vermezdi.

"Ne kadar oldu?"

"Nefesini gerçekten uzun süre tutabiliyor." Omzunu ovuşturdum, gözlerim yüzeye kilitlenmişti. "Evimde Hudson'la yüzerken bunu bir dakikadan fazla yaptığını gördüm."

Böyle bir şey olmayacaktı. Bir daha olmayacak.

"Bir dakika." Tamamen titremeye başladı. "Bir dakika mı oldu?"

"Sanmıyorum." Bu küçük bir yalandı, çünkü emin değildim. "Hudson nefes almak için yukarı çıkmadı, bu iyiye işaret," diye geveledim. Nefesini ne kadar tutabilirdi ki?

Bilmiyordum. Onu uzak tutmaya o kadar odaklanmışım ki bu tür sorular soramıyor, hatta evini bile göremiyordum. Bu her neyse onun için azami çaba sarf etmişti ve ben de Juniper'le ilgili olmadığı sürece onu her fırsatta kendimden uzaklaştırmıştım.

Ve şimdi Juniper-

Böyle düşünme. Aklım başımdan giderken kalbim kulaklarımda çarpıyor ve midem bulanıyordu. Juniper Lina'yla asla tanışamayacaktı çünkü onu kurtaramamıştım ve şimdi Hudson onu burada, ait olduğu yerde tutmak için en iyi şansıydı, Lina'yla değil.

Gavin neredeyse gelmişti.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye tekrar tekrar fısıldadı Caroline, düşüncelerim onun yakarışını yankıladı.

Hudson ters yöne bakarak su yüzeyine çıktı ve kalbim boğazıma düğümlendi. "Yakaladım onu!" diye bağırdı, sonra Gavin yanında olduğu halde yan kulaçlarla bize doğru yüzmeye başladı.

"Oh, Tanrım!" Caroline suya koştu.

"Nefes alıyor!" Gavin seslendi.

Juniper'in öksürdüğünü duydum ve dizlerimin bağı çözüldü, anında kuma çarptım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım Lina'ya. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Hudson, dibe dokunabildiğinde onu kollarına aldı ve tekrar öksürürken gölün dışına taşıdı.

"Juniper!" Caroline Hudson'ın yolundan çekildi, ardından hızla onu kıyıya kadar takip etti, giysileri göğüslerine kadar ıslanmıştı.

Hudson kız kardeşine, "O iyi," diye güvence verdi ve bana bakmadan önce Juniper'e baktı. "O iyi."

Hudson onu birkaç metre solumdaki kuma oturturken Juniper tekrar öksürdü, sonra da önüne çömeldi. "Nasıl hissediyorsun, June-Bug?" Ayağını kaldırdı.

Gavin sudan çıkıp Hudson'ın diğer yanına inerken Caroline Juniper'in yanına diz çöktü ve başını okşadı.

"Ben iyiyim." Ardıç derin, düzensiz nefesler aldı ve annesine baktı. "O kadar derine indim ki ayağım bir dala falan takıldı. Göremiyordum. Denedim ama kurtaramadım." Nefes alışları yavaşlamaya başladı. "Hudson Amca onu yakaladı ama."

Göğsüm sıkıştı.

"Tamam." Caroline Juniper'in alınına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim Hudson."

Başını salladı. "İyi bir sıyrık." Sağ ayağının üstündeki çiğ bölgeye baktı. "Ama sanırım yaşayacaksın. Orada hiç su emdin mi?"

Juniper başını salladı. "Tüm bu süre boyunca nefesimi tuttum." "Seninle gurur duyuyorum." Juniper'e gülümsedi, kıvrımları düşerken

titreyen kız kardeşine baktı. "Hey. O iyi. Turuncu onun fark etmesini çok kolaylaştırdı. Yapman gereken her şeyi yaptın. Hepimiz buradaydık. O iyi," diye tekrarladı.

Yutkundu ve başını salladı.

Hudson, "Suda bir yetişkin olmadan sallanmamanız gerekiyordu," diye nasihat ettikten sonra ayağa kalktı ve Juniper'in ayağa kalkmasına yardım etti, Caroline ve Gavin de hemen onu takip ettiler.

"Yeterince yakın olduğunu düşünmüştüm," diye mırıldandı Caroline onu ayı gibi kucaklayıp kollarını Juniper'in etrafında kenetlerken. "Ve kendimi savunmam gerekirse, öyleydin. Ama özür dilerim. Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağım."

Caroline gerildi ve gözlerinden bir dahaki sefere olmayacağını anladım ama hakkını yemeyelim, başını salladı.

"I

Seni seviyorum."

Aynı şeyi yapabileceğimden emin değildim.

"Ben de seni seviyorum." Juniper, Caroline'e doğru sarktı.

Hudson Caroline'a, "Öksürük, ateş, uyuşukluk, ciğerlerine su kaçtığına dair herhangi bir belirti var mı diye onu izlememiz gerekiyor ama bunun dışında bence durumu iyi," dedi. "Neden onu yukarı çıkarıp sıyrığı temizletmiyorsun?" Başıyla patikayı işaret etti.

"Yürüyebilir misin?" Caroline Juniper'e sordu.

"Sanırım öyle." İkili dik patikadan yukarı çıkmaya başladı, Gavin Juniper düşerse onu yakalayabilecek kadar arkadan yürüyordu.

Hudson görüş alanına girene kadar onları izledim.

"Allie?" Elini uzattı, refleksle tuttum, ayağa kalktım ve onun yardımıyla ayağa kalktım. "Hey. İyi misin? Titriyorsun."

Öyle miydin? "Onu seviyorum," diye fısıldadım, gözlerim yanıyordu.

"Biliyorum." Kollarını bana doladı ve beni göğsüne doğru çekti.

"Ben istemedim. Sadece ona yardım edebileceğimi düşündüm ve bu bir şekilde Lina'nın değil de benim yaşamamı telafi edecekti ama onu seviyorum Hudson." Sesim kesildi.

"O iyi." Eli sırtımda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Sen iyi misin?" Takırdayan dişlerimin arasından sordum.

"Onu görmeden önce bir an için ödüm koptu ama şu anda senin için daha çok endişeleniyorum." Çenesini başımın üstüne yasladı. "Sadece bir saniye bekle, adrenalin sisteminden çıkacaktır."

Tanrım, ona yaslanıyordum.

"Ben iyiyim." Kollarından kurtulmak için hamle yaptım.

"Bir kez olsun sana sarılmama izin verecek misin?" Kolları sıkılaştı. "Her şeyi tek başına halletmek zorunda değilsin Allie. Korkabilirsin ve Juniper'i dağınık olsa bile sevebilirsin. Dağınıklık iyidir, aşkım. Dağınıklık hayatın en güzel yanlarının yaşandığı yerdir. Her zaman kontrol sende olmak zorunda değil. Eğer dağılırsan sorun değil. Eğer izin verirsen seni tekrar bir araya getirmek için burada olacağıma söz veriyorum."

Belki bir an için bile olsa teslim olsam zararı olmazdı.

Göğsüne yaslanarak rahatladım, kulağım yavaş ve sabit kalbindeydi. Juniper'in olayı onu korkutmuş olabilirdi ama sarsmamıştı. Hiçbir şeyin sarsmadığını düşünmeye başlamıştım. "Onu kurtardığın için teşekkür ederim."

"Benim işim bu," dedi saçıma doğru. "Ayrıca, itiraf etmeliyim ki benim de menfaatim var."

Ağzımda yarım bir gülümseme belirdi ve titremem azaldı ama o beni bırakmadı. Yaptığı şey buydu ama gerçek hayatı hakkında bundan fazlasını bilmiyordum. "Nerede yaşıyorsun?"

"Warren Caddesi'nde, evinizden yaklaşık dört blok ötede. Beyaz kapılı, koyu mavi olan. Neden?"

"Hiç sormadım." Ama hangi ev olduğunu biliyordum. Her yaz ailesinin -Caroline'in- kafesine gittiğimizde önünden geçerdim.

"Hmm." Omurgamdan aşağı vuruşları yavaşladı. "Döndüğümüzde görmek ister misin?"

Juniper'i ya da yaptığımız anlaşmayı içermeyen bir yönde atılmış bir adımdı. Gözlerimi kapattım ve kalbinin ritminin benimkini yavaşlatmasına izin verdim ve Tanrı onu sevsin, hemen cevap vermem için beni zorlamadı ya da baskı yapmadı. Sonunda başımı salladığımda bu işimi kolaylaştırdı. "Evet. Bunu isterim."

Günün geri kalanı kimse neredeyse ölmeden geçti. Yürüyüş yaptık, rüzgâr şiddetlenene kadar pavyonda kâğıt oynadık ve bayılmaya başladığım bir kahkaha ve kaos korosunun ortasında akşam yemeği pişirdik - özellikle de Caroline sadece medeni davranmakla kalmayıp ... iyi davrandığı için.

Ve benimle uğraşmaya kararlı olmadığı zamanlarda gerçekten komikti.

Kamp ateşi söndüğünde, Hudson'ın teyzeleri ve amcaları, anne ve babasının kulübelerine gittiği saatlerde yatmaya gittiler ve Caroline ile beni közlerin etrafındaki bir kütüğün üzerinde otururken bıraktılar. Hudson'ın gölün kenarına yakın bir yerde, yaklaşık yirmi metre ötedeki lastik salıncakta Juniper'i döndürmesini izledim.

"Çocuklarla arası gerçekten çok iyi," diye söz etti pek de gelişigüzel olmayan bir şekilde. "Harika bir baba olacak. Bilirsin, eğer çocuk istiyorsan."

Çocuklar mı?

"I . . ." Hudson'ın kucağında bir bebek -bizim bebeğimiz- olduğunu hayal ederken ağzım birkaç kez açılıp kapandı ve Hydro Flask'ımı sıkıca kavradım. Yorumuna eşlik eden ani mide bulantısının hemen altında gezinen o his neydi? Bu ilgi miydi?

"Kusacakmış gibi görünüyorsun." Kıkırdadı. "Çocuk istememekte sorun yok. Ben sadece Hudson'ın onlarla çok iyi anlaştığını söylüyordum." "Bana onun niteliklerini satmak zorunda değilsin, söz veriyorum." I iç çekti. "Çocuk sahibi olmak gerçekten düşündüğüm bir şey değil. Tanıdığım çoğu kişi emekli olana kadar bekliyor. Aslında annemi durduran da buydu. Lina'ya hamile kaldı ve babamızla evlendi."

"Ahh." Öne doğru eğildi ve közleri dürttü. "Sizi neden acımasızca tahrik ettiğini biraz daha iyi anladım."

Başımı salladım. "Juniper olağanüstü biri," dedim konuyu değiştirmek için. "Dik başlı, esprili ve zeki. Onunla iyi bir iş çıkardınız."

Caroline arkasına yaslandı ve sallanan Juniper'e baktı. "Hudson gibi umursamaz biri," diye mırıldandı. "Sean da öyleydi, her zaman bakmadan atlardı, ama evet, benim hayal bile edemeyeceğim kadar inatçı ve her gün bana kök söktürüyor. Azim onun genlerinde olmalı. Sanırım 18 yaşına geldiğinde öğreneceğiz. Muhtemelen kıcını kaldırıp avukatlara gidecek ve doğum gününde dosyasını isteyecek."

Boğazım düğümlendi ve hızlıca bir yudum aldım. "O kadar uzun süre beklemesini mi istiyorsun? Tıbbi geçmiş gibi şeyler hakkında hiç endişelenmiyor musun?"

"Birazcık." Başını salladı. "Bu bilgilere erişmesi ya da en azından soruları sormaya nereden başlayacağını bilmesi onun için iyi olacak, ama evlat edinme bir nedenden dolayı kapatıldı. Öz ailesini bilmiyorum, ya da eğer o ..." Gerildi. "On sekiz yaşına gelene kadar beklemek hem Juniper'i hem de onların mahremiyetini korur."

Lina ölmüştü, peki ya Juniper'in babası?

Caroline içini çekti. "Öz ailesini aramaya çıkmasına izin vermediğim için herkesin benim korkunç olduğumu düşündüğünü biliyorum-"

"Kimse senin korkunç olduğunu düşünmüyor," diye söz verdim.

Alay etti. "Yapıyorlar. Ama hiçbir yetişkin kocasını kaybetmedi, çocuğunun babasının kollarında ölmesini izlemedi çünkü vücudu daha fazla savaşamadı. Bu acı bana ve Juniper'a ait." Hudson Juniper'ı salıncakta döndürürken hüzünlü bir gülümseme dudaklarını büktü. "Böyle bir kayıp daha yaşarsam nefes alabileceğimi sanmıyorum ve ona bir şey olması fikri, etrafını baloncuklarla sarmak istememe neden oluyor. Sean'ı zaten kaybetmişken onu kaybetme riskini göze alamam ve onun yas tutmasını izlemek-" Titreyerek nefes aldı. "Sean ve ben sözler verdik ve bu sözleri tutmak, onun güvende ve sevilerek büyümesini sağlamak için geriye kalan tek kişi benim. Bana aşırı korumacı diyebilirsiniz ama o daha on yaşında ve şu an için, eğer bu tür bir acıyı, kalp kırıklığını tekrar hissetmesini engelleyecekse, korkunç olmaya razıyım ve buna bale de dahil. Bana gerçekten dans etmenin kalbini hiç kırmadığını söyleyebilir misin?" Bana doğru baktı. "Ya da vücudunu?"

Hudson'ın kazağının kollarını ellerimin üzerine doğru çektim. "Zorlukları yok değil," diye itiraf ettim, sonunda Caroline'ı daha net görmeye başlamıştım. Korkunç biri değildi - hâlâ yas tutuyordu, hâlâ korkuyordu.

"Doğru." Başını salladı. "Bir kız kardeşini kaybettiğini biliyorum. Bizim gibi acı çekmiş insanlar her şeye sahip olmak diye bir şey olmadığını bilirler ve bilinmeyen söz konusu olduğunda Juniper'ın ödemesine izin vermek istemediğim bedeller vardır. Bu yüzden şimdilik zor seçimleri ben yapacağım. Kötü adam ben olacağım."

"Anladım." Boğazımı temizledim ve başka bir şey sorarak şansımı zorlamamaya karar verdim. "Onlara doğru yürüyeceğim."

Başını salladı. "Juniper'e onu beklediğimi söyler misin? Yangının söndüğünden emin olmak istiyorum."

"Elbette." Ayağa kalktım ve kamp ateşinin etrafından

kıyıya doğru yürürken Hudson'ın kapüşonlusu kalçalarıma düştü. Neyse ki ay çıkmıştı ve dolunaydı, yolu aydınlatıyordu ve

ayak bileğimi bükebilecek köklerden ve kayalardan kaçmamı sağladı.

Hudson onu tekrar döndürürken Juniper güldü ve kalbim sıkıştı. Hudson işinde bu kadar iyi olmasaydı burada olmayabilirdi. Ona Lina'dan daha fazla bahsetmek için zamanımız olacağını düşünmüştüm, bizi tanınması için zamanımız olacaktı ama bugün bana bir şey gösterdiyse, o da zamanın kesin olmadığıydı.

"Hey," dedi Hudson, Juniper son dönüşünden sonra kıkırdayarak inerken bana gülümseyerek.

"Hey." Kamp ateşine hızlıca bir göz attım. "Lütfen bana bir iyilik yap ve gidip Caroline'i bir saniyeliğine meşgul et?"

Gülümsemesi soldu ama başını salladı ve kamp ateşine doğru ilerledi.

Juniper iç çekerek gülme krizinden kurtuldu, lastik salıncağın tepesine sarıldı ve ben de onun önünde çömeldim.

"Bugünden sonra iyi hissediyor musun?" Yumuşakça sordum.

Yüz ifadesi ağırlaştı. "Hudson Amca beni bulmadan önce bir an için annem gibi ölebileceğimi düşündüm."

Kalbim sıkışmıştı. "Ama sen yapmadın."

"Hayır." Alnı buruştu. "Ama bütün gün son sözlerimin Melody'ye *bunu izlemek* olacağını düşünüyordum. Sonra en azından benim son sözlerim olur diye düşündüm ama kimse annemin sözlerini hatırlamıyor," diye fısıldayarak bitirdi. "Bu garip, biliyorum. Ama keşke birileri onları hatırlasa."

"Ben de." Başımı salladım. "Hatırladıklarımı anlatsam yardımı olur mu?"

"Canını yakacaksa hayır."

"Bakalım ne kadar uzağa gidebileceğim." Zorla gülümsedim. "Bu kadar acı çekmemin en büyük nedeni hatırladığım şeylerin kanıtlarla uyuşmaması, bu yüzden bu konuda konuşmama izin verilmedi." Ta ki birkaç yıl önce kendi terapistimi tutana kadar.

Juniper yavaşça, "Tamam," dedi. "Bilmek isterim."

Nefes aldım ve kalp atışlarımı düzene sokmak için mücadele ettim. "Classic'ten sonra somut bir şey hatırlamıyorum. Kazandığımı, sözleşme tekliflerini ve amcanı gördüğümü hatırlıyorum. O gece buluşmak için plan yapmıştık ama-" Yutkundum. Belli ki göstermemiştim,

Bu da muhtemelen onun uzaklaşmasına katkıda bulunmuştu. "Her neyse, Şirket resepsiyonundan eve dönüş yolunda olduğumuz söylendi. Coldplay dinlediğimizi ve virajı alırken Lina'nın güldüğünü hatırlıyorum - her zaman gülerdi, her zaman ilk şakayı o yapardı. Sanırım dördümüz arasında her zaman en canlı, kendinden en emin olan oydu. Tıpkı senin gibi."

"Benim gibi," diye fısıldadı Juniper.

"Evet. Sende ondan çok şey var. Gülüşün, kahkahaların ve stüdyodaki zarafetin... Lina bu." Omzunun üzerinden baktım ve Hudson'ın ateşe su döktüğünü fark ettim. "Kısacası o geceki hisleri hatırlıyorum, her ne kadar olaylar zihnimde karmakarışık bir film gibi sırasız bir şekilde birbirine eklenmiş olsa da."

Öne doğru eğildi ve çenesini lastiğe dayadı.

Sonraki sözlerimi çok dikkatli seçtim.

"Hafızam bana beni sevdiğini ve kalbimin sesini dinlememi söylediğini söylüyor." Boğazım, anıyı inkâr ettiğimde genellikle olduğu gibi sıkılmadı. "Yüzüğünü ön cebime sıkıştırdı ve benden geride bıraktıklarına göz kulak olmamı istedi." Elini sıktım. "Eskiden Anne ve Eva'yı kastettiğini düşünürdüm ama şimdi seni mi kastettiğini merak ediyorum."

Geri çekildi, kocaman gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Sana bir yüzük mü bıraktı?"

"Evet." Omzunun üzerinden baktım ve Hudson ile Caroline'ın bu tarafa doğru yürüdüklerini gördüm, Hudson'ın yüzünde kesin bir özür ifadesi vardı. Zaman dolmuştu. "Büyük büyükannemizden yadigâr. Büyük-büyük-büyükannenizden. Babam bunu anneme söz yüzüğü olarak vermiş, o da Lina'ya Classic'i kazandığı yıl vermiş. Sanırım bir erkek yerine hayallerimizle evlenme sözü gibiydi. Lina onu her gün takardı. Sadece provalarda çıkarırdı." İçimi çektim.

Juniper, "Ve sonra sen Classic'i kazandın ve o da sana verdi," diye tahmin etti.

"Sanırım öyle. Birkaç gün sonra hastanede uyandığımda, hemşire bana ambulans beni getirdiğinde yanımda bulunan eşyaların olduğu bir çanta verdi ve yüzük de oradaydı. Yani, biliyorum ki

Bu kısmı doğru ama kafa yaraları tuhaftır." Gerisini bilmesine gerek yoktu, rüyalarım da ya da radyoda bir şarkı çaldığında çılgılık çılgılığa geri gelen parçaları.

"Onları kanıt olarak gösterdin mi?" Salıncakta kırırdandı.

Başımı salladım. "Senden başka kimse bende olduğunu bilmiyor." Annemin onu geri alacağından ve Lina'dan geriye hiçbir şey kalmayacağından çok korkuyordum. "Mesele şu ki, ben onun son sözlerinin sevdiği insanlara göz kulak olmamı istediğine inanmayı seçiyorum ve bence sen de buna inanmayı seçersen sorun olmaz."

Başını salladı.

"Geç oluyor, sence de öyle değil mi?" Caroline onlar yaklaşırken seslendi. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Juniper gözlerini iki kez kırıştırdı. "Allie'ye gösteri yaparken aşilini nasıl yırttığını soruyordum."

Bir Rousseau gibi yalan bile söyledi. Etkileyici.

Caroline bize ulaştığında ayağa kalktım, ağzı hafifçe açık kalmıştı.

"Juniper, bu öylece birine sorulacak bir şey değil," diye azarladı.

Juniper omuz silkti ve salıncaktan indi. "Sanki internette yokmuş gibi. Sence aşırı kullanımdan mı oldu?"

"Umm. Evet." Başımı salladım ve dördümüz patikaya doğru yürümeye başladık. "Dinlenmem gerektiğini biliyordum ve bunun yerine dans etmek gibi kötü bir seçim yaptım."

"Ve öylece ... gitti mi?" Juniper sordu.

Caroline kızına bir bakış atarak, "Allie, çok özür dilerim," dedi. "Paylaştıklarınla fazlasıyla nazik davrandın."

"Sorun değil. Biraz dikkatim dağıldı, pike dönüşleri sırasında yerimi kaybettim ve bu muhtemelen yardımcı olmadı." Omuz silktim ve Hudson yanımda sertleşti. "Ama düştüğümü ya da buna neden olabilecek herhangi bir şey hatırlamıyorum. Sadece yırtıldı. Ve varyasyonun sonunda yırtılmamış olsaydı, ikinci perdede yırtılırdı." Patikaya ulaştık. "Vücuduna iyileşmesi için zaman tanımazsan, o da senden zamanını alır."

Juniper başını salladı.

"Bu arada biz de yatmaya gidiyoruz." Caroline elini Juniper'in sırtına koydu. "İkinizle yarın görüşürüz."

İyi geceler diledik ve kulübemize doğru geri dönmeye başladık, yolun geri kalanını gitmeden önce tuvaletin önünde durduk.

Ana patikaya doğru yürürken fısıltıyla, "Caroline'a söylememeliyiz bence," diye mırıldandım.

"Ne?" Hudson durakladı ve ben de yüzümü ona döndüm.

"Sean'ı kaybettikten sonra Juniper için pek çok açıdan korkuyor. Bence ona sadece bir tehdit olmadığımızı ya da Juniper'in bir yeteneği olduğunu söyleyemeyiz. Caroline bir bakıma Lina'ya çok benziyor. Kanıta ihtiyacı var, gösterilmeye ihtiyacı var. Biz de ona kanıtlayacağız. Juniper'ın ne kadar yetenekli olduğunu Klasik'te görmesine izin vereceğiz. Caroline ne kadar inatçı olursa olsun, Juniper'in ona bunu göstermesinin tek yolu bu olabilir."

Hudson başını eğdi, gözleri düşünceli bir şekilde kayıyordu. "İşe yarayabilir ve sonuçlarıyla başa çıkabilirim ama Caroline'ın, Juniper'i çalmaya gelmediğini anlasa bile, bu aldatmaca yüzünden senden nefret etmeye devam etme ihtimali var."

Başımı sallıyorum, midem bulanıyor. "Bu almak istediğim bir risk. Bu Juniper'la ilgili olmalı, benimle değil. Anne'le değil. Juniper'ın mutlu olması anlamına geliyorsa sekiz yıl boyunca dışlanmak buna değer." Ve elimden geleni yaptığımı bilerek uyuyabilecektim, ki bu da Lina'ya borçlu olduğum şeylerin en azıydı.

"Tamam." Hudson başını salladı ve kulübemize giden patikadan geri dönmeye başladık. Ay ışığında ilerlerken "Dikkatin dağıldı mı?" diye sordu. "*Giselle* gösterisi sırasında mı?"

Sıcaklık yanaklarımı yaktı. "Evet."

"Ama bunun gözyaşıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Kaşları çatıldı.

"Hayır." Başımı salladım. "Başta düşündüm ama sadece suçlayacak bir şey arıyordum. Biraz bocaladım ama yırtılmaya neden olacak bir şey değildi." Alaycı bir kıkırdama boğazıma doğru ilerledi. "Komik bir şey, bunu kimseye söylemedim ve çok utanç verici olduğu için cevap vermeni bile istemiyorum ama ..."

Bana doğru baktı.

"Seni gördüğümü sandım." Ellerimi kapüşonunun ön cebine soktum ve bana nasıl aval aval baktığını görmek için kesinlikle başımı çevirmedi. "Seni arka sırada gördüğümü sandım ve tekrar baktığımda orada değildin tabii ki. Sadece beynim bana oyun oynuyordu, muhtemelen bu varyasyonu seyirci önünde oynadığım diğer tek seferde de orada olduğun için."

Bakmaya devam etti ve ben otuz saniye kadar geriye gidip bu itirafı geri alabilmeyi diledim. Benim neyim vardı ki? Her zaman kontrolün bende olması gerekmediğini söylemesi, aşırı paylaşım treninde sıfırdan birinci makama atlamam gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Bugün antrenman yapmayı hiç düşünmediğimi biliyor muydun? Bir kere bile." Konuyu değiştirmek için aklıma gelen ilk şeyi ağızımdan kaçırdım.

"Allie-" Koluma uzandı ama ben hızlandım.

Aptalca, nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmiyordu. "Bir kere bile. Spor yapmadığım ya da tüm günümü stüdyoda geçirmediğim için kendimi suçlu hissetmedim. Son zamanlarda yaşadığım en eğlenceli ..." Güldüm. "Muhtemelen sen beni dışarı sürükleyip eğlenceli şeyler yaptırdığından beri. Senden sonra eğlenceli şeyler yapmayı bıraktım. . . ondan sonra sadece dans ettim, ama hey, ben bir müdürüm, bu yüzden işe yaradı."

"Dengeyi sağlayabilirsin, biliyorsun," dedi Hudson, kulübemizin merdivenlerine ulaştığımızda bize yetişirken. "Oyununun zirvesinde olabilirsin ve yine de bir hayatın olabilir. Hâlâ böyle günler geçirebilirsin. Ya hep ya hiç olmak zorunda değil."

"Başka türlü nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ama bu güzel bir düşünce, denge." Gerçekten de öyleydi. Ondan önce içeri girdim ve hemen karanlıkta el yordamıyla ilerledim.

"Hareket etme. Tökezlemen istemiyorum," dedi Hudson, etrafımda dolanıp yatağın kendi tarafına geçerken eliyle belimi yokladı. Birkaç tık sonra fener yandı. "İşte oldu." Döndü ve doğruca bana geldi, şapkasının kenarını kıvrırırken çenesi titriyordu.

Gergin olmasını gerektirecek ne vardı ki?

"Cevap vermemi istemediğini söylediğini biliyorum-"

Öldür beni şimdi. "Lütfen yapma."

"Ama yapmak zorundayım." Yüzümü avuçladı.

"Gerçekten bilmiyorsun." Kapiya, duvara, tavana, onun dışında her yere baktım.

"Bana bak." Başparmakları yanaklarımı okşadı. "Lütfen, aşkım."

Bakışlarını karşılamak için bir şekilde utanç çukurundan çıktım.

"Bendim." Nefes aldı, ben de nefesimi tuttum. "O bendim, Allie. Oradaydım."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Allie

OuchPouchhtr5: What a fucking liar. She's not recovering. She's done.

"Sen ne?" Geri adım attım ve ellerini indirmeden önce birkaç kalp atışı boyunca havada asılı kaldı.

"Oradaydım," diye yavaşça tekrarladı.

"Hayır, değildin." Kendimi sabitlemek için ayaklıkların kalın tahta parmaklıklarına tutundum.

Ayakucunun kenarına oturdu ve bitmemiş tahtayı kavradı.

"En arkadan iki sıradaydım. Tam ortada. *Beni* gördün."

Dudaklarım aralandı ve karnım vücudumdan dışarı fırladı.

"Anlamıyorum."

"Arka sıradaki orta koltuğu almaya çalıştım ama alamadım. Biletleri satışa çıkardıklarında saniyeler içinde tükenmiş olmalı." Gözlerini dikmiş kapalı kabin kapısına bakıyordu. "Satın alan kişi gelmeye zahmet etmediğinde çok kızmıştım. Anneni Anne ile locada gördüm, Eva'yı kolorduda gördüm, seni gördüm-" Gözleri kapandı ve tırnaklarım ayaklıkları ısırdı. "Çok güzeldin."

Nefes al. Nefes almayı unutmamalıydım.

"Sonunda dizlerinin üzerine düştüğünü gördüm, gençliğimizde hatırladığımdan biraz daha kontrolsüzdü ama sen çığlık atana kadar sorgulamadım." Başı öne eğildi. "Çığlık attın."

Orkestra durdu. Seni sahneden çıkardıklarında her yer sessizliğe gömüldü. Koridora çıkmak için o sıradaki herkesin üzerine tırmandım ama dünyanın en ünlü dansçılarından birini görmek için bilet sahiplerinin sahne arkasına geçmesine pek izin vermiyorlar, biliyorsunuz."

"Orada mıydın?" Tatlı, yakıcı bir sızı göğsümü yarmakla tehdit ediyordu, onu görmezden gelerek geçirdiğim on yılın içinden çıkmakla ve hiçbir parçası olmak istemediğim uygunsuz ve tehlikeli bir gerçeği ortaya çıkarmakla tehdit ediyordu. Ama hissizleşmeyi, öfke ve üzüntüden başka bir şey hissetmeme izin vermemeyi çoktan aşmıştım.

"Oradaydım." Bana baktı, ben yavaşça önünde durmaya çalışırken o muhteşem gözleriyle hareketlerimi takip etti. "Tabii ki oradaydım. Bir keresinde o parça için seyirciler arasında bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin, hatırladın mı?"

"Klasik'ten önce," diye fısıldadım. Annem bana başka bir şey seçmemi söylemişti çünkü Lina'ya MBC'nin sonbahar programında bir rol teklif edilmişti ve Kumpanya üyeleri orada jüri olduğu için herhangi bir karşılaştırma yapılmasını istemiyordu. Yine de yapmıştım, ilk ve tek gerçek meydan okuma eylemim.

Hudson, annem onu görmesin diye arka sıraya gizlenip izlemişti. Günün o kısmı hala hafızamda çok nettir.

"Seni zaten en kötü şekilde hayal kırıklığına uğrattım." Sesi alçaldı. "Bunu telafi edemeyeceğimi, beni asla göremeyeceğini biliyordum ama oradaydım."

"Böyle bir rolüm olduğunu nereden biliyordun?" Beynim buna bir anlam vermeye çalışıyordu ama kalbim mantığı hızla kapı dışarı ediyordu.

"Ben ..." Boğazında bir kızarıklık belirdi. "Adın *Giselle*'le aynı başlıkta geçtiğinde bana e-posta gönderecek bir alarmım var ama Juniper bana sahil evinde olduğunu söyleyene kadar hâlâ dışarıda olduğunu, yaralanmanın ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum." Gözlerimi aradı. "Beni göreceğini bilmiyordum ve dikkatini dağıtacağımı da hiç düşünmemiştim. Çok özür dilerim."

"Bu senin hatan değildi. Yırtığa dönüşler neden olmadı. Sen orada olsan da olmasan da bu olacaktı." Adım attım

öne, dizlerinin arasına. "Bunca yıldır gerçekten bir alarmin var mıydı?"

Başını salladı.

Kalbim aklımla savaşmaya devam ederken sessizlik koyulaştı ve sonunda kazandı. Oradaydı. Gelmişti. Juniper onu zorlamamıştı, New York'a *benim* için gelmişti. "Son sıranın orta koltuğu her zaman boştur. Kontratımda var."

Kaşlarının arasındaki bölgede iki çizgi belirdi.

"Ve eğer çağrı merkezine gidip onlara isminizi verseydiniz, size o bileti verirlerdi. Bu benim sözleşmemde de var. Her zaman senin koltuğun. Her mekanda. Her performansta. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum, sanırım bir gün içeri gireceğin umudundan hiç vazgeçmedim." İşte, söylemiştim.

"Bunca yıl mı?" Sesi kamp ateşinin korları üzerinde kazınmış gibi çıkıyordu.

"Bunca yıl." Bakışlarım dudaklarına kaydı ve nabzım hızlandı. Kollarımı boynuna doladım ve onu her zaman isteyeceğim ve şu an için ona *sahip* olabileceğim basit gerçeğini kabul ettim. "Hudson?"

"Allie?" Elleri kalçalarımın gitti. "Sana ihtiyacım var."

Hiç tereddüt etmedi, bir kalp atışı için bile. Ağzlarımız çarpıştı ve dilinin ilk hamlesiyle eridim, beni nefessiz öptüğünde tamamen teslim oldum. Isı ve ihtiyaç, benzin dolu bir fıçıya atılmış bir kibrit gibi aramızda patladı.

Ayağa kalkarken elleri kalçalarımın arkasına kaydı ve beni kendisine doğru kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım, ayak bileklerimi sırtının alt kısmına kilitledim, sonra şapkasını yere düşürdüm, böylece parmaklarımı saçlarına geçirebildim.

Sırtımı duvara dayadım ve bunu kaldıraç olarak kullanarak öpüşmeyi kestim, böylece gömleğini çıkarabilecektim. Son iki gündür onu gömleksiz dolaşırken izlemek *işkence* gibiydi. Ağzımı boğazına doğru indirdim, iki günlük kirli sakalı dudaklarıma sürtünüyordu ve boynunun omzuyla birleştiği sert, sıcak teninin kıvrımına ulaştığımda her bir nefesinin tadını çıkardım.

Bir öpücük daha talep edemeden kapüşonumu tuttu ve yukarı doğru çekmeye başladı. "Kıyafetlerimin içinde ne kadar lezzetli görünsen de, çıkarmam gerek."

Ben de öyle. Kollarımı kaldırdım ve o da hızlıca çıkardı. Yere düştü ve atletimin altından tutup başımın üzerine çektim, sonra da tenini tenimde hissedebilmek için fırlattım.

Ağızlarımız birleşti ve onu uzun ve sert bir şekilde öptüm, ellerimi kollarında, sırtında, göğsünde -ulaşabildiğim her yerde-gezdiren o da kalçalarımı ve uyluklarımı yoğurdu, şortum istediği erişimi engellediğinde hırladı.

Elini saçlarımın arasına soktu, kolunu kığımın altına doladı ve sonra tekrar hareket etmeye başladık. Oda bir an döndü ve yatağı sırtımda hissettim, sonra da onun üzerimdeki mükemmel ağırlığını.

Ayak bileklerimin sırtından düşmesine izin verdim, dizlerimi bükerek uyluklarımın kalçalarını kavrayacak şekilde bıraktım. Elleri sütyenimin kumaşının üzerinde gezindi ve hayal kırıklığı içinde inledim. Onun da çıkması gerekiyordu. Hemen şimdi. Dişlerimle alt dudağını çekiştirdim, göğsünü ittim ve yuvarlandım.

Mesajı aldı ve bizi çevirerek kalçalarına oturmamı sağladı.

"Beni istiyorsun." Ağzına karşı sııttım, sonra zevk sarsıntısıyla nefes nefese kalarak göbeğimi sikinin sert çıkıntısına dayadım. Cevap olarak verdiği inilti kesinlikle her şeydi.

"Seninle tanıştığımdan beri her gün." Ayağa kalktı ve beni hangi gün olduğundan emin olamayana kadar öptü. Zaman onunla başladı ve onunla bitti. "Sahip olduğum her fantezinin öznesisin." Ağzı boynumda gezindi ve o hassas noktayı bulduğunda kalçalarımı salladım. "Kahretsin, beni öldürüyorsun."

"Güzel." Arkama uzandım ve sütyenimi çözdüm, sonra kollarımdan çıkarıp fırlattım.

"Sana yapmak istediklerimin yarısını bilseydin. . ." Elleri belimden kayarak göğüslerimi kavradı ve başparmaklarıyla sert tepelerini okşarken iç çektim.

"Kulağa hoş geliyor." Onu bir kez öptüm, sonra kucağından kayarak önünde durdum ve sandaletlerimi hızla çıkardım. Parmaklarım

şortumun düğmesine doğru hareket etti ve elimi kendi eliyle yakaladı.

"Bunu şimdi istediğine emin misin?" Gözlerindeki sıcaklık beni haşladı.

"Evet." Elimi kurtardım ve düğmeyi açtım. "Seni gerçek bir yatağa yatırana kadar beklemek istemiyor musun?"

"Bana yeterince gerçekçi görünüyor." Fermuarı yavaşça aşağı çektim ve gözleriyle hareketi takip ederken çenesinin esnemesini izledim. "Beklemek ister misin?"

"Kendimi düşünmüyorum." Elleri uyku tulumunun kumaşını yumrukladı. "Seni nasıl elde edersem edeyim alacağımı söylerken şaka yapmıyordum. Benim yatağım. Senin yatağın. Bu yatak. Şu duvar. Kamyonetimin arka koltuğu. Umurumda değil, eğer sen gelmeden hemen önce nefesinin kesildiğini duyacaksam."

Göbeğim sıkıştı ve midemde düşük ve ısrarcı bir sıcaklık toplandı. "Bunların hepsi de kulağa hoş geliyor." Başparmaklarımı kalçalarımındaki şortumun kemerine geçirdim, iç çamaşırımın iplerini yakaladım, sonra ikisini de aynı anda aşağı çektim. Onları bir kenara fırlattım ve dik durdum. "Ama hayır, beklemek istemiyorum."

"Oh *lanet olsun*." Bakışları bir okşayış gibi üzerimde geziniyor, oyalandığı her yerde sıcaklık tenimi yalıyordu. "Kesinlikle mükemmelsin, Allie. Çok etkileyicisin." Gözlerimiz buluştu. "Buraya gel, aşkım."

Kalçalarımı kavradı, beni kucağına kaldırırken parmakları hafifçe içeri girdi. Daha fazlası için inlememe neden olan derin bir öpücükle ağzımı aldı, arkasına yaslanırken dilini benimkiyle kovaladı, onu takip ederken saçlarım etrafımıza düştü.

Eli kalçalarımın arasına kaydı ve yetenekli parmaklarının dokunuşuna benimkiler cevap verirken onun iniltisinin göğsünde titreştiğini hissettim. "Sıcak ve kaygan." Alt dudağımı ısırdı, sonra açık ağzını boynumdan aşağı kaydırmadan önce yumuşak etimi yaladı. "Kaç kere boşalmak istiyorsun, Allie? Kaç şekilde? Söyle, ben de sana vereyim."

O okşadıkça ve alay ettikçe nefes almak için savaştım, sonra başparmağıyla klitorisimi fiskelediğinde nefesim kesildi. "Umurumda değil, yeter ki sen

"Beni ilkin bekletme."

"Birincisi." Elleri kalçalarımaya kaydı ve beni gövdesinden yukarı doğru sürükledi. "Öğreniyorsun."

"Beni başkaları için mahvedeceksin, değil mi?" Ağzı göğüslerimi, kaburgalarımın kıvrımlarını okşayıp vücuduma küçük mutluluk şokları gönderirken öne doğru düştüm, avuçlarımı başının üstündeki yatağa dayadım.

"Başka kimse yok." Dudakları karnımda gezindi ve elleri kaval kemiklerimin altına kaydı. "Hiç olmadı. İkimiz için de." Kalçamın kıvrımını öptü, sonra dizimi omzuna doğru çekti. "Hepsi sadece yer tutucuydu."

Yüzünü üst baldırıma çevirip emerken ürperdim, dizini de omzuna çekmeden önce bir iz bıraktı.

"Şimdiye kadar önemli olan tek şey sen ve benim." Kollarını kalçalarımaya doladı, sonra boynunu kaldırdı ve dilini giriş yerimden klitorisime doğru gezdirdi.

Nefesim kesildi, kalçalarım saf içgüdüyle sallanıyordu.

"Otur da boşalmanı izleyebileyim." Bu bir istek değildi.

Orada eriyip bir su birikintisine dönüşme dürtüsüne karşı koydum ve dizlerimin üzerinde doğrulup ağzının birkaç santim üzerinde durdum. Gözlerimiz kilitlendiğinde nabzım fırladı ve nefesim kesildi.

"Otur," diye emretti.

Vücudumdaki her kas sıkıştı.

"Otur, Alessandra." Kalçalarımaya çekti ve ben de büküldüm.

Beni bir iniltiyle ödüllendirdi, sonra beni ağzına doğru çekti ve dudakları ve diliyle tüm ruhumu çaldı. İçimde sıcaklık ve ihtiyaç sarmalı oluştu. İlk çığlığımı yumruğumla bastırdım ama ikinci çığlığım elimden kayıp düştü.

Düşünce yoktu, sadece hissediyordum. Sadece onun için var oluyordum, kalçalarım sallanıyor, nefeslerim kesiliyor, görüşüm onun altımdaki akıllara durgunluk veren erotik görüntüsüyle tükeniyor, her tepkimi izliyordu. Beni daha yükseğe çıkaran şeye hemen uyum sağladı, bedenimi daha sıkı sardı ve sonra beni acımasızca aklımdan çıkardı.

Beni kesinlikle mahvediyordu ve ben de ona izin veriyordum.

"Hudson," diye inledim, sonra burada yalnız olmadığımızı hatırlayarak elimi ağzıma kapattım. "Bu çok iyi." Ve bu çok yüksek bir sestti.

Uzandı, bir eliyle ağzımı kapattı ve diğer eliyle beni daha sert bir şekilde ağzına çekti, dilinin her kırbacında beni tutsak etti.

Kaslarım kilitlenirken denge için koluna tutundum ve bu gerilim sarmalı nefesimi keserek sığ pantolonlara dönüştürdü. Beni uçurumun kenarına kadar acımasızca çalıştırdı, sonra uçurdu. Sırtımı tekrar tekrar kavislendiren devasa dalgalar halinde beni içine aldı ve neredeyse nefes almayı unutacak kadar keskin bir zevke boğdu. Elleri bağırışımı ve ardından gelen her iniltiyi boğdu, beni aşağı doğru okşadı, ben yana düşüp nefes nefese kalana kadar her son artçı sarsıntıyı sürükledi.

Ardından beni sırtüstü yatırdı, sonra dilinin ucuyla klitorisimde hafifçe gezindi ve saf mutluluğun bir başka ürpertisine yol açtı. "Sana doyamıyorum." Okşamayı tekrarladı ve karnım sıkıştı.

"*Seni* istiyorum Hudson." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve çekiştirdim. "İçimde. Şimdi."

"Ve seni çaresiz istiyorum." Bana bir dizi nazik yalama daha yaptı ve o tatlı gerilim içimde yeniden oluşurken sırtım eğildi. Tanrım, çok *iyi* hissettiriyordu. "Kıvranıyor, muhtaç ve benim için yalvarıyor."

Dirseklerimin üzerinde doğruldum ve bir sonraki vuruşunu izledim. "Bilmiyorum." Dilini şişmiş klitorisimin üzerinde gezdirirken nefesim kesildi. "Yalvar."

Yavaş gülümsemesi hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. "Yapacaksın," diye söz verdi ve yatağın kenarından kayarak kalan kıyafetlerini çıkardı.

Önce şortunu, sonra da altındaki siyah boxer külotunu çıkarırken dilimin alt dudağımı ıslatmasını bir gösteri gibi izledim. Her santimi kesilmiş, suda ve spor salonunda geçirdiği saatlerin etkisiyle belirginleşmişti. O kelimelerin ötesindeydi, mükemmel olduğunu düşündüğüm şeyi kavrama yeteneğimin ötesindeydi. Ona bakarken içim kasıldı, bakışlarım sikinin sert uzunluğuna takıldı.

kıyafetlerinden kurtuldu. "Sen ..." Yutkundum. "Çok güzelsin. Lütfen bana benden daha ileri görüşlü olduğunu ve prezervatif getirdiğini söyle."

Hayatımda ilk kez umursadığımdan emin değildim. Doğum kontrol hapi kullanıyordum, Hudson'a şimdiye kadar sahip olduğum tüm partnerlerden daha çok güveniyordum ve ona içimde ihtiyacım vardı. Bu kadar basitti.

"Ben buna öngöründen çok hüsnükuruntu derdim." Çantasına uzandı ve bir folyo paket çıkardı.

Doğrudum ve elinden aldım.

Paketi yırtıp fenerin yanındaki komodinin üzerine attığımda gözleri parladı. Sonra ince lateks tabakasını yavaşça üzerinde gezdirdim, nefesi sıkıştıkça, karın kasları gerildikçe ve eli saçlarımda dolaştıkça ağzım kıvrıldı. Sonunda tabanına ulaştım, sonra elimi etrafına sardım.

Alçak sesle inlemesi bana hayat verdi.

"Ben yalvarana kadar beklemek istediğine emin misin?"

"Lanet olsun, Allie." Belimi kavradı ve beni yatağa fırlattı, sonra üzerimde gezinerek kalçalarımın arasına yerleşti. "Kıvraniyor. Muhtaç. Yalvarıyor. Daha azı için çok uzun süre bekledik."

Beni karşılık vermemi isteyen bir aciliyetle öptü ve ben de karşılık verdim, elleri üzerimde dolaşırken tekrar tekrar ağzına doğru eğildim, her dokunuşuyla beni ateşe verdi. Ağzıyla göğüslerime tapınırken eğildim, sonra beni karnıma çevirip omurgamda öpücükler bıraktığında hayal kırıklığı içinde ağladım.

Ağzı boynuma ulaştığında geri çekildim ve açık bir davetle kıcımlı ona doğru ittim. İçimdeki sızı *zonklamaya* başladı.

"Kahretsin, neredeyse vardın. Neredeyse ama tam değil." Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni tekrar çevirdi ve elini iç uyluğumda gezdirdi.

"Hudson . . ." Kalçalarım kıpırdandı, elini ihtiyacım olan yere koymaya çalıştım.

"Bana ihtiyacın var mı?" Parmakları uyluklarımın arasına daldı ve aşırı hassas sinirleri okşadığında haykırdım. "Senin

Vücudun kesinlikle öyle. Tanrım, ellerimi ıslatıyorsun."

"Sana ihtiyacım var!" Adamda bir azizin otokontrolü vardı ve eğer teslim olmazsa diri diri yanacaktım.

"Şimdi mi?" Klitorisimin etrafında döndü, sonra bir parmağını içime soktu. Göbeğim onun etrafında kilitlendi ve inledim. Çok, çok, çok iyi, ama yeterli değil.

"Tamam. Şimdi." Kalçalarım sallandı, tırnaklarım omuzlarına battı ve ikinci bir parmağını sokup yukarı doğru kıvırdığında, görüşümde yıldızlar göz kırptı. "Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var." Bana bakışı ve kollarının titremesi olmasa, hiç etkilenmediğini düşünebilirdim. "Hudson." Ben kıvrılırken ellerim onun kirli yanaklarına doğru kaydı. "Beni bekletme. *Lütfen.*"

Parmakları geri çekildi ve yerini giriş kapımdaki sikinin küt kafasına bıraktı.

Sonunda.

Ağırlığını kollarına verdi, eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Çaresiz misin?"

"Evet." Dizlerimi yukarı çektim, onu istemeye o kadar kaptırmıştım ki neyi itiraf etmemi istediği umurumda değildi. Ona istediği her gerçeği verebilirdim.

"Vahşi mi?" İlk sıkı santimi tüketerek içeri itti. "Evet!"

Kahretsin, *inanılmaz* hissediyordu.

"Sanki bir sonraki kalp atışında bensiz hayatta kalamayacakmışsın gibi mi?" Dudaklarına bir fırça daha.

"Evet." Ellerim başının arkasına kaydı ve kalçalarımı döndürdüm.

Boğazından alçak sesle inledi ve alnını benimkine yaklaştırdı. "Güzel. Çünkü ben de her gün, her dakika *aynen* böyle hissediyorum. Senin için aklımı kaçıyorum."

"Ben senin yanıdayım." Bu beni öldürse bile.

"Evet, öylesin." Başımın arkasını kavradı ve güçlü bir hamleyle içime girdi, sahip olduğum her santimi aldı ve beni daha fazlası için gerdi. O çok fazlaydı ve bu *ilahi* bir şeydi.

Birbirimizin iniltilerini bir öpücükle bastırdık ve o ürperdi, sırtındaki kaslar parmaklarımin altında dalgalanırken

Ellerini aç.

"Benim Allie'm." Başını kaldırdı, huşu dolu bakışlarını benimkilere kilitledi ve içimdeki tüm sinir uçlarına dokunarak geri çekildi. "Çok ateşlisin. Sımsıkı. Mükemmel. Benim için *yaratılmışsın* ve ben nazik olmak istiyorum-"

"Yapma." Ellerim kışına doğru kaydı. "Nazik ya da dikkatli olma. Ciddiymişsin gibi sik beni Hudson."

Gözleri tekrar parladı ve eve çarptı. Bunun verdiği zevk aklımı başımdan aldı ve bir çığlık serbest kaldı. "Böyle mi?"

"Aynen böyle." Tanrım, evet.

Geri çekilirken beni derinden öptü, sonra kalçalarını kırdı, bir sonraki hamle için beni zorlayan sert, derin bir ritim ayarladı, her seferinde onu karşıladı, onu daha derine götürmek için bacağını kalçasının üzerine kıvırdı.

"Durma," diye yalvardım. Yaparsa hayatta kalamazdım.

"Sana asla doyamayacağım," dedi ağzıma karşı, kalçaları tekrar içime girerken. Ter tenimizi kayganlaştırırken çığlıklarım yumuşayarak inleyen pantolonlara dönüştü. "Hissediyorsun. Öyle. Lanetlenmiş. İyi. Allie." Her kelimeyi bir hamleyle noktaladı ve ben cümle kurma yeteneğimi kaybettim.

"Daha fazla." Tek talebim buydu. Tek düşüncem.

Bizi yatağa doğru sürükledi, sonra kolunu sırtıma doladı ve kaldırarak bizi doğrulttu. "Başlık."

Ellerimi havaya kaldırdım, sonra tahtaya tutundum ve destek aldım, daha sert vurması için itişlerine geri dönmek için kaldıraç olarak kullandım. Daha derine. Ve *öyle de* yaptı. Üzerimden tekrar tekrar geçerken tahta gıcırdadı ve vahşi gözlerinin görüntüsü, vücudunun benimkiyle birlikte hareket etmesi ateşimi fırlattı. Her hamlesi içimdeki tatlı gerilimi daha da artırıyor, vücudum titreşip zonklayana kadar beni bir yay gibi geriyordu. Hudson'ı her yerde hissediyordum. Kemiklerimin iligindeydi, ciğerlerimdeki nefes, kalbimin zorlu atışı, hepsi onundu.

"Seni arkadan istiyorum, böylece sikimi alırken bu mükemmel kışın zıplamasını izleyebilirim," diye homurdandı kalçaları sallanmaya devam ederken, dudaklarımdan yumuşak, ağlamaklı çığlıklar kopardı. "Ve karşı

Duvar. Ve üstümde, bana sertçe biniyor. Bir kez yeterli olmayacak. Her şeyi istiyorum."

"Evet. Hepsini." Daha hızlı salladım, hızını artırmasını talep ettim. Bu yavaş, derinlemesine sikiş enfesti, ama beni serbest kalmam için daha fazla bekletirse hayatta kalamayacaktım.

"Bir dahaki sefere." Beni sertçe öptü ve kalçalarını daha hızlı ama aynı derinlikte sallayarak istediğimi verdi. "Bu sefer gözlerini istiyorum." Bakışlarını benimkilere kilitledi, sonra bedenlerimizin arasına uzandı. "Tam oradasın, bunu hissedebiliyorum. Her kasın gergin, her nefesin sığ. Etrafımda olduğunu hissetmeliyim, Allie." Klitorisimi tıngırdattı ve ben onun itişlerine karşılık vermeyi bıraktım, sadece vücudum yeni bir his saldırısına kilitlenirken, kalçalarım kalçalarının etrafında kenetlenirken alabiliyordum. "İşte bu, aşkım."

Hafifçe bastırdı ve ben yıldızları gördüm. Orgazm içimi parçaladıkça görüşümün kenarları karardı, Hudson bir şekilde beni bir arada tutarken beni parçaladı, çığlıklarımı yakalamak için ağzımı kendi ağzıyla kapatırken kalçalarının amansız sürüşünü asla durdurmadı. Vücudum tekrar tekrar kamburlaştı.

Ancak yastığa yaslandığımda, nefes nefese kaldığımda ve tamamen harap olduğumda kontrolü kırıldı.

Kolunu omzumun altından geçirerek yatak başlığına doğru kaymamı engelledi ve sonra serbest kalarak bir avuç sert, doymak bilmez hamleyle tüm ritmini kaybetti.

Elimi yüzüne götürdüm ve çözülürken çizgisini tuttum. "O kadar benim ki."

Gözleri parladı ve bir iniltiyi bastırarak beni sertçe öptü. Ses göğsünde gürledi, alçak ve gırtlaktan, ruhuma çarpan son, derin bir itme ile serbest kaldığını buldu. Bizi yana yatırıp bana sarılmadan önce bir kalp atışı kadar üzerime yığıldı.

Aşağı inerken gözlerimizi birbirimizden hiç ayırmadık, terimiz soğudukça nefeslerimiz yavaş yavaş kesiliyordu.

Kalbimin çarpması nihayet durduğunda, "Bu konuda gerçekten iyiyiz," dedim.

"Evet. Öyleyiz." Parmaklarının arkasını yanağımda gezdirdi. "Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

"Ben de." Uzun sürmeyeceğini bildiğim mükemmel ve sessiz bir an boyunca sözcüklerin aramızda asılı kalmasına izin verdik.

"Yarın da kalalım," diyerek beni hazırlıksız yakaladı. "Ailem gidiyor ama benim bir gün daha iznim var ve planların değişmesi gerekebilir diye kulübeleri fazladan bir gün için kiraladım. Hadi değiştirelim."

Yutkundum. "Ve ne yapacaksın?"

"İhtiyaçlar dışında hiçbir şey için bu odadan çıkma." Başparmağını şişmiş alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

Kulağa kesinlikle şahane geliyordu ama geri dönmem gerekiyordu. Stüdyoda olmam gerekiyordu. Ama aynı zamanda burada olmak istiyordum. Belki de haklıydı ve dengeyi sağlayabilirdim. En iyisi olabilirdim ve şimdilik de olsa ona sahip bir hayatım olabilirdi.

"Tamam." Başımı salladım.

Sırıttı ve yanağındaki gamze belirlediğinde okulu astığım için en ufak bir suçluluk hissetmedim.

O gece yatakta kaldık, birbirimizin inlemelerini tekrar tekrar boğduk, sonra ertesi günü duşta, gölün kıyısında ve ailesi gittikten sonra piknik masalarından birinde geçirdik.

Ertesi gün araba yoluma çıktığımızda, var olduğunu unuttuğum yerlerim ağrıyordu ve tamamen ... mutluydum.

"Kim var burada?" Hudson tanımadığım bir arabanın yanına park ederken sordu.

"Emin değilim." El ele merdivenleri çıktık, Hudson benim yerime çantamı taşıyordu.

Kapı biz ona ulaşmadan önce açıldı ve Anne kapı aralığından içeri adım attı. "Nerelerdeydiniz? Dünden beri seni aramaya çalışıyoruz."

"Ormanda pek çekmiyor, o yüzden kapattım." Yüzündeki panik dolu ifade mideme derin bir dalış yaptırdı. "Sorun nedir?"

Kenna Anne'in omzunun üzerinden göründü, sonra da Anne'in yanından geçerek verandaya çıktı.

"Sorun nedir?" Tekrar ettim. "Neden buradasın?"

"Bir aylık kullan ya da kaybet tatilim ve yardıma ihtiyacı olan en iyi arkadaşım var." Yüz ifadesi yumuşadı. Bekle, bu *acıma* mıydı? "Sanırım hiç internete girmedin?"

"Hayır." Başımı salladım. Hudson'a o kadar dalmıştım ki gerçek dünyayı kontrol edememiştim.

Kenna küfretti, sonra cebinden telefonunu çıkarıp ekranı kaydırarak açtı. "Vasily'nin kışına hangi böcek girdi bilmiyorum ama *Equinox* için kısmi oyuncu seçimi yaptığını duyurdu."

"Asla bu kadar erken açıklamaz. Daha Temmuz'un ortasındayız." Dehşet omuzlarıma tünedi. "Lütfen bana söyleme Charlotte

...

"Hayır, yapmadı." Kenna ekranı bana doğru çevirirken omuzları çöktü.

Oyuncu ilanını okudum ve midem bulandı. Tükürük ağzımı doldurdu ve safra boğazıma hücum etti. Elimi Hudson'inkinden çekerek verandanın korkuluklarına yaslandım ve kahvaltımı çalıların arasına kustum.

"Ne oldu böyle?" Karnım guruldarken Hudson saçlarımı tuttu.

"Eva rolünü aldı."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Hudson

Sarahen45: No wonder she went into hiding. I wouldn't show my face, either.

Günlerce Allie'ye takılıp kalmak, sonunda gerçek bir şans verirsek ne olabileceğimizi görmek, ama Haven Cove'a döndüğümüzde duygusal olarak mümkün olan her şekilde dışlanmak özel bir cehennemdi. İki gündür tek bir arama ya da mesaja bile geri dönmemişti.

Planladığım gibi işten çıktıktan sonra Juniper'i sağanak yağmur altında eve getirdim, ancak Allie'yi Kenna ile stüdyoda terden sıırıslık buldum.

Anne omzumu sıvazlayarak, "Bu konuda iyi şanslar," diye mırıldandı ve ardından oturma odasındaki sehpanın üzerine yayılmış devasa evrak yığınınına döndü.

"Kötü bir zaman mı?" Allie küçük bir daire çizerek yürürken stüdyonun kapısından sordum, eli belindeydi ve her adımda yüzünü buruşturuyordu.

Kenna duvarı iterek, "Bence tam zamanı," diye cevap verdi. "Biraz ara vermesi gerekiyor."

"Ara vermek beni buraya getirdi," diye tersledi Allie.

Kahretsin. Kaşlarım kalktı.

"Kız kardeşin arkadan bıçaklıyor-" Kenna'nın sözleri Juniper'in arkamdan gelmesiyle kesildi. Yeğenimden bana doğru baktı. "Onu dinlenmeye ikna etmeye çalış."

Nedense Allie'nin beni dinleyeceğinden şüpheliydim.

"Hey, Allie Teyze." Juniper pencereye doğru yürüdü ve çantasını her zaman yaptığı yere bıraktı.

"Juniper ..." Allie'nin ağzı açılıp kapandı, sonra içini çekti ve omuzları düştü. "Beş dakikaya ihtiyacım var, sonra başlayacağız."

"Emin misin?" Juniper'in yüzü bir an için buruştu. "Görünüşe göre
... kızgın."

Allie ona, "Öfkeliyim," diye güvence verdi ve bardan bir havlu koparıp ensesine koydu. "Sadece sana değil. Birkaç dakika içinde döneceğim ve çalışacağız."

Juniper başıyla onayladı ve Allie bana bakmadan yanımdan geçip fuayeye doğru ilerledi.

Juniper çantasının yanına otururken, "Eva Teyze, Allie Teyze'nin kendisi için yaratılan baledeki rolünü çaldı," diye fısıldadı.

"Bunu biliyorum ama *sen* nereden biliyorsun?" Ona bir şey söylememeye dikkat ediyordum.

"Çünkü Eva dün Allie Teyze'nin bir sürü koreografi yapamadığını söylediği bir Saniye paylaştı.
..." Burnunu kııştırdı.

"Evet?" Kahretsin, burada neler olup bittiğini öğrenmek için gerçekten de o uygulamayı indirmem mi gerekecekti?

"Eva kamerayı saklamış gibi görünüyordu," diye fısıldadı Juniper. "Sonra bu sabah Allie'nin iyileşmediğini ve gelecek sezon için müdür olarak işe alındığını yazdı, ben de web sitesine baktım." Sandaletlerini tekmeledi ve çantasına uzandı. "Kimse birlikten müdürlüğe atlayamaz. Allie'nin kız kardeşi olduğu ve bale onun için yaratıldığı için kendini kötü hissettiği için bu görevi ona vermiş olmalı."

Demek Eva rolü böyle kaptı. Ne sefil.

"Tamam. Burada bekle, ufaklık." Juniper'ı stüdyoda bıraktım ve oturma odasına yöneldim. "İyi misin?" Kağıtlarla kaplı masanın önünde yerde oturan Anne'e sordum, Sadie yanında uyuyordu.

"Evet, annemin Juniper'in evlat edinilmesiyle ilgili bir şeyler sakladığını umarak otuz yıllık evrakları inceliyordum." Yerdeki yığının üzerine bir zarf koydu. "Ve sakın

Neden ofiste olmadığımı. Allie'ye defalarca söylediğim gibi, burası hala babamızınmış gibi geliyor. Annemin kullandığı gibi de değil, çünkü bu ıvır zıvırın yarısı onun dolabındaki kutulara tıkılmıştı."

"Ve sen de evrakları arıyorsun çünkü ..." Kaşlarımı ona doğru kaldırdım.

"Çünkü Juniper babasının kim olduğunu bilmek istiyor." Bir gümbürtüyle yığının üzerine bir dosya daha bıraktı. "Ve Klasik'i tamamen planladım, yani şu anda yapacak bir işim yok, okula gittiğim işi *yapmam* gerekmiyor, çünkü sonuçta tüm enerjimi hamile kalmak için kullanmam gerekiyordu."

Ve bir Rousseau kardeşimiz daha öldü. Kahretsin.

"Ve bir kız kardeşim diğerinin parçalarını çalıyor, Allie videoyu kaldıramasın diye ortak Seconds hesaplarının şifresini değiştiriyor ve benim için lanet telefonu açmıyor," diye devam etti Anne. "Bir diğeri de iki gün yataktan çıkamadı ve şimdi de sırf annemiz istedi diye aslında hiç istemediği bir şeyin peşinden koşarak kendini erkenden mezara sokuyor." Bir parmağını kaldırdı. "Annemin Lina'nın sırlarını sanki önemli olan tek kişi kendisiymiş gibi korumasına da hiç girmeyeyim."

Allie çıkamadı-

"Bekle." Ellerim iki yanımda kıvrıldı. "Annen Juniper'ı biliyor muydu?"

"Oldukça eminiz, ancak bu konuda bizimle konuşacak gibi değil. Dün onu tekrar görmeye gittim ama bir sonuç alamadım." *Thunk*. Yığına bir zarf daha düştü. "Meşgul" - yüzünü buruşturdu

- "*Öğretmenlik*. Benimle uğraşamazsın."

"Bu ... talihsizlik." Midemde bir çukur açıldı ve kendimin daha genç bir versiyonuna ait olan panik duygusuyla nefes aldım. Allie'yle gerçek bir şansım olsun istiyorsam Bayan Rousseau'yla bazı şeyleri düzeltmem gerekecekti.

"Kenna Allie'nin bileğini tedavi ederken ve Eva egosu yüzünden ailemizi yerle bir ederken hiçbir işe yaramadan oturmak yerine, *birini* mutlu edeceğim, yani evlat edinme belgesinin bir kopyasını bulacağım, böylece Juniper'e kim olduğunu söyleyebileceğim.

biyolojik babasıdır." *Thunk*. Dosyalar kayarak bir evrak ıına dönüştü. "Kahretsin!" Anne, kâğıtlara uzandığımda parmağını bana doğru savurarak tersledi. "Bana yardım etmeye alışma."

Sadie kulaklarını dikti, sonra uykunun daha önemli olduğuna karar verdi.

"Duydum." Yavruyu sevmek için uzandım, sonra oturma odasından mutfağa geçip Allie'yi aramaya devam ettim. Kenna tezgâhta oturmuş, telefonunda geziniyor, bir yandan da havuçlu çubuktan ısırıklar alıyordu.

Başını kaldırmadan, "Evet, burası gerçekten boktan bir yer," dedi.

"yle görünüyor." Yemek odasına baktım ama Allie'den hiçbir iz yoktu. "Allie yataktan kalkamadı mı?" Bunu neden başkalarından duyuyordum ki?

"İtibarınızı zedeleyen bir video bir milyondan fazla tıklanarak viral hale gelse, her balerin zentisinden sözleşme avukatlarına, eleştirmenlere ve sizinle hiç tanışmamış hatta daha önce bale izlememiş koltuk uzmanlarına kadar sayısız ilmek ve yoruma yol açsa, dünyayla yüzleşmek ister miydiniz?"

Sikeyim. "Kimse bana söylemedi." Akşam yemeği midemi bulandırdı. "Kamptan döndükten sonra kapıyı yüzüme kapattı. Neden aramalarıma cevap vermedi? Daha da iyisi, neden ikiniz de ulaşmadınız? Ben burada olurdum."

"Anne ve ben onunlaydık." Kenna telefonunun üzerinden bana baktı. "Daha fazla desteği reddetti ve biz de onun bu isteğini yerine getirdik."

"Beni burada istemedi," dedim sessizce. Reddedilen aramalardan ve okunmamış mesajlardan bunu zaten bilmiyor değildim ama bunu yüksek sesle duymak kalbimi dışarı çıkarıp kırık camın üzerinde kazımak gibi hissettirdi.

"Bugün biraz huysuz, seni uyarayım." Kenna telefonunu tezgâhın üzerine bıraktı. "Vasili ikinizin eve gelmediği gün onu iki kez aramaya çalıştı ve şimdi de telefonlarına çıkmıyor."

Kahretsin. Bu benim yzmdendi. Suçluluk duygusu boğazımda dğmlenirken lavabonun karşı tarafındaki tezgâha yaslandım. Benimle konuşmak istememesine şaşmamalı. Eğer sadece

planlandığı gibi eve getirseydi, bunlar olmayabilirdi. *Denge* için çok fazla.

"Bu onun suçu değil." Allie temiz bir egzersiz kıyafetiyle fuayeden içeri girdi, yüzü mükemmel bir kontrol maskesiydi. Lanet olsun, duvarlarını yeniden yükseltmişti. "Senin suçun değil," diye tekrarladı bana doğru, ama buzdolabını açıp limonatayı çıkarırken göz teması kurmadı.

Evet, limonata onun çok stresli olduğu anlamına geliyordu.

Sürahiyi adanın üzerine çarptı. "Hizmette kalmamam senin suçun değil. Seninle fazladan bir gün geçirmeye karar vermem de senin suçun değil. Eva'ya, geri dönüp bana karşı kullanacağından hiç şüphe duymadığım koreografiyi öğretmem de senin suçun değil."

İlk ikisi tokat gibi çarptı ama Allie bana doğru yürüdüğünde kendimi tuttum. "Bunda herhangi bir rol oynadığım için hâlâ üzgünüm."

"Sen değildin. Hepsi benim yüzümden oldu. Ben seçimler yapmış ve şimdi bu seçimlerin sonuçlarıyla uğraşmak zorunda olan büyük bir kızım." Başını yana eğdi. "Bir bardağa ihtiyacım var."

Kapının omzumdan geçmesi için on santim sola kaydım ve Allie kaşlarını kaldırdı, sonra dolabı çekerek açtı, cama ulaşmak için kolu benimkine sürtündü.

Beni şaşırtarak iki bardak getirdi, sonra limonatayı dökmek için adaya geri döndü.

Belki de bana gerçekten kızgın *değildi*. Boğazım gevşedi.

Bu rahatlama otuz saniye kadar sürdü, ardından ikinci bardağı Kenna'ya verdi, o da telefonuna cevap vermek için parmağını kaydırırken teşekkür ederek aldı. "Neden, Isaac Burdan, kulakların mı yandı?" Ekrandaki bir tuşa dokundu ve telefonu tezgâhın üzerine koydu.

Koreograf.

Isaac hoparlörden, "Sizin de sesinizi duymak güzel, Dr. Lowell," deyince Allie gerildi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama görünüşe göre Alessandra telefonlarıma cevap vermiyor."

En azından bir tek ben değildim.

"Hmm." Kenna limonatasından bir yudum aldı. "Acaba bunun, onun için koreografisini yaptığın baleyi Eva'ya teslim etmenle bir ilgisi var mı? Sadece bir önsezi."

Allie kollarını kavuşturdu.

"Benim bununla *hiçbir ilgim* yok, yemin ederim. Ona söylemek zorundasın." Sesi tizleşmişti. "Vasily bana Alessandra'nın Eva'ya ders verirken çekilmiş görüntülerini gösterdi, Eva'nın sahneye çıkmak için zamanında gelemeyeceğini söyledi ve Eva'yı bu role seçmeye karar verdiğini söyledi. Sanırım tam olarak '*MBC'nin en yeni yıldızını yetiştirin*' dedi."

"Bu saçmalık," diye tersledi Allie.

"Alessandra? Oh, sevgilim. Bunun olmasına çok üzıldüm. Bu rolü sadece ve sadece senin için yarattığımı biliyorsun. Bu bizim çalışmamızın, tutkumuzun ürünü-"

Tutku mu? Kıskançlık içimi yakıyordu ama o şerefsize taktığı isimleri kendine saklamasını çünkü artık onun olmadığını söylememeyi başardım. Tam olarak benim de sayılmazdı, çünkü aramızda neler olup bittiğini tam olarak açıklığa kavuşturmamıştık.

"Saçmalamayı kes, Isaac. Zaten Charlotte'a koreografiyi öğretiyordun, şüphesiz *onun* tutkusuyla biraz daha çalışmayı umuyordun." Allie başını salladı ve Kenna'nın diğer tarafına dönerek bana doğru baktı. Telefona bakarken gözlerinde buz gibi bir öfke parlıyordu.

"Öfke sende oldukça lezzetli duruyor, sevgilim. Bu öfkenin biraz daha sık alevlenmesine izin vermelisin." Allie cevap vermeyince telefondan duyulacak kadar yüksek sesle iç çekti. "Charlotte'u beceriyordum, önemli bir şey değil. Onunla çalışmak sadece bunun bir yan ürünüydü."

"Peki sen hâlâ öyle misin?" Allie sorguladı.

"Charlotte'u becermek mi? Evet, ama devam etmek istediğini söylüyorsan duracağım-"

Kırmızı gördüm.

"Onunla çalışıyorum, Isaac. Onunla mı çalışıyorsun?" Burnunun kenarını ovuşturdu. "Artık kiminle yattığın umurumda değil, bir daha da olmayacak."

Alay etti. "Galaya getirdiğin adam, değil mi?" Sertleştım ve Allie'nin bakışları benimkilere kaydı.

"Biraz şaşırdığımı söylemeliyim," diye devam etti Isaac. "Pek senin tipin değil. İnsanların içinde çok eli açık."

Sağduyu. Ayrıca adamlarınızı zayıf seviyorsunuz, ağır işler yerine dayanıklılık için yaratılmışlar. Sıkıldığınızda ben burada olacağım."

Allie'nin yüzü kızardı ve Kenna'nın kaşları kalktı.

Eğer burada olsaydı, bu kelimenin tanımını öğrenmiş olacaktı.
etrafta dolaş ve öğren.

"Isaac, Eva konusunda sana bol şans diliyorum. İkimiz de onun bu varyasyonu katledeceğini biliyoruz; yarısına kadar gelebilmesi için *her şeyin* zorluk derecesini bir kademe düşürmen gerekecek." Allie'nin eli ekranın üzerinde gezindi. "Hudson'a gelince, bir Yunan tanrısı gibi yapılı ve öyle de sikişiyor, yani benim için her şey tamam." Telefona dokundu ve arama sona erdi.

Sırf Isaac'i kızdırmak için söylediğini bile bile ona uzanmamak için tezgâhın kenarını kavradım.

Kenna'nın bakışları Allie ve benim aramda gidip geldi. "*Bu* arada ben de stüdyoda olacağım." Tezgâhtan atladı ve bana el salladı. "Seni destekliyor olacağım."

Başımla teşekkür ettim ve Allie adanın benim tarafıma doğru ilerleyip limonatayı buzdolabına geri koydu. "Bunu ona söylememeliydim."

"Beni rahatsız etmedi." Ağzımın bir köşesi kalktı ama o bana dönmeden önce sırtışımlı yüzümden sildim. "Aramalarıma cevap vermemen de beni rahatsız ediyor."

Kadın irkildi. "Juniper hakkında konuşman mı gerekiyordu?" "Hayır." Kollarımı kavuşturdum. "Ve bunu biliyorsun."

"O zaman aramak için gerçekten bir neden yok." Omuz silkti. "Orada olanlar sadece iki yetişkinin kendi rızalarıyla bastırılmış gerginliklerini atmalarıydı. Hepsi bu."

"Ben de birbirimize yalan söylemeyeceğimizi sanıyordum." Sözleri üzerimde yankılandı çünkü ne yaptığını çok iyi biliyordum. Sadece ona izin vermeyecektim.

"Hiçbir anlamı yoktu." Kayıtsız maskesi o kadar iyi inşa edilmişti ki, gözlerindeki kargaşa olmasa neredeyse ona inanacaktım.

"Yalan söyle." İki adım attım, parmak ucuna geldik. Gözbebekleri büyüdü ve nefesi hızlandı. "Arka sıra, orta koltuk

On bir yıl hiçbir şey değil."

Çenesini eğdi. "Öyle olmak zorunda. Sen ve ben... birbirimizin dünyasına uymuyoruz Hudson. Ne senin ne de benim ait olduğumuz bu küçük kasabanın dışında. Birkaç gün izin aldığımda ne olduğunu görüyor musun? *Hayatımın* rolünü kaybettim. Burada çalışıyor olmalıydım. Kariyerimi başka bir şeyle, sektörde olmayan herhangi biriyle dengelemeye çalıştığımda böyle oluyor. Biz" -aramızda işaret etti- "bir şey olamayız ve bunu seninle tartışacak vaktim yok."

Karnım sıkıştı. Ve en başa döndüm. Telefonum cebimde titredi ve ekranı kontrol etmek için çıkardım. Arayan istasyondtu. Allie'ye "Bu çok yanlış bir düşünce," dedim ve aramayı cevapladım. "Ellis."

"Hey, Şef-"

"Henüz değil." Bu saçmalığı hemen kestim. En azından birkaç ay iğne yapmayacaktım. "Ne var ne yok?"

"Seni aradığım için üzgünüm, Astsubay Birinci Sınıf Ellis, mesainin yeni bittiğini biliyorum, ama şimdiden iki kuşumuz var ve bir imdat çağrısı geliyor."

Hay sikeyim. Bu gün daha da güzelleşmeye devam etti.

"On beş dakika içinde orada olacağım." Telefonu kapattım ve üniformamın cebine geri soktum. "Görünüşe göre bu konuda seninle tartışacak zamanım da yok. Bugünlük işin bittiğinde Juniper'i eve götürebilir misin?"

"Neden?" Kaşları endişeyle çatıldı, bu da bizim hiçbir şey ifade etmediğimizle ilgili tüm o saçmalıkları söyledikten sonra beni daha da sinirlendirdi.

"Çünkü az önce bir yardım çağrısı geldi ve gitmem gerekiyor. Onu eve götürebilir misin, götüremez misin?"

Gözlerini kırptırdı, sonra yana doğru eğilerek pencereden bana baktı. "Bu havada dışarı çıkamazsın. Bir fırtınanın ortasındayız." "Evet aşkım, *her* fırtına sırasında böyle olur." Ve zaman işliyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gidiyorsun..."

"Evet." Başımı salladım. "Juniper'i eve götürebilir misin? Olmazsa, gelirken Gavin'i arayıp uğramasını söylerim. Allie, gitmem gerek,

Şimdi."

"Onu eve götüreceğim," dedi usulca, zırhının parçaları düşüyordu. "Hudson-"

"Teşekkür ederim. Lütfen ona kaçmak zorunda olduğumu söyleyin ama kesin konuşmayın. Endişelenir." Onu öpme isteğini görmezden geldim ve uzaklaştım. "Seni yarın arayacağım. Cevap vermek istersen tabii ki sana kalmış."

Gece yarısından biraz önce kamyonetimi garajıma çektim, ardından ön kapısından içeri girmek için yağmurda yürümek zorunda kaldığım bir yer kiraladığım için geçmişime lanet ettim.

Bu gece ilk kez iliklerime kadar ıslanmış olmayacaktım.

Yorgun, ağrılı ve geri dönülmez bir şekilde aşık olduğum sivri dilli balerine karşı hâlâ biraz hayal kırıklığına uğramış bir halde, evimi garajdan ayıran küçük çimenlikte yürüdüm ve ön verandaya çıkan merdivenlere yöneldim, ancak yağmurdan kurtulduğumda başımı kaldırdım. Allie'nin görüntüsü beni olduğum yerde durdurdu. Yalınayak verandadaki salıncağıma oturmuş, kollarını tozluklu dizlerine dolamış, babetleri altındaki devasa su kabının yanına atılmıştı.

"Sen iyi misin?" Çenesini dizlerinden kaldırdı ve beni tepeden tırnağa inceledi, alnı endişeyle kırışıyordu.

Kahretsin, eğer bu bakış içimdeki hayal kırıklığının bir kısmını söküp atmadıysa. "Ne zamandır buradasın?"

"Bir saatten biraz fazla, belki. Bir süre yanlış eve geldim diye endişelendim."

"Doğru eve." Verandayı geçtim ve su kabını aldım, kaburgalarımındaki acıdan hafifçe irkildim, sonra içindekileri parmaklıkların üzerinden boşalttım. Anne'in Mercedes'i sokağın karşı tarafına park etmişti.

"Ayaklarıma buz koyuyordum," diye mırıldandı Allie.

"Ayak buzlanma kasesini tanıyacak kadar uzun süredir etrafındayım. Ve o kadar buzu eritmek bir saatten çok daha uzun sürer." Kaseyi yanındaki salıncağa koydum ve o da bacaklarını açtı. Onunla kavga edemeyecek kadar yorgundum ama gitmesini de istemiyordum.

Hırkasının kenarlarını çekiştirerek yaklaştırdı. "İyi, birkaç saat oldu."

Omuzlarım düştü. Donmuş olmalıydı. "İçeri gel ve ısın." Ön kapının kilidini açtım, sonra ayakkabılarını alıp içeri girerken kapıyı açık tuttum.

Sola, oturma odasına ve sağa, ofisime doğru baktı, sonra ikinci kata çıkan dik merdivenlere göz attı. "Orijinal ahşap işçiliğini sevdim."

"Teşekkür ederdim ama sadece kiralıyorum." Kapıyı kapattım ve beni şaşırtarak ayakkabılarını parkenin üzerine bırakıp doğruca ofisime girdi.

"Çünkü kalmayı planlamıyorsun," dedi omzunun üzerinden, ışık düğmesini çevirerek.

Şapkamı çıkarıp portmantoya asarken karnım sıkıştı, ceketim de hemen onu takip etti ve sınanmak üzere olduğuma dair mantıksız hisle savaştım. İyi ki burayı temiz tutmuşum.

"Burada sadece Caroline'ın ayağa kalkmasına yardım edecek kadar kalmam gerekiyordu. Planladığımdan biraz daha uzun sürdü." Onu takip ettim, saçlarını kulaklarının arkasına toplayıp kitaplıklara bakarken, başlıkları incelemek için durup çerçeveli bir fotoğrafa rastladığında duraksarken yüz ifadesinin meraka dönüşmesini izledim.

"Savannah," diye açıkladım Juniper'le beş yaşındayken sahilde çektiğimiz bir fotoğrafa daha yakından bakınca. "Orası benim ikinci görev yerimdi. Sean öldüğünde oradaydım, sonra tanıdığım herkese merhametli bir şekilde yeniden atanmak için yalvardım."

"Orayı sevdin mi?" Bakışları, kitapların arasına sıkıştırdığım bir avuç ödülün üzerinde gezinerek ilerledi.

"Evet. Başka bir yerde yaşamak, yeni yerler görmek, yeni insanlarla tanışmak gibi şeyler hoşuma gitti." Ne düşündüğünü bilmek için ölürdüm. Burada olması bana karşı gerçek hisler beslediğinin bir itirafıydı ama bu, kariyerini tehlikeye attığımı düşündüğü bir anda kendini bu hislere teslim edeceği anlamına gelmiyordu.

Onun savunmasına göre. Bilmeden yaptım.

"Peki ya bunlar?" Ödüllerden birkaçını çekiştirerek çıkardı.

"İnsanları kurtardığınızda veriliyorlar, ama sadece kağıt parçaları." Omuz silktilim.

"Cesaret ve yiğitlik," diye bir tanesini okudu, sonra dosyayı kapatıp diğerlerinin yanına koydu. "Tam sana göre." Bakışları masamın üzerindeki çerçeveli Alaska haritasına kaydı. "Sitka'yı hiç sormadın mı?"

"İki kez," diye cevap verdim, yorgunluk iliklerime kadar işlemişti. "Ama yüksek rütbeli değildim ve isteklerim Sahil Güvenlik'in ihtiyaçlarıyla uyuşmuyordu."

"Ve şimdi tekrar sorma fırsatın olduğuna göre, burada kalmayı talep edeceksin." Masamdan Juniper'in sanat eserlerinden çerçeveli bir parça aldı. "Onun için."

"Eva'dan önce tekneye binmemenle aynı sebepten." Birbirimize zıt kutuplar olabilirdik ama bir konuda ürkütücü derecede benzerdik: Ailemiz her şeyden önce gelirdi ve tam da bu yüzden aramızdaki bu şeyin Ağustos'tan sonra sürme ihtimali yüzde sıfırdı.

"Son zamanlarda bu seçimimi sorguluyorum." Döndü ve masamla yıpranmış deri koltuk arasında yürüdü, yanımdan geçip oturma odasına girdi. "Geri dönmek konusunda hiç tereddüt ettin mi?"

"Hayır." Beachman'la Miami'ye yaptığım sarhoş bir gezi sırasında aldığım sanat eserlerinden köşede bir şekilde hayatta tutmayı başardığım saksı bitkisine kadar her şeyi katalogladığına şüphe olmayan bakışları mekânı tararken sağ tarafım zonklayarak onu takip ettim.

"Hiç gitmeyi düşündün mü?" Parmaklarını koltuğun üzerine serilmiş yumuşak battaniyenin üzerinde gezdirdi ve esnedi.

"Her gün." Ama onu yanımda istiyordum, hafta sonlarını kanepede yanımda kıvrılmış olarak geçirmesini, kahkahalarının bu odaları doldurmasını. Her şey ve hiçbir şey hakkında tartışmak, sonra barışmak ve akşam yemeğinde ne yapacağımıza karar vermek istiyordum. Bir ilişkinin sıradan etkileşimlerini istiyordum. Bir özlem acısı kaburgalarımın arasından kalbime doğru ilerledi. Onu bu ilişkiyi uzun vadede yürütebileceğimize ikna etsem bile, eninde sonunda geçmişimizle yüzleşmek zorunda kalacaktık. Yaptığım şey için beni asla affetmeyecekti. Bunun bizi ayırması an meselesiydi.

"Belki de gitmelisin." Dikkatini galeri duvarındaki fotoğraflara verdi ve tekrar esnedi.

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Allie, sonunda burada olmana sevindim ama otuz metrelik denizle ve beni tırmanmaları gereken bir merdiven sanan panik halindeki bir aileyle savaşmaktan yorgun düştüm ve kaburgalarım beni öldürüyor-"

"Kaburgalarına ne oldu?" Yüzü bana doğru döndü ve gözleri parladı.

"Birkaç gece iyi bir uykunun h a l l e d e m e y e c e ğ i bir şey değil."

"Bir bakayım." Yaklaştı ve üstümü çekiştirdi, sonra tişörtümü çekti ve kolumu kaldırdım çünkü onunla tartışacak enerjim yoktu ... ve ellerini seviyordum.

Keskin bir nefes aldı. "Hudson."

"Bir şeyim yok. Sadece kötü bir çürük." Çok daha kötülerini yaşamıştım. "İnsanlar korktuklarında mantıksız şeyler yaparlar."

Elini ayak büyüklüğündeki çürüğün üzerinde gezdirdi ama dokunmadı. "Özür dilerim."

"Sen yapmadın."

"Kastettiğim bu değildi." Kıyafetlerimi tekrar yerine bıraktı. "Sana bir özür borçluyum. Hayatımda kendimle ilgili güvendiğim çok az insan var ama kendimi kız kardeşlerime karşı hiç korumadım. Ve Eva öne geçmek için cesedimi çiğnediğinde, öfkemi senden çıkardım ve bunu yapmamalıydım. Özür dilerim." Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi.

"Özrün kabul edildi."

Kaşları kalktı. "Bu kadar kolay mı?"

"Bu kadar kolay." Başıımı salladım. "Ve seni stüdyodan uzak tuttuğum için özür dilerim."

"Bu senin hatan değildi. Seninle kalmak istedim." Sinirli bir şekilde iç çekti. "Ben hep seninle kalmak istiyorum. Sorun da bu zaten."

"O zaman yatağa gidelim." Elimi uzattım.

Hafifçe geri çekildi. "Buraya seks için gelmedim Hudson."

"Anlamıştım." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Yorgunum. Sen de yorgunsun.

O fırtınada tekrar dışarı çıkmak istemiyorsan, yatağa gel de ikimiz de biraz uyuyalım." O kaşlarını çatınca ben de kaşlarımı kaldırdım. "Benimle kalmak mı istiyorsun? O zaman kal."

"Sadece bu gece için mi?" diye açıkladı.

"Ne kadar istersen. Seni her şekilde elde edeceğimi söylemiştim, tek seferde bir gece bile olsa." Parmaklarımı büktüm, son derece ürkek bir kadınla son derece ince bir buz üzerinde yürüdüğümün farkındaydım.

"Kulağa hoş geliyor." Yavaşça başını salladı.

Şükürler olsun. Işıkları söndürdüm, kapıları ve pencereleri kontrol ettim, sonra onu gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıkardım, Juniper'in ara sıra uyuduğu misafir odasını geçtim ve yatak odama girdim.

Koyu renk mobilyaları ve avcı yeşili vurgularıyla mekânı inceledi. "Bazen ne kadar düzenli olduğunu unutuyorum. Hiçbir şey yerli yerinde değil."

"Böylesi daha verimli. Gel hadi." Onu banyoya götürdüm, sonra dolaptan yeni bir diş fırçası çıkardım.

"Gece misafirleriniz için diş fırçası mı bulunduruyorsunuz?" Kılıra ters ters baktı.

"Diş fırçalarını da diğer her şeyi sakladığım gibi saklıyorum." Dolabı açtım ve kapatmadan önce ona düzenli malzeme sıralarını gösterdim. "Başka kimse yok. Bunu sen de biliyorsun. Kaçmak için bir neden aramayı bırak."

İçini çekti ve bir lavaboyu paylaşmak ve kapı aralığında birbirimizin yanından geçmek gibi çiftlerin kanıksadığı ev işlerini yaptık.

Sonra banyodan tişörtümle çıktığında ne kadar yorgun olduğumu tamamen unutmuştum. Vücut sıcaklığım en az bir derece arttı. Evet, onu benim kıyafetlerimle görmek kesinlikle hoşuma gidiyordu.

Yorganın altına girdi, sonra sırt üstü uzanıp tavana baktı. "Telefon şarj aletin yoktur herhalde?"

Kızgın kaburgalarımı yatıştırmak için dikkatlice yer değiştirdim, komodin çekmecemi açtım ve yedek parçamı çıkarıp uzattım.

"Teşekkür ederim." Telefonu prize takıp komodinin üzerine koydu ve tavana bakmaya devam etti. "Bir izci olarak çağrını gerçekten kaçırmışsın."

"Her zaman hazırlıklı."

Parmaklarını yorganın üstüne vurdu.

"Tanrı aşkına, Allie, buraya gel." Yaralanmamış tarafımla ona doğru yuvarlandım, kolumu kaburgalarına doladım, sonra onu yatağa doğru çektim.

Hemen bana yaslandı, yastığımın yarısını çaldı ve rahatlatırken inanılmaz kıcını sikime doğru itti.

"Eva konusunda ne yapmak istiyorsun?" Elimi çıplak kalçasına koyarak sordum.

"Onu boğmak dışında mı?" İçini çekti. "Bir kez duyurulduktan sonra Vasili'nin fikrini değiştirmek için Tanrı'nın bir eylemi gerekir. Onunla bir daha asla konuşmamak dışında yapılacak bir şey olduğundan emin değilim, ki bu da vicdansızlık olur."

"Evet, ben de Gavin ya da Caroline'ı kesip atabilir miyim bilmiyorum." Dalgınca tenini okşadım. "Şirketten ayrılabilirsin."

"Sahil Güvenlik'ten ayrılabilirsin," diye karşılık verdi.

"Anlaşıldı." Gülümsemeye karşı koydum. "Ama görev yerimi değiştirsem de aynı şeyi yapıyorum. Dünyanın her yerinde dans edebilirsin. Hâlâ sözleşmeli misin?"

"Bir ay daha," diye cevap verdi. "Ağustos'un on beşi."

"Klasiklerin günü." Hızla yaklaşıyordu.

Başını salladı. "İki gün boyunca karanlıkta oturdum, adımları değiştirip başka bir ülkeye mi taşınmalıyım yoksa

mecazi olarak kız kardeşimin ağzını burnunu

kırdım." "Peki sen neye karar verdin?"

"Rolümü geri istiyorum." Yer değiştirdi.

"O zaman Tanrı'nın bir işi olsun." İnledim. "Ve kışını oynatmayı bırak yoksa tüm onurlu niyetlerim yok olacak."

"Hatırladığım kadarıyla, birkaç gün önce bana çok onursuzca şeyler yapmıştınız."

"Bu hiç yardımcı olmuyor." Başının tepesini öptüm, burnumu saçlarına gömdüm ve on yılı aşkın bir süredir beni rahatsız eden eşsiz çiçek kokusunu içime çektim. "Uyu artık."

"Sitka'yı listenizin en başına koymalısınız."

"Bir, Caroline gitmeme hazır değil. İki, bu beni yakın olmak istediğim tek insandan, ki o da -eğer kaçırdıysan- sensin, koca ülkenin öbür ucuna koyuyor. Ve üç, git uyu." Kolumu beline doladım.

Bir an gerildi, sonra daha da yaklaştı, ki bunu hiç umursamadım. "Öyle demek istemedim. Hiçbir şey ifade etmediğimizi söylediğimde ciddi değildim. O saatler boyunca tek düşünebildiğim senin o fırtınada dışarıda olduğun ve benim ..."

"Biliyorum. Sen söylediğinde anlamıştım." Kulağının arkasındaki noktayı öptüm. "Ve konu fırtınalar olduğunda yüzde yüz geri dönüş oranına sahibim."

Kollarımda döndü ve bana baktı. "İnsanların çok yaklaşmasından hoşlanmıyorum," diye fısıldadı.

"Benim de bildiğim bir şey." Kalçasını okşadım. "Aslında bunu yaklaşık on bir yıldır biliyorum. Ve bu muhtemelen senin en sinir bozucu özelliklerinden biri olsa da, itiraf etmeliyim ki bunu ilginç kılıyorsun. Ve kendini savunmak gerekirse, beni en başından beri uyarmıştın." Sanırım uyumuyorduk, ama sonunda onu yatağıma almışken bunu umursayacak durumda değildim. "Ama ikimize de bir iyilik yapıp bununla savaşmayı bırakabilirsin."

Ağzı bir şey söylemek ister gibi açıldı ve birkaç saniye debelendi. "Beni gerçekten her şekilde alır mısın?"

Anında, tamamen uyanmıştım. "Evet."

"Ya bunun gerçek ama güvenli olmasının bir yolu varsa?"
Ellerini göğsüme bastırdı.

Vay anasını. Bu gerçekten oluyor muydu?

"Bu zaten gerçek. Güvende hissetmek için neye ihtiyacın var?" Elimi sırtında gezdirdim.

Sertçe yutkundu. "Kolay olmalı. Basit olmalı. Kimsenin canı yanmamalı."

"Tamam." Zaten canım yanacaktı ama zarar görmeden kurtulduğu sürece ona ne isterse verirdim. "Dağınıklık yok," diye tahmin ettim.

Başını salladı. "Hayatımdaki her şey altüst olmuş durumda ve senin olmamanı istiyorum." Elleri ni çenesinin altında birleştirdi. "Ve bunun adil olmadığını biliyorum-"

"Seni her şekilde bulabilirim," diye hatırlattım ve suçluluk duygusu midemin kenarlarını kemirmeye başladı. Aramızda çok fazla geçmiş vardı.

"Sadece New York'a dönene kadar olsa bile mi?" Kadın gerildi.

Sikeyim. "Bunun sadece beş hafta sürmesini mi istiyorsun?" Ama planım hep bu değil miydi? Bu yazı onun gözlerine yeniden hayat vermek için kullanmak? O zaman neden kalbimin bir bölümü oyulmuş gibi hissediyordum?

"Buna sadece beş hafta boyunca sahip olabilirim," diye açıkladı. "Geri döndüğümde tamamen odaklanmış olmalıyım. şirket'teki yerim için savaşıyor olacağım ve-"

Onun için kolaylaştırın.

"Anlıyorum." Saçlarını yüzünden geriye doğru taradım ve suçluluk duygusu daha da sertleşti. Bu şimdiye kadar istediğim her şeyin tadıydı ve geçmişten bahsetmek *her* şeyi riske atacaktı ama yapmalıydım. Ona bunun gerçek olduğunu ve gerçek *olmadığını* söyleyemezdim. "Seni nasıl terk ettiğim hakkında konuşmalıyız ve eğer beni affetmezsen-"

"Yapma." Başını hızla salladı ve yüzümün yan tarafını avuçladı. "Bana gösteride olduğunu söylediğin anda seni affettim. ocuktuk ve ikimiz de hatalar yaptık Hudson."

"Benim gibi değil." Kalçasını kavradım ve o da parmaklarını ağzıma bastırdı. Nefes almayı bıraktım. Beni affedemezdi.

acısız bir şekilde.

"Basit ve kolay, hatırladın mı?" diye fısıldadı. "Şu anda halledebileceğim tek şey bu. Tek önemli olanın şu an olduğu konusunda anlaşalım. Geçmiş bitti ve bir geleceğimiz olamaz. Ben New York'tan vazgeçmeyeceğim, sen de elinden gelse aileni bırakmayacaksın, bırakamazsan nereye atanacağını Tanrı bilir." Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "Yani, önümüzdeki beş hafta boyunca benim olmanı engelleyecek bir şey aklına gelmiyorsa, lütfen bana tekrar sordurtma. Bu elimize geçen tek şans ve ben bunu istiyorum." Parmakları çeneme kaydı. "Sen istediğin sürece."

Gözlerini dolduran panik, sözlerimi ve en iyi niyetimi çaldı. Bana karşı hiç bu kadar savunmasız olmamıştı, gençken bile. Eğer şimdi yanlış bir adım atarsam, o duvarları bir kaleye çevirebilirdi.

"Hudson?" Geri çekildi.

"Beş hafta yeterince uzun değil." Sesim sertleşti. Eğer bu beş haftadan daha uzun sürseydi, daha da ileri gidecek olsaydık, beni dinlemesi için ona yalvarırdım. Ama geçmişimizi deşmek ona atlatamayacağı bir fırtına getirecekti, şimdi değil, rolünü geri almak için savaş vermek üzereyken değil. Ama sonra, her şey bittiğinde, beni dinlemesi gerekiyordu. "Ama ben alacağım."

Gülümsedi, sonra eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Güzel. Artık uyuyabiliriz." Kollarımda döndü ve bana doğru sokuldu.

Onu en iyi şekilde mutlu etmek için beş haftam vardı ve bunu berbat etmeyecektim. Neye ihtiyacı varsa, ona verecektim.

Nefes alış verişimiz düzeldi ve "Senin rüyaların da önemli Hudson," dediğini duyduğumda neredeyse uyuyordum.

Önemsediğim tek rüya, şu anda yaşadığım ve onun yanında uyuyakaldığım rüyaydı. Sabahın beşinde Allie'nin telefonu çaldığında bu rüyadan gözümü kırparak çıktım.

Kollarımdan yuvarlandı, komodinin üstünü birkaç kez tokatladı ve sonunda lanet şeyi cevapladı. "Ölmüş olsan iyi olur, Anne. Evet, Hudson'dayım. Çünkü ben yetişkin biriyim.

istediği yerde ve istediği kişiyle yatabilen bir kadın."

"Ben olduğum sürece." Onu kendime doğru çektim. Dün geceki görevden sonra saat 09.00'a kadar gelmeyecektim, bu da Allie'nin birkaç kez boşalmasını izlemek ve birkaç saat daha uyuyabilmek için yeterli zamanım olduğu anlamına geliyordu. Mükemmel bir sabah.

"Uyumadım da ne demek?" Allie gerildi. "Sen ne? Şaka yapıyorsun. Hayır, bu hiç mantıklı değil. O olmasına imkân yok." Doğrulunca kolum ondan uzaklaştı. "Hayır, onu birkaç saat sonra ararım. Çünkü herkes beşte kalkmaz!" Omurgası sertleşti. "Hayır, *aramadın*. Ona nedenini söylemedin mi? Peki, tamam. Dokuzda evde olurum." Telefonu kapattı ve komodinin üzerine geri koydu.

"Paylaşmak ister misin?" Bir gözümü kırarak açtım.

Bana kocaman gözlerle baktı. "Anne, Juniper'in orijinal doğum belgesini buldu."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Allie

Bright2lit: She deserves whatever she gets.

Oturma odamızın koltuğunda oturup Instagram'da gezinirken, Reagan ve Harlow'un yaz yoğunluğuna hazırlanırken yaptıkları birkaç paylaşımı beğenirken saat ilerliyordu.

Onlar için iyi oldu. Sabahımı Hudson'a binerken iki muhteşem orgazm yaşayarak geçirmiştim, ikincisinde ise onun kontrolümü tamamen kaybetmesini izleyerek sınırı aşmıştım - tabii ki onu yalvarttıktan sonra. Elbette, bu kardiyo için sayılır.

Anne karşımdaki kanepede, Kenna'nın yanında oturuyordu, pencereden dışarı bakabilmek için sırtını dönmüştü, parmakları döşemenin üzerinde hızlı bir ritim tutuyordu.

Kenna'yla bakıştık ve sonra iPad'ini kaydırdı. "Anne, gergin enerjin için başka bir çıkış yolu bulman gerekecek, çünkü *beni* endişelendiriyorsun."

Anne'in parmakları durakladı ama başka tarafa bakmadı. "Sadece gerginim."

"Anlayabiliriz," dedim, ayaklarımı altıma sokup su şişeme uzandım, böylece Kenna su içme konusunda bana kızmayacaktı.

"Biriniz bana kitap okuyabilir," diye önerdi.

"Rotator manşet onarımı için kliniklerde iyi sonuçlar veren yeni bir minimal invaziv prosedürü duymak ister misiniz?" Kenna sordu. "Çünkü okuduğum şey bu."

"Cerrah olmadığını sanıyordum?" Anne sonunda simit manevrasından vazgeçti ve dizlerinin üzerinde pencereye doğru döndü.

"Ben değilim. Hastanın tamamını tedavi etmeyi ve ilk etapta kesik açılmasını önlemenin yollarını bulmayı tercih ederim. Bu, dışarıda neler olduğunu okumadığım anlamına gelmiyor." Tekrar göz gezdirdi, sonra yanındaki sehpaye dikkatle baktı. "O muz orada öylece dururken sana hiç iyi gelmiyor."

Gözlerimi devirdim ve meyveyi hızla soydum.

"Ne okuyorsun, Allie?" Anne sordu. "İyi bir şey var mı?"

"Görünüşe göre Candace nişanlanmış." Gülümsedim ve Böylece esmer kızın yüzüğünü gösterdiği fotoğrafı görebileceklerdi. Anne omzunun üzerinden baktı, sonra sanki kendisi bakmasa araba garaj yoluna girmeyecekmiş gibi geri döndü.

"Bak yine sosyal medyadasın, Candace'a da helal olsun!" Kenna başıyla onayladı. "Jillian harika biri ve müthiş de yetenekli. Geçen ay yeni galerisine uğradım ve her yer tıklım tıklımdı."

"Bir sanatçı mı? Hah. Candace'in hep başka bir dansçıyla evleneceğini düşünmüştüm," dedi Anne.

Kenna bana doğru bakmadan önce, "Annen konuşuyor," diye azarladı. "Bazı insanlar stüdyo dışında bir hayatları olmasını, bale dışındaki hayatlarını düzene sokmalarına yardımcı olacak bir partnerleri olmasını isterler, böylece baleden *sonraki* hayatlarında da ayakta kalabilirler."

"Başlama." Sağ elimle kaydırdım ve muzı atıştırdım.

"Haklı olduğu bir nokta var. Ne derler bilirsin," diye mırıldandı Anne. "Bir dansçı iki kez ölür." Birincisi emekli olduklarında, ikincisi de son nefesini verdiklerinde. "Dansçı olmama kuralını bozman hoşuma gitti Allie ve gülümsemeni yeniden görmek hoşuma gitti."

"Ama?" Bir ısırik daha aldım ve Seconds uygulamasını açtım.

Kollarını kanepenin arkasında kavuşturdu ve çenesini ellerinin üzerine koydu. "Sana karşı korumacı olmama engel olamıyorum ve Hudson'ın *Giselle*'deki gece orada olduğunu söylediğini biliyorum.

Bu, çocukken kazdığı çukurdan çıkmak için uzun bir yol katetmemizi sağlayacak ama-"

"Ama ona hiçbir zaman tam olarak güvenmedin." Daha önce duymadığım bir şey değildi. Yeni, anonim bir Seconds profiline giriş yaptım, ardından RousseauSisters4 sayfasını kontrol ettim ve bakakaldım. Mayıs ayında Haven Cove'a geldiğimden beri hesap iki yüz bin, son iki günde ise kırk bin takipçi daha kazanmıştı. Umarım video yavaşlıyordur.

"İnsanlar ön lobları gelişmeden önce boktan kararlar verirler," diye araya girdi Kenna, beni zahmetten kurtardı. "Allie'nin incindiğini görmeyi kaldıramadı ve temel eğitim için kaçtı. Bu onu on sekiz yaşında olgunlaşmamış bir pislik yapar, kurtarılamaz değil. Kazaya o sebep olmuş falan değil." Tabletinden başını kaldırdı. "O yapmadı, değil mi? İkinci bir lastik seti falan yok muydu?"

"Hayır, hepsi Lina'ydı. Lanet olası hız sınırına asla uymazdı." Anne iç çekti. "Ya da herhangi bir kurala, bu konuda."

"Orada sadece biz vardık," diye onayladım. "O kadarını hatırlıyorum." RousseauSisters4'ü arattım ve diğerlerinin duymaması için sesi kısarak ilk videoya tıkladım. Eva'nın gizlice çektiği ve hafta sonumuz boyunca yaptığım utanç verici hataları düzenleyerek grand jeté'lerde -ya da henüz herhangi bir sıçrayışta- neden rahat olmadığımı açıkladığı video olarak başladı ve ardından WestCoastPointe, Kaliforniya'daki bir bale şirketinin koridorlarında yürürken yorumlarını ekleyerek birleştirdi. Altyazılar sayesinde rezilliğimi kendime sakladım.

"Şimdi MBC'nin son dizisini inceleyelim. Alessandra'nın kaydedildiğini bildiğini düşünüyor muyum? Bundan şüpheliyim. Ancak bu onun hala rehabilitasyonun ilk aşamalarında olduğu gerçeğini değiştirmiyor ve MBC'den duyduğum kadarıyla, galada *herkese* sonbaharda dönmeye hazır olduğu konusunda yalan söylemiş, bu da bence bazı önemli etik sorunları gündeme getiriyor."

Muzun tadı kaçtı. Bu doğru değildi. Ben hiç yalan söylemedim.

Yaratıcının yüzü tiksintiyle buruştu. "Bakın, iyileşmesinin daha uzun sürdüğünü söylese MBC onun için bir yer tutmayacak değildi - o *Alessandra Rousseau* - *ama* tüm sonbahar programlarını onun etrafında geliştirirken şirketine sakatlıkları hakkında yalan söylemek sadece Dürüstlükten yoksun, anlıyor musunuz? Bundan sonra hiçbir saygın şirket ona dokunmaz. Bakın, daha önce de söyledim, olabildiğince kendini beğenmiş ve kibirli biri ama eskiden en iyilerden biriydi ve hayal kırıklığına uğradım. Onun bir idol olması gerekiyordu. Yorumlarda ne düşündüğünüzü bana bildirin."

Olmayı hiç istemedim. Ani mide bulantısına rağmen, yakıta ihtiyacım olduğu için muzı çiğnedim, ardından uzman düzeyinde mazoşist olmaya çalıştım ve yorumlara dokundum.

PenchePrincess: Damn. Bet she never thought she'd get caught.

AdrienneAdage14: This is why you should have to rehab at your company if on contract.

WestCoastPointe: AdrienneAdage14
Totally agree.

AraThomas9164: They should be able to sue her for fraud

Dulcinea4ever: She's disgusting and I hope they don't renew her contract

OnPointe34: Why isn't anyone talking about the fact that they replaced her with her sister? Can't MBC stand on its own without a Rousseau?

Pardonmypasse: OnPointe34 Şüphe
o. Bütün yer olur ufalanmak
o âââ olmadan

Tutucutex20: Onu desteklemeyi sonsuza dek bıraktım
Önce.

Bence kız kardeşi gerçekten
o videoyu yayınlayarak boktan bir şey.

WestCoastPointe: ReeseonToe
Katılmıyorum. Eva topluma bir iyilik yaptı.
Servis.

ReeseOnToe: WestCoastPointe o
Kız kardeşi.

WestCoastPointe: ReeseonToe Doğru,
bu yüzden ne kadar zor olduğunu hayal edin
Eva'nın Alessandra'yı sorumlu
tutmasıydı. Ona çok saygı
duyuyorum.

TanyaThomas97: ReeseonToe,
sana kesinlikle katılıyorum. Obs she
kayıttan haberi yoktu.

BrandoQueso: Bu işe nasıl girdiğimden emin değilim.
Bale saniyeleri, ama ben drama için buradayım.

ReaganHuang: If Alessandra says she'll be ready by fall, then she will. She's not a liar, and you're not helping your professional image by calling her one, Lila.

"Allie?" Kenna sanki ilk kez dikkatimi çekmeye çalışmıyormuş gibi adımı seslendi.

"Ha?" Telefonu göğsüme doğru çekip ekranı gizledim ve onu başımda dikilirken buldum.

"Hudson'ın neden burada olmadığını soruyordum, bu onun da dahil olduğu bir konu." Elini uzattı. "Onu bana ver."

"Neden?" Onu daha sıkı tuttum.

"Çünkü betin benzin attı, bizi dinlemeyi bıraktın ve şimdi kiraz rengine döndün, o yüzden Hudson içeride seni korkutacak müstehcen mesajlar göndermiyorsa ver şunu." Elini esnetti.

Gururumu ve utancımı bir kenara bırakıp ona gösterdim.

Alay etmek ve iç geçirmek arasında gidip gelerek yorumları okudu. "Bu saçmalığı okumanıza gerek yok." Başını iki yana salladı. "Birinin bunları yüz yüze söylediğini görmeyi çok isterdim."

"Ona bakmayı bırakmasını söyledim," dedi Anne, hâlâ pencereden dışarı bakarak. "Dopamine ihtiyacın varsa bebek-keçi videolarına takıl. Ya da şu yemek yapan adamı."

Kenna telefonu geri verirken, "Reagan'ın arkasını kollamasına sevindim," dedi. "Araya girip onurunu korumamı ister misin?"

"Hayır. Sana sadece suç ortağı diyecekler. Ben zaten yanıyorum, kendini ateşe atmana gerek yok." Parmaklarım ekranın üzerinde gezindi ve en ufak bir kalp atışında öfke galip geldi ve kayıtları düzeltmek için cevap vermeyi tartıştım. Yorum Yap düğmesine dokundum.

"Yapma bunu," diye uyardı Kenna. "Bunun boktan bir his olduğundan şüphem yok ama bu mücadeleye kişisel olarak girerseniz köpekbalıkları ziyafet çekecektir. Söylediğiniz her şeyi kendi anlatılarına uyacak şekilde çarpıtacaklar ve yeni bir paralı içerik dalgası başlatacaklar. Kiralarını ödemeyin. İkimiz de

Gelecek hafta herkesin yorum yapabileceği yeni ve parlak bir şeyler olacağını biliyorum. Şimdi, Aquaman nerede?"

Yukarı kaydardım ve uygulamayı kapattım. "Hudson işten çıkamadı."

"O burada." Anne o kadar sert geri itti ki kanepeden aşağı kaydı ve dizleri yere çarptığında irkildim. "O burada!" O ayağa fırladı, ben de kendi ayağıma kalktım.

"Kes şunu." Telefonu sehpanın üzerine bıraktım ve kendimi Anne'in karşısına koydum. "Bir planımız var. Plana sadık kalacaksın. Buna nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrin yok."

Anne dudaklarını büzdü, sonra sehpanın üzerindeki zarfı kaptı ve kanepeye oturdu.

"Teşekkür ederim," dedim ona, sonra ön kapıya yöneldim ve Everett Louis Vuitton valizini deniz mavisi polosü ve ekose şortuyla merdivenlerden çıkarırken kapıyı açtım. Boğazımda bir endişe düğümü oluştu.

"Aman Tanrım, işte orada!" Bavullarını kapının önünde bıraktı, güneş gözlüklerini sarı saçlarına taktı ve son birkaç adımıyla beni kucaklayarak evin içine taşıdı. Bunun bana isteyerek verdiği son sarılma olabileceğini bilerek sarıldım. "Ah, Alessandra." Kolları beni sıkıca kavradı. "Senin bana ulaşmanı bekliyordum ama Anne aradığında ilk uçağa atladım." Beni yere bıraktı ve ellerini üst kollarıma doğru kaldırdı.

"Merhaba Everett." Gülümsedim ve kendimi yüzünde Anne'in keşfinin gerçeğe dayandığına dair bir işaret ararken buldum.

"Vasily'nin yaptığı şey dumanı tüten bir bok yığını. Bütün şirket kızgın. Ne zamandan beri oyuncu seçimini Temmuz ortasında yapıyoruz? Charlotte'un Eva'nın solistlerden önce başrole getirilmesiyle nasıl küplere bindiğini görmeliydiniz. Reagan, kadınlar soyunma odasındaki aynalardan birini kırdığını söyledi. Eminim Vasily, yaz yoğunlaştırmalarından sonra herkes binaya dönene kadar her şeyin biteceğini umuyordur ama birkaç solistin sözleşmelerini yenilemeyebileceğini duydum. Her şey çok dramatik." Kaşları skandal yaratacak şekilde kalktı. "Vasily en azından sana açıklama yaptı mı, yoksa pis işlerini yapması için Maxim'i mi gönderdi?"

"Onun aramasını kaçırdım ve şimdi o benimkini açmıyor." Boğazımdaki düğümün boyutu iki katına çıktı.

"Tabii ki yapmayacak." Gözlerini devirdi ve ellerini indirdi. "Karısı icra müdürüyken yönetim kurulunun onu kovmayacağını biliyor, o yüzden bu her ne boksa kabul etmek zorunda değil. Ne oldu böyle? Annen telefon falan mı etti? Sophie'nin sana kazık atacağını düşündüğümünden değil..." Başını yana eğdi. "Ben olsam annene hiçbir şey yapmazdım."

"O aramadı." Bu suçlama karşısında yükselmeye çalışan absürt kahkaha balonunu bastırdım. "Hayatımda ilk kez dürüstçe söyleyebilirim ki annemin bu işle hiçbir ilgisi yok. Hepsi Eva'nın suçu."

"Siktiğimin Eva'sı." Bavulunu içeri çekti ve kapıyı kapattı. "Peki rolünü geri almak için planın nedir?"

"Benim yok." Hudson'ın önerdiği gibi Tanrı'nın işi olmaktan çok uzaktı.

"Lütfen. Dr. Lowell yanınızda. Bunu herkes biliyor. Eğer senin bir planın yoksa, onun var. Değil mi Kenna?" Son soruyla birlikte sesini yükseltti.

Kenna kapıda belirerek, "İstiyorum," diye cevap verdi. "Ama planım üç şeyin doğru gitmesine bağlı."

"Ben buradayım, yani belli ki bir tane var." Eliyle bavulunu işaret etti. "Anne'in pratik yapmak için bir partnere ihtiyacın olduğu için aradığını düşündüm, çünkü Ekim'de kız kardeşinle partner olmadan önce cehennem donuyor. Ve sen sormadan söyleyeyim, elbette bir ay kalacağım. Michael'ın ziyarete gelmesi gerekecek elbette ama Cape Cod'da yazları kim sevmez ki? Tanrım, annenin son yoğunlaştırma dersinden beri buraya gelmemiştim. Kaç yaşındaydık?" Değişiklik arar gibi fuayeyi gözden geçirdi ve stüdyoya göz attı.

Boğazımı temizledim. "O yaz on yedi yaşındaydım. Lina on dokuz yaşındaydı."

"Bu doğru." Hiç irkilmedi bile. "Peki senin dehanın ikinci çeşidi nedir?" diye sordu Kenna'ya.

"Bu biraz daha-" diye başladı.

"Bunu nasıl açıklayacaksın!" Anne, Juniper'in orijinal doğum belgesini sallayarak oturma odasından dışarı fırladı.

"Plana sadık kalmanın yolu," diye mırıldandı Kenna.

Everett'in manikürlü kaşları, kâğıdı yüzüne birkaç santim yaklaştırdığında kalktı ve Juniper'in sadece Bebek Rousseau olarak listelendiği belgeyi tararken nefesimi tuttum. "Vay be. Bunu neredeyse unutmuştum."

Midemle birlikte çenem de düştü, "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Önce bana, sonra Anne'e baktı, yüz hatları gevşedi. "Oh, kahretsin, bilmiyordun. Bu durumda, bir şeyler içmek isteyen var mı? Bunun için bir taneye ihtiyacım olabilir."

Beş dakika sonra, Everett uyumlu koltuğa yerleşirken doldurduğum dördüncü bardak limonatayı ona uzattım, sonra kendi koltuğuma geçtim ve telefonumda bir mesaj buldum.

HUDSON: Just thinking about you.

Bu duruma rağmen gülümsedim ve şunları yazdım **Take it easy on your ribs today** Sonra tüm dikkatimi sol tarafımda, Anne'in bakışlarından bir profesyonel gibi kaçınan Everett'e verdim.

"Konuşmaya başla," diye talep etti.

"Lina benden babacılık oynamamı istediğinde tam Kenna'nın olduğu yerde oturuyordum." Parmağını bardağın kenarında gezdirdi. "Sadece kâğıt üzerinde olacağını ve sadece birkaç saat sorumlu olacağımı söyledi. Ebeveyn haklarının feshini imzalayacak kadar uzun bir süre."

Kalbim sıkıştı. Ona söylemişti ama bize söylememişti. "Yani sen Juniper'in babası değil misin?"

"Sonunda çocuğa bu ismi mi verdiler? Ailesi yani." Bir içki aldı, sonra baktığımızı fark etti. "Tabii ki onun babası değilim. Bu bir kadınla seks yapmamı gerektirirdi. Hayır, teşekkür ederim." Başını iki yana salladı.

Anne tüm helyumunu kaybetmiş bir balon gibi sarktı.

"Sanki bunun uzak bir ihtimal olduğunu bilmiyordun," diye On mırıldandı Kenna.

u.

"Kim olduğunu biliyor musun?" Everett'e sordum.

"Hayır." Everett öne doğru eğildi ve bardak altlığından bir tane aldı.

sehpanın üzerine yığılmış. "San Francisco'ya gittiğinde tek gecelik bir ilişki olduğunu ve adamın adını hatırlayamadığını söyledi." Bardak altlığını sehpanın üzerine koydu, sonra da bardağını üzerine koydu. "Bunu bilmediğinize inanamıyorum. Her şeyi paylaştığınızı sanıyordum."

"Görünüşe göre değil, o yüzden lütfen devam edin." Anne bardağına baktı. "Bu ne zaman oldu?"

"Sanırım Mayıs ayının ilk haftasıydı," diye cevap verdi.

"Ve o burada mıydı?" Lina sihirli bir şekilde ortaya çıkacakmış gibi oturma odasına baktım.

"Evet." Başını salladı. "Bir ay kadar önce burada olduğunu söyledi." "Biz New York'a döndükten sonra gelmiş olmalı.

Bahar tatili," diye mırıldandı Anne. "Kayıtlar Juniper'in birkaç kasaba ötede doğduğunu söylüyor. Barnstable County'de kalmış."

"Kulağa doğru geliyor. Bebeği doğurduktan sonra gelmeyi kabul ettim ve bu gerçekleştiğinde avukatların önüme koyduğu her şeyi imzaladım."

"Bunu onun için neden yaptın?" Ben sordum.

"Hamileydi ve yardıma ihtiyacı vardı. Avukatlar, yasal baba onaylarsa evlat edinme işleminin daha kolay ve hızlı gerçekleşeceğini söylediler ve Lina çocuk için mükemmel bir aile seçmiş gibi konuştu. Ve ben tereddüt edince ..." Kelimeleri bulmakta zorlandı, sonra başının üstünden güneş gözlüklerini çıkardı ve onları da yere bıraktı. "Benim bir bok parçası olduğumu düşüneceksin."

"Asla yapamam." Masanın diğer ucuna uzandım ve elini sıktım.

"Yapabilirim," diye mırıldandı Anne.

"Kesin şunu." Kenna ona bir yastık fırlattı ve Anne onu savuşturduktan sonra göğsüne bastırdı.

Everett, "O yıl MBC'nin yoğun yaz programına katılamadım," diye itiraf etti, parmaklarını saçlarında gezdirerek düz durmasını sağladı. "Ocak ayında seçmelere katıldım ve kazanamadım."

"İmkânsız." Başımı salladım. "O yaz buradaydın ve annem sadece o programa kabul edilen çocukların gelmesine izin veriyordu..." Kaburgalarım ciğerlerimin etrafında sıkıştı.

"Evet. Bu." Başını salladı. "Fiyat buydu. Rousseau'nun kızlarıyla antrenman yapabilecektim ve o da şehirdeki oda ve yemek masraflarımı karşılayacak, ayrıca MBC kontratı için yarışabilmem için Classic'te bana bir yer ayarlayacaktı."

Kendimi nefes almaya zorladım, sonra limonata bardağımın yarısını içtim, ekşi ve mayhoş tadına odaklandım.

Kenna, "Machiavelli'nin annen üzerinde *hiçbir etkisi yok*," dedi.

"Gerçekten bildiğini sanıyordum," dedi Everett bana. "Bu yüzden bana karşı hep bu kadar nazik olduğunu sanıyordum."

"Senden hep hoşlandım çünkü sen ... sensin." Ben kendim için bu kadar çok sır saklarken onu sır sakladığı için suçlayamazdım.

Bakışları Anne'e kaydı. "Bunun gizli kalacağını söylediler. Annen bana kimsenin bilmeyeceğine dair söz verdi."

"Bulabildiğim kadarıyla doğum belgesinin sadece bu kopyasını saklamış," dedi ona. "Ama sen her zaman bulunacaktın Everett. Birkaç yıl önce yasayı değiştirdiler. On sekiz yaşına girdiğinde, Juniper kayıtlarına erişebilecek."

"Şey, bu ..." Yutkundu. "Bildiğim iyi oldu."

"Onu tanıdığımı sanıyordum," diye fısıldadı Anne. "Ve her geçen gün *hiçbir şey* bilmediğimi fark ediyorum."

Everett, "Kimse herkes hakkında her şeyi bilemez," dedi. "Hepimiz bazı şeyleri kendimize saklarız."

Garaj yolunda çakıllar çıtırdadı ve siyah bir Range Rover içeri girerken hepimiz pencereden dışarı baktık.

"Benim bilmediğim bir ev partisi mi veriyoruz?" Anne sordu.

"Rolünü geri kazanmanın üçüncü unsuru da bu," dedi Kenna, koltuktan kalkıp oturma odasına doğru yürürken. "Bileğini tedavi edebilirim ama sana gereken bir eğitmen."

"Anneni aradı mı?" Everett fısıldadı.

Yapmazdı. Karnım guruldadı.

"Şüpheli," diye yanıtladı Anne. "Annem şu sıralar biraz ...bencil."

"Ne yaptın sen?" Ayağa kalkarken Kenna'ya sordum. Tanıdığım tüm eğitimciler yılın bu zamanında yoğunlaştırılmış dersler veriyordu.

"Anneni asla aramam," diye seslendi Kenna fuayeden, sonra da kapıyı açtı.

"Bebeğim!" Eloise kırmızı bir kılıf elbiseyle eve girip Kenna'ya sarıldı, sonra da güneş gözlüklerinin üzerinden Kenna'nın spor kıyafetlerine baktı. "Ne giyiyorsun sen? Önemli değil. Çantalarım arabada. Sophie'nin odasını alacağım elbette."

Oh, lanet olsun.

Annemi aramamıştı. *Kendi annesini* aramış.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Allie

Çocukken yaz yoğunlaştırma programlarının zamanı geldiğinde ve annem kendi seçtiği öğretmenleri Cape'e getirmek için hiçbir masraftan kaçınmadığında, her zaman en zor, en talepkar öğretmeni sona saklardı.

Öğretmenin onun en iyi arkadaşı olması tesadüf değildi.

Eloise eşyalarını yerleştirdi, Anne'e öğle yemeğini hazırlamasını söyledi ve Everett ile bana stüdyoya gitmemizi emretti.

"İşimiz bizim için biçilmiş kaftan, değil mi?" Müzik setindeki müziği değiştirirken söylediği tek şey buydu.

Sonraki iki gün bir bulanıklık içinde geçti. Kenna bileğimin kısıtlama olmadan temizlendiğini onayladıktan sonra Eloise *acımasız* davrandı. Mükemmellik istiyordu ve biz bunu yapmadığımızda, biz doğru yapana ya da devam edemeyecek kadar yorgun olduğumuza karar verene kadar bize kombinasyon üstüne kombinasyon uyguladı.

Hudson, Eloise'in üçüncü gününün akşamında Juniper'i getirdiğinde, ben onunla çalışırken öğretmen geride durdu. İzledi, değerlendirdi ve sürpriz bir şekilde işimiz bittiğinde gülümsedi.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Juniper terliklerini çantasına koyarken Eloise sordu. "Soruyorum çünkü aynaya öylece bakıyordun."

"Sen Eloise Lowell'sın," diye fısıldadı Juniper saygıyla. "Eğitmen olmadan önce MBC'de solistlik yapıyordun."

"Bu doğru." Başını salladı. "Buradayken sana öğretmeme yardım etmemi ister misin?"

"Cevap vermeden önce iyice düşün, Ardıç." Ayaklarımı görünce irkilerek kendi terliklerimi çıkardım. Sağ ayağımdaki su toplaması, üzerine sardığım yastığa rağmen son bir saat içinde patlamıştı ve Eloise Ah Torbası hayranı değildi. "Eloise en iyisidir ama duygularınızı incitmekten de çekinmez."

Eloise kaşlarını kaldırdı.

Juniper çenesini kaldırarak, "Evet, lütfen," diye cevap verdi.

"Ben alabilirim

o."

Eloise kıkırdadı. "Sanırım yapabilirsin. Şimdi git ..."

Kapıya doğru bir bakış fırlattı ve başımı kaldırdığımda Hudson'ın beklediğini gördüm, saçları havuzdan sonra duş aldığı için hâlâ ıslaktı.

Nabzım sıçradı ve adını koymayı reddettiğim o tatlı, ısırtıcı basınç göğsümü doldurdu. Ondan hoşlanmanın ötesindeydi. Ona değer vermenin ötesindeydi. Ama ona bir etiketin gücünü vermiyordum.

Juniper "Amca," dedi ve ayaklarını bir çift neon yeşili Crocs'un içine sokup çantasını kaptı. "Teşekkür ederim!"

"Bana henüz teşekkür etme," diye uyardı Eloise, bakışları benimkilere kayarak.

Hudson'a doğru yürürken acıdan uzaklaşarak ayağa kalktım. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, son birkaç gündür onu özlemiştim.

Ben yaklaşırken yanağında beliren gamzeyle sırtıttı ama yere bakınca ifadesi hemen düştü. "Ayaklarına ne oldu böyle?"

"Önemli bir şey değil. Birkaç nasır kaybının bedelini ödüyorum ama yeniden oluşacaklar." Ayağa kalktım ve onu öptüm, hızlı ve çabuk. "Bu Eloise, Kenna'nın annesi."

Elini uzattı ve Eloise elini tutarak yavaşça sıktı. "Hakkınızda çok şey duydum, Bayan Lowell."

"Eğer düşündüğüm kişiysen, korkarım ben de aynısını söyleyebilirim." Kollarını pembe kazağının üzerinde kavuşturdu. "Sophie'nin başının belasıydın."

"Bununla gurur duyuyorum." Başını salladı.

"Hmm." Juniper koşarak yanından geçerken stüdyoya geri döndü, topuzu zaten yer yer dökülüyordu.

Tutulmuş omuzlarımı ve boynumu yuvarlayarak onları dışarı çıkardım, sonra Hudson'ın kamyonetine atlayan Juniper'a veda ettim.

Ön verandada kollarını belime doladı. "Görünüşe göre Tanrı'nın takdiri stratejisini uygulamaya karar verdin?"

"Onun gibi bir şey." Ellerimi göğsüne koydum. "Hani hep dengeden bahsediyorsun ya?"

Başını salladı, alnında iki çizgi belirdi.

"Herhangi bir denge olmayacak. Önümüzdeki ay için değil." Göğsümdeki baskı, korkunun acı tadıyla karışırken yutkundum. "Eloise, Kenna ve Everett benim için buradalar ve onlar için her gün ortaya çıkmak zorundayım. Rolümü geri almak için herhangi bir şansım olmasını istiyorsam odak noktam o stüdyoda olanlar olmalı."

Beni daha yakına çekti. "Zamanımızı kısa mı kesiyorsun?"

"İstemiyorum." Ellerim tişörtünün üstünden boynuna doğru kaydı ve göğsüm daraldı. "Ama bu kısa çubuğu senin çekeceğin anlamına gelir. Sadece geceleri zamanım olacak. Günde on bir saat çalışacağım ve iyileşmek için geceleri en az sekiz saat uyuyacağım. Uyanmam ve yemek yemem için geçecek bir ya da iki saati saymazsak, geriye pek bir şey kalmıyor."

"Artanları istersem pislik mi olurum?"

"Hayır." Başımı salladım ve rahatlayarak iç çekmemek için kendimi zor tuttum. Şüpheli yanımda onun çekip gideceğini haykırıyordu. "O zaman kısa sopa olsun." Eğildi ve beni öptü.

"Eğer bu bir film olsaydı, eğitim montajına giriyor olurdun.

Anlıyorum. Uykuyu kaliteli zaman olarak saymakla ilgili bir sorunum yok. Senin yerin.

Benim yerim. Bunu başaracağım."

"Teşekkür ederim." Gülümsedim ve o ağrı kalbimin olduğu bölgede zonklamaya başladı.

"Sana her şekilde sahip olabilirim." Beni tekrar öptü, nefesimin hızlanmasına ve ona doğru eğilmeme neden olacak kadar derinleştirmek için zaman ayırdı. "Dokuz yapmaya çalış."

"Dokuz ne?" Beni bırakıp merdivenlerden inmeye başladığında sordum.

"Yatakta dokuz saat," diye yanıtladı omzunun üzerinden. "Bana fazladan bir saat verirsen, söz veriyorum diğer saatlerde daha iyi uyuyacaksın."

sekiz."

Homurdandım. "Akşam görüşür müyüz?"

"Kapıyı çalmamı ister misin? Yoksa kafese mi tırmanmam gerekiyor?" Kapısına ulaştığında sırtıttı.

"Seni içeri alacağım," diye söz verdim.

"Tutamayacağın sözler verme. Birazdan görüşürüz." Kamyona tırmandı ve ben de arka lambaları yolda gözden kaybolduktan sonra eve geri döndüm.

Eloise fuayede bekliyordu. "Şu küçük kız çok tanıdık geliyor."

"Öyle mi?" Kapıyı kapattım ve hızla atan kalp atışlarımı sakinleştirmek için mücadele ettim.

"Lina'ya benziyor. Aynı gözler. Aynı gülümseme. Hatta dengesini kaybettiğinde pirouette'inden aynı yerde çıkıyor." Bana baktı. "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Annesi *ona* söylememişti. "Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Hmm." Başını salladı. "Ve amcası. Dikkat dağıtıcı biri mi?" Omurgam dikleşti. "Hayır, hanımefendi."

"Güzel. Tüm bu emeği bir yaz kaçamağı için harcamaktan nefret ediyorum." Merdivenlerden yukarı çıktı.

Eloise'in annemle bu kadar iyi arkadaş olmasına şaşmamalı. Sözleri ürkütücü derecede benzerdi. Bunun bir kaçamak olmadığını iddia etmek dilimin ucundaydı... ama yaptığımız tam olarak buydu. Tek istediğim buydu, tek kaldırabileceğim buydu ve herkes - Hudson bile - bunu biliyordu.

Ama New York'a gittiğimde bu işin yürümeyeceğini biliyor olmam, yürümesini istemediğim anlamına gelmiyordu. Başarısızlığımızın yol açacağı kaçınılmaz yıkıma kapımı açmaktan daha iyisini biliyordum. Bu yüzden elimizdekilere odaklandım ve her şeyimi *şimdinin* içine attım.

Günler haftalara dönüşüyor, bitmek bilmeyen bir iş ve acı döngüsü içinde dönüp duruyordu, ve iyileşme. Yavaşça, benim vücut ayarlanmış. Benim nasırlar

kalınlaştı. Bileğim güçlendi.

Evde olduğum her sabah, Hudson duş alırken komodinin çekmecesini açıyor, Lina'nın yüzüğüne bakarak tüm bunlara neden değdiğini kendime hatırlatıyor ve işe koyuluyordum. Günlerimi stüdyoda, gecelerimi ise Hudson'la geçiriyordum; içgüdülerimin gerektirdiği gibi kaçmak yerine ona karşı hissettiklerimin karmaşık karmaşasında daha da derine iniyordum. Kendini hayatıma çakıl taşlarıyla dolu bir kavanoza dökülen kum gibi yerleştirdi, kayaların arasındaki boşluklara sorunsuzca yerleşti. Kendini öncelik haline getirmeden her yerdeydi.

İster onun evinde ister benim evimde olsun, görevde olmadığı her geceyi aynı yatakta geçirdik. Beni sekiz saatlik katı bir politikaya tabi tuttu, bir kez bile onu şımartmak uğruna uykumu kaçırmama izin vermedi, bu da beni daha erken yatağa götürdü, birlikte geçirdiğimiz her saniyenin tadını çıkarmaya kararlıyım. Evimdeki komodinin üzerinde bir telefon şarj cihazı bulundururdu. Ben de onun evindeki çekmecede kıyafetlerimi saklıyordum.

Temmuz, Ağustos oldu. Michael hafta sonlarını Everett'le geçirmek için geldi ve Matthias programı elverdiğince uçarak geldi. Fırtınalar geliyordu ve Hudson her seferinde uçup gidiyordu ve ben yavaş yavaş korkuyla nasıl nefes alacağımı ve onun eve geleceğine nasıl güveneceğimi öğrendim, yavaş yavaş *ona* güvenmeye başladım.

Juniper, Eloise'in altında gelişti, o yaşta hiç öğrenmediğim kadar hızlı öğrendi ve Eloise bir daha Lina'dan hiç bahsetmese de, onu zaman zaman Juniper'i hüzünlü bir gülümsemeyle izlerken yakalıyordum ve biliyordum ... biliyordu.

Ağustos ayında bir Cuma günü Juniper provadan sonra toparlanırken Eloise, "Çok yetenekli," dedi. "Kazanamayacak ama kendini de utandırmayacak. Bence kendi klasmanında en az ilk yirmiye girer."

"Umarım öyledir," diye kabul ettim, mideme kurşun gibi oturan suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalışarak. Gün geçtikçe Klasik'e daha da yaklaşıyor ve Caroline söz konusu olduğunda daha derin bir çukur kazıyorduk. Hepimiz yalanın içinde korkunç bir şekilde rahatlamıştık, bencilce birbirimizin hayatında olmanın getirdiği hassas mutluluğu riske atmak

istemiyorduk. Umarım doğru kararı vermişizdir, Caroline'a

Juniper'in iyiliği için hayatlarımız ne kadar kolay karışabilirdi, onun korkularını yatıştırırdık.

"Onun için b i r şey yaptırdım," dedi Eloise gülümseyerek. "Klasik için. Yarın burada olacak, böylece içinde pratik yapabilecek. Siz geçen hafta havuzda amcasına bakmakla meşgulken onun ölçülerini aldım."

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Tabii ki gördüm. İkinizin internette neye baktığınızı gördüm. Bir Rousseau kızının herhangi bir kostümle dans etmesine izin veremeyiz, değil mi?" Kenna'nın kullandığı bakışın aynısını bana da yöneltti.

"Onun bir Rousseau kızı olduğunu kim söyledi?" Demi-pointe ayakkabılarımı çıkardım ve ayak parmaklarımı oynattım. Kaslarım hâlâ sıcaktı ama yakında kilitleneceklerdi.

"Kimmiş gerçekten?"

Bir sonraki hafta izinsiz geldi, yaz sonunun her zaman yaptığı gibi sinsice yaklaştı - hiçbirimiz hazır hissetmeden.

Juniper hayatımda gördüğüm en geniş gülümsemeyle pembe şekerlemenin içinde dans etti ve Caroline'dan sırrını sakladığım için duyduğum suçluluk buharlaştı. Yarın kızını bu kadar mutlu gördüğü an, devam etmesine izin verecekti. Aklımda hiç şüphe yoktu.

Juniper'in dönüşünü izlerken Anne, "Lina'ya benziyor," diye fısıldadı.

"Evet ve hayır." Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı. Juniper o yaşlarda Lina'nın aldığından daha fazla risk alıyor, her hareketine kendi kişiliğinden daha fazla şey katıyordu. Lina ve ben rollere girer ve onlar olurduk, ama Juniper bir şekilde rollerin ona boyun eğmesini sağlardı. "Kendisi gibi görünüyor."

"Yarın için hazır mısın?" Anne bana doğru baktı.

"Fiziksel olarak mı, duygusal olarak mı?" Ben sordum.

"Duygusal olarak." Anne omzunu benimkine çarptı. "Fiziksel olarak sağlam olduğunu biliyorum."

"Hayır." Başımı salladım. "Çok fazla şey ters gidebilir." Mesele sadece Klasik ya da Caroline değildi; Hudson ve benim için belirlediğim sürenin resmi olarak sona ermesiydi. Ama önümüzdeki yirmi dört saat boyunca hayatta kalmak istiyorsam bunu düşünemezdim.

"Yapmayacaklar." Kolunu benimkinin içinden geçirdi.

"Peki ya Caroline, kızı için koyduğu her bir kurala karşı geldiğimiz için Juniper'i görmemizi yasaklarsa?" Midem bulandı.

"Gelmeyecek." Anne gülümseyerek başını salladı. "Ondan af dileyeceğiz ve her şey yoluna girecek. Bu da şu sonunu haklı çıkaran durumlardan biri."

Keşke ben de o kadar emin olsaydım.

Eloise bize doğru yürürken Juniper'i işaret ederek, "Keşke prova sırasında da bu kadar kendinden geçmiş görünseydin," dedi. "Senin bedeninde bir tane sipariş edeyim mi?"

"Eğer yardımcı olacağını düşünüyorsanız," diye cevap verdim.

"Yarın o sahnede kendini gösterdiğin sürece gayet iyi olacaksın, Alessandra." Juniper'e baktı. "İkiniz de başaracaksınız. Şimdi anneni aramaya gidiyorum, böylece Şirket'ten gelen tüm dedikoduları aktarabilirim. Haftanın en sevdiğim zamanı." Eloise stüdyodan ayrıldı.

"En azından ona iyi davranıyor," diye mırıldandı Anne.

Prova zamanını ona bakarak harcasaydım Eloise onu havuza atacağı için neredeyse pencere kenarında yaşayan telefonumu elime aldım ve iki cevapsız mesaj buldum.

REAGAN: Just checked into the hotel. This sucks without you. You're coming to the reception tomorrow night, right? He has to renew your contract.

Başparmaklarım klavyenin üzerinde geziniyordu. Bütün MBC baş dansçıları bana ulaşmıştı ama Vasili'nin oyuncu seçimini duyurmasından bu yana geçen beş hafta içinde bir kez bile aramadı. Eva da aramadı.

ALESSANDRA: I'll see you there. Promise.

Bir kaydırma hareketiyle Hudson'ın konusuna geçtim.

HUDSON: Gavin's on his way to pick up Juniper.

ALLIE: I'll make sure not to get confused and let him into my bed.

"Saat yedi. Akşam için kapatma zamanı," dedim Juniper'a.
"Awh." Sadece kendisinin duyabildiği bir melodi eşliğinde dans etti. "Şimdiden mi?"
"Evet." Telefonum çaldı. "Eğlenirken zaman uçup gidiyor."

HUDSON: Don't even joke about that. It would be a shame to break my mother's heart by committing fratricide.

Alay ettim.

ALLIE: I hate that I can't see you tonight.

Hudson yirmi dört saat görevdeydi ve sabah Klasik'in hemen öncesine kadar görevden ayrılmayacaktı. Mantıksız bir panik dalgası içinde nefes aldım. Yeterince vaktimiz yoktu ama yine de tam olarak anlaştığımız şeyi elde etmiştik.

"En azından yarın gerçekten giyebileceğim." Juniper içini çekti, sonra çantasını stüdyodan çıkardı ve üstünü değiştirmek için banyoya yöneldi.

Anne'in yola çıkmaya hazırlanırken hazırladığı bavullardan birini atlatarak eve girdiğimde akşam yemeği nefis kokuyordu. Bütün gün Kenna'nın tam istediği gibi yemek pişirerek, stüdyoda çok uzun zaman geçirdiğimde Sadie'yle oynayarak ve hatta bitmek tükenmek bilmeyen pointe ayakkabılarımı hazırlayarak bir nimet olmuştu.

Sadie ağzında peluş bir ayıyla oturma odasından koşarak yanıma geldi.

"Hey, kızım." Kulaklarının arkasını kaşımak için eğildim.

"Umarım Vasili binada bir köpek beslemeye hazırdır," dedi Everett merdivenlerden inerken, saçları duştan dolayı hâlâ ıslaktı.

"Sence onu getirmeme izin verir mi?"

Everett sırtıttı. "Bence yarından sonra sana istediğın her şeyi ve her şeyi verecek." Beni kucaklamak için kendine çekti. "Biz hazırız, Allie. Sen de hazırsın."

Ben de onu sıktım. "Yarın söylemeyi unutursam diye, teşekkür ederim." Telefonum çaldı ve mesajı okumak için geri çekildim.

HUDSON: Me, too. But I'll be dead center, back row tomorrow.

Buna güveniyordum.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Hudson

BriellePiers73: Best GRWM I've seen lately.
Good luck today!

"Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum," diye mırıldandı Caroline, Haven Cove tiyatrosundaki kalabalığın arasından geçerken ve ben maaşımın büyük bir kısmına mal olan pembe şakayık buketini korurken. "Bana nedenini hatırlatır mısın?"

Aynı anda hem beklediğim hem de korktuğum bir günü en son temel eğitime gittiğimde yaşamıştım. Bu sefer de Rousseau kızlarının etrafında dönmesi uygun görünüyordu.

Bugün Allie ile olan ilişkimin son resmi günüydü. Vücudumdaki her hücre çekip gitme düşüncesiyle isyan ediyordu. Dün geceki kaçma dürtümle bir şekilde savaşımayı başarmış, on sekiz yaşındaymışım gibi ellerimi kanatarak odasına tırmanmış ve bize neden gerçek bir şans vermesi gerektiğine dair kapsamlı, ayrıntılı, düşünülmüş bir argüman ortaya koymuştum. Bunu bu geceye saklamıştım.

"Birincisi, kardeşimizi desteklemek için buradayız ve ikincisi, kültür sizin için iyidir." Gavin, heyecanlı gülümsemelerle yanımızdan hızla geçip giden bir yıllığa ve kostümlü oğluna başıyla işaret etti.

"Bunu *Zor Ölüm*'ün bir klasik olduğunu vaaz eden adam söylüyor." Caroline yana doğru kayarak dört kızdan oluşan bir tren için yer açtı.

çeşitli renklerde tütüler. "Bu kızlardan bir tanesi bile buralı değil. Yarışmaya hiç yerel kız katılmadı mı?"

"Eminim öyledir," diye cevap verdim.

"Hiçbirini tanımıyorum." Caroline koridorları taradı ve ben Juniper'in çoktan gözden kaybolmuş olması için dua ettim.

"İnan bana, buralarda sandığından çok daha fazla bale stüdyosu var," diye mırıldandım.

"Ayrıca, seni besleyen elden nefret edemezsin," diye karşı çıktı Gavin. "Sophie Rousseau'yu sevseniz de sevmeseniz de, küçük bir kasabaya bir ton iş getirdiği için hakkını vermelisiniz. Bu tür şeyler New York ya da Boston'da olur. Burada değil."

Sinemaya doğru sola döndüğümüzde "İyi," diye homurdandı. "Bu hafta kafede rekor düzeyde para kazandığımızı kabul edebilirim, ki benim de olmam gereken yer burası."

"Yeni bir yönetici yetiştirdiğinizi sanıyordum," dedim masadaki programları atlayıp kardeşlerimi arka sıraya yönlendirerek. "İş-yaşam dengesinin bir parçası."

"Hazır değil," diye mırıldandı.

Gavin, "Ya da sadece bir kontrol manyağısın," dedi.

"Muhtemelen," diye itiraf etti. "Ü z e r i n d e çalışıyorum.

Sadece henüz

henüz."

Sinemayı taradım, hem korkarak hem de görmeyi umarak Allie'nin annesini gördüm ama onu göremedim. "Kahretsin," diye mırıldandım, arka sıradaki diğerlerinin yanından geçerken, ölü merkeze ulaşana kadar bahanelerimizi uydurduk ve sonra oturdum, kağıt mendile sarılı buketi kucağıma yerleştirdim.

"Kimi arıyorsunuz?" Caroline sordu. "Belki ben yardımcı olabilirim."

"Sophie Rousseau." Jüri masaları hâlâ boştu, belki Allie yanılıyordu ve o da gelirdi.

"Gerçekten oraya mı gidiyorsun?" Gavin koltuğunda öne doğru eğildi ve kaşlarını kaldırdı.

"Başka seçeneğim yok." Korku ve kararlılık bir araya geldiğinde tehlikeliydi ve son birkaç haftadır, tercihim değiştiğimden beri onlarla el ele yürüyordum

görev yerleri listesi. "Allie'yle ilişkiyi yürütmek için bir şansım olsun istiyorsam, annesiyle konuşmam gerekecek. Öğretmenlik yaptığı okul benimle konuşmak istemediğini söyledi ve ben de bu işi bitirmek istiyorum." Sophie, Allie'nin hayatında kalmak için bulunduğumu ve Allie'yle aramızdaki her türlü şansı yok ettiğimi fark etmeden önce. "Allie'nin gelmeyeceğini söylediğini biliyorum ama kızının geri dönüşünü izlemek için nasıl gelmezsin?"

"O her zaman bir engerekti. Sophie, Allie değil." Caroline, Gavin'in kucağındaki pembe güllere baktı. "Kardeşinin kız arkadaşına çiçek götürmenin gerçekten uygun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kahretsin, onlar Juniper içindi.

"Allie iki buketi hak ediyor." Gavin omuz silkti.

"Garip ama her neyse. Tamam, açıkla ..." Caroline çantasını yere bıraktı ve önümüzü işaret etti. "Bu nasıl çalışıyor? Ben bu aşamaya hiç gelmedim."

"Dansçılar kendi bölümlerinde yarışır." CliffsNotes açıklamamı hazırladım ve salonda Allie'den bir iz var mı diye aradım. "Gençlerden son sınıflara kadar. Bu durumda, on ila on dokuz yaş arası. Resmi hakemler burada oturuyor." Dört sıra aşağıdaki jüri masalarını işaret ettim, boş sandalyeler küçük masa lambalarıyla aydınlatılmıştı ve her biri jüri göndermeye davet edilen şirketler için işaretlenmişti. Diğerleri kucaklarında panolarla salonun etrafına dağılmıştı ve tecrübelerime dayanarak bunların yarınki finallere katılacakların sadece bir kısmı olduğunu biliyordum. "Kazananlar ödül alır."

Caroline başını sallayarak, "Madeline'in bursları gibi," dedi. "O kısmı biliyorum."

"Hayır." Ağzımın bir köşesi kıvrıldı. "Madeline ilk yirmiye giren yerel dansçılara bazı burslar verecek." Bu da umarım Juniper olur. Mide bulantısı koltuğumda kaymama neden oldu. "Sophie Rousseau'nun onları sadece kapsayıcı bir görüntü vermek için davet ettiğine eminim. En iyi kazananlar Grand Prix'ye, yani asıl ödüllerin olduğu yere geçecek."

Gavin, "Ve bazıları bu tiyatronun hemen dışında sözleşme imzalıyor," diye ekledi.

"Yani bu, bir takımın seçmelere katılmadan önce biriyle sözleşme imzalaması için bir fırsat gibi." Başını salladı. "Anladım."

"Eh ..." Gavin'in başı öne eğildi ve yüzü buruştu.

"Yeterince yakın." Altı gün sonra ilk kez gülümsedim ama jüri üyeleri ve profesyoneller içeri girince gülümsemem çabucak kayboldu. Londra, Paris, New York, San Francisco ve Houston yerlerini aldılar ve orta masa boş kaldı.

"Affedersiniz." Eva ve MBC'den birkaç solist altımızdaki sıraya doğru ilerliyordu. Beni görünce önce irkildi, sonra donakaldı ve hemen oturup Gavin'in önündeki koltuğa yerleşti. "Et tu, Brute?" Gavin gülümseyerek ona baktı.

Omzuna.

"Allie de bu yarışmaya mı katılıyor?" Caroline'ın kaşları çatıldı.

"Öyle değil mi?

. .. bilirsin ... onun biraz altında?" Sözlerini fısıltıyla bitirdi. "Allie bir gösteri yapıyor," dedi Gavin yüksek sesle.

Eva arkasını döndü, korku dolu bakışları benimkilerle buluştuğunda ağzı açık kaldı. "Allie'nin nesi?" Onun bu çıkışı diğer Şirket üyelerinin dikkatini çekti.

"Yapmak. Bir. Sergi," dedi Gavin yavaşça, son kelimeyi uzatarak.

Harlow Oren sayfaları çevirirken, "Bu programda yok," dedi. "Peki neden sadece üç yerel stüdyo var? Genelde dört stüdyo kabul ettiğimizi sanıyordum."

"Quinn Hawkins kapandı," diye cevap verdi Jacob Harvey, Harlow'un sağından, telefonuna eğilmiş bir halde. "Yaklaşık bir ay önce büyük bir olay olmuştu, hatırladın mı? Haven Cove Classic hashtag'ini üç gün boyunca yemişti."

"Ah, doğru." Harlow başını salladı, hâlâ programı inceliyordu. "NASD'nin istismarla ilgili bir şikâyet almasıyla ilgili bir şey ve bilirsiniz ki NASD olaya karışıyor, toplumda önemli biri bunu dosyalamıştır."

Allie. Gülümsemekten kendimi alamadım. Su şişesini fırlatan öğretmeni o halletmişti.

"Cidden, Allie'nin sergisi bunun hiçbir yerinde yok." Harlow programı salladı ve Eva'ya döndü. "O iyileşti mi ki?"

"Tabii ki hayır," diye tersledi Eva. "O zaman neden sahneye çıkıyor?" Soruyu bana yöneltti ama onunla konuşmak için kendime güvenmiyordum.

"Çünkü ilişkinizin keşfetme kısmına girdiniz," diye yanıtladı Gavin. "Biliyorsun, çünkü etrafta dolaştın ve şimdi-"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum," diye tersledi. "Hudson?"

Öfkemin dizginlerini onun görebileceği kadar gevşettim ve evin ışıkları altında soldu, ama çenemi kapalı tuttum. Allie onu halledecekti, tıpkı Quinn'i hallettiği gibi.

Caroline'ın bakışları Eva ile benim aramda gidip geldi ve sonra da sinirlendi. "Bak, kardeşimin verdiği parayı hak etmek için ne halt ettiğini bilmiyorum-"

Gavin, "Allie'nin itibarını çamura attı, sonra da kendisi için yaratılan rolü çalmak için üzerine bastı," diye ekledi.

Caroline'ın ağzı açık kaldı. "Ama sen onun kız *kardeşisin*." Ses tonu daha kötü bir suçun var olmadığını ima ediyordu. "Seni savundu. Hudson'ın seni tekneden ilk o çıkarmasını sağladı. O-" Caroline'ın ağzı kapandı. "Ne var biliyor musun? Sen benim için yoksun. Şu andan itibaren Allie benim için tek Rousseau kızı."

"Bundan emin misin?" Eva kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Hayır." Gavin başını salladı. "Anne de oldukça harika biri ve Lina ... şey, Lina'nın senden utanacağını söyleyebilirim."

Eva vurulmuş gibi geri çekildi ve Caroline Gavin'e sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Bak," diye tısladı Eva, "eğer Allie bunu beceremiyorsa, nazıkçe ayrılmalı ki performans gösterememesi Isaac'i engellemesin. Bu onun da balesi."

Bir an için ona *sevgilim* de dedi mi diye merak ettim.

"Sen bir boksun-" diye başladı Gavin, sonra salonun ışıkları sönüp Anne elinde mikrofonla sahneye çıkınca sustu.

Seyirciler alkışlarken parlak bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ben Anne Rousseau, Haven Cove Classic'in başkanı ve etkinliğimizin kurucusu Sophie Rousseau'nun kızıyım. Ailemiz adına Haven Cove Classic'e hoş geldiniz demek benim için bir onurdur!"

"Evli olduğunu sanıyordum?" Biz alkışlarken Caroline fısıldadı.

"Boşanıyorum," diye cevap verdim, Anne'in çıplak sol eline dikkat ederek. Bu yeni bir gelişmeydi.

"Ama ikiniz de onunla çıkmadınız, değil mi?" Caroline Gavin'e bir bakış fırlattı. "Çünkü sanırım bir trend yakaladım."

Alkışlar kesilince başımı salladım.

"Annem şu anda kendini bir sonraki nesle adamakla meşgul, bu yüzden onun yerine benimle uğraşmanız gerekecek." Seyirciler kıkırdadı. "Classic'i topluluk ruhunu geliştirmek, balenin güzelliğini yaymak ve her sosyoekonomik düzeyden dansçıya profesyonel eleştiri, ilerleme ve yerel eğitimlerden uluslararası şirketlere kadar burslara erişim sağlamak için kurdu."

Bir alkış için daha durdu ve sol tarafta gözüme pembe bir parıltı çarptı. Juniper kutulardan birinin kenarından baktı.

Midem sarsıldı. Lanet olsun, daha *başlamadan* bizi yakalatacaktı.

"Her zamanki gibi sponsorumuz inanılmaz Metropolitan Bale Topluluğu'na teşekkürlerimizi sunuyoruz!" Oditoryumu işaret etti ve kapıya bir spot ışığı tutuldu. Reagan Huang ve Candace Baron gülümseyerek içeri girdiler, Vasily de onları izledi ve jüri sırasının ortasındaki yerlerini alırken sadece başını salladı. "Doğal olarak, bu sabahki şenlikler, öğleden sonra son sınıflarımız yarışmadan önce, başlangıç bölümünden başlayarak gençlerimize odaklanacak. Kız kardeşim ve ben, gelecek vaat eden neslimizin, tutkunuzun peşinden gittiğinizde nelerin mümkün olduğunu görmek isteyebileceğini düşündük." Jüri üyelerine bakarken gülümsemesi keskinleşti, sanki Vasili'ye yönelmiş gibiydi. "Metropolitan Bale Topluluğu'nun baş dansçıları Everett Carr ve sakatlığından bu yana ilk kez sahneye çıkan kız kardeşim Alessandra Rousseau'ya hoş geldiniz diyorum!" Anne sahnenin yan tarafını işaret etti, ardından Everett ve Allie el ele yürürken hızla kanatlara çekildi.

Salon büyük bir alkış tufanı kopardı ve Caroline iki parmağını ağızına götürüp ıslık çaldı. Ben de

Onu içime çekerken ellerimi tekrar tekrar birleştirdim.

Gün batımı rengindeki elbisesinin içinde temsil ettiği güneş ışığı kadar ışıltılıydı. Kostüm, ve mücevherler ve metalik Alçak, zarif bir reverans yaparken sahne ışıklarını yansıtan nakışlar ve Everett, gecenin kişileştirilmesi olan siyah ve gümüşle eğildi.

Allie ayağa kalktı, bakışları salonu tararken gülümsemesi gözlerini aydınlattı, Vasily'de durakladı, sonra bana doğru sıçradı.

Daha sert alkışladım ve göğsüm daraldı. On yıl önce tam da bu koltukta oturmuş, aynı kadının aynı sahneye çıkışını izlemiş ve aynı duygulara sahip olmuşum ama şimdi bu duygular on kat artmıştı. Onun benim için ifade ettiği anlamın büyüklüğü karşısında zar zor nefes alabiliyordum. Bu tek şansımızın son günü olamazdı. Böyle hissederken olmazdı.

Bekle ve ne yaptığını itiraf ettikten sonra nasıl hissedeceğini gör. Vicdanımı susturdum. Bunu daha sonra hallederdim ve zaten ilk seçimimi yapıp yapamayacağımı kim bilebilirdi ki? Ama yine de ona söylemek zorundaydım. Gerçeğin her zerresini ona borçluydum.

Everett ona bir şey söyledi ve o da göz temasını kesti, sahnenin ortasındaki yerlerini aldıklarında alkışlar kesildi.

"Vay canına. Harika görünüyor," diye fısıldadı Caroline. "Öne geçmek istemediğine emin misin?"

"Evdeki en iyi koltuk burası."

Müzik başladı ve ilk birkaç notada Vasili kılına çelik bir çubuk sokulmuş gibi gerildi ve Eva koltuğuna yaslandı. "Yapmaz," diye fısıldadı Eva.

Gavin sessiz bir sesle ona "Bulunan kısım," diye hatırlattı.

Başladıklarında tüm odağım Allie'ye kaydı, *Ekinoks*'un ilk perdesindeki pas de deux boyunca zahmetsizce hareket ettiler. Birbirlerine çok iyi uyum sağlamışlardı ve gece ile gündüz, isteksiz güneş ile onun sıcaklığını hissetmek için yanıp tutuşan karanlık arasındaki aşk hikâyesini canlandırırken sahneyi ateşe verdiler.

Allie her sıçrayışta yere indi, bir dizi İtalyan fouetté'sini çeviledi ve Everett ile tamamen zamanında ve kesinlikle kusursuz bir şekilde hareket etti. Everett onu piqué dönüşleri boyunca takip ederken Allie'nin neşesi hissediliyordu ve sonunda Everett'i yakaladığında karnım sıkıştı.

müzik zirveye ulaştığında. Gün ışığını kovalamanın nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyordum.

Sağ ayak parmağının üzerine yükselip sol bacağını yüz seksen dereceden fazla kaldırarak tavanı gösterdiğinde nefesim kesildi, mükemmel bir pençe tutarken kolları zarifçe kavislendi. Ağırlığının her zerresi zarif bir şekilde dengelenmiş ve yedi ay önce ona ihanet eden ayak bileği tarafından desteklenmişti.

Ve sallanmadı bile.

Everett sanki gece ödülünü her açıdan görmek istiyormuş gibi onu yerinde döndürürken, sonra onu kollarına alıp müzik biterken sahnenin dışına taşırken göğsümde gurur kabardı ve kalp ağrısını uyuşturdu.

Salon ayağa kalktı ve alkışlar kolçakları, jüri masalarındaki ışıkları ve tüm dünyayı sarstı.

"Aman Tanrım." Caroline biz ayağa kalkarken alkışladı. "O ... o ..."

"Mükemmel," diye bitirdim, buketi beceriksizce kucaklarken tek kolumla alkışlayabileyim diye.

Allie ve Everett selam vermek için sahneye çıktıklarında gürültü daha da arttı ve seyirciye bakarken gülümsemesini vücudumun her hücresinde hissettim, Juniper'ı gördüğünde gözleri kırıştı.

Gözlerimiz kilitlendi ve Everett onu sahneye geri götürürken gülümsemesi hiç azalmadan başını salladı ve hepimiz yavaşça yerimize oturduk.

"Ve işte," dedi Anne perdenin kenarından, "bu iş böyle yapılır. Lütfen burada kalın, beş dakika içinde yeni başlayanlara başlayacağız. Doğal olarak beklentilerimizi de buna göre ayarlayacağız."

Vasili dışında herkes kıkırdadı. Oturduğu yerde döndü ve koltuğunda geriye doğru büzülüp boş gözlerle önüne bakan Eva'ya tamamen küçümseyen bir bakış fırlattı.

Caroline çantasını omzuna atarken, "İşte bu bir performanstı," dedi. "Onu görebildiğimize gerçekten çok sevindim." Ayağa kalktı ve Gavin'e baktı. "Gidiyor muyuz?"

Lanet olsun. Anne, Juniper'ın ilk birkaç kişi arasında yer almasını ayarlamıştı ama gösteriye kadar onu nasıl oturtacağımızı düşünmemiştik.

"Uhh . . ." Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Elbette. Ama önce tuvalete uğramam gerekiyor."

"Ciddi misin? Tutamıyor musun? Beş yaşında mısın?" diye sordu ve Allie ana kapıdan içeri girdiğinde kardeşlerimin varlığını bile unuttum.

Bir ergen gibi koltuğumun arkasından atladım ve onu yakalamak için koridora koştum, geç gelen birkaç kişiden kaçtım. "Allie!" Bir fotoğrafçı onu dışarı çağırırken bağırdım.

Everett'e bir şeyler söyledi, sonra döndü ve doğruca bana doğru geldi. Bana çarpıp kollarını boynuma doladığında sırtışıım onunkini yankıladı. Onu sıkıca tuttum, bir elim kürek kemikleri arasındaki çıplak tenindeydi ve diğer elimle çiçeklere harcadığım serveti ezmemeye dikkat ediyordum.

"Mükemmeldin." Yüzünü boynuma gömerken kulağına fısıldadım ve tıpkı on yıl önce olduğu gibi, elbise gömleğimdeki sahne makyajı umurumda bile değildi. "Çarpıcıydın. Enfes. Kusursuz."

Göğsü benimkine karşı titredi. "Burada olduğun için teşekkür ederim. Seni arka sırada görmek her şey demektir."

"Seninle çok gurur duyuyorum." Geri çekildim ve yüzünü avuçladım, kendimi gözlerinde boğulmaya bıraktım. "Dünyanın geri kalanının seni benim gibi parlarken görmesine çok sevindim."

Ayağa kalktı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Öpücüğü derinleştirmemek için kendimi zor tuttum ama rujunun içine edecektim ve çekmesi gereken fotoğraflar vardı. Ayrıca, bu benim ne istediğimle ilgili değildi.

"Bu sefer bakkaldan değiller," dedim geri çekilirken ve çiçekleri ona uzattım.

"Çok güzeller." Şakayıkları burnuna götürüp derin derin içine çekerken gülümsemesi sahne ışıklarından daha parlaktı. "Ve onları bana getirdiğin son çiçekler kadar çok seviyorum. Teşekkür ederim."

"Bunu nasıl yaparsın?" Eva öfkeli gözlerle koridora fırladı, kardeşlerim arkasından yürüyordu, MBC solistlerinden birkaçı da sırtarak onları takip ediyordu.

Allie kız kardeşine doğru dönerken ellerim ondan ayrıldı. "Neyi nasıl yapabilirdim Eva? *Benim* için yaratılan rolde nasıl dans *edebilirim*?"

"Bunu sırf beni sahneye çıkarmak için yaptın!" Eva'nın yüzü de bluzu gibi kıpkırmızı oldu. "Aynı şeyi Lina'ya da yaptın, Giselle varyasyonunu sergilemesi gerekirken sergiledin."

Allie'nin gözleri büyüdü. "Lina bana *Giselle*'in varyasyonunu dans etmemi *söyledi*. Hiçbir zaman birbirimizle yarışmadık ve birbirimizin rollerini çalmadığımızdan da eminiz."

"Yani bu senin intikamın mı? Vasili'nin önünde beni aptal yerine koymak mı? Tanrım, Allie, bir kez olsun yolumdan çekilsen de güneşi görebilsem olmaz mı?" Eva yumruklarını salladı.

Everett solumdaki duvara yaslanmış, sanki bunların hiçbir olmuyormuş gibi telefonuna -hayır, durun, o Allie'nin telefonuydu-dokunuyordu.

"Beni gizlice filme alıp en savunmasız anlarımdan bazılarını dünyanın görmesi için yayınladığında yaptığın şey bu muydu? New York dışında hiçbir yerde güneş ışığı bulamadığın için beni yolundan çekmeye mi çalışıyordun?" Geri çekilen Eva'ya doğru bir adım attı. "Beni internete verdin ve beni yalancı olarak damgalamalarına izin verdin. Annem çok gurur duyardı."

Eva'nın ağzı kapandı ve tiyatroda müzik başladı. İlk acemi performans sergiliyordu.

"En kötüsü de bunu sana verebilirdim." Allie'nin sesi kesildi ve buketi sıkıca kavradı. "Bana nasıl hissettiğini söyleseydin, Isaac'ın seninle birlikte çalışmasını, yeteneğini öne çıkaracak mükemmel bir rol hazırlamasını sağlardım, böylece MBC'deki diğer tüm dansçıları geçmek için tam olarak ne yaptığını merak eden bitmek bilmeyen dedikoduları körüklemek yerine kendi başına parlar ve rütbelerini yükseltirdin. Doğduğun günden beri yaptığım gibi seninle ilgilenirdim. O pas de deux ile seni sahneye çıkarmak mı? O varyasyonu yapmadığım için çok şanslısın."

Vasili açık yakalı gri takım elbisesiyle Gavin ve Caroline'in yanından geçerken, Allie'ye dönmeden önce kaşlarını kaldırarak diğer şirket üyelerine baktı ve "Bunu görmek güzel olurdu," dedi. Onun elini tuttu ve arkasından öptü. "Her zamanki gibi beni hayrete düşürüyorsun, Alessandra." Sırıttı,

ağzının kenarında bir dizi gamze belirdi. "Bugün o sahnede annenizi geçtiğinizi söyleyebilirim. Doğal olarak, senin rolün senin."

Allie'nin omuzları dikleşti ve reverans yaparak eğildi. "Teşekkür ederim Vasily."

Yumruklarımı sıkmamak için kendimi zor tuttum. Bunu başarmıştı - çoğu dansçıyı emekli edecek bir sakatlıktan geri dönmüş ve en iyi olarak yerini geri almıştı.

"Ama duyuruldu!" Eva itiraz etti.

Vasili'nin gözleri sertleşti ve onun yanından geçerek diğer şirket üyelerine baktı. "*Hemen* yerlerinizi bulun." Eva'ya acıyan bakışlar fırlatarak dağıldılar ve birden fazla eli ayağı birbirine dolanan telefon gördüm. "Eva, sana o rolü annene bir iyilik olsun diye verdim ve sen de karşılığında bana Alessandra hakkında yalan söyledin. Söyle bana, başka ne hakkında yalan söylüyordun?"

Eva'nın yüzündeki kan hızla çekildi. "Hiçbir şey. Bu rol için yeterince iyiyim. Koreografinin her unsuruna uyabilirim."

"Yeterince iyi, mükemmelliğin yanında sönük kalır. Bunu yarışmadan sonra konuşuruz. Biraz hava almam lazım." Kravatını düzeltti ve çift camlı kapıdan çıktı.

"Lütfen, Allie." Eva döndü ve Allie'nin omuzlarını sıktı. "Lütfen bunu bana yapma. Ona rolü benim almam gerektiğini söyle. Seni dinleyecektir. Sanki Met'te sahneye çıktın da, Haven Cove'dayız, Tanrı aşkına. Bunların hepsi geri alınabilir. Sadece ona rolü istemediğini söyle." Allie sessiz kalınca yüzü düştü. "Aman Tanrım. İstemiyorsun, değil mi?"

Müzik salonu terk ederken Allie'nin dudaklarının hafifçe büzüldüğünü fark edince gözlerim hafifçe kısıldı.

Everett, "Met'te sahne almamış olabilir ama bir nokta dört milyon takipçisi şu anda o sahnede kışınızı tekmelemesini izliyor," dedi ve Allie'nin telefonunu çevirerek Seconds'da bir videonun oynatıldığı ekranı gösterdi.

OTUZUNCU BÖLÜM

Hudson

"Hayır," diye fısıldadı Eva, elleri ağzına gitti, Allie ve Everett'in dans ettiği ekrana bakarken gözleri şişti.

"Ne?" Everett omuz silkti. "Allie'nin içerik oluşturma konusunda sana hiç yardım etmediğinden yakınan kişinin sen olduğuna yemin edebilirim. Anne bile performans biter bitmez o videoyu mesaj atarak üzerine düşeni yaptı ve yeni şifreni tahmin etmek zor olmadı, özellikle de *Equinox*'u ve doğum gününü kullandığında."

Kaşlarım havaya kalktı. Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Eva'nın bakışları birkaç garip saniye boyunca yere düştü ve sonra başka bir gösteri başladığında tiyatroya geri kaçtı, yolda programı okuyan Caroline'e çarptı, tamamen rahatsız olmamıştı.

Hassiktir. Caroline'ın gözleri irileşirken elim Allie'nin sırtına gitti ve çarpmaya hazırlandım.

"Ne oluyor be?" Caroline bağırdı, bakışları üçümüz arasında gidip geliyordu. "Bana bunun bir şaka olduğunu söyle!"

Gavin birkaç caz hareketi yaptı. "Sürpriz mi?"

"Hayır." Başını salladı ve programı yumruklarının arasında buruşturdu. "Hayır. Yapamaz." Bakışları benimkilere kaydı. "Git getir onu. Yapamaz."

"Öyle," dedim usulca. Onun paniği beni hemen etkiledi.

"Onun ne kadar iyi olduğunu görürseniz aptal kuralınızdan vazgeçersiniz diye düşündük," dedi Gavin. "Ve ona size gösterme seçeneği sunacak değildiniz, işte buradayız."

"Allie, fotoğrafçı?" Everett kapıya doğru başıyla işaret ederek sordu.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye cevap verdi, sesi titriyordu.

Başını salladı ve telefonu ona fırlattı. Caroline ona dönerken bir eliyle telefonu yakaladı, diğer eliyle de buketi tutmaya çalıştı.

"Hepsi senin yüzünden, değil mi?" Allie'ye programını salladı.

"Hey." Ses tonum keskinleşti ve hafifçe hareket ederek Allie'yi sağ omzumun hemen arkasına yerleştirdim. "O değildi. Bendim."

"Aslında önce ben geldim." Gavin kendini beğenmiş. "Onu sınıfa götürmem için bana güvendi. Pazar sabahları ne yapıyorduk sanıyorsun? Onun ne kadar iyi olduğunu görene kadar bekle Caroline, ağlayacaksın. Cidden, nefret ettiğini falan biliyorum ama o seviyorsa *senin* neyden nefret ettiğin önemli değil, değil mi?"

"Anlamıyorsun." Caroline başını salladı ve birkaç adım geri çekildi, gözlerinden korku süzülüyordu. "Hiçbiriniz anlamıyorsunuz! Onu mutsuz etmekten hoşlandığımı mı sanıyorsunuz? Aynı kavgayı tekrar tekrar yapmak istediğimi mi sanıyorsunuz?" Bakışlarını Allie'nin üzerine dikti. "Çocukluğumdaki bazı şımarık zengin kızları unutamadığım için onun mutluluğunu engelleyecek kadar boktan bir anne olduğumu mu sanıyorsunuz?"

"Yaptım," dedi Gavin. "Boktan anne kısmı hariç."

"Yardımcı olmuyorsun." Ona başımı salladım.

"Hayır," dedi Allie sessizce, Caroline'a bakarken alnı endişeyle kırışıyordu. "Sen mükemmel bir annesin Caroline. Ben sadece onun yeterince iyi olamayacağından ve bunun kalbini kıracağından korktuğumu düşündüm ve sana onun yeterince iyi olduğunu söylemektense bunu göstermenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Arkandan iş çevirdiğimizi biliyorum," diye ekledim. "Özür dilerim. *Biz de üzgünüz.* Sadece ona bir şans vermek istedik. Ve Caroline, o hayret verici."

"Sizi lanet olası aptallar." Gözlerinden yaşlar süzüldü ve programı avucunun içinde ezdi. "Dansa aşık olmasını istemedim çünkü bu onun kalbini kıracaktı. Sean ve ben onu yanımıza alabilmek için *yazılı olarak* iki söz vermek zorunda kaldık. Ajans durup dururken bizi aradı ve ellerinde bir

Güzel bir kız çocuğu ve onu evlat edinmek için öz ailesi tarafından seçilmişti, ancak ilerlemek istiyorsak biyolojik ebeveynlerin koşullarını imzalamamız gerekiyordu."

"Bunu bize hiç söylemedin." Midem sanki hepimizin çarpıp yanmak üzere olduğunu biliyormuş gibi sarsıldı.

"Tabii ki yapmadık," diye tersledi. "Belge gizlilik koşulları altında imzalandı."

"Neydi onlar?" Allie gerildi ve bir adım öne çıktı. "Koşullar mı?"

"Gizlilik dışında mı? İki asla bale yapamayacak olmasıydı," dedi Caroline gözyaşlarını tutamayarak.

"Mümkün değil." Allie başını salladı. "Bu kesinlikle mümkün değil." Başını kaldırıp bana baktı ve gözlerindeki inkâr kaburgalarımın tam arkasına çarptı. "Hudson, o bunu asla yapmaz."

"İnsanlar korktuklarında mantıksız şeyler yaparlar." Elini uzattım ve sıktım. "Aklından neler geçtiğini bilmiyorsun."

"O yapmaz." Allie tekrar Caroline'a döndü ve kız kardeşimin yüzünde beliren dehşetle kalbim duracak gibi oldu. "Lina bunu yapmaz! Dans etmeyi çok severdi. Sahnede olmak için yaşar ve nefes alırdı. Kendi dansını asla sınırlamazdı-" Allie dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve gözleri kocaman açıldı. Kâğıtlar kollarında çıtırdadı.

"Kendi neyi?" Caroline sordu, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşaktı. "Kendi *neyi*, Allie?"

Kahretsin, her şey çok hızlı bir şekilde ters gitmişti.

"Kızım," dedi Allie sonunda. "Lina bunu kendi kızına yapmazdı."

"Aman Tanrım." Caroline sendeleyerek geriye doğru gitti ve önce Gavin'i, sonra da beni suçlayıcı bir bakışla süzdükten sonra Allie'ye döndü. "Sen onun teyzesisin. Bunu nasıl kaçırdım? Tıpkı dördünüze benziyor. Sen onun teyzesisin ve *hepiniz* biliyordunuz." Korunmaya ihtiyacı varmış gibi kollarını kavuşturdu. "Bebekliğinden beri mi?"

"Hayır. Hiçbirimiz Juniper'i ya da Lina'nın onu senin yanına yerleştirdiğini bilmiyorduk." Allie başını salladı. "Mayıs'a kadar bilmiyorduk. Juniper bunu hepimizden çok önce anladı. Başta annesi olduğumu sanıyordu ama aslında Lina'ymış."

"Bu ..." Caroline daha hızlı nefes almaya başladı. "Bu ikinci koşuldu. Biyolojik ailesini aramaması. Biyolojik ailesinin kimliğinin tamamen gizli kalması. Sen ne *yaptın*?" Allie'ye saldırdı.

Araya girdim, Caroline'ın omuzlarını tuttum ve başımı eğerek gözlerinin içine baktım. "Bunların hiçbiri Allie'nin suçu değildi. Juniper onu arayıp buldu. Juniper DNA testi yaptırdı. Birine kızmak istiyorsan bana ya da Gavin'e söyle ama Allie ilk günden beri senin tarafındaydı. Gölde sana ne dediğimi hatırlıyor musun? Gerçek, kimin söylediğine bağlı olarak değişir. Ona bir şans ver ve olaya onun tarafından bak, çünkü o senin tarafından bakmaktan başka bir şey yapmadı."

Caroline sarktı.

Allie, "Classic'te senin için sahneye çıkmasına izin vermek benim sorumluluğumda," diye açıkladı. "Kapalı bir evlat edinme istediğini biliyorum ve bu muhtemelen en kötü kabusun. Sana söylemediğimiz için de özür dilerim. Ailemizden hep nefret ettiniz ve onu görmemizi yasaklayacağınızı düşündük. Sana her zaman söyleyecektik. Sadece önce beni seveceğini, bir tehdit olmadığımızı göreceğini ve böylece Juniper'in hayatında kalabileceğimizi umduk. İşler kontrolden çıktı ve gerçekten çok üzgünüm."

"Ben hiçbir zaman kapalı bir evlat edinme istemedim," diye düzeltti Caroline onu ve müzik durdu. "On sekiz yaşında yasal olarak kayıtlarını isteyebileceğini bilmek beni her zaman rahatlattı ve en başta açık bir evlat edinme ile mutlu olurdum, ama imzaladım-"

"Lina öldü," diye araya girdi Allie, "ve Everett Juniper'in yasal babası olarak görünüyor. Sen güvendesin. Kimse seni evlat edinmeden önce imzaladığın anlaşmaya bağlı tutmayacak. Kimse seninle velayet ya da ziyaret için savaşılmayacak ya da aileni riske atacak herhangi bir şey yapmayacak. Ve dans edip etmemesi hiçbirimizin umurunda değil. Biz sadece onu mutlu görmek istiyoruz."

"Yasal baba mı?" Caroline'ın çenesi gevşedi ve gözlerini korku kapladı. "Biyolojik babası değil mi?"

"Onun kim olduğunu bilmiyoruz," diye itiraf etti Allie.

"Aman Tanrım." Caroline başını sallayarak geri çekildi. "Eğer biyolojik babası onun doğumundan, evlat edinildiğinden haberdar edilmediyse, buna itiraz edebilir. Ve eğer onun var olduğunu, Sean'la verdiğimiz sözlere uymadığımı biliyorsa ... *güvende* değiliz. İlçe adliyesinin kapısından içeri girebilir ve onu bildiği tek evden almak için dilekçe verebilir. Sen ne yaptın?" Her birimize ölümcül bir bakış fırlattı.

Üçümüz de şaşkın bir sessizliğe gömüldük ve ben kendi cehaletimin ağırlığı içinde yüzmeye çalıştım. Hiçbirimiz bu kısmı enine boyuna düşünmemiştik.

"Caroline, çok özür dilerim," diye fısıldadı Allie. "Lina Everett'e bunun tek gecelik bir ilişki olduğunu söyledi, bu yüzden onun bunu bilme ihtimali inanılmaz derecede düşük."

"Ama hiçbir şey değil," diye karşı çıktı Caroline. "Aksi takdirde, neden bu şartları kabul etmemizi talep etsinler ki?"

"Lina'yı korumak için yapmış olmalılar," dedi Allie. "Kimse Juniper'i aramıyor. Biliyor olmalıydık, çünkü *biz de* onu arıyorduk."

Başka bir şarkı başladı ve hemen tanıdım. "Juniper sahnede."

Caroline yanağından ilk gözyaşı süzülürken hepimize ters ters baktı. "Eğer ona bir şey olursa, sizi asla affetmeyeceğim. Hiçbirinizi." Yanağına vurduktan sonra salona doğru yürüdü.

Üçümüz de sessizce onu takip ettikten sonra arka duvarın dibinde, kollarını beline sarmış ve programını elinde sıkıca tutmuş halde duran Caroline'in yanında sıralandık.

Juniper dans ederken Allie bana "Boku yedik," diye fısıldadı.

"Mümkün olan her seviyede." Yeğenimi hüzünlü bir gülümsemeyle izledim, bu performansın ona, hepimize nelere mal olabileceğini fark ettim. Ama lanet olsun, orada çok mutlu görünüyordu. Mutlu, zarif ve son derece büyüleyici.

Caroline huşu içinde izliyordu ve Allie'nin başı ritme uyarak sallanıyor, yüzü sanki orada olan kendisiymiş gibi endişeyle geriliyordu. Juniper bir hareketi başardığında gülümsedi, başaramadığında ise cesaretlendirmek için daha geniş gülümsedi.

"Onun bir Rousseau olduğunu kesinlikle söyleyebilirsin," diye fısıldadı Gavin, Allie'nin diğer tarafından.

"Evet, öyle," diye fısıldadım cevap olarak.

"O bir Rousseau." Allie'nin yüzü düştü ve dikkati seyirciye kaydı. Müzik sona erdiğinde bakışları paniğe varan bir hızla bir insandan diğerine atlıyordu.

"Sorun nedir?" Hepimiz Juniper'i alkışlarken Allie'ye sordum.

"Profesyonel bale çok küçük bir dünya," diye fısıldadı.

"Ve seyirciler arasında en az yirmi gözcü var. Boston." Gözleri önce sağa, sonra sola kaydı. "Houston. Atlanta. San Francisco." Yüzündeki renk soldu.

"Çok güzel," dedi Caroline sulu bir gülümsemeye, el çırpmağa gözyaşlarına boğulmak arasında gidip geliyordu. "Çok güzel. Ve iyi." Etrafımdan Allie'ye baktı. "Çok iyi, değil mi? Yoksa ben sadece onun annesi miyim? Önyargılı mıyım?"

"O olağanüstü biri." Allie'nin gülümsemesi titredi. "Ve eğer dans etmesine izin verersen, hiçbirinin parasını ödemek konusunda endişelenmene gerek kalmaz. İzin verersen onunla ilgilenmemize yardım ederiz." Caroline'ın gülümsemesi kayboldu ve Allie onun elini tutmak için önüne geçti. "Juniper hiçbir yere gitmiyor, söz veriyorum. Bunu düzelteceğim." Onu bıraktı ve geri çekildi.

"Allie?" Elini uzattım ama geri çekti. "Juniper'i görmek istemiyor musun?"

"İstiyorum ama Caroline'ı görmesi daha önemli. Gitmek zorundayım. Sanırım bunu nasıl düzelteceğimi biliyorum." Telefonunu ve çiçeklerini kavradı ve geri çekildi. "Bunu düzelteceğim konusunda bana güven, Hudson."

Neyi kabul ettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gözlerindeki yalvarış başımı sallamama neden oldu.

"Teşekkür ederim." Döndü ve koşmaya başladı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Allie

ReaganHuang: Told you Alessandra wasn't a liar. Pretty sure a new cast sheet will be posted soon.

Bunu düzeltmek zorundaydım. Eğer Hudson ve ben Juniper'ı herhangi bir belirsizlik ya da tehlikeye soktuysak, bunu düzeltmek zorundaydım. Lina'yı benden daha iyi tanıyan tek kişiye ihtiyacım vardı-Anne.

Sokak kıyafetlerimi giydikten sonra kostümümü poşetledim ve şakayıkları soyunma odamda bir lavabo dolusu suya koydum. Sonra Anne'i aramaya çıktım ve onu sahnenin dışında, perdenin kenarında buldum.

Bana şöyle bir baktı, mikrofonu asistanına uzattı ve yanımdan geçerken herkese kibarca gülümseyerek bana doğru geldi. "Sorun nedir?"

Onu koridordan aşağı çekip bir dolaba soktum, sonra ışık düğmesine bastım ve kapıyı kapattım.

"Bu oldukça gizli kapaklı bir iş, sence de öyle değil mi?" Sayısız temizlik malzemesine göz gezdirdi ve topuzunun gevşek bir kıvrımını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Kapı uçarak açıldı. "Sizi gördüğümü sandım. Siz ikiniz bir temizlik dolabında ne yapıyorsunuz?" Kenna kaşlarını kaldırarak sordu. "Anne, buradalar."

Kahretsin.

"Sadece . . ." Bunu düşünecek zaman yoktu. Başımı salladım ve Hudson'ın denenmiş ve doğrulanmış acelecilik yöntemini uyguladım. "Buraya gelin." Eloise ve Kenna içeri girip kapıyı kapatırken Anne ve ben arkaya doğru ilerledik.

"Ve düşünsene" -Eloise çevremizi taradı ve kollarını özel Prada elbisesinin üzerinde kavuşturdu- "bu küçük kasabanın her yerinde, en kesin zaferi kutlamak istediğin yer *burası* mı?"

"O konuya geleceğiz," diye söz verdim. "Bakın, Lina Juniper'i evlat edinmek için Caroline'e gizlice iki şey için söz verdirdi," diye ağzımdan kaçırdım ve hemen herkesin dikkatini çektim. "Asla bale yapmayacağına ve biyolojik ailesini aramayacağına dair-"

"Asla olmaz." Anne başını salladı.

Eloise gözlerini kırıştırtıp başını eğdi ve Kenna da onu izledi.
Anne gibi, kız gibi.

"Öyle yaptı," diye Anne'e güvence verdim. "Doğal olarak bu son kısım Juniper on sekiz yaşına geldiğinde yasal olarak sona eriyor, ama bunu yazılı olarak aldı-"

Anne karşı çıktı. "Bale yapmamak mı? Lina asla yapmaz. Bu yaz yaptığımız her şey Lina'nın kızını *asla* dans etmekten alıkoymayacağı içindi."

"Bence yapardı." Sesim fısıltıya dönüşürken endişem omurgamdan aşağıya doğru süzüldü. Eğer haklıysam, işler inanılmaz derecede kötüye gitme potansiyeline sahipti. "Bunu bir düşün. Juniper tıpkı bize benziyor-"

"Bunu bilmesine imkân yok," diye karşı çıktı Anne. "Beni ezmeyi bırak da *dinle*," diye çıkıştım.

"Geçerli bir nokta," diye belirtti Kenna.

Anne gözlerini kırıştırdı. "Tamam o zaman. Lütfen devam edin."

"Annemin genleri güçlü. Dördümüz de dikkat çekecek kadar birbirimize benziyoruz. Eğer Lina Juniper'in de aynı şekilde olacağından şüphelenseydi ve varlığından kimsenin haberdar olmasını istemeseydi, toplumda kimsenin tıpkı bir Rousseau gibi görünen ve dans eden küçük bir kızla karşılaşmadığından emin olması gerekirdi, bu yüzden kural böyle." Kollarımı kavuşturdum ve aklımı tamamen yitirmiş gibi görünmediğimi umdum.

"Oh, sahneye adımını attığı anda kedi çantadan çıktı. Onun bir Rousseau olduğunu kesinlikle söyleyebilirsiniz," dedi Eloise. "Özellikle de son elli yıldır iki neslinizi tanıyan ve ailenizin kurduğu Classic'te bulunan insanlarla dolu bir odada. Bu gece tüm şirket resepsiyonlarında diller dolaşacak."

"Ben de bundan korkuyorum." Boğazım kapanma tehlikesi geçirdi.

"Varsayımsal nedenlerden ötürü, bunu kabul edeceğim." Anne başını salladı. "Kapalı evlat edinmeler hayal kırıklığı yaratacak kadar yaygın, ama diyelim ki Lina asla bulunmamasını istedi. Neden?"

"Sence Lina utanmış mıdır?" Kenna sordu.

"Lina'yı utandırmak imkânsızdı." Başımı salladım ve midem bulandı. "Juniper'in dans etmesiyle ilgili o kuralı koymasının üç olası nedeni olduğunu düşündüm. Birincisi, Juniper'i öğrenirsek bizim de bu işe karışacağımızı biliyordu... ki karıştık."

"Suçlu." Anne yüzünü buruşturdu.

"İkincisi, evlat edinmeyi korumak için. Belgeyi gördüğümüz anda Everett'in babası olmadığını biliyorduk ama ... Juniper'in biyolojik babası evlat edinmeye gerçekten itiraz edebilir mi? Caroline'ın şu anki korkusu bu."

Bütün kafalar Anne'e doğru döndü.

"Um . . ." Kaşlarının arasında bir dizi çizgi belirdi. "Massachusetts'te mi? Pratikten biraz uzağım ama bildiğim kadarıyla burada babalık kaydı yok. Eğer baba Juniper'in doğumundan haberdar değilse ve daha sonra babalığı tespit ederse dava açabilir. Lina'nın yaptığı teknik olarak hileli. Everett'in Juniper'in babası olarak imza atmaya hakkı yoktu."

Boğazım düğümlendi. O halde Caroline korkmakta haklıydı. "Tamam, ama Lina Juniper'in ailesini aramasını engelleyebilirse, Everett'ten kimsenin haberi olmaz. Kimse dava açmaz. Ve on sekiz yaşına geldiğinde de kimse velayet için gelmeyecek."

"Bunların ikisi de mantıklı," diye kabul etti Kenna. "Juniper'in seni bulmasını istememesinin üçüncü nedeni ne olabilir?"

Yüreğim daraldı ve ağzımı bir kez, sonra iki kez açtım, ama **söylemeye**, mümkün olan en düşük sesi çıkarmaya kendimi zorlayamadım

Kız kardeşimin davranışları hakkında sahip olduğum fikir. "Allie?" Anne elimi tutarak dürtükledi.

Bakışlarımı bu odada sırf Lina'yı sevdiği için düşünce sürecimi reddetmeyecek tek kişiye, bu denklemdeki değişkeni iyice anladığı için gerçekten aynı fikirde olabilecek tek kişiye, anneme doğru sürükledim.

Eloise ona baktığımda tek kaşını kaldırdı, sonra düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı ve düşüncelerinin yönünü beğenmediğinden emin değildi. "Söyle," diye emretti. "Aklından geçenleri söylememen için süpürge dolabında dikilip *durmayacağım*, Alessandra."

Bunu yaparsam asla geri alamazdım ama yapmazsam Juniper'i savunmasız bırakma ihtimalim çok yüksekti. *Özür dilerim, Lina.*

"Sanırım Juniper'ı koz olarak kullandı." Kelimeler ağzımdan çıkarken kendi kendilerine takıldılar.

Kenna'nın kaşları havaya kalktı.

Anne nefesini tuttu ve elini benimkinden çekti. "O yapmaz."

Eloise bilmiş bir bakışla Anne'e döndü. "Lina'nın tüm harika özelliklerine rağmen, onun kimin kızı olduğunu unutuyor musun?"

Anne'in rengi soldu ve elini karnına götürdü. "Sanırım hasta olabilirim."

"Annem biliyordu," diye nazikçe hatırlattım ona. "Everett'i annem ayarladı. O listeyi yapan sadece Lina değildi. Annemizdi. Bence Lina Juniper'i korumak için elinden geleni yaptı. Onu sevdiğimiz iki adamın yetiştiği bir ailenin yanına verdi. Güvende olacağını biliyordu. Caroline ile anlaşılamamış olabilirdi ama onun ne kadar koruyucu bir anne olacağını biliyor olmalıydı. Gavin ve Hudson'ın ona göz kulak olacağını kesinlikle biliyordu ama Anne

. . . Juniper'in varlığını da kendi çıkarları için kullandığından eminim." En akla yatkın parçaları bir araya getirirken kalbim sıkıştı. "Ve onun tek olduğunu sanmıyorum."

Anne'in rengi soldu. "Babasının kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" Gözlerimi aradı. "Jacob, değil mi? San Francisco'da Lina ile birlikteydi ve annesi oradaki yönetim kurulunda oturuyor. Kariyerini tehlikeye atacak bir şey olmasını istemez."

"Massachusetts'te çalışmak için hââ sertifikanız var mı?"
Sorusunu duymazdan gelerek sordum.

"Evet." Alnı kırıştı. "Neden?"

Telefonum arka cebimde titredi. "ünkü Lina'nın yapmayacağı şeyi yapmalı ve Juniper'i yasal olarak korumalıyız." Telefonumu çıkardım ve mesajı açtım.

REAGAN: You were AMAZING. You're coming to the yacht for the reception, right?

Anne, "Jacob'ın ebeveynlik haklarının feshi belgesini imzalaması gerekiyor," dedi. "Onu ikna etmek için bir avuç Gizlilik Sözleşmesi'nden zarar gelmez."

"Ve bir tıbbi geçmiş formu," diye ekledi

Kenna. "İyi fikir." Anne başını salladı.

Anne'e "Babanın adını boş bırak," dedim. "Ne olur ne olmaz."

Başını salladı. "Pekâlâ. Eloise sunuculuğu üstlenmeyi sorun etmezse öğleden sonra hallederim."

"Tabii ki. Bir mikrofonu asla geri çevirmem." Eloise gülümsedi. "Ve bu dolaptan çıkmak için her şeyi yaparım."

Dört yetişkin kadının bir süpürge dolabından çıkarken yapabileceği kadar kayıtsız bir şekilde dışarı çıktık.

Ben Reagan'a bir cevap yazarken Anne ve Kenna otoparka, Eloise de sahneye doğru yola ıktı.

ALESSANDRA: Thank you! I'll see you on board.

Sonra Hudson'ın başlığını kaydardım ve bir mesaj gönderdim.

ALLIE: Mind being my date tonight?

şantaj için destek
gerekliyordu. Hemen cevap
verdi.

HUDSON: Every night is my preference.

"Allie," diye seslendi Eloise ve başımı kaldırdığımda onun beni izlediğini gördüm. "Yanıldığını sanmıyorum, bu tehlikeli olabilir. Ayrıca gözlerini kız kardeşine dikmen gerektiğini düşünüyorum."

Hangisi olduğunu sormama gerek kalmadan başımı salladım.

Onu otuz dakika içinde buldum ama yukarı çıkmadan önce birkaç saat daha somurtmasına izin verdim.

"Ağlamayı kes ve ayağa kalk," diye emrettim Eva'ya, Lina'nın dolabının dibinde top gibi kıvrıldığı yere bakarak.

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" Eva kıpkırmızı bluzunun ön kolunu benekli yüzünün üzerinde gezdirdi.

"Çünkü işler sarpa sardığında her zaman gittiğin yer burası." Kapı aralığından çıkıp Lina'nın odasına girdim. "Sanki Lina'nın artık seni koruyacak biri olmadığını unutmuş gibisin. Şimdi kalk. Şirket resepsiyonuna gidebilmemiz için hazırlanmalısın."

"Ne zamandan beri Şirket etkinliklerini önemsiyorsun?" Ayağa kalktı ve Lina'nın askıda kalan giysilerini itip kakmaya başladı.

"Her zamandan beri. Senden çok daha uzun süredir oradayım, hatırladın mı?" Lina'nın odasına şöyle bir göz attım ve buraya gelmekten neden kaçındığımı hatırladım. Keder bu odada yaşıyordu. Pençelerini derinlere saplamış, yerleşmiş ve kendine bir yuva inşa etmişti; Lina'nın resimlerinde ve tozla kaplı kupalarında oyalanıyordu.

Yaptığı ya da en azından bir parçası olduğu şeyi düşündüğümde ağzıma ekşi bir tat doldu ve Hudson'ın bana defalarca söylediği şeye inanmaya çalıştım. İnsanlar korktuklarında mantıksız şeyler yaparlar.

Ya da belki de gerçek şuydu: Tanıdığımı sandığım Lina, annemin sevdiği Lina değildi, Anne'nin uğruna ağladığı Lina değildi, Eva'nın arkasına saklandığı Lina değildi. Belki de o bir

Bir düzine farklı insana bir düzine farklı şey söylüyor, gerektiğinde maskesini değiştiriyor.

Belki de sadece Lina, Lina'yı gerçekten tanıyordu.

Ve buraya geri dönene kadar, Juniper Hudson'ı iki hevesli eliyle hayatıma geri sokana kadar, aynı şeyi kendim için söylemeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmışım.

"Şirket'ten nefret ediyorsun." Eva burnunu çekti ve dolaptan çıktı.

"Nefret etmiyorum," dedim sessizce, Lina'nın resimlerine bakarken. "Sadece içinde olduğum kişiden her zaman hoşlandığımdan emin değilim." Ona doğru baktım ve telefonunu tuttuğunu gördüm. "Ben de senin içinde olduğun kişiyi sevmediğimi biliyorum. O telefonla ne yapıyorsun?"

Eva, Lina'nın yatağının kenarına oturup telefonunu kucağına alarak, "İptal ettiriyorum," diye itiraf etti. "Şimdiden en az elli video var ve eminim bunu hak ettiğimi söyleyeceksiniz."

Yanına oturdum ve eski şilteye bastırdım. "Evet, bu berbat. En iyi tavsiyem ne pahasına olursa olsun yorumlardan kaçınmanız."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı ve uygulamayı kaydırarak kapattı.

"Bunu tam da *benim* iptalimi düzenlediğin sırada anladım. Neyse ki bunun gerçek bir nefret değil, sağduyunu yiyen bir kıskançlık olduğunu düşünüyorum." Bakışlarım, babamın bizi lunaparka gizlice götürdüğü o tek seferde dördümüzün çekilmiş çerçeveli fotoğrafına takıldı.

"Seçilmiş kişi olmak nasıl bir şey?" Kolunu tekrar yanağında gezdirdi.

"Mızımız olan olmak nasıl bir şey?" Ben de karşı çıktım. "Ciddiyim Eva. Sen yirmi beş yaşındasın, on beş değil. Kimse seni geride bırakmadı. Sen özlemle bakarken kimse pointe dansı yapmıyor. Gölgelerden çıkmak istemeni anlıyorum ama belki de cevap başka bir ışık kaynağı aramaktır."

"Şirket," diye fısıldadı. "Annemin şirketi."

İçimi çektim. "Tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki açlığını çektiğin onaylama ondan gelmeyecek-"

Büzüştü.

"-veya oradaki herhangi biri." Telefonunu işaret ettim. "İkimiz de biliyoruz ki bize gurur duyduğunu söyleyecek kapasitede değil ve bu tamamen adaletsiz bir durum ve bunu çözmek için birkaç yıl ve terapide çok fazla saat gerekecek."

"Ne kadar sürdü?" diye sordu.

"Vasily'ye hâlâ onun müdürlerinden biri olduğumu kanıtlamak için neredeyse kendimi parçaladığımı düşünürsek? Oraya vardığımda sana haber veririm." Telefonuna bir göz attım. "Sana yeni şifreyi de vereceğim, böylece en azından videoyu kaldırabilirsin."

"Bana kızgın değil misin?" Kaşları çatıldı.

"Evet, sana inanılmaz derecede kızgıyım." Omuz silktim. "Ama ne yazık ki seni hâlâ seviyorum. Sen benim kız kardeşimsin. Bana New York'tan simit getiriyorsun ve Charlotte dolabımdan attığında eşyalarımı kurtarıyorsun, bu yüzden sana şifreyi ve aramızdakileri düzeltmen için *tek bir* şans vereceğim."

"Onu indirmenin bir anlamı yok. Zaten onca dikişi var." Omuzları çöktü. "Ve sadece dans ediyorsun. Sen yanlış bir şey yapmadın. Ben yaptım." Şişmiş kırmızı gözleriyle yavaşça bana doğru baktı. "Bu korkunç bir şey."

"Evet. Acıyor." Uzandım ve Eva'nın elini sıktım. "Gerçek hayat burada olanlardır, biliyorsun. Benimle, Anne'le, arkadaşlarıyla, barda, sahnede. Bu ..." Telefonuna dikkatle baktım. "Bu sadece ışıltılı bir aynalar koridoru ve diğer insanların seni nasıl algıladığına uzun süre bakmak, kendini nasıl gördüğünü çarpıtmaya başlayacaktır. Hesabı sil ya da en azından bir süreliğine devre dışı bırak, böylece Lina'nın dolabının zemininde yaşamamış olursun."

"Çok fazla takipçi var," diye fısıldadı, telefonunu savunmacı bir şekilde kapatarak.

"Bu sadece bir fikir." Ayağa kalkıp elini bıraktığımda parke ayaklarımın altında gıcırdadı. "Ama sana benim yatağa çekilme lüksümü veremem. Ben duş alıp aynısını yaparken senin de resepsiyon için hazırlanman gerekiyor çünkü yeğenimize yardım etmemiz gerekiyor. Özür dilemek laftan öte *bir şey* Eva ve sana bozduğun şeyi düzeltmen için *tek bir* şans veriyorum, yoksa yemin ederim kışına tekmeysi basarım. Anladın mı?"

Başını salladı. "Ne yapmam gerekiyor?"

Resmimizi elime aldım ve iç çektim. "Ne yazık ki, bunun daha önce yapmadığın bir şey olmadığına eminim."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Allie

CassidyFairchilde1:They're both incredible dancers. I hope they figure out their family issues.

"Sana bu gece ne kadar harika görüldüğünü söylemiş miydim?" Tıklım tıklım dolu marinada ilerlerken Hudson'ın eli asimetrik elbisemin ince yeşil ipeği üzerinden belimi ısıttı. Önümüzdeki on dakika içinde gemide olmamız gerekiyordu, yoksa kalkışı kaçıracaktık.

"Ben de sana aynısını söylemiş miydim?" Takım elbisesine baktım, omuzlarının geniş hatlarında nasıl durduğuna hayran olmaktan öte.

Ahşap iskeleye adım attığımızda Eva arkamızdan, "Mideniz bulanıyor," dedi.

"Midemi bulandırırıyorsun," diye karşı çıktı Gavin onun yanından. İki desteğin bir destekten daha iyi olduğunu düşünmüştüm ve Eva'nın kavalyesi olarak peşine takılmayı kabul etmişti.

Hudson kardeşine uyarıcı bir bakış attı ve ben de topuklarımı iskelenin tahtaları arasındaki boşluklara sıkıştırmamaya odaklandım. MBC'nin bu akşamki resepsiyon için kiraladığı yatın bulunduğu iskeleye doğru yürürken ABD'nin dört bir yanından gelen en az dört farklı şirketin üyelerini gördüm.

"Alessandra!" diye seslendi biri, sağ taraftaki bir tekneden bize doğru koşarak.

Anne'in bana verdiği manila zarfı hayatım onun içindekilere bağlıymış gibi kavradım ve Eva'nın enerjik sarışın tarafından kafasına vurulmaması için yer değiştirdim. Ürkütücü bir tanıma hissi beynimin arkasını gıdıkladı.

"Merhaba!" Sırıttı ve el salladı. "Ben Los Angeles Metropolitan Balesi'nden Lila Morris. Klasik'i değerlendirmek üzere gönderildim ve size performansınızın olağanüstü olduğunu söylemek istedim."

"Teşekkür ederim, bunu söylemeniz çok nazikçe." İsmi duyunca gözümü kırptım ve boğazım düğümlendi. "Sen WestCoastPointe'sin."

"İçeriğimi gördün mü?" Gülümsemesi göz kamaştırdı, sadece bakışları bir anlığına Eva'ya kaydığında kaydı. "Sadece bizim neslimizin en iyilerinden biri olduğunu düşündüğümü söylemek istedim ve umarım birlikte çalışma şansımız olur."

"Komik, onun kendini beğenmiş ve kibirli olduğunu söylediğine yemin edebilirim," dedi Eva, Lila'ya dik dik bakarak.

Gavin bir homurtuyu bastırdı ve biz uzaklaşırken Lila kıpkırmızı kesildi.

"Bu hiç hoş değildi," diye kız kardeşimi azarladım.

"Biliyorum." MBC logolu iskeleye vardığımızda Eva omuz silkti ve yatın motorlarının çoktan mırıldandığını gördü. "Bu biz olmalıyız."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Gavin. "Yetmiş footer mı?"

"Bahse girerim doksanın üzerindedir," diye cevap verdi Hudson. "Bundan emin misin?" Eli belime doğru hareket etti.

"Hiçbir şeyden emin olamıyorum." Rampaya yaklaşırken kalbim çarpmaya başladı. "O kısmı genelde sana bırakırım." Personel tekneyi suya indirmeye hazırlamakla meşguldü, bu yüzden kimse isimleri kontrol etmedi ve biz de doğruca devasa parti yatına ve arka güvertede küçük sandalın yanında başlayan ve hem içerde hem de üst katta devam eden hareketli toplantıya girdik.

"Nerede olduğunu düşünüyorsun?" Hudson sordu.

"Genellikle pruvaya doğru özel bir odada." Teknenin ön tarafına doğru başımı salladım ve hareket etmeye başladım.

Hudson kolunu belime doladı ve beni kravatları ve yazlık elbiseleriyle kalabalığın arasından geçerek üst güverteye çıkan merdivenlere doğru koşuşturan bir grup çocuğun yolundan çekip çıkardı.

"Teşekkürler." Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için elimi göğsüme götürdüm.

"Bu şeyde çocuklarınız var mı?" Kulübeye doğru ilerlerken Hudson sordu.

"Bazıları okula devam ediyor," diye cevap verdim ve yanlarından geçerken meslektaşlarıma başımı sallayıp gülümsedim. "Çoğu bugün kendi kategorilerinde ilk beşe girmiş olanlar."

Gavin gururla, "Juniper on yedinci oldu," diye açıkladı.

"Öyle yaptı," diye gülümseyerek kabul ettim. Eva'nın peşine düşmek zorunda kaldığım düşünülürse, gün boyunca aldığım en iyi mesajdı.

"Allie!" Everett, Michael ve barda birlikte durdukları solist grubundan bir adım uzaklaştı. "Kutlamaya hazır mısınız? Harika martiniler hazırlıyorlar." Eva'yı görünce yüzü buruştu. "Sanırım herkesi içeri alıyorlar."

"Üzerine fazla gitme," dedim. "Zor bir gün geçiriyor."

"Hak ettiği gibi." Teknenin kornası çalarken Eva'ya keskin bir gülümseme sundu. "Ooh, yelken açıyoruz." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni beklediğini biliyorsun. Kontratı al ve partiye gel."

"Önce halletmem gereken bir şey var ama halledeceğim." Başımı salladım. "Bana bir iyilik yap ve Hudson ile Gavin'in bir dakika seninle takılmasına izin ver?"

Hudson sertleşti. "Anlaşma bu değildi."

"Sakin ol," dedi Everett. "Erkek arkadaşlar sözleşme toplantılarına gitmezler. Bırakın işleri o halletsin, biz kadeh *kaldırdıktan sonra* siz ikiniz sıvışırsınız." Kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Gerçekten bir teklif alır almaz kadeh kaldıracağız," diye söz verdim.

"Tabii ki yapacaksın." Everett gözlerini devirdi. "Ve eğer benimki gibi bir şeyse, çok güzel oturuyoruz demektir. Sanırım Jacob şu anda içeride, ama eminim birazdan çıkacaktır. Sıcak bir dakikadır kilitliler. Geri dönmelisin."

Mükemmel zamanlama. Hudson'a döndüm.

Kravatını düzeltirken, "Bundan hoşlanmıyorum," diye homurdandı.

"Bence bunun içinde oldukça seksi görünüyorsun." Kumaşı çekiştirdim ve o da eğildi, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Eğer yirmi dakika içinde dönmezsek, gel bak."

"Yirmi dakika beklememi mi istiyorsun?" Kaşlarını indirdi ve tekne hareket etmeye başlayıp rıhtımdan çıkarken elleriyle belimi kavradı. "Yirmi dakika içinde her şey olabilir."

"Eğer yardımı olacaksa, beş dakikalık aralıklarla say." Dosyayı aramızda tuttum ve ağzına hızlı bir öpücük kondurdum. Birlikte geçirdiğimiz son geceyi bu şekilde geçirmek istemezdim ama burada benimle olduğu için mutluydum. "Hemen döneceğim."

Yıpranmış görünüyordu ve elleri bir kez büküldükten sonra bıraktı ve başını sallayarak cebine uzanıp telefonunu aldı.

"Eva?" Kız kardeşime baktım.

"Hadi gidelim." Cilalı bir gülümseme takındı.

"Selam Caroline," diye cevap verdi Hudson. "Partiye daha yeni geldik."

Hudson'a bir kez daha baktım çünkü bakılmayacak kadar iyi görünüyordu, sonra onu Gavin ve Everett'in yanına bıraktım. Kabinde ilerlerken şirket üyeleri bana el salladı ama Eva'yı gördüklerinde elleri titredi.

Güneş batarken ve açık okyanusa doğru yol alırken kamarayı çevreleyen pencerelerden dışarı baktım. Eğer işler yolunda gitmezse, bu yolculuğun önümüzdeki birkaç saati korkunç derecede garip geçecekti.

Özel kamaranın kapısına yaklaştığımızda, bütün öğleden sonra mücadeleye ettiğim endişe, göğüs kafesimin arkasında bir ağrı şeklinde alevlendi. "Bana bir şey söyle," dedim Eva'ya, Maxim'in Şirket'in birkaç üyesiyle birlikte kapının yanında gezindiğini görünce. İşte hiçbir şey olmadı. "Nasıl bu kadar çabuk anladın? Onu sadece birkaç dakika gördün."

"Gamze," diye cevap verdi Eva ve kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Ne? Ben biyoloji dersi aldım. Bunu anlayacak kadar genetikten anlıyorum. Ayrıca, randevuları sıralamaya başladığımda mantıklı geldi."

"İşte bunu anladım." Maxim'e ulaştığımızda kalbim bir sinek kuşunun kanatlarının hızıyla çırpınıyordu.

Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı ama hiçbir zaman tam olarak ulaşmadı. "Bugünün en ateşli sohbetlerinin konusu bu değil mi?" Bakışları Eva ve benim aramda gidip geldi. "Sizi burada birlikte görmeyi beklemiyordum."

"İçeri giriyorum," diye haber verdim ona, kapının koluna uzanırken.

"İyi şanslar." Kadehini selamlamak için kaldırdı.

"Temizlendiğinde sana haber veririm," diye fısıldadım Eva'ya, sonra özel odanın kapısını açtım ve içeri girdim.

"İşte burada!" Vasili gülümseyerek uzun abanoz masanın arkasında oturdukları yerden Isaac'ın sırtını sıvazladı, önlerine altı yedi tane zarf yığılmıştı. Sancak tarafındaki kapı kapalıydı ama iskele kapısı açık konumda kilitliydi ve güverteden gelen okyanus esintisinin pruvaya doğru dolanmasına izin veriyordu.

Jacob kendi dosyasını kapattı ve açık kapının önünde durdu, sonra sandalyesini içeri itti ve parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirdi. "Alessandra. Ben de tam çıkıyordum. Bugünkü performansın olağanüstü."

Oldukça büyük bir dalgaya çarptık ve dengemi sağlamak için önümdeki sandalyeyi tuttum.

Siktiğimin tekneleri.

"Teşekkürler. Seni gördüğüme sevindim Jacob," dedim.

Başını salladı, sonra yanımdan geçip kapıdan çıktı.

"Alessandra, kim olduğumuza çok memnun olacaksınız. sözleşme teklif ettim," dedi Vasily sırtarak. "Yıllardır gördüklerimin en iyisi." Eğildi ve sol taraftaki kulübeden bir zarf aldı. "Ve tabii ki yeni sözleşmeni hazırlattım."

Bakışlarım Isaac'e kaydı ve o da başını eğdi. "Sevgilim." "Senin sevgilin değil," diye hatırlattım ona.

"Şu anda," diye kabul etti.

"Acaba sen Zihin adım atma Dışarıda mı? I var bazı ilgilenmem gereken bir aile işi var."

Gülümsemem masayı kesebilirdi.

Yarım.

Vasili zarfımı masanın diğer tarafına itti, sonra yerine oturdu. kabin. "Devam et, Isaac. Alessandra'nın sözleşmesinin şartları her zaman gizlidir. Annesine karşı bir nezaket tabii ki."

"Doğal olarak." Isaac sandalyesinden kalktı ve bana doğru yürüdü. "Bana söylemeden numaralarımın birini piyasaya sürmeye karar verdiğinizi görünce sinirlenmediğimi söylemeyeceğim ama uygulama mükemmeldi ve internette büyük ilgi uyandırdı."

"Kusursuz," diye düzelttim onu, yanından geçerken göz göze geldik. "Kusursuzdum. Eva dışarıda bekliyor, onu içeri gönderir misiniz lütfen?"

"Kusursuz." Ukala bir sırıtişla başını salladı. "Ve tabii ki. Yine de lezzetli küçük bir kedi dövüşü olacağı kesin olan şeyi kaçırmaktan nefret ediyorum."

Partinin gürültüsü odayı doldururken yanımda getirdiğim zarfı açtım ve Anne'in içine koyduğu iki zarfı çıkardım. Eva içeri girdi ve kapıyı kapatarak tekneye çarpan dalgalar dışındaki tüm gürültüyü kesti.

"Aile tarifesi için pazarlık mı yapıyoruz?" Vasili koltuğunda kıpırdandı, aramızda gezinirken gözleri kısıldı. "Eva'nın da salonunda boş bir koltuğa ihtiyacı var mı?"

Eva yanıma taşındı ve sessiz kaldı.

"Yapman gereken bir seçim var." Sağ elimdeki ilk zarfı havaya kaldırdım. "Kimlik belirtmeyen bir tıbbi geçmiş formu ve ebeveyn haklarından feragat formu doldurmanız karşılığında bu imzalı gizlilik anlaşmalarını kabul edebilirsiniz."

Öne doğru sallanıp ellerini masaya vurdu ve nabzım hızlandı. "Sen değil. Bunu annenden ve Eva'dan beklerdim ama senden değil."

"Oh. Lina seni hazırlıksız mı yakaladı?" Başımı eğerek sordum. "Yoksa pis işleri anneme mi yaptırdı? Lütfen söyle bana, o yıl Lina'ya bir kontrat teklif etmen için hangisi gözlerinin içine bakıp sana şantaj yapma cüretini gösterdi?"

Parmak uçlarını masaya vurdu, sonra arkasına yaslandı. "Cevap vermeyecek," dedi Eva yumuşak bir sesle.

"Tabii ki hayır, bunu kabul etmek istemez. Ya sen?" Zarfı masaya bıraktım. "Sorun değil. Bir araya getirdim. Lina, on sekiz yaşında onunla sözleşme imzalamadığınızda bir şans daha yakalamak için yalvarmaya başladı. Bunu hepimiz biliyoruz."

Hiç ürkmedi.

"Ve tabii ki ona bir tane vermiyorsun. Sadece en iyisini kabul ediyorsun ve onu zaten eksik bulmuştun. Ama güç dinamiğini kötüye kullandınız ve teklifini kabul ettiniz, değil mi? Aradan birkaç ay geçti ve hamile olduğu için San Francisco'dan izin almak için sahte bir sakatlık numarası yaptı ve seni aramak yerine annemizi aradı. Yaklaştım mı?" *Klik. Klik. Klik. Klik. Klik.* Masanın üzerindeki zarfın köşesine vurdum. "Ayrıntıların hiçbirini iyi bir nedenden ötürü bilmediğinden oldukça eminim, bu yüzden sana şantaj yapılmasına geçelim. Sanırım Lina'ydı."

Bakışlarımı tedirgin bir şekilde tuttu ama sağ kaşı seğirdi. "Ve tahminimce aynı çizgide bir şeyler söyledi

Tıpkı tatlı kız kardeşimin yaklaşık bir ay önce yaptığı gibi, ki muhtemelen öyle olmuştur, *çok aleni ve çok sağlam evlilik sözleşmenizi ihlal eden bir çocuğunuz olduğunu biliyorum. Hayatını kurmaya adanmış şirketine mal olacak bir çocuk. Bu çocuğun nerede olduğunu biliyorum ve eğer bana istediğimi verirsen, bu sır aramızda kalacak.* Kulağa doğru geliyor mu?"

"Sinir bozucu derecede isabetli," diye belirtti Eva. Sakin tonu, tekne alçalırken sandalyenin arkasını sıkıca kavrayışıyla çelişiyordu.

Sol taraftaki hareket gözüme çarptı ve tekrar sandalyeye tutundum. Bir sonraki dalgaya doğru yükselirken su güvertenin üzerine sıçradı. İlk yarım saat boyunca her zaman cehennem gibi dalgalı olurdu ve bu gece de bir istisna değildi.

"Bana bunu mu söylüyorsun, Alessandra?" Vasili parmaklarını göğsünün önünde birleştirdi.

"Hiç de değil." Başımı salladım. "Yine de annemin de sözleşmemi bu şekilde güvence altına alıp almadığını biraz merak ediyorum."

"Hafifçe mi?" Ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Seni tanıdığım kadarıyla, bu soru içini *k e m i r i y o r* olmalı. Sen, sana layık mısın?"

pozisyonu? Yeterince iyi misin?"

Midem *neredeyse alt* üst oluyordu.

"Birkaç ay önce olsa bu beni mahvederdi," diye itiraf ettim. "Ama artık değil. Buraya bir sözleşme ya da rol için gelmedim. Benim için değil. Eva'nın için değil." Sandalyeyi bıraktım ve iki zarfı da masaya doğru ittim. "Seçin. Zarf bir: Bu çocuğun babası olduğundan şüphelenen herkes bir Gizlilik Sözleşmesi imzaladı ve ebeveyn haklarından feragat etme ve tıbbi bir form imzalama karşılığında onlara sahip olabilirsiniz. Ya da ikinci zarf: İmzalı ifadelerimiz ve söz konusu çocuğun orijinal doğum belgesinin bir kopyası, bu kapıdan çıktığımda ilk kim alırsa onun eline bırakılacak. Yani, söz konusu çocuğa ebeveynlik yapmak istemediğinizi varsayıyorum, ancak bu noktanın yaklaşık on yıl önce yapılmış olacağını tahmin ediyorum." Çenemi kaldırdım ve bu özel maskeyi yerinde tutmak için vücudumdaki tüm kabadayılığı topladım.

Bir dakika boyunca garip bir sessizlik içinde beni inceledi, sonra öne doğru eğilip sağ taraftaki evrakı aldı ve bir kalem almak için takım elbisesinin içine uzandı. Dosyayı açtığında kabini sessizlik kapladı. "Bebek Rousseau," diye tekrarladı, ibranameyi okurken.

"İsimlerini öğrenemezsin." Başımı salladım. Anne, orijinal doğum belgesindeki ayrıntılarla eşleşecek şekilde bir ibraname hazırlamıştı, cinsiyet hariç. Kusursuz değildi ama Vasili fikrini değiştirirse bir yargıca vermek için yeterli olacaktı.

"Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ben sadece, aslında hiçbir zaman benim olmayan bir çocuğun babalık haklarından feragat ettiğime dair bir belge imzalıyorum. Gerçi öyle olsaydı, basit trafik kurallarına saygısızlık etmemiş olsaydım, bu muhakeme hatası itibarım söz konusu olduğunda bana pahalıya mal olurdu."

Tüm vücudum kilitlendi ve onun kazadan öylesine bahsetmesi üzerine boğazımda hızla yükselen safrayı yutmak için kendimi zorladım.

"Bildiğiniz gibi ben sadece en iyisini alırım. İyi ki hiç böyle bir muhakeme hatası yapmamışım." Kalem hızla ibranamenin ve ardından tıbbi formun üzerinde gezindi ve ben kısa, sığ bir nefes aldım.

Her ikisini de dosyaya geri koyup masanın üzerine koyana kadar nefes aldı.

Kenarından yakaladım, sonra diğerini ona doğru fırlattım. "Uygun gördüğünüz şekilde kayıtlarınız için. Teşekkür ederim." Öfke kısa sürede yerini içimdeki rahatlamaya bıraktı ve başım hafifledi. Juniper güvende olacaktı. Caroline onu asla kaybetmeyecekti.

"Kontratınızı alın tabii ki." Önümdeki evrakları işaret etti. "Sen başrollerimizden biri olmadan Metropolitan Bale Topluluğu olamazdık. Bunu tüm kalbimle söylüyorum, Alessandra. Ben sadece en iyileri alırım ve sen de bugün kanıtladığın gibi tartışmasız en iyisisin. Sana söz veriyorum, burada olanlardan asla bahsedilmeyecek. Provalar iki hafta içinde başlıyor. Ait olduğunuz yere geri dönün ve sizin için yaratılan rolde dans edin. Kim bilir, belki de bu seni zamanımızın bir sonraki priması yapar."

Sanki dişleri çıkıp beni ısıracakmış gibi zarfa baktım. "Üç yıl. İnanılmaz maaş zammı. Orta koltuk, arka sıra Her zaman," dedi Vasili, yeni aldığı zarfı cebine sokarken. "Kayıtsız değilim, Alessandra. San Francisco, Houston ve Londra'dan telefonlar aldığını biliyorum."

"Ve Paris," diye ekledim. "Ya da serbest çalışıp hepsini seçebilirim."

"Ve Paris. Ama hiçbirisi biz değiliz. Hiçbiri senin ailen değil ve kız kardeşinle dans etmekten ne kadar hoşlandığını biliyorum. Kontratının bitmesine daha bir yıl var. Belki . . ."

Parmağını birbirine vurdu ve Eva'ya doğru baktı. "Belki bu sezon kendini solist pozisyonunda bulur. Sadece bir göz atın, onaylayın ve imzalayın ya da asistanıma bir e-posta yazın, o size elektronik versiyonunu gönderecektir."

"Allie," diye tısladı Eva ve haklıydı da. Uğruna çalıştığım, annemin hayalini kurduğu her şey buydu ve Eva'yı da güvence altına alacaktı.

"Köpeğimi stüdyoya getirmek istiyorum."

Vasili'nin burnu kıışırtı. "Bunu da dahil edebilirim."

Kontratı elime aldığımda ağır olduğunu hissettim.
"Teklifiniz için teşekkür ederim."

"New York'ta görüşürüz." New York. Benim evim. Dairem ve hayatım. Kız kardeşlerim ve Kenna. Şirketim ve rolüm. Ama Hudson yok. "Ciddiyim, Alessandra. Bu hiç olmadı. O çocuk yok."

Tekne tekrar alçalırken sol taraftan bir inilti duyuldu ve başım kapıya doğru savruldu.

Hayır, Tanrım, hayır. Juniper'in başı kapı aralığından kaybolduğunda ruhum bedenimi terk etti ve pencereden onun geri çekilişini izledim, korkuluklara doğru çekilirken elleri ağzını kapatıyordu, sanki bizden yeterince hızlı uzaklaşamıyordu.

"Dur!" Kapıya doğru koşarken tüm evrakları Eva'ya doğru ittim.

Juniper geriye doğru tökezledi, gözleri şok içinde donmuş, kamaraya doğru bakıyordu. Tekne bir sonraki dalgaya doğru yükseldi ve su güverteyi aşarak küpeştenin ve Juniper'in leylak rengi elbisesinin üzerine döküldü. Güverteye ulaştığımda topuklarım kaydı ve ona doğru hamle yaptım-

Ama orada değildi.

"Hayır!" Ben yana doğru savrulurken tekne yana yattı. Aşağıdaki suda mor bir parıltı beni sudan kaygan küpeştenin üzerinden atlamaya zorladı.

"Allie!" Eva arkamdan çığlık attı. Sıçradım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Allie

ReeseOnToe: They're sisters. Hopefully they'll figure it out. Watching their videos has been so helpful in my own journey.

WendyCook52: Agreed. They're so inspirational, but they're human, too.

Atlantik *buz* gibiydi.

Yüzeye çıkmak için mücadele ederken, tüm gücümle tekmeler savururken, suyun içinde ilerlemeye çalışırken soğuk ciğerlerimdeki nefesi kesti.

Yüzeye çıktığımda nefesim kesildi, sonra başımı çevirip Juniper'i aradım. Onu solumda birkaç metre ötemde görmem bir saniyeden az sürdü, suya basarken çırpınıyordu, bir kabarmanın bizi ayırmasıyla bir anlığına gözden kayboldu. Yüzerken kalbim küt küt atıyor, on yılı aşkın bir süre önce iki yaz boyunca aldığım tekne ve yüzme derslerini hatırlamaya çalışıyordum.

Korkmaya zaman yoktu, bunun için harcayacak bedensel kaynak da yoktu. Hudson kadar sakin, derli toplu ve kararlı olmalıydım.

"Allie!" Juniper ona ulaştığımda bağırdı.

"Yüzün!" Emrettim, bir elimle elbisesinin arkasından tuttum ve geçerken bizi tekneden uzaklaştırdım.

Ben ona kadar sayana kadar suda mücadele ettik ve sonra yatın kuyruğu geçerken ona doğru geri döndük.

"Ne yapacağız?" Juniper ona tutunurken ağladı, ben geçen tekneyi ararken yüzeyde kalmak için tekmeliyordu.

İşte oradaydı. Batmakta olan güneş kulübenin pencerelerinden içeri girerek içeridekileri silüet haline getiriyordu ve ben partinin içinden hızla geçen bir figürü zar zor seçebiliyordum - Eva. İki saniye sonra Hudson ve Gavin arka güverteye fırladılar ve korkuluklara doğru koşular.

"Hudson!" Sol kolumu sallayarak çığlık attım. "Yardım edin!" Juniper aynı anda bağırdı.

Hudson küpeştenin üzerinden atladı ve Gavin onu geri çekti, partinin ve önümüzden çekilen motorların gürültüsünden duyamadığımız bir şeyler bağırdı.

"Gidiyorlar!" Juniper çığlık attı, sesi o kadar yüksekti ki kulak zarımı delmekle tehdit ediyordu.

Arka güvertedeki herkes harekete geçerken ona "Sorun yok," diye güvence verdim.

Hudson küpeştede yeniden belirdi ve elini kaldırıp parmaklarını açarak *beş dakika* gibi görünen bir şey söyledi.

Tekne bizi geride bırakırken kendi kendime "Sorun yok," dedim. "Dümen suyuna girmek üzereyiz, bu yüzden yüzeyin üzerinde kal. Dalgalarla savaşmayın, sadece onlarla birlikte gidin." Tüm dikkatimi Juniper'e çevirdim. "Anladın mı?"

Başını salladı ve ben de diğer üç uzvumla suya basarak elbisesinin arkasındaki tutuşumu sıkılaştırdım. Su, savaştığımız şeyin ters yönünden kabarıyordu ve ilk dalgayla yükselip alçalırken gözlerimi onunkilere kilitledim, sonra bir ikincisi.

Teknenin kornası çaldı ama tekne düz bir şekilde yoluna devam etti.

"Geri gelmeyecekler!" Juniper alnından su damlayarak tükürdü.

Çok daha yumuşak dalgaların üzerinde ilerlerken ona "Yapacaklar," diye söz verdim. "Amcaların bizi burada bırakmayacak. Sadece beş dakika suda kalmamız gerekiyor. Bunu yapabilir misin?"

Juniper başını salladı, en iyilerden öğrendiği gibi suyun içinde ilerliyordu. "Ayakkabılarımı kaybettim."

"Ben de." Zorla gülümsedim. "Sudan çıktığımızda alışverişe gitmek için bir nedenimiz olur."

"Teknede olmamam gerekiyordu," diye itiraf etti.

"Biliyorum." Soğuk kaslarıma sızdı ama elbisesine sıkıca tutundum. "Ve bu konuda çok uzun bir konuşma yapacağız."

"O adam ..." Alt dudağı titredi ve bunun soğuktan değil de duygularından kaynaklandığını umdum. "O benim babam, değil mi?"

Başımı salladım. Ona yalan söylemenin bir faydası olmazdı. "Ne kadarını duydun?"

"Yaydaki diğer çocuklardan bazılarıyla birlikteydim. Merdivenlerden yeni inmiştik ki senin sesini duydum ve kapıyı dinlediğimde ona Lina'nın onu hazırlıksız yakalayıp yakalamadığını soruyordun." Su, kaşlarının arasındaki küçük çizgileri takip etti.

Kalbim sıkıştı. "Her şeyi duydun."

"Ben bu muyum?" Dişleri gıcırdıyordu. "Şirketinize giriş bileti mi?"

"Bana göre değil." Başımı sertçe salladım. "Başkalarının yaptıklarının hiçbir mazereti olamaz ama ben seni seviyorum Ardiç."

"Yaptığın şey bu muydu? Kendi payını geri almak için beni kullanmak mı?" Geri çekildi ve ben de onu bırakmayı ve burada ayrılma riskini almayı reddederek sıkı sıkı tuttum.

"Hayır." Sadece üç uzvumla suda yürümek çok yorucuydu. "Ona seni koruyacak, seni annenden alamamasını sağlayacak bazı evraklar imzalatmaya gittim. Onunla yüzleşmeye gittiğimde sözleşmem çoktan basılmıştı." Eva'yı tartışmanın dışında bıraktım ve Juniper'in her ayrıntıyı duymamış olması için dua ettim.

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Beni istemediler. Beni sevmediler."

Boğazım tılandı. Bu tartışmanın üstesinden gelebilecek donanıma sahip değildim ama burada sessiz kalmak gibi bir seçeneğim de yoktu. "Onun adına konuşamam ama Lina seni seviyordu," dedim ve bunun yanlış bir şey olmaması için dua ettim. "Seni sevdiğini biliyorum çünkü anneni ve babanı seçti. Gavin Amca ve Hudson Amca'yı tanıyordu. Tüm aileni seçti, seni seveceğini ve koruyacağını bildiği insanları seçti ve seni

sevebileceği bir yere yerleştirdi.

seni kontrol ederdi. Seni dünyada en sevdiği yerlerden birine yerleştirdi, böylece sen de onun sevdiği şeylerle ve insanlarla çevrili olarak büyüyebildin."

Gözyaşları okyanusa karıştı. "Bunu bilemezsin."

"Seni tanıyıp da sevmeyen birini hayal bile edemiyorum Juniper. Annen ve baban, büyükannen ve büyükbaban, amcaların ve kuzenlerin, hepsi seni seviyor. Anne ve ben de seni seviyoruz." Arkamızdan yüksek perdeden bir inilti duyuldu.

"Ve bunun hissettiğin acıyı dindirmek için yeterli olmayabileceğini biliyorum ve çok üzgünüm." Ses yükseldikçe Anne'in alnı buruştu. Bir tekne motoru. "Ona verdiği kağıtlar mı? O kağıtlar benim bir

Sır mı?"

Çenem kontrolsüzce titremeye başladı. "Hayır," diye zorladım. "Onun senin baban olduğunu söyleyemeyecek birkaç kişi var demek istiyorlar. Ama sen?" Onu daha yakına çektim. "Ne zaman ne istersen söyleyebilirsin. Seçeneklerin var. Biz gücü ondan aldık, senden asla."

Başını salladı. Dudakları mavimsi bir renk almıştı.

Kurtarma botu yaklaşırken omzumun üzerinden baktım ve neredeyse rahatlayarak batıyordum. "Geliyorlar."

Sürücü motoru durdurdu ve küçük tekne bize doğru sürüklenirken Hudson kıç tarafın kenarında belirdi. Tekne yavaşlayıp pruvasının ucu bizden bir metre kadar uzağa yöneldiğinde korku yüzünün her çizgisine kazınmıştı. "Allie! Juniper!"

"Yüzeceğiz!" O okyanus denen bu dondurucuya atlamakla ilgili herhangi bir fikre kapılmadan önce ben bağırdım. "Yapabilir misin?" Juniper'a sordum.

"Evet." Başını salladı ve sonra yüzdük.

Bir elimi elbisesinin üzerinde tuttum ve suda yan kulaç atarak ilerledim, sallanan teknenin kıç tarafını dönerken kaslarımı yavaş yavaş ele geçiren krampları görmezden geldim.

Hudson ve Gavin küçük yüzme güvertesinde bekliyorlardı; Gavin çömelmiş, Hudson ise tek dizinin üzerindeydi.

"Al onu!" Önce Gavin'e ulaştığımızda ona bağırdım, sonra iki elimi Juniper'ın beline koydum ve onu güverteye doğru ittim, elimden geldiğince sert bir şekilde tekmeledim.

"Yakaladım onu!" Gavin bağırdı, ben de bıraktım ve tekrar suya battım.

"Allie!" Hudson bağırdı ve bakışlarımı Juniper'ın yükselen bedeninden Hudson'ın uzattığı ele çevirdim, sonra Juniper'ın çıplak ayakları okyanustan çıkarken tekrar baktım. "Kız elinde. Şimdi o lanet tekneye bin, yoksa ben de geliyorum!"

Vücudumu sola doğru zorlayarak tekmeledim ve Hudson'a uzandım.

Önce sağ elimi, sonra sol elimi kavradı ve beni akıl almaz bir güçle sudan çıkardı, göğsüne yasladı, sonra kollarını sırtımdan birer birer geçirdi, ellerimi omuzlarına bıraktı ve beni döndürüp yüzme güvertesine bıraktı. "İyi misin?" Bakışları üzerimde gezindi.

"F-f-fine," diye geveledim.

"Tamam." Başını salladı, sonra beni kollarına aldı ve ayağa kalktı. Beni içine taşıırken tekne sallanıyordu, sonra beni kış taraftaki U şeklindeki banka oturttu.

Juniper'i ararken kontrolsüzce titredim ve onu birkaç metre ötede Gavin'in kucağında gümüş bir battaniyeye sarılmış olarak buldum. Yatın mürettebatından iki kişi bizimle birlikteydi, biri dümende diğeri ise başka bir gümüş battaniyeyi sallıyordu.

Hudson onu omuzlarıma doladı ve sonra önüme çömeldi. "Düşerken kırılan bir şey var mı?"

"Önce onu kontrol et," dedim, donmuş parmaklarım battaniyenin kenarını tutarken.

"Gavin'le birlikte. *Seni* kontrol ediyorum." Gözlerimi inceledi, sonra parmaklarını bileğime götürdü, başını sallamadan önce bir an sessiz kaldı. "Hiç su soludun mu?"

"Sanmıyorum" mu? Olabilir mi? Her şey çok hızlı oldu."

Çenesindeki bir kas kıpırdadı. "Kimıldama." Küçük tekneyi Juniper'e doğru geçti, sonra yanına oturdu ve motorlar gürültüyle çalışmaya başlarken onu kontrol etti.

"Gemide iki kişi kurtuldu. Marinaya geri dönüyoruz," dedi mürettebattan biri telsizden. Cevap motorlar tarafından boğuklaştırıldı ve okyanusu yatın aksi yönünde keserek ilerlemeye başladık.

Hudson birkaç dakika sonra döndü ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni yanına çekti. Sıcaklığı içime işledi ve şakağıma bir öpücük kondurdu. "Tanrım, Allie, onun peşinden atladın."

"Bana ders vermeyi aklından bile geçiriyorsan," diye bağırdım motorların gürültüsü arasında.

"Teşekkür ederim." Buz gibi alnımı boynuna yasladı. "Sadece teşekkür ederim. Ama lütfen. Yapma. Ama teşekkür ederim. Kahretsin, berbat durumdayım."

"Caroline burada olduğunu biliyor mu?" Marina görünür hale geldi.

Hudson başını salladı. "Pijama partisinde olduğunu sanıyor ama inanın bana, bunu öğrenmek üzere. Gecenin sonunda yeğenimizin ayak bileğine bir monitör takılacağından oldukça eminim."

"Biliyor," dedim, onun duyabileceği kadar yüksek sesle. "Vasili'yi biliyor. Her şeyi duydu." Ona doğru baktım ama Gavin onu göğsüne bastırmış, iki koluyla küçük bedenini sarmış, yüzünü benden çevirmişti.

"Siktir." Hudson bana daha sıkı sarıldı.

Bu kelime her şeyi açıklıyordu, bu yüzden gerisini boş verdim ve marinaya geri dönerken vücudundan yayılan sıcaklığı içime çektim.

Oraya vardığımızda bir ambulans bekliyordu.

İki saat ve sıcak bir duştan sonra, bir elimde brownie, diğerinde bir şişe su ile mutfaktan çıkarken kendimi çoğunlukla insan gibi hissediyordum.

"Etrafta dolanmayı bırakmalısın," diye öğüt verdim Sadie'ye, yanımdan salona doğru ilerlerken. Gavin beni bir saat önce Haven Cove Acil Servisi'nin yakınına gitmeyi reddettikten sonra bırakmıştı ve Sadie kapıdan girdiğimden beri iki adımdan fazla uzaklaşmamıştı. Hatta ben duş alırken banyodaki halının üzerine bile oturmuştu.

Köpeklerin sezgileri tartışılmazdı.

Hudson'dan beni kontrol eden üç mesaj almıştım bile ve mesajların tonu, Juniper'a Caroline'le buluşması için acil servise kadar eşlik etmesini talep ettiğimden beri hiç de memnun edici değildi. Son mesajına bir yanıt yazdım ve Anne'in uzaktaki koltuğun yanına bıraktığı paketlenmiş kutulardan ikisini atlattım.

ALLIE: Eating. Drinking. Everything is fine.

Evde tek başına olmak oldukça tuhaf ama bir o kadar da özgürleştiriciydi. Diğer herkes resepsiyondan dönene kadar saatler geçecekti. "Git yat tatlım," dedim Sadie'ye, oturma odasının kenarındaki pofuduk yatağını işaret ederek, bana yazın bittiğini hatırlatan bavullarla dolu antreden geçerken. Hudson'la geçirdiğim zaman da öyle.

Sadie teslim olmuş bir şekilde iç çekerken kalbim bu düşünceye isyan etti ve ben stüdyoya doğru ilerlerken omzumun üzerinden bakıp onun bir daire çizdiğini ve oflayarak yatağa yığıldığını gördüm.

İkinci ışık düğmesini çevirdim ve duvar aplikleri yandı, gece antrenman yaptığımızda kusurları aydınlatan parlak tepe ışıkları yerine stüdyoyu yumuşak bir parıltıyla aydınlattı.

Biz. Bu özel terimi düşünürken brownie'yi cilaladım. Burada eğitim almıştık. Kırılmış ve yeniden yapılmıştık. Sadece her birimizin neye dönüştüğünden emin değildim. Ben bile.

Rolümü geri kazandığımı söylemek için annemi bile aramamıştım.

Şişeyi yere bırakarak Lina'nın barre pozisyonuna geçtim ve pamuklu pijama pantolonum ve atletimle yalınayak dururken kendi yansımadı ona dair bir iz aradım. Ama ne Lina'yı ne de annemi gördüm. Ben sadece kendimi, bana teklif edilen kontratlar arasından seçtiğim şirkette baş dansçı olarak görüyordum. Paris'e ya da San Francisco'ya gidebilirdim ya da New York'a geri dönebilir, annemin seçtiği dairede uyuyabilir, taptığı şirket için çalışabilir ve annemin bana verdiği rolde dans edebilirdim.

benim için yaratıldı. Eva'nın pozisyonunu da güvence altına alabilirdim. Vasily'yi her gün görmem gerekecekti ama eve gidebilirdim.

Göğsüm daraldı ve her seçimin beni Hudson'dan uzaklaştırdığı basit gerçeğine eşlik eden ağrıyı bir şekilde hafifletebilecekmişim gibi elimi göğüs kafesime sürttüm. Her an emir alabilirdi. En iyi ihtimalle Sitka'da, en yakın profesyonel bale kumpanyasından altı yüz mil uzakta olacaktı ve *Tanrım*, vedalaşırken beni çok üzecek olsa da bunu onun için istiyordum.

En kötü ihtimalle burada kalacak, boğulacak ama ailesinin sevgisiyle çevrelenecekti ve onunla birlikte olmak istesem bile, meşhur rüzgara karşı tedbiri elden bırakıp onu tamamen içeri almak, zaferle geri kazandığım kariyerimi öldürecekti. En yakın şirket Boston'daydı.

En iyi şirket New York'taydı.

Onu tutmayı düşünmeme bile izin verecek bir çözüm yoktu.

Tabii San Francisco gibi bir yerde bir şirkette görev almazsa. Ama ilişkimizin hayalini kurduğumuz şeylere mal olduğunu bilmek ikimizi de mutlu eder miydi?

Stüdyonun pencerelerinden bir çift far parladı ve ben de Gavin'in arabasının akşamın sönmekte olan ışığında ana yoldan uzun yola çıkışını izlemek için döndüm. Ama evin önüne park eden ve ele geçirilmiş bir adam gibi merdivenleri tırmanan Gavin değildi.

Hudson'dı.

Ön kapı patlayarak açıldı ve o stüdyoya girmeden bir saniye önce aynı enerjiyle kapandı, gömleğinin yakası açıktı, kravatı yoktu ve saçları ellerini defalarca karıştırmış gibi dağınıktı. Gözlerinde, göz göze geldiğimizde kalp atışlarımı hızlandıran vahşi bir çaresizlik vardı.

Bunun onunla son gecem olması nasıl mümkün olabilirdi?

"Seni eve götürmek istedim." Bana doğru yürüdü, bakışları vücudumun üzerinde geziniyordu. "Ve sen de *Gavin'e* izin mi verdin?"

"Ayakkabılar," diye hatırlattım ona, onun attığı her adımda bir adım geri çekilirken vücuduma sıcaklık doluyordu. "Ve sen de

Tıp eğitimi. Caroline seninle acil serviste buluşacağı için seni Juniper'le birlikte göndermek mantıklı geldi."

"Ayakkabıları siktir et." Onları tekmeledi. "Ve sen görünmeyi reddettin-"

Anne'in barre noktasını geçip geri çekilmeyi bıraktığım ve yerimde durduğum tanıdık bölgeye girerken, "Acil servis görevlisi olay yerinde beni temizledi," diye hatırlattım. "Ve o hastaneyle ilgili yeterince anım var, yeni anılar yaratmaya gerek yok, çok teşekkür ederim."

İrkildi ve ona hatırlattığım için hemen pişman oldum. "Seni o suyun içinde görmek mi?" Başını salladı ve aramızdaki mesafeyi geçti. "Ödümü kopardın."

"Benim de ödümü kopardı," diye itiraf ettim o bana doğru uzanırken. "Juniper-"

"Sadece Juniper değil." Boynumun arkasını kavradı ve boşluğuma doğru eğildi. "Sen, Allie. Ödümü kopardın. Benim için ne ifade ettiğin hakkında bir fikrin var mı? Sen benim havamsın. Söz konusu biz olunca oraya gitmeyi düşünmek bile istemediğini, her şeyin düzenli ve tertipli olmasını istediğini biliyorum ama ben zaten oradayım. Dağınık. Karmakarışık. Sana o kadar sarılmışım ki o acil serviste *nefes* alamadım çünkü burada seninle olmam gerekiyordu."

Kalbim kabardı, öyle yüksek sesle atıyordu ki neredeyse kafeslerinin parmaklıklarını sallayan sinsi şüpheleri bastıracaktı, o kalbi olduğu yerde, kendi göğsümün içinde güvende tutmamı talep ediyordu. Onu Hudson'a teslim edemezdim, tek olası sonucumuz yıkımken olmazdı. Ama lanet olsun. İstiyordum.

"Hudson," diye fısıldadım, ellerim göğsüne doğru kalktı ama onu itecek gücü kendimde bulamadım.

"Sana ihtiyacı olan benim." Başını benimkine doğru eğdi. "Sana ihtiyacım var, Allie. Her zaman ihtiyacım var."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Allie

USER HAS DISABLED COMMENTS

Sözler beni kırdı, kendimi korumanın bağlarını kopardı ve beni çapasız bıraktı. Ellerimi gömleğinin içine soktum ve dudaklarımı onunkilere bastırarak yukarı doğru yükseldim.

Boğazından alçak sesle inledi ve damarlarımı dolduran ve sinirlerimi ateşe veren bir aceleyle ağzımı aldı. Öpüşmemiz bariz bir şekilde şehvetliydi, dillerimiz birbirine dolanıyor ve dişlerimiz çarpışıyordu.

Gömleğinin düğmelerini kopardım ve Hudson'ın atletimi çıkarıp beni belden yukarısı çıplak bırakması için geçen üç saniye boyunca öpücüğe isteksizce teslim oldum. Sonra ağzı tekrar benimkiyle birleşti ve gömleğini omuzlarından indirirken dilini emdim. Kumaş yere düştüğünde başka bir iniltiyle ödüllendirildim.

Eliyle göğsümü kavradı ve başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirdiğinde tepe noktası anında sertleşti. Omurgamda bir ürperti yuvarlandı ve beni daha derin, daha uzun öperken, dünyamı tek pusula noktam olarak onunla merkezlerken eline doğru eğildim.

Gövdesinin oyulmuş hatlarını ezbere biliyordum ve ellerim vücudundan aşağı kayarken parmak uçlarımla izlerini sürdürdüm, hızla fermuarını bulup çekiştirdim. Aramızda çok fazla kıyafet, çok fazla katman vardı. Ona hissettiğim kadar çıplak ihtiyacım vardı ve sadece onun tamamı yeterli olacaktı. Parmaklarımın hızlı bir hareketiyle fermuarının kancasını kapattım.

Elbise pantolonunun düğmeleri açıldı. Elimi sert karın kasları ile boxer külotunun lastiği arasından geçirdim ve onu sıcak ve sert buldum.

"Siktir, Allie." Elimi sikinin etrafına sarıp ucundan dibine kadar okşadığımda iniltisi aynalı duvarlarda yankılandı.

Kalçalarım sıkıştı, başparmağımı ucunda gezdirirken aralarında sıcaklık yoğunlaştı ve sonra dilimi ağzına soktum, ellerimin hareketiyle eş zamanlı olarak dişlerinin arkasındaki hassas çizgiyi fiskeledim. Onun hızlı nefes alışları, saçlarımdaki elinin sıkılığı için yaşıyordum.

Göğsünü öpmek ve mükemmel karın kaslarına tapınmak için ağzını bıraktım. Dilim karnının kenarından bel kemerini geçerek aşağıya inen çizgiye daldı ve ellerimi kalçalarına bağlayıp uzun bir çekişle giysilerini vücudundan çekerek önünde dizlerime vurdum.

"Aşk ..." Bu ses tonunda huşu vardı ama aynı zamanda mutlak ateşle oynadığımı bilmemi sağlayan bir uyarı dokunuşu da vardı.

"Çıkar," dedim ve o da pantolonunu ve boxer külotunu çıkardı. Çoraplarını çıkardıktan sonra topuklarımin üzerine oturdum ve vücudunun mükemmelliğine hayret ederek yukarı ve yukarı baktım. "Daha önce bu kadar mükemmel bir vücut gördüğümü sanmıyorum."

"Al-" diye başladı ama ben dizlerimin üzerine yükselip onu ağzıma alırken gürleyen bir iniltiyle bitirdi.

Aleti dilimin üzerinde kaydı ve kalçaları bir kez sallandığında baş döndürücü bir güç hissi tenimi kızarttı. İki kez.

"Vay anasını." Elleri saçlarımda dolaştı. "Allie. Aşk. Sende için."

"Hmmm?" Onu daha derine götürdüm ve parıltısından zevk aldım.

Gözleri, çenesinin esnemesi, onu tamamen çözebilme yeteneğine sahip olduğum bilgisi.

"Dur," demeyi başardı.

Dilimle ucuna fiske vurdum ve onu serbest bıraktım. "İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

"Ne istediğimi çok iyi biliyorum." Bakışlarındaki sıcaklık bir buzulu ateşe verebilirdi ve ben çoktan tutuşmuştum, hazırdım

ilk dokunuşta yanıyordu. Ellerini kollarımın altından geçirip beni ayağa kaldırdı, sonra da pijama pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarıp etrafımızdaki atılmış giysiler denizine kattı.

"Öyle mi?" Biraz nefessiz kalarak sordum.

Başını salladı, kıyafetlerinden oluşan bir yığının içine uzanırken bakışları beni yutuyordu. "İtiraf etmek istediğimden çok daha uzun zamandır bu odada sana ne yapacağımı hayal ediyordum."

"Öyle mi?" Sertçe yutkundum ve unuttuğum atletimin üzerinden geriye doğru adım attım, yolunu açmak için onu kenara ittim. "Ne arıyorsun?" Her ne ise, çok uzun sürüyordu.

"Cüzdan." Pantolonunu tuttu. "Prezervatif."

"Unut gitsin." Sırtım bara değene kadar geri çekildim. "İhtiyacım yok. Doğum kontrol hapı kullanıyorum." Ve onu *şimdi* istiyordum. "Yüzde doksan dokuz etkili."

Cüzdanından folyo bir paket çıkardı ve yırtıp açarken bana başını salladı. "Yüzde birini riske atmıyorum." Boyunun üzerinde yuvarladı.

Göz kırptım. Doğru ya. Tabii ki yapmazdı. Uzun süreli bir ilişkimiz bile yoktu-

"Çocuk mu istiyorsun?" diye devam etti. "Sana çocuk vereceğim. Söyle." Bu düşünce beni dondurmalıydı, ama gözlerinde parlayan inanç, geleceğimizin çoktan iç içe geçtiğini haykırarak, görkemli, güzel bir şekilde çıplak bir şekilde ilerlerken kalbimin iki kez atmasına neden oldu. "O zamana kadar, sabırsız olduğum için uğruna çalıştığın her şeyi riske atmayacağım."

Göğsümdeki acı o kadar parlak ve tatlı bir şekilde alevlendi ki kelimelerin dökülmesini engellemek için alt dudağımı ısırdım.

"Tanrım, sana yapmayı hayal ettiğim şeyler," diye mırıldandı, bakışları hissedilir bir açlıkla üzerimde geziniyordu. Ağzımı ruhumu parçalayan bir öpücükle tüketti, sonra ayaklarımın dibinde dizlerinin üzerine çöktü, bir kolunu sol bacağıma doladı ve omzuna yerleşmesi için kaldırdı.

Eğilip iç uyluğumun hassas derisini öptüğünde nefesim kesildi. "Seni saatlerce izleyebilirim, mükemmel

Sakin, tamamen disiplinli ve eğer ben-" Dilini giriş yerimden klitorisime doğru sürükledi.

Haykırdım ve alevler içinde kalırken sırtım eğildi. Ellerim kafasına uzandı ama kafasını salladı.

"Ellerini bara koy, Allie," diye emretti.

Ben de hemen emredilene yaptım.

"Mkemmek," diye vd, sonra ağzıyla üzerimde çalıştı, dilinin her kazıması ve girdabıyla içimde zevk kıvrılıyordu. Kalalarımla kendi kendine yuvarlanırken barı kavradım, bana sadece onun verebileceğini bildiğim yüksekliğin peşine düştüm.

Bir kolunu kalamın etrafında kilitli tutarak beni yerimde tuttu ve diğeriyle kalalarımla yönlendirdi, beni coşkulu saldırıya çekmek için kullandı, sonra kaslarımla titreyene ve aresizliğim muhtaç pantolonlara ve fısıltılı yalvarışlara dönüşene kadar sınıra yaklaştığımda beni uzakta tuttu.

"Tam da hayal ettiğim gibi," dedi, sonra dilini etrafımda döndürdü. "Titriyorsun, nefes nefese kalmışsın, ihtiyaçtan kızarmışsın."

"Hudson, lütfen," diye yalvardım.

İki parmağını içime soktu ve okşadı. "Ama adımı inlerken çıkardığın ses? Bu hayal edebileceğim her şeyin ötesinde, Allie. Ve şimdi ryalarımıda yaşıyor." Elini ve dilini kullanarak beni uçuruma sürükledi.

Aklımı başımdan alan mutluluk dalgalarıyla paralandım ve Hudson beni dik tutmasaydı, içimdeki son rpertiye de çekip ıkarmasaydı ve sonunda yavaşça ayağa kalkarken bir şekilde yepyeni bir ateş yakmasaydı dşecektim.

Göğsüm kabardı ve bacağım onunla birlikte yükseldi. Omzunu eğdi ve bacağım kayarak dirseğinden yakalandı, sonra yere indirildi.

"Arkanı dn."

Yüzümü bara döndüm, sonra iki adım geri giderek aynada onun bakışlarıyla karşılaştım.

Kıımı avuçlarının arasına almadan önce parmaklarını omurgamda gezdirerek, "Lanet olası kusursuz," dedi.

Açık bir davetle öne doğru eğildim ve ayaklarımla açarak gözlerimi onunkilere kilitledim. "Hudson," diye fısıldadım.

"İhtiyacım var

sen."

"Hisler karşılıklı olmaktan çok daha fazlasıdır." Parmaklarını kalçalarımın arasına kaydırды ve içime dolan ve yatıştırılmayı talep eden yeni bir aciliyet dalgasıyla ürperdim. Neyse ki bu sefer beni bekletmedi. Dizlerini büktü ve sikinin başının girişimi dürttüğünü hissettim, sonra durakladı.

"Evet." Başımı salladım ve geri ittim, kaldıraç için barı kullandım ve ilk inçini kazandım.

"Sen artık *benimsin*." Kalçalarımı sıktı ve içime girdi.

Ben.

Adını seslendim ve gözlerim o yücelik karşısında kapandı. zevk. O kadar derinden, o kadar mükemmel vurdu ki. "Gözler," dedi. "Bizi izle."

Yalnızca sözcükler bile beni eritmeye yetmişti, ama geri çekilip tekrar sokması beni *eritti*. Öyle bir ritim tutturdu ki nefesim kesildi, bir sonraki hamleyi, utanmazca bağımlısı olduğum mutluluğun bir sonraki dozunu bekledim.

"Her zaman. Sen. Stüdyodasın." Sözlerini kalçalarını sallayarak noktaladı. "Ben istiyorum. Hatırlamanı Hatırlamanı. Tam olarak. Bunun nasıl hissettirdiğini." Yüzü kızardı, tenimizde ter damlacıkları oluştu ve gözlerini kaçırdığı tek an birleştığımız yere bakmak oldu. "Ne. Yaptığımız şey. Birbirimize."

Kahretsin, bir daha asla aynaya aynı şekilde bakmamaya *mahkûmdum*.

Bakışları tekrar benimkileri bulduğunda *açlıktan ölüyor* gibiydi.

"Ağızına ihtiyacım var." Tamamen geri çekildi ve ben bu kaybı protesto etmek için inledim, ama belimi kavradı ve dünya dönerken ve Hudson görüşümü doldururken barre ellerimden uçtu.

Beni kollarının arasına alırken ağız benimkini yuttu ve kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doladım. Kıçım bara çarptı ve sonra tekrar içime girdi, derin okşadı, ağızına inlememe neden olan vahşi çaresizliği besledi.

Her vuruş bir öncekinden daha iyiydi. Her itiş beni daha yükseğe çıkardı, daha sıkı sardı.

"Lanet olası barre," diye inledi ağızıma karşı ve sonra hareket etmeye başladık. Sırtım aynanın barre'nin bittiği bölümüne çarptı ve sonra o kadar derine daldı ki yıldızları gördüm ve öpüşmemiz bağırışlarımızı boğdu.

"Daha fazla," diye talep ettim, aynayı kullanarak her itişe doğru eğildim ve bir elini başımın yanına koydu ve diğeriyle kalçamı kavradı, ihtiyacım olan her şeyi sağladı.

Tanrım, *hayat* buydu. Nefesin anlamı ve varoluşun amacı buydu. Sadece Hudson.

Gerilim öylesine artmıştı ki kaslarım kilitlenip titremeye başlayınca ona doğru sallanma yeteneğimi kaybettim. Ve yine de beni aldı, öptü, alevler içinde bıraktı ve çektiğim havanın ta kendisi oldu.

"Hudson," diye bağırdım acı dolu bir sesle.

"Seni yakaladım, aşkım." Eli aramıza girdi ve bir sonraki dokunuş beni saf ışığa doğru sürükledi.

Binlerce küçük parçaya bölündüm ama Hudson bir şekilde beni bir arada tuttu. Orgazm içimden geçerken kalçalarım tekrar tekrar yükseldi, bir sahildeki sonsuz dalgalar gibi çarptı. Onun gerildiğini hissettim ve kendi boşalmasını bulduğunda parmaklarımı saçlarına geçirip başını okşayarak ona tutundum.

Birlikte aşığı indik, nefes nefese, evrendeki her şeyin başlangıcı ve sonu aramızdaymış gibi birbirimizin gözlerine bakıyorduk. Kalp atış hızım yavaşça düştü ve zihnimin köşelerini çekiştiren gerçek mantıkla savaştım, söylenmesi gereken şeyler, alınması gereken kararlar olduğunu biliyordum. Ondan vazgeçmek istemediğimi biliyordum.

"Allie." Hudson saçlarımı yüzümden geriye doğru itti.

"Yapmalıyız-"

Sözünü kestim. "Beni yatağa götür. Kimse eve gelmeden. Sadece beni yatağa götür."

Her şey ve her şey yarına kadar bekleyebilirdi. Bu gece onunla olmak istiyordum.

Beni yukarı taşıdı ve tam olarak istediğim şeyi verdi, bana sonsuza dek yaşayacakmışız gibi baktı ve benimle sanki

ödünç alınmış bir zamanda yaşıyorduk.

O yataktan kalktığında kendimde değildim ve gözümü açtığımda pencereden pembe bir ışık gördüm. "Saat kaç?" Yastığımın derinliklerine gömüldüm ve Hudson'ın kokusuna gülümsedim.

"Altı," diye cevap verdi, dolabımdaki üniformalardan birini giymişti bile. Yatağımın kenarına oturdu ve eliyle saçlarımı okşadı. "Sen uyuyabilesin diye Sadie'yi dışarı çıkaracağım. Beachman beni bir toplantı için alacak ve Gavin de arabasını almak için bir saat içinde burada olacak. Sadece birkaç saatliğine gideceğim."

"Kalmalısın." Elini tuttum ve avucuna bir öpücük kondurdum.

"İnan bana, elimden gelse yapardım ve döndüğümde konuşmamız gerek." Kaşları çatıldı. "Hazırladığın çantalar, biz ve ... sana söylemem gereken şeyler hakkında. Sadece konuşmamız gerek."

"Tamam," diye isteksizce kabul ettim. "Ama neredede yaşayacağını bile bilmiyorken ciddi bir konuşma yapmak zor."

"Evet." Ağzının bir köşesi kalktı ve hızlı, yumuşak bir öpücük çaldı. "Umarım bugün haber alırım."

"Cape Cod'u ilk sıraya koyduğunu biliyorum," dedim sırt üstü dönerek. "Ama umarım Sitka'yı alırsın. O rüyayı yakalamayı hak ediyorsun Hudson."

"Rüyalar değişebilir." Ayağa kalkarken gülümsedi, sonra kapıya doğru geri çekildi. "Sana daha önce söylemek istiyordum ama listeyi göndermeden hemen önce ilk tercihim değişti."

"Alaska'ya mı?" O yatak odasının kapısını açarken dirseklerimin üzerinde doğruldum.

"Hayır." Yanağındaki gamze patladı. "New York."

Ben daha kelimeleri ve konumun ne anlama geldiğini anlayamadan gitmişti. Midem bulandı. Hayır, gitmedi. *Yapamazdı*. O kadar düşüncesiz, o kadar pervasız bir şey yapmazdı.

Neden Sitka'yı seçmedi? Cape Cod'u anladım, ama New York? Bu olasılığı hiç konuşmamıştık bile.

Birlikte olabiliriz. Hemen o çocuksu neşeli düşünce balonuna bir iğne batırdım ve patlattım. New York bizim hakkımızda sevdiğim her şeyi alıp karıştıracaktı.

onu. Oradaki hayatım Hudson'ı mahvedecekti. Benimle bir ay boyunca çok az saat çalmak bir şeydi, ama bunun üzerine bir hayat kuramazdık. Aman *Tanrım*. Benimle sonu kâbusla bitecek bir hayat yaşamak için hayalindeki görev yerinden vazgeçmişti ve şimdi başka bir talepte bulunabilmesi için üç yıl daha beklemesi gerekecekti.

Zihnim dönerken kalktım, duş aldım ve giyindim. Bir saat sonra kasabanın tek taksi servisi garaj yoluna girdiğinde, Sadie yanımda kıvrılmış halde ön verandanın basamaklarında oturuyordum bile.

Gavin bunu düzeltecekti. Hudson'ın kendini benim üzerime atmasına izin vermezdi.

"Sorun nedir?" Gavin taksiden iner inmez sordu. "Bir sorun varmış gibi görünüyorsun. Hudson iyi mi? Bir şey mi oldu? Bir saat önce bana mesaj attı-"

Taksi uzaklaşırken ona "Hudson iyi," diye güvence verdim. "En azından ben onu ele geçirene kadar. Görev yeri tercihini New York olarak değiştirdiğini biliyor muydun?"

Gavin'in duruşu rahatlayarak sarktı. "Hayır, ama bu beni şaşırtmadı." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Kahretsin, beni korkuttun. Yüzündeki ifadeye bakınca bir *sorun* olduğunu düşündüm."

"Bir terslik var!" Ayağa kalktım.

"Sana yakın olmak istediği için mi?" Kollarını iki yanına indirdi. "Seninle birlikte olmak için tüm hayatını bir kenara atmaya ve kız kardeşimizi kızdırmaya razı olduğu için -ki bunu tamamen destekliyorum- cidden kızgın mısın?"

Başımı salladım. "Hayır, Sitka'yı seçmediği için kızgınlım! Onunla tanıştığımdan beri hayali buydu, bu kasabadan mümkün olduğunca uzaklaşmak." Omuzlarım çöktü ve akıl sağlığım için göğsümde büyüyen, adını koyamadığım acı tatlı ağrıyla savaştım. "O da hayallerine kavuşmalı, Gavin. Ben de geri dönüp Caroline'a yardım etmek için hayalini askıya alıyorum. O inanılmaz bir kardeş. Ama *benim* için askıya mı alıyor? Onu bundan vazgeçirmelisin."

"Bu işlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum." Gavin topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve sanki boynuzlarım çıkmış gibi bana baktı. "Lanet olsun,

Allie, gerçekten anlamıyorsun, değil mi?"

"Özverili olduğunu mu? Evet, başkaları için hayatını tehlikeye attığı bir kariyer seçmesi bana ipucu verdi." Kollarımı kavuşturdum.

"Hayır, *sen* onun hayalisin. O sana aşık," diye karşı çıktı Gavin.

Nefesim beni aceleyle terk etti. "O değil." Kaburgalarımın arkasındaki ani sıcaklık artışını bastırdım.

"Öyle." Gavin ellerini havaya kaldırarak başını salladı. "Tabii ki senin olduğun yerde görev yapmak istiyor. Kardeşimle gerçek bir ilişki içinde olmak gerçekten o kadar kötü mü olurdu? Yoksa sadece yaz boyunca onunla oynuyor muydun?"

"Ben bunu asla yapmam." Hakaret karşısında geri çekildim. Hudson ve benim bir anlaşmamız vardı. İkimiz de bunun ne olduğunu biliyorduk.

"Klasik bittiğine göre onu terk etmek istemediğine emin misin? Rousseau kızları bir Ellis erkeğinin kalbini söküp almakta ve Eylül geldiğinde geri fırlatmakta uzmanlaşmıştır." Bakışları daraldı.

Parmağımı ona doğru uzattım. "Buna gerek yoktu."

İç çekti. "Haklısın. Özür dilerim. New York'u alsa o kadar kötü mü olurdu? Korkunu ve Sadie dışında herkesten uzak durma ihtiyacını unut. Her gün Hudson'a gitsen dünyanın sonu mu gelirdi?"

Bu düşünceyle nefes aldım, hayatımın ona ne yapacağını mantığını bir kenara itmeye çalıştım ve göğsümde artan baskıya odaklandım. "Hayır." Başımı salladım. "Oldukça harika olurdu." Bu *bencilce* bir cevaptı. "Ama bu onun için çok zor olurdu."

"Bırakalım da neyin zor olduğuna o karar versin." Gavin'in yumrukları açılıp kapanıyor, anahtarları şingirdatiyordu. "Bak, ben de oradaydım. Seni kaybetmenin ona ilk seferinde ne yaptığını gördüm, bu yüzden iki eliyle sarılıp tutunduğu için onu suçlayamam. Tanrı aşkına, bırak da tutunsun, Allie. O ikiniz için de yeterince güçlü."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek oradaydım? O yıl Classic'te olduğunu hatırlamıyorum."

"Hayır." Başını iki yana salladı ve bana iki yaşına girmişim gibi baktı. "Onu hastaneden kim aldı sanıyorsun?"

gün? Ben." Eliyle göğsüne vurdu. "Aradığı kişi bendim. Acil servisten *senin* kanına bulanmış bir şekilde çıktığında ağzından kelimeleri zorla almak zorunda kalan bendim. Temel eğitime gitmeden önce ailelerimize önümüzdeki dört gün boyunca neden konuşmadığına dair saçma bir hikaye uydurmak zorunda kalan bendim. Bu yüzden sonunda mutlu olmasını istiyorsam beni bağışlayın!"

Gavin'e baktım ve nefes almaya çalıştım, sözlerinden bir anlam çıkarmaya çalıştım. "*Benim* kanım mı?"

Yüzündeki renk soldu ve bir adım geri çekildi. "Kahretsin," diye mırıldandı, gözleri kayarak kapandı.

"*Kanımla* ne demek istiyorsun?" Sesim yükseldi ve yerçekiminin yer değiştirmesinin mide bulandırıcı hissiyle savaştım.

"Sadece ..." Merdivenlerden geri çekildi, sanki sırtını dönmemesi gerektiğini bildiği bir dağ kedisiymişim gibi gözlerini benden ayırmıyordu. "Onu affetmeyeceğini düşünüyor ama affetmek zorundasın Allie. Bu sefer dayanmasına izin ver, sadece onun için değil. Birbirinize ihtiyacınız var. Siz ikiniz şairlerin hakkında yazdığı bok gibisiniz."

Bu da ne demek oluyor? "Gavin!"

Arabaya ulaştığında bağırdım.

Garaj yolundan çekildi ve beni verandada, son on yıl hakkında bildiğimi sandığım her şeyi yeniden sorgulayarak bıraktı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Hudson

Devon2Sharpe: RousseauSisters4, just wanted to know the meaning of your handle. I thought there were only two of you?

ReeseOnToe: Devon2Sharpe, there are three alive. One plays an admin role in the company, and they lost their oldest sister in a car accident that Alessandra survived.

Devon2Sharpe: ReeseOnToe oh shit, I

didn't know. Thx

ReeseOnToe: NP. Alina was a spectacular dancer, too. You can find some of her stuff on YouTube.

Sahilde. Allie'ye gittiğimde Anne'in bana söylemek istediği tek şey buydu ama bakışları bunun benim hatam olduğunu söylüyordu. Evet, New York bilgisini ona verip ayrılmak muhtemelen en iyi hareket tarzım değildi ama kendimi umutlu falan hissediyordum.

Artık o kadar da değil.

Kaderime razı olarak yavaş bir nefes aldım ve arka bahçeden geçip merdivenlerden aşağı indim. İyi ki üniformamı değiştirmek için evimde durmuştum. Botlarıma kum girdiğinde çok kötü oluyordu.

Allie iskelenin ucunda oturmuş, okyanusa bakıyordu. Ahşap genişliği geçerken göğsüm sıkıştı. Bu sabahki umudum, sabah toplantısı sırasında e-postam çaldığında gecenin sorununa dönüşmüştü ve atlanması kolay bir engel gibi görünen şey şimdi bir kanyon gibi geliyordu. Siparişler gelmişti ve yakında hiçbir yere gidemeyecektim.

Ben Cape Cod'da olacaktım, Allie ise büyük olasılıkla New York kontratını alacaktı. Bu berbat olacaktı ama bir kavgayı kaldırılabildik. Kavga bizim için iyi olacaktı, bizi gerçekten ne yaptığımızı tanımlamaya zorlayacaktı ki bu da haftalar önce, benim ona çekmecesinin anahtarını vermemle onun benim birkaç üniformam için dolapta yer açması arasında bir yerde, kaçamak departmanını terk etmişti. Kaçamaklar hayatlarında birbirlerine bizim yaptığımız gibi yer açmazlardı.

"Hey," dedim onu ürkütmemek için, sonra kendimi onun yanına oturmak için alçalttım, bacaklarımı suyun üzerinde sarkıttım.

Ellerini oynattı ama başını çevirip bakmadı.

"Sanırım New York'u istediğim için kızgınsın," diye başladım, "ama hiçbir şey olmadığı ortaya çıktı. Emirlerimi aldım ve burada kalıyorum." Caroline sonunda bana kızgınlığı geçince çok sevinecekti. "Umarım senden Boston'daki sözleşmeyi kabul etmeni falan beklemediğimi biliyorsundur. Eğer istediğin buysa MBC'ye geri dönmeni tamamen destekliyorum."

Yanıt yok.

"Allie?" Profilini inceledim ve bana doğru bakmayınca irkildim. Kahretsin. Gittiğim üç saat içinde duvarlarını yeniden örmüştü. "Değiştirmek için seninle konuşmam gerektiğini biliyorum ama ..." Hayatımın en derin nefesini aldım ve hayatımızın en önemli kavgasına doğru daldım. Kaybetmek istemediğim bir kavgaydı. Bir daha asla. "Ama bunun bitmesini istemiyorum. Önümüzdeki birkaç gün içinde gideceğini biliyorum ama bu işi halledebiliriz. Yapabileceğim bir iyilik var.

Görevlendirme masasını arayın, eğer bu işe yaramazsa hafta sonları gelirim, böylece stüdyo zamanını kaybetmezsiniz. Kendimi hayatınıza katacağım-"

"Babam bize her zaman dalgaların setler halinde geldiğini söylerdi," diye araya girdi, o dalgalar altımızdaki direklere çarparken okyanusa bakıyordu.

Midem gerildi. Vay anasını, bilimden bahsediyorsak başım sandığımdan da büyük beladaydı. "Olabilir," diye kabul ettim, "rüzgârdan mı yoksa fırtınadan mı kaynaklandığına ve okyanus tabanının şekline bağlı olarak-"

"Bize tek tek dalgaların daha hızlı hareket ettiğini, ancak derin suda bir araya geldiklerinde daha yavaş hareket ettiklerini, çünkü aynı enerjiyle birbirlerine bağlı olduklarını söyledi." Sol eli sağ elinin üzerinde hareket ederek parmağının etrafında bir şey döndürdü. "Bir set olarak bağlılar, kıyı şeridiyle birlikte manzara değişene kadar suda ilerliyorlar." Durakladı. "Ve sonra teker teker kopuyorlar."

"Doğru." Bununla nereye varmaya çalışıyordu? Ellerimi iskeleye dayadım ve dinlerken kenara tutundum, ifadesinde herhangi bir ipucu aradım ama tamamen maskelenmişti. Dokunulmazdı.

"Yaptığı benzetmeyi anlıyordum ama ben her zaman bizim daha çok direkler gibi olduğumuzu düşünmüşümdür," diye devam etti, parmakları daha hızlı hareket ediyordu. "Birbirimizi desteklediğimiz sürece birlikte daha güçlüydük, darbeleri daha iyi karşılayabilirdik, fırtınalarda iskeleyi tutabilirdik. Ama burada ne kadar uzun süre oturursam, bir direği kaybetmenin iskeleye zarar verebileceğini ama diğerlerinin bütünlüğünü azaltmayacağını o kadar iyi anlıyorum. Onlar bir amaca bağlı, enerjiye değil."

Bir dalga tahtaya çarptığında aşağıya baktı, spreay ayaklarımızın hemen altına kadar yükseldi. "Ve şimdi babamın haklı olduğunu düşünüyorum. Dördümüz bir settik, kırılmaz bir güçle hayata bağlı olarak ilerliyorduk, bazen istemeden de olsa birbirimizi geride tutuyorduk, böylece birlikte ilerleyebiliyorduk, yarıştığımız mükemmel kumsalın bizi teker teker kıracağını ve diğerlerinin kendi mahvoluşumuza yardım etmekten ya da engellemekten aciz bir şekilde izlemeye mahkum olacağını fark etmiyorduk." Akşam ışığı gözlerindeki altın rengini ortaya

ıkarırken, yanımdan geçip sahile doğru baktı.

kırılan dalgalar. "Biz direk değiliz. Biz dalgalarız. Önce Lina kırıldı ve kendi yöntemlerimizle uçümüz de şimdi kıyıya doğru sürükleniyoruz."

"Allie, ne oldu?" Derin bir önsezi hissi tüylerimi diken diken etti; bu his, lastiklerimin buzlu bir yolda yol tutuşunu kaybettiği anlara benziyordu ve tek yapmam gereken satın almalarını -ya da enkaz haline gelmelerini- beklemektir.

"Sorun da bu zaten. Bilmiyorum." Gözleri benimkilere kilitlendi ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Ama sen biliyorsun, değil mi Hudson? Çünkü sen de oradaydın."

"Ne demek istiyorsun?" Tutuşum o kadar sertleşti ki tahtada el izleri bırakacağımı sandım.

"Gavin seni hastaneden aldığıni ağzından kaçırdı" -başını eğdi- "kanıma bulandı."

Hay sikeyim. Midem aşağıdaki dalgalara çarptı ve hayatımda ilk kez ne yapacağımı bilemedim. Dondum kaldım.

"Sen. Oradaydın. Oradaydın." Bunu bir suçlama gibi dile getirdi. "Kazada. Üzerinde benim kanım olmasının tek yolu buydu."

Koşmak, zamanı iki gün, *iki* hafta, *iki* ay geriye sarmak ve her şeyi farklı yapmak istiyordum. Kaburgalarım kalbimi öyle bir sıkıştırmıştı ki, kalbim protesto edercesine çarpıyordu ama Allie'ye hiç yalan söylememiştim ve buna bugün başlayamazdım. *İhmal etmek dışında.*

"Evet," diye itiraf ettim. "Oradaydım."

Gözleri büyüdü ve kalbim az önce gelecek şansımızı kaybettiğimi haykırdı. "Arabada mıydın?"

"Hayır." Başımı salladım ve boğazımda oluşan yumruyla savaştım. "Ben senin arkadaydım. Kumsaldan aynı anda ayrıldık-"

"Sahil mi?" Kaşları çatıldı.

"Öpüştüğümüz koy." Anında gerilmesi karşısında yüzümü buruşturdum. "Şimdi öpüştük, o zaman değil. Sonra, ailenle yüzleşene kadar beklemek istedim, her şeyi doğru şekilde yapmak için ve sonra her şey öyle gitti. Lanet olsun. Yanlış oldu."

"Koy." Farkındalık gözlerinde parladı. "O gece ben mi geldim?"

"Geç kaldın ama geldin." Başımı salladım. Tanrım, ona birçok kez söylemek istemiştim ve söylemeliydim de. Sonuçlarına lanet olsun. Bunu Gavin'den asla duymamalıydı. "Aynı yol, o yüzden herkes senin resepsiyondan döndüğünü düşündü."

"Kazanın olduğunu gördün mü?" Elleri kenetlendi.

"Hayır. Muhtemelen benden otuz saniye önce köşede kayboldun. Ben virajı dönene kadar ..." Başka tarafa baktım, beynim burada, bu iskelede olduğumu kabul ediyordu ama hafızam beni aksi yönde ikna etmek için savaşıyor, görüşümü parçalanmış metalle ve ciğerlerimi dumanla dolduruyordu. "Ağaca çarpacaktın."

"Öyleydi ..." Sesi kesildi ve bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim. "Oraya vardığında Lina hayatta mıydı?" Alt dudağı titredi.

"Evet." Göğsüm acıyla gerildi. Başını Allie'ye doğru çevirmişti, kanlı yüzü direksiyonla aynı hizadaydı ama bu ayrıntıyı atlamıştım. Allie'nin benim kâbuslarıma ihtiyacı yoktu.

"Ne dedi o?" Gözleri yaşlarla doldu ve kaburgalarım kırılma tehlikesi geçirdi.

"Seni kurtarmamı söyledi."

"Ama ben zaten güvendeydim." Allie gözlerini kırptırdı, sonra başını salladı. "Neden arabaya geri döndü? Ne arıyordu?"

"Geri mi?" Kaşlarım havaya kalktı. "Sen neden bahsediyorsun?" "*Geri döndü!*" İskeleyi itti ve ayağa kalktı.

Ben de hemen aynısını yaptım, içimi bir ürperti kapladı. "Bir şey hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet!" diye bağırdı. "Benim hatamdı." Rüzgâr şiddetlendi ve saçlarının gevşek dallarını yüzünden uzaklaştırdı. "Beni arabadan çıkardı, sonra da yolun kenarına kadar taşıdı ve yanıma oturdu."

Vücudumdaki her kas gerildi ama sessiz kaldım.

"Kanamayı durdurmak için başıma bir şey tuttu, sonra bana dayanmamı çünkü yardımın geleceğini söyledi." Tam ve mutlak bir kesinlik içinde konuşuyordu. "Beni sevdiğini, kalbimin sesini dinlememi ve geride bıraktıklarına iyi bakmamı söyledi ve sonra yüzüğünü eteğimin cebine koydu."

Lanet olsun. Ruhum bedenimi terk etti. Lina, Allie'yi arabasına kadar götürdüğüm koyda bu sözlerden en az ikisini söylemişti.

"Ama sonra bana iyi olacağımı söyledi ve bir şey almak için arabaya geri döndü ve onu durduramadım. Denedim ama hareket edemedim. Tanrım, annem kendimi kurtardığım ve onu orada ölüme terk ettiğim için ağlamaya devam etti ..." Başını şiddetle salladı. "Ona gerçeğin çok daha kötü olduğunu, kalmasını sağlayamayacağımı söyleyemedim."

"Allie, bu senin hatan değildi. Olanlar böyle değildi." Başımı salladım.

"İşte bu!" Sağ elini kaldırdı ve yüzük güneşte parladı. "Gördün mü?"

"Lanet olsun, sende." Nefes almak biraz düşünmekten daha fazlasını gerektiriyordu.

"Neden geri döndü?" Geriye doğru adım attı. "Sen de oradaydın Hudson. Neden?"

"Asla geri dönmedi. Arabadan hiç ayrılmadı." Bizi ayıran adımları attım ve iskeleden düşmemesi için omuzlarını tuttum. "Ve sen onu ölüme terk etmedin, Allie. Ben bıraktım." Ve işte oldu.

İrkildi.

"Onu terk ettim." Bu sözleri daha önce sadece bir kişiye söylemiştim.

"Anlamıyorum." Alnı kırıştı. "Beni dışarı çıkardı-"

"Hayır, aşkım. Seni dışarı çektim," dedim yavaşça, böylece yanlış anlaşılma ihtimali yoktu.

Yüzü gevşedi.

"Oraya vardığımda araba çoktan yanmaya başlamıştı. Kapınızı açmak için tüm gücümü harcadım. Çerçeve kazada bükülmüştü. Lina'nın bilinci yerindeydi, sen ise sersemlemiştin. Bana seni dışarı çıkarmamı, kurtarmamı söyledi ve ben de itiraz etmedim. Tereddüt bile etmedim." Son kez olmasından korktuğum bir şey için yüzünün yan tarafını kucakladım. "Sen . . . Tanrım, Allie, sen varlığım için çok önemliydin. Elbette seni kurtaracaktım."

"Sen mi?" diye fısıldadı, gözlerimi inceleyerek.

"Ben." Başıımı salladım. "Çakımla emniyet kemerini kestim, seni bir şekilde enkazdan çıkardım ve setten yukarı taşıdım." Şu anda bile sırtımdaki ateşin sıcaklığını, kollarımdaki hafif ağırlığını hissedebiliyordum. Gözlerini gördüm, odaklanmasalar ve bilinçsizliğe doğru kaymaya başlasa bile mutlak bir güvenle beni izliyordu. Kalbim hala oradaymışız gibi çarpıyordu, o güne kadar kaçındığım yolun kenarındaydık. "Doğruca geri koşacaktım ama kafan o kadar hızlı kanıyordu ki. Yara nabız gibi atıyordu ve tek düşünebildiğim atardamar olması gerektiği idi ve kimse bizi bulamadan kan kaybından ölmenden korkuyordum. Sen benim dünyamdın. Senden başka hiçbir şeyin önemi yoktu." Lina'nın bile. "Seni oturttum, eşofmanımı çıkardım ve yaranın üzerine baskı uyguladım."

"Sen." Bu sefer bir soru değildi.

"Sana orada durmanı söyledim ve sonra Lina için geri dönmek üzere arkamı döndüm..." Boğazım düğümlendi ve itirafımı bitirebilmek için derin bir nefes alıp yutkunmak zorunda kaldım. "Ama yangın benzin deposuna ulaşmıştı ve araba patladı."

"Aman Tanrım." Yüzü buruştu ve gözleri yaşardı.

"Beni dinle, Allie." Eğildim. "Onu terk etmedin ya da bir şey yapmasına izin vermedin. Bunların hiçbirisi senin hatan değildi. Hatırladığın her şey sadece zihninin seni korumaya çalışması, sana onunla ilgili son bir anı vermek için koyda sana söylediklerinin parçalarını bir araya getirmesi. Seçimi yapan bendim ve seni seçtim."

"Ama yüzük bende," diye fısıldadı.

"Sana yüzüğü plajda verdim." Tanrım, her şeyi böyle hatırladığını bilseydim, *yıllar* önce bir şeyler söylerdim.

"Hayır." Ellerimin arasından sıyrıldı ve bana sırtını dönüp kıyıya doğru yürümeye başladı.

"Lina bana yüzüğü Klasik'ten önce verdi!" Onu takip ettim, ona yer açmak için durakladım. "Anne'e sorabilirsin. Bizi koridorda gördü ve senin arkandan iş çevirdiğimizi falan sandı. Ama Lina yüzüğü sana vermemi söyledi."

Allie dönüp bana baktı. "Bunu neden yapsın ki? Bu onun yadigarıydı."

"Çünkü..." Şimdi bir saniyeye ihtiyacı olan bendim ve Allie kelimeleri bulmakta zorlanışımı izledi. "Çünkü sana aşıktım." Nasıl oluyordu da her şey bir yana, söylemesi en zor gerçek *bu oluyordu?* "Ve Lina, çok iyi sakladığımı sandığım şeyi gördü." "Biz sadece arkadaştık." Allie kollarını onun boynuna doladı.

Bel.

"Olmayana kadar." Şapkamın kenarını şekillendirmek için uzandım, sonra onu kafamdan çıkardım ve saf hayal kırıklığıyla okyanusa fırlattım. "Hayatımızın en önemli anı olabilecek şeyi hatırlamıyor olman on yıldır aklımdan çıkmıyor."

"*Sana* musallat mı oldu?" diye tersledi. "Bana ne olduğunu anlat, Hudson."

Yüzümü ona döndüm. "Dört gün içinde ayrılıyordum ve Lina yüzüğü alıp sana vermemi, başladığımız her şeyi ben temel eğitimden çıktıktan sonra bitireceğimize dair bir söz olarak vermemi söyledi. Bunun tüm aileme arkamı kolladığına dair bir mesaj olacağını söyledi ve beni seçeceğinden çok emindi çünkü farkında olmasan bile sen de beni seviyordun." Kaburgalarım en iyi mengene taklidini yaptı. "O haklıydı. Haklıydın. Ve sen hatırlamıyorsun."

"Seni baleye tercih ettim." Bir yalan arar gibi gözlerimi aradı.

"Annenin şirketi yerine beni seçtin." Başımı salladım. "*Bizi* seçtin. Resepsiyonda MBC'nin teklifini imzalamadın ve hangi şirketin sözleşmesi benim atanacağım yere en yakınsa onu kabul etmek için bekleyeceğini ve bunun sana bir sezona mal olmasını umursamadığını söyledin ve lanet olsun, bunun için seni daha çok sevdim." Omuzlarım düştü ve göğsüm çukurlaştı. "Onlara nasıl söyleyeceğimizi planlamak için Lina'yla birlikte ailenin yanına dönmeye karar verdin." Yavaş bir nefes verdim. "O arabaya binmene izin vermek hayatımın en büyük pişmanlığı."

Yüzüğe baktı, sonra tekrar bana baktı. "Annem sağlık görevlilerinin beni yolun kenarında tek başıma bulduğunu söyledi."

Alay ettim. "Annen yalan söyledi. Bunu yapar. Hem de çok." Nefretimi maskeleyerek zahmetine girmedim. "Beni hastane odanızdan kovdu ve bir daha asla gelmememi söyledi."

Gözleri parladı. "Ve sen *dinledin* mi?"

"Hayır. Ertesi gün geri döndüm ve bana uyandığını ve hiçbir şey hatırlamadığını söyledi ve eğer hayatını raydan çıkarma girişimlerimde ısrar edersem, ikinizi de kurtarmak için çok zamanım olduğunu ama sizinle çok uzun zaman geçirdiğimi, Lina'yı ölüme terk ettiğimi ve bunun için beni asla affetmeyeceğini söyleyecekti." Pişmanlık her zamanki gibi bir koçbaşı kuvvetiyle vurdu.

Kadın irkildi. "Ve sen gittin. Hikayenin sonu bu." Tekrar uzaklaştı ve ben de her zaman yaptığım gibi onu takip ettim, ancak kayıkhane platformuna ulaştığımızda arkasını döndüğünde durdum. "Gerçeği hak ettim!"

"Sen yaptın." Dalgalar altımızdan geçerken başımı salladım. "Çok özür dilerim. Seni neredeyse binlerce kez arayacaktım, ama temelde telefon ayrıcalıklarına sahip olduğumda, seni hayalet gibi görmenin benden nefret etmen için bir neden daha verdiğini biliyordum. Aylar ve yıllar geçtikçe, iyileşmesi mümkün olmayan bir çukur kazmıştım, bu yüzden hayatına girmemeyi seçtim."

"İstediğin zaman geri gelip bana gerçeği söyleyebilirdin." Sesi kırıldı. "Senin için *on yıl* boyunca açık bir koltuk bıraktım."

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim, sanki kanama tehlikesi altındaki çok daha hayati organları koruması gerektiğini biliyordu. "Beni affeder miydin?" Ben bir adım öne çıktım, o geri çekildi. "Seninle tanıştığım ilk gün bana kız kardeşlerinin senin için dünyadaki en önemli şey olduğunu söylemiştin ve ben o gece bunu hiç umursamadım. Kendi isteklerimi senin ihtiyaçlarına tercih ettim ve hiç tereddüt etmedim. Anlık kararlar veririm, her zaman verdim ve genellikle işe yararlar, ama bu kız kardeşinin hayatına mal oldu. Lina yerine seni o arabadan benim çıkardığım gerçeğini unutabilir miydin? Senin hayatta olup onun olmamasının sebebinin ben olduğumu?"

İrkildi.

"Haklıyım, değil mi?" Söndüm. "Bana her baktığında, onu o arabada bıraktığımı hatırlayacaksın. Ya da merak edeceksin."

Lina da burada olsaydı, seni birkaç adım daha az taşısaydı, yaranı sarmak için biraz daha az zaman harcasaydı ya da bir dakika daha kanamana izin verseydi."

Düşünürken gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

"Bunu atlatamadığın için seni suçlayamam, çünkü her lanet gün bunu düşünüyorum. Uğruna suya girdiğim her insan sensin. Yüzlercesi var ama hepsi *sensin*. Lina'yı da kurtaramadığım için çok üzgünüm, Allie. Ne kadar üzgün olduğumu asla bilemeyeceksin." Bu sözleri söylemek için on yıl beklemiştim, asla yeterli olmayacaklarını biliyordum ve haklı olmanın acısı beni ezmekle tehdit ediyordu.

MBC kapüşonunun kollarını ellerinin üzerine çekti. "Kendimi kurtardığımı ve onu on yıl boyunca orada bıraktığımı düşünmenin suçluluğuyla yaşamama izin verdin. On yıl önce tüm bunları neden yaptığını anlayabilseydim bile, bu yaz geri döndüğümde neden bana söylemedin? Bunun olacağını bildiğin halde neden sana aşık olmama izin verdin?" Başını salladı ve başka tarafa baktı.

Senin için düşmek. İşte bu oldu. Kalbim burkuldu, sonra da sırrımı uzun süre saklayarak kaybettiğim şey yüzünden düpedüz kırıldı. "Berbat ettim. İlk başta Juniper'in benden nefret etmene maruz kalmasını istemedim, sonra bir darbe daha alıp alamayacağını bilemedim, sonra sen bana yazı çıkaramayacağımızı ve bu beş haftayı etkilemeyecek hiçbir şey söylemememi söyledin." Kulağıma bile saçmalık gibi geliyordu. "Ama gerçekten, kendi bencilliğimden başka bir mazeretim yok. Seni geri kazanmıştım ve seni tekrar kaybetmekten korkuyordum."

İşte oradaydı. Hepsi oradaydı.

"Ama sen New York'u seçtin." Başını bana doğru eğdi. "Bana hiç söyleyecek miydin? Yoksa hiç ortaya çıkmayacağını mı düşündün?"

"Sana Klasik'ten sonra söyleyecektim ama sonra her şey oldu," diye söz verdim ona. "Sana söyleyecek ve annenle yüzleşecektim, böylece beni tekrar kaçıramayacağını bilecekti. Dürüst olmak gerekirse, birlikte olduğumuzu haber verdiğin anda sana söylememesine şaşırdım."

"Annemin sırrını açıklayacağını mı sandın?" Allie güldü ama ağlamaklı bir sesle. "Bu onun benim üzerimdeki etkisini yok ederdi. Tanrım, Hudson, terapistlerle ne olduğunu hatırlamaya çalışarak kaç saat geçirdiğimi biliyor musun? Arabaya *döndüğüne* yemin ettiğim halde Lina'yı neden orada bıraktığımı sorarak? Bunca zamandır biliyordun! Bana on yedi yaşında söyleseydin, belki Lina yerine beni kurtarmayı seçtiğin için mücadele ederdim ama senden nefret etmezdim. Bu şekilde değil." Başını iki yana salladı. "Ve bazı şeyleri gizli tutmayı anlıyorum. Ben bu konuda ustayım. Ama bu gerçeği bilmek hayatımı değiştirebilirdi. Belki de bizim hayatımızı. Ve şimdi, sana nasıl güveneceğimi bilmiyorum. Ya da *bunun* gerçek olduğuna nasıl güveneceğimi. Ve yine de ... beni kurtardın."

"Allie... hepsi doğru." *Küçümseme* kelimesi kalbimden geriye kalanları aldı ve kuma gömdü.

"Teşekkür ederim Hudson." Bir dalga kıyıya vururken suya doğru baktı.

Nefesimi tuttum.

"Bunu önce benim söylemem gerekirdi. Teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, Lina ile birlikte o arabada ölmüş olacaktım. Gerçi biz olmasaydık, sanırım en başta arabada olmazdık."

"Kendini suçlayacak yollar bulmayı bırak."

Yorgun bakışları benimkileri buldu. "Senin için gerçekten en iyisini diliyorum."

"Hayır. Bizi ayırma." Burada olan tam olarak buydu ve kalbim iskelede kan kaybederken bile her parçam bu sefer dayanmak için çığlık atıyordu. "Bunu atlatabiliriz."

"Hayır, yapamayız. Güven olmadığında bir şey inşa edemezsiniz." Bana doğru baktı. "İronik olan şu ki, hiç kimseye karşı tamamen açık olmayı öğrenemedim ama seninle yakınlaştım. Ve belki de seni içime alsaydım, ailemle ilgili şeyleri bilseydin ..." Başını iki yana salladı. "Belki de farklı seçimler yapardın ve biz de burada olmazdık. Suçun bu kısmı bana ait." Sırtını dikleştirdi ve ben dehşete düşmüş bir halde zırhının parçalarını bir bir yerine takıp duvarlarını yeniden inşa edişini izledim.

"Bu ne anlama geliyor?" Kaşlarım çatıldı.

"Artık hiçbir şeyin önemi yok. Ve bu bir ayrılık değil. Hayatlarımız için bu kadar farklı şeyler isterken daha fazlası olabileceğimizi düşünmek bile aptallıktı. Her zaman bir son kullanma tarihimiz vardı ve biz sadece ona ulaştık." O sahte gülümsemesini takındı. "Ama bir yaz için iyiydi, değil mi?"

Kalbimden geriye ne kaldıysa atmayı bıraktı.

"Güle güle Hudson."

Bu sefer o uzaklaştığında, ben takip etmedim.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Allie

MelChelBarre: Anyone else refreshing the MBC website to see if the cast sheet changes?

Hudson'ın itirafını zihnimde tekrar tekrar canlandırarak ve ortaya çıkardığı şeyin büyüklüğünden tamamen bunalmış bir şekilde eve girdim ve aynı anda bana hiç söylememiş olmasını diledim.

Belki mutlu olmak için bir şansımız olabilirdi.

Senin hayatını kurtardı. Ve o zamandan beri bunun suçluluğunu taşıyordu. Ama aynı zamanda yalan da söylemişti. En azından ihmal ederek.

Öfke başa çıkılması en kolay duyguydu, bu yüzden evin içinden mutfığa doğru yürürken ona bir güvenlik battaniyesi gibi sarıldım. Sadie kuyruğunu salladı ve en son gıcırdayan oyuncağını katletmeye geri döndü.

Eva, Kenna ve Anne adada oturmuş, bir yığın zarfın önünde geç kahvaltılarını yapıyorlardı ve ben buzdolabına gittiğimde üçü de sessizleşip bana bakmaya başladılar.

"Evrak işlerine başlamaya hazır mısınız?" Anne sordu. "Hangi şirket olduğuna karar vermek zorunda değilsin-"

Siktir et. Artık hayatımı Hudson'a göre planlamama gerek yoktu. "MBC ile anlaşacağım. Hayatımda normal *bir* şeye ihtiyacım var."

Eva'nın omuzları rahatlayarak çöktü.

Eloise portakalını soyarken, "Vasili'yi bir ya da iki hafta beklet," diye önerdi. "Bırakalım da terlesin."

"İyi fikir." Buzdolabından bir şişe su aldım. "Resepsiyondan sonra eve döndüğümüzde seni göremedim."

Kenna bakışlarının temkinli olduğunu fark etti. "Ya da bu sabah hiç."

"Hayır." Üstünü çevirdim ve yarısını içtim. Hudson'ın bana söylediklerinin doğru olduğundan bile emin değilken bunları onlara nasıl açıklayacaktım?

"Tamam, gazeteleri Caroline'a götürmek ister misin?" Anne sordu. *Anne*. Ailenin evrak işlerinden o sorumluydu.

Lavabonun yanındaki tezgâha yaslandım. "Anne, Klasik sabahı Hudson'ı Lina'yla birlikte gördün mü?"

Eva'nın kaşları tavana çarptı ve Kenna ile Eloise'in ikisi de dikkatlerini Anne'e yöneltti.

Boğazını temizledi ve kaşığını yulaf ezmesi kâsesine bıraktı. "Evet."

"Ve sanki bir şeylerin peşindeymişler gibi gizemli görünüyorlardı?" Bir içki daha aldım.

"Evet." Yavaşça başını salladı. "Ve ona seni incitecek bir şey yaparsa sana söyleyeceğimi söyledim. Bu sefer ağzımı kapalı tutmayacağım."

"Bu sefer mi?" Alaycı bir kahkaha attım. "Tanrım, eğer herhangi biriniz bana *ilk* seferinde doğruyu söyleseydi, bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Sana zarar verdi mi?" Kadın sertleşti.

"Kaza raporunu okudun mu?" Sorusunu tamamen görmezden geldim. "Lina'nın öldüğü zamanki mi?"

Tüm oda sessizliğe gömüldü.

"Evet." Ellerini kucağına koydu. "Yaklaşık bir yıl önce. Babamın ofisinde buldum."

"Peki Lina'nın cesedini bulduklarında emniyet kemeri hâlâ bağlı mıydı?" Başımı öne eğdim. "Kumaş değil - doğal olarak o yanmış olmalı. Metal hala bağlı mıydı?"

Anne Eva'ya baktı.

"Gözler buraya." Göğsüme vurdum.

Anne'in nefesi kesildi. "Bu Lina'nın yüzüğü mü?"

"Evet. Emniyet kemeri hâlâ bağlı mıydı?" Bilmek zorundaydım. Anne gözlerimin içine bakarak, "Evet," diye cevap verdi.

Göğsüm daraldı. Lina arabadan hiç inmemişti.
Hudson doğruyu söylemişti. "Ve kapım açıktı."

"Evet." Ağırlığını kaydırdı. "Bu senin hatan değildi, Allie. Annemin ne dediğini biliyorum ama bu sadece kederin konuşması. Dedektifler çerçevenin parçalanmış olduğunu fark ettiler. Kendi kapını zorla açabilmen bir mucizeydi. Adrenalinden olmalı, çünkü hiçbiri o halinle bunu nasıl yaptığını anlayamadı."

Öfke. Öfkeye tutun.

"Çok basit. Ben yapmadım."

Anne'in kaşları sessiz bir soruyla kalktı.

"Annemi görmemiz gerek. Hemen şimdi."

Koridorda annemin odasına doğru ilerlerken Rachel beni uyardı: "Danışma ekibi bu sabah toplandı ve bugün iyi bir gün değil." Eva acele etmezken Anne ona yetişmek için koşuşturuyordu.

"Asla öyle değildir," diye cevap verdim. Kapılar Çaykovski'nin sesini bastırmak için pek bir şey yapmadı.

"Seni rahatsız eden şey hakkında konuşmak istemediğine emin misin?" Anne aceleyle sordu. "Buraya gelirken yol boyunca sessizdin."

"Hayır. Hepsini anneme saklıyorum."

"Eğer eminsen..." Rachel kapının kolunu çevirdi ve aceleyle önümden içeri girdi. "Bayan Rousseau, kızlarınız burada."

Arkasından yürüdüm, sonra bakakaldım.

Annem siyah bir mayo ve soluk pembe bir etekle dans ediyordu, sol tarafı mükemmel bir hizadaydı ama sağ bacağı o kadar da sabit değildi. Yaklaşan hava yine dizlerine zarar vermiş olmalıydı. Ama koreografi boyunca hareket ederken zarafetinden ve şıklığından şüphe etmek mümkün değildi. Hâlâ çok güzel bir dansçıydı.

"*Kuşu Gölü*," diye fısıldadı Anne yanıma ulaştığında.

Başımı salladım, annemin kollarını izledim, temiz hatlarına, bana hiç doğal gelmeyen parmaklarının narin yayılışına hayran kaldım.

Eva bir parça şaşkınlıkla, "Hâlâ demi-pointe kullanıyor," dedi.

"Onu rahatsız etmek istediğine emin misin? Genellikle öğleden sonraki seanslarından önce bu zamanı yeniden başlamak için kullanır." Rachel'in parmakları sol tarafımdaki müzik setinin üzerinde geziniyordu. "Çalışanlardan biri dün işten ayrıldı ve daha önce seansa geç kaldıklarında Fransızca bağırarak iki kızın kafasını kopardı. Ben bile ondan sadece tek kelimelik cevaplar alabiliyorum ve onun günü dolu." Sağ kolundaki panoyu sıkıca kavradı.

"Tek kelimelik cevaplar benim için yeterli." İleriye doğru yürüdüm ve annem aynada bakışlarımla karşılaştı.

"Beşinci," diye emretti ve hayal kırıklığı içinde iç çekerek kendi dansını durdurdu.

"Hayır." Birkaç metre uzaklaştıktan sonra yerimde durdum.

On

u. Müzik öldü.

"Beşinci!" diye bağırdı.

"Hudson o gece beni arabadan çıkardı, değil mi?"

Lafı dolandırmanın anlamı yoktu.

Anne o sabah ikinci kez nefesini tuttu. "Aman

Tanrım," diye fısıldadı Eva.

Annemin kolları iki yana düştü ve gözleri öfkeyle parladı. "Evet, sır ortaya çıktı. Bunu senin için kolaylaştıracam," diye teklif ettim.

"Evet ya da hayır cevaplarına bağlı kalalım. Bahanelerinle ilgilenmiyorum zaten."

"Allie," diye fısıldadı Anne, ama ben gözlerimi annemizden ayırmadım.

"Beni o arabadan çıkardı. Benimle kaldı. Ve sen biliyordun." Kollarımı kavuşturdum.

"Rachel, bize biraz izin verir misin?" Anne sordu ve kısa bir süre sonra kapı tıklandı.

Annem ağzını büzerken dudaklarında çizgiler belirdi.

"Biliyordun!" Anneme ters ters baktım. "Onca yıl bana Lina'yı ölüme terk ettiğimi söyledin. Ona borçlu olduğumu söylediğin onca zaman.

Çünkü kendimi kurtardım. Biliyordun!"

"Evet." Annem pencereden dışarı baktı. "Ben seçtim-"

"Sadece evet ya da hayır anne," diye araya girdim, kanım kaynıyordu. *Onlarca yıldır* beni kendi isteklerine, hayallerine bağlamış, sevgi olduğunu söylediği küçük iplerle beni bağlamıştı. Ama şimdi onların suçluluk duygusu olduğunu, beni artık tanımadığım birine dönüştürdüğünü biliyordum ve buna izin vermiştim.

"Ah, anne," diye fısıldadı Anne. "Bunu nasıl yaparsın?"

Eva sağ tarafımdaki kanepenin koluna oturdu.

"Benimle birlikte hastaneye geldi, kanamayı durdurmaya çalışırken kanıma bulandı ve sen onu dışarı attın." Her gerçek o iplerden birini koparıyor, geri tepmesi ruhumu acıtiyordu.

"Evet," diye cevap verdi, kollarını kavuştururken neredeyse sıkılmıştı.

"O da geri geldi, değil mi?" Tırnaklarım avuçlarıma küçük yarım aylar çizdi. "Ve sen ona ikimizi de kurtarmadığı için onu asla affetmeyeceğimi, bu yüzden gitmesi gerektiğini söyledin. Eğer gitmezse, bana ikimizi de kurtarmak için yeterli zamanı olduğunu ama onu orada ölüme terk ettiğini söyleyecektin."

"Sen yapmadın." Anne sağıma doğru sarktı ve Eva'nın yanındaki kanepenin kenarına oturdu.

"Vay anasını." Eva'nın bakışları annemle benim aramda gidip geliyordu.

Annem çenesini kaldırdı, halat üstüne halat parçalanıp koparken gözleri pencerenin ötesinde bir yere odaklandı.

"Ama gerçekten, onu asla affetmeyeceğini kastettin. Yani, bana hiç söylemediysen affetmeyeceğimi nereden bilebilirdin?" Sesim yükseldi ama umurumda değildi. Bu öfkeye bir cankurtaran salı gibi sarıldım.

Yutkundu ve bir su şişesine uzandı, sonra da içmeye başladı. Panik ataklarımızla aynı şekilde başa çıkmamız ironikti.

"Belki de anlamıyordur," diye fısıldadı Eva.

"Allie, Lina hakkında konuşmak her zaman zor olmuştur-" diye başladı Anne.

"Umurumda değil." Öfke görüşümü renklendirdi. "Neden anne? Onu, ona karşı hissettiklerimi bir tehdit olarak gördüğün için mi? On sekiz yaşına girmeme bir yıl kaldığını ve o zaman kontrolün artık sende olmayacağını, Hudson'ın bana senin

istediğin kişi olmak yerine olduğum kişi olmam için güç vereceğini
fark ettin mi?" Bir adım öne çıktıım ama

atmaya karar verme ihtimaline karşı şişeye göz kulak oldu. "Yoksa yanlış kıızı kurtardığı için mi onu *-bizi-* cezalandırdınız?"

"Evet." Bakışlarını benimkilere çevirdi ve kalbimi tek kelimelik bir yumrukla ezdi.

"Neye evet?" Ben talep ettim.

"O Lina ..." Başını iki yana salladı. Boynundaki kaslar esnedi ve yanımdaki duvardaki resme baktı. "Sadece. Sola. Benim. Kızımı."

"Ben senin kızınım!" Elimi göğsüme vurarak bağırdım.

İrkildi.

"Anne" -kanepeyi işaret ettim- "senin kızın! Eva senin kızın! Senin *dört* kızın vardı anne, bir değil. Lina'yı kaybetmek sana bizi parçalama hakkını vermedi, böylece parçalarımızı onun kalıbına dökmeye çalışabilirsin." *Şak. Şak. Şak.* İpler koptu ve diğerleri yıprandı.

"Hayır."

"Ah, doğru." Başımı salladım. "Bu onun kalıbı değildi. Senin kalıbındı. Kendi hayalini yaşamamızı istedin ve bize bir kez bile bizimkinin ne olduğunu sormadın. Lina'ya Ardiç'ı tutmak isteyip istemediğini bile sordun mu? Ona destek teklif ettin mi? Yoksa bu ilişki de senin acımasız bencilliğinin bir başka zayıfatı mıydı?"

"Lina." Yutkundu. "Aranıyor." Bu düşünce gülünçmüş gibi başını salladı. "Bebeğim."

Midem bulandı. "Ve onu sen mi bıraktırdın?"

"Bize söyleyebilirdin," dedi Anne. "Yardım ederdik onu."

"Çok zayıf ... yapmak ..." Sözcükleri bulmakta zorlandı. "İ. Yapıldı. Lina. Müdür." Sol elini kaldırdı ve bana doğru uzattı. "Ve sen."

"Beni sadece senin değerli arkadaşlığın *olmadığında* dans etmekten keyif alan, suçluluk duygusu içinde bir karmaşa haline *getirdin*. Son birkaç haftadır, *yıllardır* ilk kez bu kadar keyif alıyorum." Öfkelendim. "Kumpanyayı hiç istemedim. Dışarı *çıkma*k, dünyanın her yerinde serbest dans etmek istedim ve sen bana bunu Lina'ya borçlu olduğumu söyledin. Beni çarpıttın."

MBC sözleşmesini kabul etmem gerektiğini, Lina'nın o gece dışarıda olmasının benim suçum olduğunu ve sahnede bir Rousseau olmadan MBC'nin MBC olamayacağını söyledi." Son cümlelerin gerçekliği kanayana kadar içime işledi. "Hepimizi çarpıttın. Sen Juniper'dan ayrılmayı kolaylaştırmak için Everett'e rüşvet verirken Lina hamileliğini sır olarak sakladı. Anne diplomasını şirket etkinliklerini planlamak için kullanan lanet bir avukat çünkü hepimiz biliyoruz ki dans etmiyorsan dans edenleri desteklemelisin, değil mi? Ve Eva . . ." Güldüm. "Eva beni sırtımdan bıçakladı ve benim için yaratılan rolü çaldı!"

Annem geri çekildi, bakışları Eva'ya doğru uçtu.

"Üzgün olduğumu söyledim," diye mırıldandı Eva, tırnak etlerini karıştırırken. "Ve Vasily onu geri verdi."

"Eminim umurunda değildir." Başımı yana eğerek anneme baktım. "Ne de olsa biz onun küçük makinesinin değiştirilebilir parçalarıyız, değil mi? Soyadı Rousseau olduğu sürece hangimizin orada olduğu kimin umurunda?"

"Allie," diye uyardı Anne, annemin su şişesi elinde çıtırdarken.

"Siz. *Rousseaus*," dedi annem yavaşça. "Çok daha kötüleşti," diye fısıldadı Eva. "Her şey çok hızlı geliyor," diye yanıtladı Anne.

Annem onlara kötü niyetli bir bakış fırlattı, ama *çığlık* atmak istememe neden olan şey kafa karışıklığıydı. Neden tüm bunlar geçen yıl, gerçek cevapları alabileceğimiz bir zamanda ortaya çıkmamıştı?

"Bu isimden nefret etmeye başlıyorum." Gerçekten anlayıp anlamadığını bilemediğimden, kendimi durduramadığım için kendimden nefret ediyordum. İlk kez, tepkilerden korkmadan ona tam olarak nasıl hissettiğimi söyleyebiliyordum. Ama beni onun mükemmellik modeline bağlayan ipler olmadan, duygularım, düzenlemek bir yana, anlamaya bile başlayamadığım kesici, tehlikeli bir özgürlük duygusuyla dışarı fırladı.

İhanet. Utanç. Gurur. Umut. Kayıp. Keder. Öfke. Hepsi üstünlük için savaştı ama hepsinin önüne geçen göğsümdeki ağrıydı.

"Seni *Rousseau* yaptı."

"Beni sen *yaratmadın* anne. Beni mahvettin." Gözlerim yaşardı ve burnum yandı. "Ve belki bunun için seni affedebilirdim, eğer umursuyor olsaydın. Ama Hudson'ı mahvettin. Onu imkânsız bir duruma soktun ve mutluluk şansımızı yok ettin!"

"Onun seçimi." Omuz silkmeye cüret etti. "Anne," diye azarladı Anne.

"Onun seçimi!" diye bağırdı ve su şişesi uçararak solumdaki aynaya çarptı.

"Başka seçeneği yoktu!" Sesim kesildi. "O on sekiz yaşında bir çocuktuk ve *senin* bir yetişkin olman, annem olman gerekiyordu. Onu asla affetmeyeceğime ikna ettin. Hayatımızın geri kalanında Lina'nın ölümü için onu suçlayacağıma." Yolda, onu sahilde bıraktıktan sonra, benim hissettiğim gibi paramparça görünürken zihnimde tekrar tekrar çalan şey buydu. "Aklında, beni çoktan kaybetmişti. Elbette gitti. O benim en iyi arkadaşımdı anne ve onu seviyordum! Bu kelimenin gerçekte ne anlama geldiğini anlamadan önce onu seviyordum."

"Turuncu." Başını iki yana salladı. "Hayır." Yumruklarını sıktı. "Crush. Nehir çocuğu aşıktır."

"Aşık değilim." Bu ağır kaburgalarım baskı altında gerilene ve görüşüm bulanıklaşana kadar şişti. O sahilde yaptığı açıklamaya verdiğim yanıtı hatırlamama gerek yoktu, ne olduğunu son derece kesin bir şekilde biliyordum. Peki ya şimdi? Ailesini şiddetle korudu, suya her atladığında yabancıları korudu, beni defalarca korudu. Ben fark etmediğimde bile ortaya çıktı, sınırlarımı ihlal etmeden beni rahat alanımdan çıkardı, beni bir ültimatoma zorlamadan niyetini açıkladı. Benden -bizden- tam olarak ne istediğini söyledi ve asla aynısını talep etmedi, kendi mükemmellik anlayışına uymam için beni başka bir maskeye, başka bir role zorlamak yerine bunu çözmem için bana alan tanıdı. Gülümsemesi sağduyumu eritti ve dokunuşu beni ateşledi, ama inşa ettiğim tüm duvarları yıkan şey dinleme şekliydi. "Onu seviyorum." I

kelimeleri yüksek sesle söyledim ve son ip de koptu, beni tamamen özgür ve korkunç bir şekilde akıntıya bıraktı. "Ben ona aşığım."

Alay etti.

"Belki duyguyu anlayamazsınız ama o kişinin mutluluğu için *her şeyden* vazgeçebileceğiniz zamandır. Gülüşleri kalp atışlarınız için vazgeçilmez olduğunda. Birbirinizin budaklı, en karanlık, en çirkin yanlarını bildiğinizde ve yüzünüzü çevirmediğinizde." Kız kardeşlerime baktım ve Eva'nın elinin Anne'inkine sıkıca sarılmış olduğunu gördüm.

Kalbim sızlıyordu. Hudson'a her zaman kız kardeşlerime gösterdiğim lütfu göstermemiştim. O bana gerçeği teklif etmişti ve ben onu dışlamıştım. Ama aşkın bile iyileştiremeyeceği bazı yaralar vardı.

"Lina!" diye karşı çıktı, gözleri şişmişti.

"Ne söylemeye çalışıyor?" Eva fısıldadı.

"Emin değilim," diye yanıtladı Anne. "Anne, Lina ne olacak?"

"Yanlış." Annem tavana baktı, sonra derin bir nefes aldı. "Seçim."

"Lina seçimimi biliyordu!" Sağ elimi kaldırdım ve bakışları bir mıknatıs gibi yüzüğe kaydı. "Yüzüğü Hudson'a benim için verdi, beni ona yaptığın gibi çarpıtmana izin vermeyeceğime, kendi yolumu çizebileceğime, *kalbimi takip* edip aşkı seçebileceğime dair sana bir mesaj olarak."

"Onun seçimi." Gözleri irileşti. "Yanlış. Kız."

"Anne!" Eva ayağa fırladı. "Allie, ne dediğini bilmiyor."

"Elbette biliyor," diye cevap verdim. "Hafızası gayet iyi ve duygularını ilk kez dile getirmiyor." Bağları olmadan, sözleri aramızdaki düzensiz boşluğa düştü, sert ve çirkindi ama bana dokunamadı. Anneme doğru tek bir adım attım. "Kendimi sana kanıtlamaya çalışmaktan, kırılanda kadar kendimi zorlamaktan, bedenimi paramparça etmekten, kale direklerini sürekli oynattığın bir oyunmuş gibi onayını kazanmaya çalışmaktan bıktım. Benden bu kadar." Elim düştü. "Hayatım boyunca seni sevdim, sana taptım, seni putlaştırdım ama artık senin onayını *istemiyorum*. Bundan sonra ne yaparsam kendim için yapacağım."

Ona son bir kez baktım, sonra arkamı döndüm ve kapıya yöneldim.

"Beşinci!" diye bağırdı.

"Hoşça kal anne." Anne ayağa kalktı, sonra yanıma geldi.

Eva, "Daha sık geleceğim," diye söz verdikten sonra aceleyle bize doğru yöneldi.

"Beşinci!" Sağ tarafımızdaki duvara boyalı bir tuval çarptı.

Yavaşça döndüm. "Oh, ve Lina'nın kızı dans ediyor. Çok güzel, akıllı, inatçı ve yetenekli. Eloise ve ben ona öğretiyoruz ve senin asla öğretmeyeceğini bilmek onun geleceği için bana çok umut veriyor." Anne sol elimi tuttu, ben de annemizden uzaklaşırken ona sıkıca sarıldım, Eva da kapıdan sığabilmek için arkamızdan geliyordu.

"Pasaklı ayaklar!" Annem bağırdı.

Anne omzunun üzerinden, "Özensiz ebeveynlik," diye karşılık verdi.

Eva kapıları arkamızdan kapatırken ilk tam nefesimi aldım. Dr. Wakefield yaklaşırken Anne, Rachel'dan annemi tedirgin ettiği için özür diledi ve ben de tüm bunları çıkardıktan sonra kusmamak için burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye odaklandım.

Eva sırtımı ovdu. "Hey, Doktor. Güzel topuz."

"Teşekkürler." Dr. Wakefield onun parlak siyah saçlarını okşadı. "Bazen annenle nerede olursa olsun buluşmak işini kolaylaştırıyor."

Anne, "Birkaç hafta öncesine göre bile daha kötü durumda ve Ocak ayındaki durumundan kilometrelerce uzakta," dedi. "Kelimeleri bulması daha uzun sürüyor. Kurduğu cümleler de - kendisi kurduğu zaman- bölük pörçük oluyor."

Dr. Wakefield başını salladı. "Ne yazık ki, taraması o kortekste önemli bir ilerleme olduğunu gösteriyor. Şansımıza, ne hafızası ne de hareket kabiliyeti henüz etkilenmiş görünmüyor, ancak daha sık şiddet patlamaları görüyoruz. Onu güvende ve aktif tutmak için elimizden geleni yapıyoruz; fizik tedavi seansları, sanat dersleri, konuştuğumuz her şeyi yapıyoruz."

"Yazmak mı? Okumak mı?" Anne sordu ve Eva gerildi.

Dr. Wakefield, "Aylardır işbirliği yapmasını sağlayamadık, bu yüzden beceriksiz mi yoksa inatçı mı olduğundan emin değilim," diye cevap verdi ve sonra sırayla hepimize baktı. "Bu aşamada ..." İcini çekti. "Daha ne kadar kendinde olacağını tahmin edemiyorum. Siz kızlar onun fiziksel olarak hazırlanması için istediği her şeyi yaptınız ama bu hızla ilerliyor."

Ona teşekkür ettikten sonra yavaşça diğer hastaların odalarının önünden geçip geniş merdivenlerden aşağı indik.

Birinci kata ulaştığımızda Eva, "Bunu anneme vermeliyim," dedi. "İnsanoğlunun bildiği en güzel destekli yaşam tesisini seçti."

"Bilinmiyor," diye cevap verdi Anne hüzünlü bir gülümsemeyle. "Bu yüzden orayı seçti."

Brookesfield Enstitüsü'nün tepesinden geçtik ve Ağustos nemine doğru yürüdük.

"Daha iyi hissediyor musun?" Anne çantasından anahtarları çıkarırken sordu. "Hayır." Başımı salladım. "Bu pek de adil bir kavga sayılmazdı." "O hiçbir zaman adil bir ebeveyn olmadı," diye karşı çıktı.

"Hudson o gece seni gerçekten dışarı mı çıkardı?" Eva başparmaklarını ön ceplerine soktu.

"Görünüşe göre," dedim usulca. "Sadece üç kişi gerçekten biliyor, değil mi? Lina gitti. Annem güvenilir değil ve Hudson ..." Boğazım kapanmaya çalıştı. "Sanırım ya onun anlattıklarına güveneceğim ya da hiçbir zaman gerçekten bilemeyecek olmamla barışacağım. Bunca yıl benden sakladı ve Gavin olmasaydı bana anlatır mıydı bilmiyorum." Ya da ona annem hakkındaki gerçeği söyleseydim belki de söylerdi.

Eva bana nazikçe, "Onu seviyorsun," diye hatırlattı.

"Bu birbirimiz için doğru kişi olduğumuz anlamına gelmez." Kaldırımdan asfalta adım attık.

"Onu affedebilirsin." Anne kolunu benimkine doladı. "Her şeyi düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var." Anne'in Sırlar, suçluluk duygusu ve aşkının o gece kimin yaşayacağını belirlediği gerçeği. Eğer arkamızdaki Gavin olsaydı, Lina yaşayacaktı.

"Sen mi? En güvenli hissettireni seçmeden önce olası her sonucu aşırı analiz etmek için zaman ayırmak mı?" Eva homurdandı ve arka yolcu koltuğuna doğru ilerledi. "Düşünsene."

"İstedığınız kadar zaman ayırın." Anne kız kardeşimize bir bakış attı. "Aynı şey sözleşmeler için de geçerli. Son teslim tarihlerini boş verin. Emin değilsen bu dünyadaki her şirket bekler. Onlardan çok var ama sadece bir tane Alessandra Rousseau var. Sadece ne istediğine karar vermelisin."

"Bu senin için de geçerli," diye hatırlattım ona.

Başını salladı, sonra kolumu okşadı ve sürücü tarafına yöneldi.

Hayatımda ilk kez kendimi gerçekten özgür hissediyordum ama bu özgürlükle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ne istediğimi biliyordum. Sadece ona sahip olamazdım. Eva haklıydı. Kendimi en güvende hissettiğim şeyi seçecektim, bu da bana en mantıklı gelen karara bağlı kalmak anlamına geliyordu.

New York'a geri dönüyordum.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Hudson

NYFouette92: You need to check out Bway11te new video. Cast sheet changed back to Alessandra Rousseau.

Tutucutex20: I saw that, too! No posts from RousseauSisters4, though.

Metropolitan Ballet Company'nin binasının karşısındaki kafeden çıkarken bir taksi şoförü yayalara korna çaldı. Kaldırımlar da yollar kadar kalabalıktı ama en azından insanlar tıkanmış arabalardan daha hızlı hareket ediyordu.

Burada gürültü ve milyonlarca insan arasında yaşamayı hayal etmek zordu ama Allie'ye yakın olmak için gereken buysa, uyum sağlardım. Ayrıca, iş aynı kalmıştı. Alaska olmayabilirdi ama okyanus okyanustu. Ve üç yıl içinde Sitka'yı istemek için bir şansım daha olacaktı.

Üç yıl, Allie'yi ne kadar uzun zamandır sevdiğimin yanında hiçbir şeydi.

Saatime baktım ve pahalı kahvemi yudumladım, diğer müşterilerin arkamdaki dükkândan çıkabilmesi için yoldan çekildim. Yedi buçuk, Allie provaya gitmeden önce iki blok ötedeki evine varmak için on dakikam olduğu anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda yaklaşık yirmi dört saattir uyumadığım anlamına da geliyordu. Her neyse. Uyku abartılıydı. Endişeyle nefes aldım ve kararlılıkla nefes verdim.

Kotumun arka cebindeki telefonum çaldı ve her zaman olduğu gibi nabzım hızlandı ama arayan o değildi.

GAVIN: Win her back yet?

HUDSON: Haven't seen her yet.

Telefonumu cebime geri koydum ve isimsiz yüzler denizine adım atarak doğuya, Allie'nin dairesine doğru ilerledim.

Son beş gün tam bir işkenceydi. Rousseau'ların evi bir kişi hariç tüm sakinlerinden boşaltılmıştı. Allie Juniper'a veda etmişti. Caroline'a. Hatta Gavin'e veda etmek için bara bile uğramıştı. Sanırım plajdaki sözlerimizin, her neye dönüştüysek onun için yeterli bir son olduğunu düşünmüştü.

Ben yapmadım.

Trafik akışı köşeye yakın bir yerde yavaşladı ve ben de günlük işlerini yapmak üzere yürüyen diğerleriyle birlikte durdum ve işaretin geçmemize izin vermesini bekledim.

Kafein aldım, sonra da boynumu sıvazladım. Haven Cove'dan buraya gelmek biraz uzun sürecekti ama buna değecekti. Allie'yle aramızdaki sadece nadir değil, olağanüstü bir şeydi. Tanıştığımız andan beri öyleydi. Ruh eşim. Hayatımın aşkı. Hangi terminoloji olursa olsun aramızdaki bağı yeterince tanımlayamıyordu.

O vardı ve ben de onundum.

Ve eğer bu New York'a taşınmak ve dizlerimin bağı çözülene kadar ondan af dilemek anlamına geliyorsa, yapacağım şey buydu. Yaltaklanma konusunda çok tecrübeli değildim ama ne kadar sürerse sürsün onun CEO'su olacaktım. Beni on yedi yaşında sevmişti.

Seni hala sevdiğini hiç söylemedi.

Ama o biliyordu. Bunu, uçaktan her ayrıldığımda hissettiğim ve geri döneceğimi bildiğim aynı kesinlikte biliyordum. Onu okyanusu, onun ritimlerini ve dalgalarını, gelgitlerini ve kabarmalarını anladığım gibi anlıyordum. Allie beni seviyordu. Bunu gülümsemeleriyle ve

onun kahkahası. Bunu bedeniyle haykırdı. Gecenin bir yarısı üzerime battaniye örtüp şakağımı öperken fısıldadı. Gereksiz bir kavga çıkarmaya çalıştığı her seferinde korkusunu açığa vurdu. Son bir ay içinde her boş dakikasını benimle geçirdi ve ben bir kez bile şikayet etmedim, çünkü gününün sadece yüzde dördü olsa da, vermek zorunda olduğu şeyin yüzde yüzüydü.

Şimdi ben de ona aynısını veriyordum. Telefonum çaldı.

GAVIN: Your speed is less than impressive.

GAVIN: I have it handled here at home. Go get your dream.

Kahvemi bitirip çöp kutusuna attıktan sonra, ışıklar değişip insanlar karşıya geçmek için acele ederken bir yanıt yazmak için telefonumu kaldırdım.

Kavşağın karşısında bir köpek havladı ve kafamı kaldırdım. Ve kaldırımın kenarında donup kaldım.

Sadie, sıcak pembe koşum takımı ve uyumlu tasmaıyla Allie'nin yanında tırıs gidiyor, caddenin karşı tarafına geçtiklerinde kuyruğunu sallıyordu.

Allie. Kalbim düzensiz bir şekilde çarpmaya başladı ve bunun kafeinle hiçbir ilgisi yoktu.

Hemen döndüm ve onu görüş alanımda tutmak için insanların akışına karşı mücadele ettim.

Büyük boy güneş gözlükleri gözlerini gizliyordu ama dar kesim mavi bir tişört, tozluk ve tenis ayakkabısı giymişti ve saçları çoktan yüksek bir topuz haline getirilmişti - provaya gidiyordu.

Kahretsin, programını yanlış anlamışım.

Allie omzundaki kocaman çantayı düzeltti ve Eva diğer tarafından göründü. Tamam, kız kardeşinin önünde sürünmem gerekse bile, bunu başarabilirdim.

"Affedersiniz," dedim, akıntıya karşı yürürken üç parçalı takım elbiseli bir adamı kıl payı kaçırdım, umutsuzca

Allie'ye baktı. "Allie!" diye seslendim ama beni duymadı.

Eva durmadan konuşuyordu ama söylediği her şey Allie'nin stüdyonun kapısına yaklaştıklarında gülümsemesine neden oluyordu ve ben de kaldırımın kenarında durup trafikten zarar görmeden geçme şansımı hesapladım.

"Allie!" Tekrar denedim ama korna çalan arabaların arasında kayboldu.

Everett kapıdan içeri girdi ve kollarını Allie'ye dolayarak onu sıkıca kucakladı ve ayaklarından kaldırdı. Allie sırtarak onun etrafında dönerken, Sadie'nin tasmaını ikisine de doladı ve Eva pembe naylonu kovalayıp yuvarlanmamaları için tuttu.

Güzel. Everett de yalvardığımı duyabilirdi. Daha büyük bir izleyici kitlesi umurumda değildi.

Everett onu yere bırakırken Allie kahkaha attı ve göğsümdeki ağrı kabardı. Bunu duymak zorunda değildim - sadece onun mutluluğunu görmek bile kırık kalbimin parçalarını y e n i d e n birleştirmeye başladı.

Daha sonra Reagan elinde pembe ve beyaz balonlardan oluşan dev bir buket tutarak kapıdan girdi ve Allie'yi yine sırtarak kucakladı.

Cebim çaldı ve grup MBC binasında gözden kaybolurken dalgınlıkla telefonuma uzandım.

Allie evdeydi, sağlıklıydı, mutluydu ve hayallerini gerçekleştiriyordu.

Bunu yapmaya ne hakkım vardı? Geri almak için o kadar mücadele etmişken hayatını altüst etmeye? Şüphe içeri girdi ve kararlılık onu tekrar yerine itti. Bu gezegende Allie'yi benim kadar iyi sevebilecek kimse yoktu.

Telefonuma baktım, Gavin'in adını görmeyi bekliyordum ama onun yerine günlerdir beklediğim cevabı aldım.

NIELSON: What's this I hear about you wanting out of Cape Cod?

Başparmaklarım klavyenin üzerinde geziniyordu. Buraya gelmek biraz aceleye gelmişti ama Allie'nin hayatında

Normalde söylediğinden daha erken antrenmana gelmesi de bunu kanıtlıyordu. Bundan sonra yapacağım her hamlede *onun* çıkarlarını göz önünde bulundurmalıyım. Sadece benim değil.

Kendimi tamamen ona adamalı, sadece sevdiği değil, hak ettiği adam olmalıyım. Ve hak ettiği adam da en az onun kadar azimli, tutkulu ve düşünceli olmalıydı. Birbirimize kader ya da şansla bağlıydık ve bu asla değişmeyecekti. Ne kadar zaman geçerse geçsin ya da sırlarımı sakladığım için beni asla affetmese bile, Allie Rousseau'yu ölene kadar sevecektim.

Söylediği gibi, dalgalar setler halinde geliyordu. O burada mutluydu ve benim de onun enerjisine ayak uydurmaktan başka çarem yoktu. Ben bir hayalpereste aşık olmuş bir hayalperesttim ve artık hayal kurmayı bırakıp harekete geçme zamanıydı.

ELLIS: I need to call in that favor.

"Gerçekten ona söylemeyecek misin?" Gavin dört hafta sonra ofisimdeki deri koltukta oturmuş, ben bir kutuyu daha paketlemeyi bitirirken beni izliyordu.

"Hayır." Allie'nin yokluğu gökyüzündeki renkleri, yemeğimin tadını, sıcak bir duşun verdiği huzuru ... kitaptaki her klişeyi yok etmişti. Hepsini kaybetmiştim ve gitme vakti gelmişti. "Gösterinin başlamasına bir aydan az bir süre kaldı ve onun odaklanması gerekiyor." "Sen sadece ... hareket edeceksin." Ekrana uzandı Beyzbol topu yanındaki kitaplıkta duruyordu. "Onunla hiç konuşmadan tüm hayatını toparlamak mı? Beni yanlış anlama, buradan siktir olup gitmeni destekliyorum. O hayalin peşinden git. Yaşasın hayaller. Ama seni affetmesi için onunla gerçekten konuşman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Bir planın var mı?"

"Şu anda planım, eğer ararsa telefonu açmak-"

"Ne zamandan beri bekleyen adam oldun?" Gavin sandalyesine geri oturdu. "Ara *onu*. **Daha** da iyisi, kapısına git ve

bu sefer gerçekten onunla konuş."

Başımı salladım. "*Benim* de buna ihtiyacım var. Allie'nin düşünmek için zamana ihtiyacı var-"

"Bir ayı vardı," diye araya girdi.

"Evet, şey ... Onu yanan bir arabadan çıkardım ve kız kardeşini arabanın içinde bıraktım, sonra da ona söylemedim çünkü onu kaybetmekten korkuyordum." Son kitabı kutuya koydum ve bant rulosunu aldım. "Bu gerçek olmadan beni düşünmesi bir aydan, hatta bir ya da iki yıldan fazla sürebilir." Bunun için onu suçlayamazdım. "Beni asla affetmeyebilir. O iyiliği neden yaptığımı sanıyorsun?"

"Ben yaptırısam, o da yapabilir." Topu havaya fırlattı ve yakaladı. "Affedilmeye ihtiyacın olduğunu söylemiyorum. Her zaman yaptığın gibi davrandın ve bu yüzden Allie hayatta. Oraya bir dakika geç gitseydin ne olurdu?"

Bana acı veren görüntülere karşı gözlerimi kapattım.

Yukarı.

"Düşmanımız zamandı, Hudson. Sen değil." Topu fırlattı

Tekrar.

"Benimle haftalarca konuşmadın," diye hatırlattım ona.

"Haftalar, aylar değil, ve sonunda yaptım." Hareketi tekrarladı, top her yere düştüğünde onu yakaladı.

"Tabii, eğer sen olsaydın Lina'nın yaşayacağı sonucuna vardıktan sonra." Juniper'in iyiliği için bile olsa kabul etmeyi reddettiğim bir başka gerçek.

Başını salladı. "Lina yaşayacaktı."

Kutuyu kapatırken bant cızırdadı.

"Ama o kızı ne kadar sevmiş olsam da," diye devam etti, "seni ve Allie'yi izlemenin yanında hiçbir şeydi." Top yukarı çıktı ve geri indi. "Ve ona bunu söyledim. Ona tutunmana izin vermesini söyledim." Burnunun kenarını ovuşturdu. "Bu arada özür dilerim. Bunu söylediğimden emin değilim. Hastane konusunu ağızımdan kaçırmak istememiştim."

"Teşekkürler." Kutuyu siyah bir kalemle etiketledim ve bir kenara koydum. "Ona söylemeliydim. Milyonlarca fırsatım vardı ve söylememeyi seçtim. Bu benim suçum. Senin suçun değil. Onu kaybeden benim."

Telefonum titreyerek masanın üzerinde dans etti ve ben de kenardan düşmeden yakaladım.

BEACHMAN: Grizzly tonight?

Hızlı bir cevap yazdım.

ELLIS: Done deal. But not too late. Movers are here in the a.m.

BEACHMAN: Fine, Cinderella. Midnight it is.

"Af dilemeye alışık olmadığını biliyorum ama bu gerçekten bir şeyler *yapmayı* gerektiriyor," diye öğüt verdi. "Gururunu ya da egonu feda etmek-"

"Ona ihtiyacı *olan* alanı vermek lanet olası bir fedakarlıktır!" Tersledim. "O mutlu, Gavin. Belki de hayatında ilk kez. Oyununun zirvesine geri döndü. Kapısına dayanmak istemediğimi mi sanıyorsun? Hayatına girip kendimi onun merhametine bırakmak istemediğimi mi sanıyorsun? O sokakta ondan uzaklaşmak kolay mıydı sanıyorsun? Bunların kolay olacağını mı sanıyorsun? Ona olan bencil ihtiyacımla her gün savaşmak zorunda kalacağım. "Hayalini kurduğum her şeye sahip olmaya bu kadar yakın" -parmaklarımı kısıtım, aralarında bir santim boşluk bıraktım- "ama yine de o kadar uzağım ki burada kalsam da olur."

"Kesinlikle burada kalmıyorsun." Başını iki yana salladı.

Kutuları işaret ettim. "Bu yüzden taşınıyoruz. Allie herkesin ihtiyaçlarına öncelik verir, her zaman da öyle olmuştur ve *benimkilere* öncelik vermeyecektir. Eğer bu, hayatını bensiz yaşamasını uzaktan izlemem gerektiği anlamına geliyorsa, o zaman bu berbat bir şey, ama öyle olsun. Onu gitmesine izin verecek kadar seviyorum."

"Bir şeyi seviyorsan, onu serbest bırakma olayı abartılıyor." Beyzbol topunu yere bıraktı. "Hâlâ onu dört hafta önce sokaktan kapıp kamyonete atman ve doğruca Sitka'ya gitmen gerektiğini düşünüyorum. Gidip sonsuza dek mutlu olacaktın. Hayalindeki yer mi?"

Kontrol et. Rüya kız mı? Tamam. Yolculuğa çıkarken bu işi halledebilirdin."

"Adam kaçırma bir yana," dedim yavaşça, başka bir kutuya uzanarak, "onu Sitka'ya götürmemi istediniz, Metropolitan Bale Topluluğu'nun olmadığı bir yere, onun olduğu gibi belalı olması için? Bu, NFL'deki en iyi oyun kurucuyu Hawaii'de yaşamaya götürmek gibi bir şey."

"Hawaii'de NFL takımı yok." Bana sanki kanatlarım çıkmış gibi baktı.

"Aynen öyle. Bunu ona asla yapmam. O New York'a ait." Bandı kartonun alt kısmında sürükledim. "Lütfen şu lanet konuyu değiştirebilir miyiz?"

Kapı açıldı ve Juniper içeri girerken omzumun üzerinden baktım, Caroline de hemen arkasından elinde bir güveç kabıyla geliyordu. "Tatlım, bunu mutfağa götürür msn lütfen?"

"Evet." Juniper el salladı, sonra da cam eşyaları alıp kaçtı.

"Tamam, lazanya getirdim." Caroline çantasını portmantoya astı. "Sadece dört civarına koymam gerekiyor-" Gavin'e aval aval baktı. "Lütfen bana gerçekten toplanmasına yardım ettiğini ve sanki kardeşimiz yarından sonraki gün taşınmıyormuş gibi orada öylece oturmadığını söyle."

Gavin omuz silkti. "Ordu nakliyeci göndermiyor değil ya."

"Ayağa kalk!" Caroline tersledi. "şimdi. Bir kutu al ve toplanmaya başla."

"ok otoriter," diye mız mızlanarak kendini sandalyeden kaldırdı.

Sırıtmama karşı koyamadım. zleyeceğim şey işte tam burasıydı. ekişmeleri ve kahkahaları. Juniper'in büyümesini izlemeyi ve bir sonraki adımda ne planlayacağını anlamaya çalışmayı, böylece onun bir adım önüne geçebilmeyi. Ailemi zleyecektim. Sadece bir ziyaret uzakta olacaktı ama aynı olmayacaktı.

Masamın zerindeki ereveli Alaska haritasına baktım. Bazı rüyalar harekete geçmeyi gerektirirdi, ama diğerleri beklemek zorundaydı, ben de öyle yapacaktım. Bekleyecektim.

Masanın çekmecesini açtığımda Juniper'in yazın başlarında depodan aşırıldığı Allie ve benim resmimizi buldum. Göğsüm yarıldı - en azından öyle hissettim.

Nasıl olur da onu böyle sevebilir, ona hava gibi ihtiyaç duyabilir ve onunla birlikte olmayabilirdim? Böyle bir aşk nasıl olur da tamamen boşa gider? O beni seviyordu, ben de onu seviyordum ama yine de yetmiyordu. Onu geri kazanmak için tek umudum zamandı.

Resmi arka cebime koydum ve çekmecenin geri kalanını kutuya yerleştirdim.

"Gittiğine inanamıyorum," diye mırıldandı Caroline, kendi iş ahlakımı sorgulamama neden olacak bir hızla kitapları toplarken. "Yani, inanabilirim. Senin adına mutluyum. Sahip olunabilecek her iyi şeyi hak ediyorsun. Bant." Elini uzattı.

Şaşırmış ve biraz da korkmuş bir halde telefonu uzattım. Telefonuma baktım. Her an burada olabilirdi. Mükemmel zamanlama.

"Ve biz iyi olacağız." Kutuyu mühürledi ve Gavin'e doğru itti. "Kendini işe yarar hale getir ve bunu etiketle. Ve hayır, *porno* yazmak ondan intikam almak için komik bir yol değil."

"Bütün eğlenceyi mahvediyorsun." Gavin sırtıttı ve sonra kutunun kenarına kesinlikle **PORNO** yazdı.

"Sanırım Tanner kafedeki akşam vardiyalarını devretmem için hazır." Bir kutu daha yaptı ve ben de azar işitmek için bir sonraki çekmeceyle meşgul oldum. "Bu da Juniper'in okuldan sonra bakıcıya ihtiyacı olmayacağı anlamına geliyor."

"Ya da tek başıma kalabilirim!" Juniper oturma odasından seslendi.

"Oh, bu *kesinlikle* olmayacak." Caroline başını salladı.

"Ya da biraz yardım kabul edebilirsin," diye önerdim, arabasının dışarıda durduğunu görünce. Bu kadın hakkında bir şey var mı? Çok dakikti.

"Annemle babamı buraya sürüklemeyeceğim." Bant tabancasını Gavin'e doğrulttu. "Ve kafeden de vazgeçmeyeceğim. Bu bir aşk-nefret ilişkisi, ama benim ve sana özellikle yapmamamı söylediğim halde bunu *gerçekten* kutuya koydun mu?"

"Annemle babamı geri getirmeniz gerektiğini söylemiyorum. Ve kesinlikle buna güvenmen gerektiğini de söylemiyorum." Gavin'i işaret ettim.

"Kaba," diye mırıldandı.

"Gerçekler," diye karşılık verdim ve yavaşça ofisten çıktım. "Diyorum ki, eğer izin verirsen, senin hayatında ve Juniper'in hayatında seni sevecek ve destekleyecek daha fazla insana yer var. Muhtemelen onlara da bir iyilik yaptığını fark edeceksin." Kapının koluna uzandım.

"Peki kime güvenmemi istiyorsun Hudson?" Caroline kapı aralığına doğru eğilerek sordu.

Kapıyı ben açtım. "Zamanlamanızın ne kadar mükemmel olduğunu bilemezsiniz." Ya da onu görmenin ne kadar acı verdiğini. Ama bu herkes için doğru olan şeydi ve Allie'ye ne yaptığımı söylemeyeceğine söz vermişti.

"Deniyorum," dedi, bir buklesini kulaklarının arkasına sıkıştırıp içeri girerken kalçasında bir kutu paketleme malzemesini dengeliyordu. Kutuyu yere bıraktı ve doğruca Caroline'a yönelip elini uzattı. "Merhaba Caroline. Uzun zaman oldu."

Caroline bana baktı, sonra temkinli bir şekilde elini tuttu. "Merhaba Anne. Kız kardeşlerinle birlikte New York'a döndüğünü sanıyordum."

"Aslında, burada kalmaya ve çok küçük, çok paslı yasal uygulamamı burada başlatmaya karar verdim."

"Anne Teyze!" Juniper oturma odasından uçarak çıktı, yanımdan hızla geçti ve Anne'in yan tarafına çarptı.

"Merhaba, Juniper." Anne de hemen ona sarıldı. "Ah, seni çok özledim."

Juniper hemen Anne'e Madeline'deki ilk haftasını ve yeni öğretmeninin Eloise ile kıyaslanabileceğinden emin olmadığını ama ona bir şans vereceğini anlatmaya başladı ve ben de Caroline gülerken arkama yaslanıp izledim.

Evet, iyi olacaktı ve önemli olan tek şey de buydu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Allie

ReeseOnToe: OMG. You look divine! I can't wait to see the show in two weeks!

"Günaydın, Allie!" Yeni birlik üyelerinden Jennifer koridorda yanımdan geçerken mutlulukla el salladı. "Selam, Sadie!"

"Günaydın, Jennifer," diye cevap verdim, Sadie'nin tasmaını bileğime sardım, ardından sınıfa doğru giden dansçıların akıntısına karşı ilerlerken yıpranmış siyah kapüşonumun yıpranmış kenarlarını elimin üzerine çektim.

Vasili'nin beklediği gibi çoktan içeride, ısınıyor, önden gidiyor olmalıydım, ama Sadie'nin varlığı için tek şartı, ben stüdyodayken Kenna'nın ofisinde kalmasıydı, bu da işe yaradı çünkü Kenna onu seviyordu.

"Geç kalma," dedi Everett, yanımdan hızla geçerken yanağıma bir öpücük kondurarak.

"Her zaman geç kalıyor amına koyayım," diye mırıldandı Charlotte, arkasından dedikoducu yardakçıları gelirken bana ters ters baktı. "Rousseau olunca fark etmiyor sanırım."

Omuzlarımı sertleştirdim ama Vasili'nin şirketinin önde gelen üyelerinden birinin yapmasını bekleyeceği gibi hoş bir gülümseme takındım. Geri dönmek kolaydı, normaldi ve rutine, yaklaşık beş ay önce burada bıraktığım maskelerin içine düştüğüm kadar kolay düştüm. Aslında döneli altı hafta olmuştu ve sanki hiç ayrılmamışım gibi hissediyordum.

Bu da sorunun bir parçasıydı.

Her şey aynıydı ama ben değildim. Bir zamanlar kusursuzluk ve mükemmellik gördüğüm yerde şimdi tek gördüğüm kir ve aldatmacaydı. Burası altın kaplamaydı ve şimdi bozulmamış yüzeyini kazıdığım ve altında gerçekte ne yattığını gördüğüm için parlaklığını kaybetmişti.

Ya da belki de Hudson arada bir sırtmadan hiçbir şey o kadar parlak görünmüyordu. Onu her düşündüğümde, ki bu dans etmediğim sürece yaklaşık her dakika oluyordu, aniden gelen acı hissiyle nefes aldım. Stüdyoda kalp kırıklığımdan saklanmaya çalışarak geçirdiğim saatler, buraya dönmek için yaptığım antrenmandan daha fazlaydı.

Sonra Eva göründü, ben yaklaşırken kolordu soyunma odasından dışarı fırladı. Endişe hemen alnında belirdi. "Sadie'yi Kenna'ya götürmemi ister misin, böylece sen de gidebilirsin?"

"Hayır." Başımı salladım ve kız kardeşime gülümsedim ama gülümsememin gözlerime ulaşmadığı belliydi. "Oraya ne zaman varırsam o zaman varırım."

Endişe çizgileri derinleşti. "Doğru."

Güven vermek için elini sıktım, sonra da onu yoluna gönderdim. Geç kalmam umurumda bile değildi. Hoş karşılanmayacaktı ama kimse bir şey yapmayacaktı. Eva geç kaldıysa, sonuçları riske atmaya değmezdi.

Dansçılar hızla geçip gittiler, hepsi de Eloise gelmeden önce stüdyoya girebilmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Sadie ve ben son soyunma odalarını geçtikten sonra koridor temizlendi, ardından merdiven boşluğuna girdik ve üçüncü kata indik. Güç antrenman merkezinin yanında durduk ve Kenna'nın ofisinin girişine yaklaştığımızda Sadie kuyruğunu salladı.

"Ah, Alessandra," diye seslendi Maxim koridorun sonundan, elini kaldırarak.

Çok yaklaştım. Bu sabah onunla ya da babasıyla uğraşmak zorunda kalmamaya çok yaklaştım. Onları her gördüğümde Juniper'i düşündüm ve öfkem neredeyse sahte nezaketimi yakıp kül edecekti. "Senin için ne yapabilirim?" Elim Kenna'nın kapı kolundayken sordum.

"Sienna seni arıyor." Tıpkı babası gibi kaşlarını kaldırdı. "Sözleşmeni imzalaman gerekiyor."

"Ayrılmadan önce ofisine uğramak için zaman bulabilir miyim bir bakacağım." Gülümsedim ve döndüğümünden beri her gün verdiğim yanıtı verdim. Paraya ihtiyacım yok gibiydi.

"Yaptığından emin ol. Sözleşmeli olmamak seni bir sorumluluk haline getiriyor." Gözlerini kıstı ve benimle Kenna'nın kapısı arasına girmek için hamle yaptı, ancak Sadie'nin zaten orada olduğunu görünce geri çekildi. "Gösterime iki hafta kaldı ve babam annene olan düşkünlüğünden dolayı sana müsamaha gösterebilir ama imzalamayı reddetmen, ofise senin adına yağın teklifler kadar ihtiyatlı bir hal aldı."

"Not edildi." Gülümsemem bir santim bile kaymadı. "Şimdi izin verirsiniz, derse geç kalacağım."

Sıkıntıyla içini çekti, sonra topuklarının üzerinde döndü ve asansörlere yöneldi.

Kenna'nın kapısını iki kez çaldım ve o söyledikten sonra içeri girdim.

"Günaydın, Sadie-kins." Eğilip Sadie'nin kulaklarını karıştırdı, sonra da son altı haftadır alışkanlık haline gelen değerlendirmesiyle beni süzdü. "Dün gece *hiç* uyudun mu?"

"Birkaç saat." Sadie'nin tasmaını bıraktım ve hemen Kenna'nın penceresinin altında tuttuğu yatağa doğru koşmaya başladı. "Sen mi?"

"Matthias evdeydi, ben de birkaç tanesini hallettim." Ağzında bir gülümseme belirdi ve masasına doğru yürüyüp bir yığın zarf aldı. "Bunları Vasili görmeden Sienna'nın masasından aldım. "Atlanta'dan, Sidney'den, Paris'ten, Vancouver'dan ve yine ... San Francisco'dan" -başını eğip iade adreslerini okudu- "teklifler. San Francisco." Zarfların ağırlığını test etti. "Ve kontrat gibi hissettirmiyorlar."

"Bunlar belirli roller için gelen teklifler." Öne doğru yürüdüm, sonra masasının kenarına oturdum.

"Serbest," diye not düştü Kenna. "Eğlencenin tamamı, politikanın hiçbirisi yok. Dans et, dans et çık." Bana desteyi uzattı. "Vasily'nin bunları görmesini *isteyip istemediğini* merak etmeye başladım."

Zarflara baktım. İmzalamayacağım söylentisi yayılmıştı ve kâğıt üzerinde olmayan teklifler

e-posta. Mutsuzluk içime doldu, göğsüme oturdu ve nefes almayı zorlaştırdı. "Buradan nefret ediyorum," diye fısıldadım.

"Biliyorum." Kenna yanımdaki masaya geri oturdu.

"Onu özlüyorum ve buradan nefret ediyorum." Başparmaklarım zarfları ezerek yığına bastırdı. "Evet, gerçeği benden sakladı ama ben de Caroline'dan sakladım. Hepimiz doğru olduğunu düşündüğümüz nedenlerle yanlış şeyler yapıyorduk ama cezalandırılan tek kişi o oldu."

"Kendini cezalandırarak iyi bir iş yapıyorsun," dedi Kenna. "Kendini kırbaçlamayı bırakıp adamı arayabilirsin."

"Altı haftalık sessizlikten sonra mı?" Başımı salladım. "Muhtemelen onu terk ettiğim için benden nefret ediyordur."

"Ona saçmalıklarını söyledin ve bir ilişkiyi önceden belirlenmiş tarihinde bitirdin. Onun en iyi arkadaşıyla yatmadın, Allie." Kenna parmaklarını masanın kenarına vurdu. "O adam sana aşık. Eğer on yıllık bir ayrılık onu öldürmediyse, altı hafta bile onu yaralamaya yaklaşmadı."

Diplomalar ve övgülerle dolu duvarına baktım, sonra da pencerelerden birinden, kolordunun iki üyesinin egzersiz yaptığı antrenman alanına geçtim. Hepsi dans, sakatlanma, iyileşme, geri dönme kısır döngüsünün bir parçasıydı.

Ve içinde sıkışıp kalmıştım.

"Onu aramak ne işe yarar ki?" Omuz silktim. "Gitmemin nedenlerinden biri de buradan nefret edecek olmasıydı." Geceleri Hudson'ın evine gitmenin burayı daha iyi hale getireceğinden bile emin değildim ama en azından günde on saat mutlu olurdum, sekizi uyuyor olsa bile.

"Sen de öyle," diye karşı çıktı Kenna. "Tam olarak *yaşamıyorsun*, Allie. Sadece nefes alıyorsun. Ve seni seviyorum, ama ofisimde debelenmen için zamanım yok, özellikle de çözüm bir telefon, bir araba ya da bir uçak uzaktayken. Soyunma odasına geri dönüp telefonunu eline alsan ve onun numarasını çevirsen önümüzdeki on dakika içinde mutlu olabilirsin. Ama acı çekmekte ve bize izletmekte ısrar ediyorsunuz. Bu hayal kırıklığı yaratıyor. Neden kendin dışında herkes için cesur davranıyorsun?"

Kaşlarım kalktı. "Yani, bana gerçekten nasıl hissettiğini söyle."

"Sözleşme imzalamamanızın bir nedeni varmış gibi hissediyorum ve bu konuda gerçekten konuşmaya hazır olana kadar geri kalan her şey sadece sızlanmaktan ibaret." Masasının üzerinden bir panoya uzandı. "Margarita içerken sızlanmanı dinlemekten mutluluk duyarım ama annem yine geç kaldığın için kışına tekmeyi basacak, o yüzden ya git . . ." Gözlerimin içine baktı. "Ya da *git*."

Evet. İşte bu. Midem gerildi.

"Benim kendi rolüm var," diye ağızımdan kaçırdım. "Bu bir rüya. Rüyadan uzaklaşamazsın." Ama haklıydı. İmzalamamamın bir nedeni vardı. Buraya dönmek için çok çalışmışım ve şimdi tek istediğim ... gitmekti. Hudson'ı istiyordum. Bunu itiraf etmekten korkuyor olmam, onunla sahnede hiç olmadığım kadar mutlu olduğum gerçeğini değiştirmeyecekti.

"Rüya değişirse yaparsın." Kenna panoyu kolunun altına sıkıştırdı. "Hayaller durağan değildir, Allie. Büyürler. Değişirler."

Kalbim çarpmaya başladı. "Vasili bir gösteriden iki hafta önce çekip gittiğim için beni öldürürdü."

"Siktir et onu." Kenna omuz silkti. "Eva'nın ihtiyacı var-"

"Büyümek için." Ofisindeki spor salonunun kapısına doğru geri çekildi.

"Ama sen . . ." Başımı salladım.

"Ben *muhteşemim*. Sevdiğim bir kariyerim, doyamadığım bir erkeğim, dünya standartlarında bir beynim ve kiskanılacak bir çanta koleksiyonum var. Herkesin ne istediğinin arkasına saklanmayı bırakmalısın, çünkü mutluluğundan sorumlu olan tek kişi sensin. Anneni azarlamış olabilirsin ama onun senin için seçtiği hayatı yaşadığına emin olabilirsin."

Zarfları sıkıca tuttum. "Dans etmeyi hâlâ seviyorum."

"Elindeki yığın, bunu yapmak için burada olmana gerek olmadığını söylüyor. Allie, eğer kendi yolundan çekilirsen istediğin *her şeye* sahip olabilirsin." Kapının cam panelinin altındaki tutamağa uzandı, sonra derin bir nefes aldı ve bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Sevdiğim işi yapacağım" -kolu çevirdi

"ve umarım sen de aynısını yaparsın. Döndüğümde seni bu ofiste bulmak istemiyorum. Git, Allie. Mutlu ol."

Sekiz buçuk saat sonra Sadie ile Hudson'ın verandasında durdum ve kapıyı çaldım.

Tekrar.

Midemde çalkalanan bulantıya rağmen nefes aldım, Sadie'nin tasmağını tuttum ve zili çaldım.

Mızımızlandı.

"Muhtemelen iştedir," dedim ona, başının üstünü kaşıyarak ve en yakın pencereye doğru yürüyerek. Bu büyük jestin böyle olmaması gerekiyordu. Bir araba kiralamıştım, onca yolu aşırı miktarda valizle gelmişim ve o evde bile değildi.

Ellerimi camın kenarına koydum, sonra evin içini görmek için eğildim. Karnım zonkladı. Ev boştu. Kitap rafları yoktu. Yumuşak deri koltuk yoktu. Çerçevesiz harita yoktu. Sadece parke ve tertemiz duvarlar.

Aman Tanrım.

Ben geri çekilirken panik başladı. Nerede olabilir ki? Caroline'ın yanına taşınmış olamazdı-

Caroline. Nerede olduğunu biliyordu. Sadie'yi kiraladığım cipin arka koltuğuna oturttum, sonra doğruca kafeye gittim ve köpekle içeri girdiğimde etrafta dolaşan birkaç kişinin yan bakışlarını görmezden geldim. Caroline'ı hemen tezgâhın arkasında gördüm.

"Nerede o?" Kafenin ortasına doğru yürürken sordum.

Caroline başını kaldırdı ve yanında ders veriyor gibi görünen genç adama baktı. Mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Allie?"

"Nerede o?" Ellili yıllardan kalma tezgahın uzak tarafında durdum. "Çünkü her şeyimi topladım, şirketimden ayrıldım ve bir araba kiralayıp buraya kadar geldim,

ve evi boş." Boğazım düğümlenmeye başladı ve boynumu büküm.

"Ne zaman geleceğini merak ediyordum," dedi Caroline. "Tanner, neden Allie'ye bir bardak limonata getirmiyorsun?"

"Elbette." Genç adam tezgahın altından bir bardak kaptı ve otuz saniye içinde hayatımı kurtarmak için içmeye başladım.

Bardağın yarısı bittiğinde "Teşekkür ederim," dedim. "Juniper nasıl?"

Caroline yumuşadı. "O harika biri. Şu anda Anne'le birlikte sizin evde olduğu için muhtemelen seni görmek isterdi. Biliyorsun, arayabilirdin."

"Biliyorum." Başımı salladım ve bardağı biraz daha sıkı kavradım. "Sadece ortaya çıkıp ona sürpriz yapmanın çok daha dokunaklı olacağını düşündüm, sonra birlikte olmamız için sayısız nedenden bahsettim, ama sonra birlikte olmamız için tek nedene, yani birbirimize ait olduğumuza geri döndüm." Yüzümü buruşturdum. "Kulağıma çok daha iyi geliyordu. Bak, Juniper'in hayatına gizlice girdiğim için benden nefret ettiğini, aileme ya da soyadımıza katlanamadığını biliyorum ama ben de gerçekten katlanamıyorum. Ne zaman biri bunu söylese aklıma annem geliyor. Ve eminim Hudson'ı birlikte görmek isteyeceğin milyonlarca başka insan düşünebilirsin-"

"Kardeşimi seviyor musun?" diye sordu, saçmalamamı bölerek.

İrkildim ve bakışlarım tıbbi müdahaleye ihtiyacım varmış gibi bakan Tanner'a kaydı. İşte o zaman kafenin tamamının beni dinlediğini fark ettim. Müthişti. "Sanırım bunu önce Hudson'ın duyması gerekiyor."

Caroline başıyla onayladı. "Senden nefret etmiyorum, Allie. Juniper'le arkamdan iş çevirdiğiniz için hepimize kızdığım zamanlarda bile sizden nefret etmedim. Sadece bunca yolu geldiğiniz için üzgünüm."

Karnım zonkladı ve yüz ifademi düzeltmek için çabaladım, herhangi bir saygınlık kırıntısına tutunmaya çalıştım ama tüm maskelerimi New York'ta bırakmışım ve şimdi sadece ... ben vardım. "Artık çok geç, değil mi? Çok uzun süre bekledim ve şansımı kaybettim." Gözlerim diken diken oldu,

Ama ağlamayı *reddettim*. Kalbimin kalıntılarını bu muşamba zeminden süpürmek zorunda kalsam bile, Caroline'ın önünde ağlamayacaktım.

"Oh, Allie." Tezgâhın yanına geldi ve tasmaıyla birlikte elimi sıktı. "Doksan yaşında da olsanız Hudson için asla çok geç olmaz. Birinizin aklının başına gelmesine çok sevindim. Elbette size nerede olduğunu söyleyeceğim. Ben sadece yanlış yöne gittiğiniz için bu kadar yolu gelmenizin utanç verici olduğunu söylemek istedim."

Neredeyse bardağı düşürüyordum. "Ben ne?"

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Hudson

NYFouette92: I'd check the website because it looks like the cast sheet has changed again. MBC needs to get their shit together.

Son kutuyu açtıktan üç buçuk hafta sonra, artık evim olan yere giderken Swan Lake'in önünden geçerken Allie'yi düşündüm.

Onu sadece göl çevresinde düşündüğümünden değil. Hayır, valizimi boşaltırken, evimin arkasındaki patikalarda yürüyüş yaparken, uyandığımda, isteyken ve uykuya dalmadan önce yatakta yattığım her saniye onu düşündüm. Allie'yi düşünmediğim tek zaman sudayken oldu, bu da beni mümkün olan her görev için gönüllü yaptı.

Sadece yirmi yedi gündür buradaydım ve şimdiden umursamazlığımın ün salmışım ama o not muhtemelen dosyamla birlikte taşınmıştı.

Önümüzdeki aylarda her kar küremek zorunda kaldığımda muhtemelen kendime lanet edeceğim uzun araba yoluna girdiğimde her kasım ağrıyordu ama ormandaki evimin mahremiyetini seviyordum. Yıllar sonra ilk kez hayatım yeniden benimmiş gibi hissediyordum.

İki arabalık garajımın önüne park edilmiş yeni kırmızı bir SUV görünce kaşlarım çatıldı. Geçici plakası Massachusetts'e kayıtlıydı.

Arabamı arkasına park ederken homurdandım. Juniper ve Caroline'i ne kadar özlesem de sürpriz bir ziyarete hazır değildim, ne de Gavin'le yerimi paylaşmak ya da annemle babama henüz pek aşina olmadığım bir kasabayı gezdirmek istiyordum. Yarın sabah uçakta olmam gerektiğinden bahsetmiyorum bile.

"Tanrı aşkına, bunların hiçbiri telefon kullanmayı bilmiyor mu?" Mırıldandım.

Kamyonetten indiğimde vücudumdaki her kas ağrıyordu, oldukça kızgın bir okyanusta geçirdiğim saatleri protesto ediyordu, ama anahtarlarımı cebime koydum ve beni bu yere olta, çizgi ve batırıcıya aşık eden kırmızı saran verandaya merdivenlerden yukarı çıktım. Ön kapıda bekleyen kimse yoktu, ben de arka tarafa doğru ilerledim.

Sonra nefes almayı bıraktım ve halüsinasyon görmediğimden emin olmak için gözlerimi kıptım.

"Aferin kızıma." Allie, Sadie'nin ağzından topu alıp arka bahçeye fırlatırken sırtı bana dönüktü. Küçük altın güverte basamaklarından aşağı koştu ve hedefinin peşinden koştu.

Sesini duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, sonra da giydiği soluk, yırtık pırtık kapüşonluyu fark edince çarpmaya başladı.

"Allie?" Sessizce sordum, sanki çok yüksek sesle söylersem yok olacak bir hayaletmiş gibi.

Sıçradı ve ellerini göğsündeki Rip Curl logosunun üzerinde gezdirerek bana doğru döndü. "Kahretsin Hudson, beni korkuttun!"

"Korktun mu? Ben burada yaşıyorum." Bakışlarım onu taradı, son iki aydır gözden kaçırdığım her ayrıntıyı yakaladı. Her nasılsa daha da iyi görüldüğü gerçeği dışında gözle görülür bir değişiklik yoktu. Daha sağlıklı. Yanakları soğuktan kızarmıştı, gözlerinin altındaki halkalar kaybolmuştu ve gözleri ıslık ıslık ama bana da bakarken Lina'nın yüzüğünü parmağında endişeyle çevirdi. Bunu söylemek acı veriyordu ama benden ayrılmak ona çok yakışıyordu.

"Şey, evet." Sadie kuyruğunu sallayarak merdivenlerden yukarı koşarken saçlarını bir omzunun üzerinden çekti. Allie topu kaptı ve

tekrar fırlattı ve aynı sonucu aldı. "Ama birkaç saattir buradayım, o yüzden beni korkuttunuz, hepsi bu."

"Saatler mi?" Ne haltlar dönüyordu? "Sen iyi misin? Evde her şey yolunda mı?"

"Ben iyiyim," diye titrek bir gülümsemeyle beni temin etti. "Ve sanırım herkes ben bir hafta önce ayrıldığımda nasılsa şimdi de öyle. Umarım Caroline'ın bana adresinizi vermesine aldurmazsınız." Lina'nın yüzüğünü çevirdi ve derin bir nefes aldı. "Hudson, annem özel bir yatılı okulda öğretmenlik yapmıyor."

"Öyle değil mi?" Konu değişikliği beni şaşkına çevirdi ama tüm dikkatim ondaydı.

Allie başını salladı. "Hayır. Birincil ilerleyici afazi ile birlikte frontotemporal demansı var. Yaklaşık iki yıldır kendi seçtiği destekli yaşam tesisinde kalıyor ve Anne onun tüm işlerini kontrol ediyor. Kimse bilmiyor. Sadece Anne, Eva, Eloise, Kenna ve Caroline. Juniper'e gen testi yaptırabilmesi için ona söyledim. Üçümüz temiziz ama Lina'nın test yaptırmaktan haberi yoktu. Ve şimdi sen biliyorsun. Her neyse, en son *Giselle* gösterisi için ayrılmıştı ve o zamandan beri oldukça hızlı bir şekilde yokuş aşağı gitti."

"Lanet olsun, Allie." Kalbim onun için kırıldı. Bunca zamandır bununla mı uğraşıyordu? "Çok özür dilerim."

"Teşekkür ederim." Yüzüğü tekrar çevirdi. "Sorun değil. Yani, iyi değil, ama bu noktada hayatımın bir gerçeği ve sana söylemenin seni içeri almanın ilk adımı olduğunu düşündüm. Sonuna kadar." "Sonuna kadar," diye tekrarladım, beynim

kendini sarmak için dönüyordu

Burada olduğu, bana ondan zorla almak zorunda olmadığı şeyler söylediği kavramı etrafında.

"Buraya gelmenin bir hafta sürdüğünün farkında mısın?" diye sordu.

"Evet," dedim yavaşça. "Neden Massachusetts'ten buraya kadar geldin?"

"Çünkü arabayı oradan aldım," dedi aynı derecede yavaş bir sesle. "Fark ettiniz mi? Bu şimdیه kadar aldığım ilk araba. Kırmızı." Gülümsemesi genişledi.

"Evet, fark ettim." İki adım daha yaklaştım, sonra ona uzanmamak için ellerimi ceplerime soktum. "Ama neden

Burada araba mı kullanıyorsun? Ve Manhattan'da bir arabayla ne yapacaksın?"

Gülümsemesi kayboldu. "Sadie'yi uçağa bindirmek istemedim." Ellerine baktı. "Çünkü ararsam bana gelmememi söyleyeceğinden korkuyordum. Bu yüzden bir araba aldım ve arabayla gittik. Ve bir feribota bindik."

Bu sefer Sadie geri koştuğunda, kulaklarının arkasını hızlıca kaşıdıktan sonra topu ona attım. "Sana gelmemeni söyleme ihtimalim sıfır, telefonu açarsan sıfırdan da az."

"Yani, aramalıydım," dedi usulca. "Bak, eğer meşgulsen ya da beklediğin biri varsa-"

"Beklediğim biri mi? Sanki son birkaç ayda hayatıma devam etmişim gibi mi? Sanki bu lanet gezegende senin yerini alabilecek biri varmış gibi mi?" Gözlerinin içine bakabilmek için çenesini yukarı kaldırdım. "Yaptığın şey bu mu? New York'a dönüp benim yerime geçmeye mi çalıştın?"

"Tabii ki hayır." Gözleri kısıldı ve çenesini tuttuğum yerden çekti. "Doğu Yakası'ndan buraya *arabayla geldim*. Bunun bir erkek arkadaşına sahip olmak için elverişli olduğunu pek sanmıyorum."

"Oh, lanet olsun." Başımdaki örtüyü yırtıp attım ve mavi şapkayı katlayarak pantolonumun arka cebine soktum. "Bana yardım etmeli ve burada ne yaptığını söylemelisin aşkım, çünkü seni odama taşımama ve seni yatağımda tutmak için yaptığım o küçük planı gerçekleştirmeme otuz saniye kaldı."

"Kulağa harika geliyor." Başını salladı.

Bir adım geri gittim. "Benimle dalga geçme."

"Buraya kadar seninle sevişmemek için geldiğimi mi sanıyorsun?" Ağzının bir köşesi kalktı ve ben gidiciydim.

Üç adım sonra onu sırt üstü duvara yaslamıştım, ellerim saçlarında, dilim ağzındaydı. Gittiğinden beri her saniye onu düşünüyormuşum gibi onu öptüm, nefesini çalmak için sahip olduğum tüm beceriyi kullandım.

Beni kendine çekti ve öpücüğün içine doğru itti, başını eğerek öpücüğü derinleştirmemi söyledi, ben de öyle yaptım. Tadı limonata ve kumsal gibiydi, sıcak yaz günleri

Daha sıcak gecelerle birlikte, sonunda evde olma hissiyle inledim. Çıplak teninin ellerimin altında olmasını, yumuşak kalçaların kalçalarımaya kilitlenmesini istiyordum-

Ağızımı onunkinden ayırdım ve aramızda çok ihtiyaç duyduğumuz mesafeyi açmak için güvertede geri geri gittim, Sadie'nin bizden tamamen vazgeçtiğini ve şimdi kapının yanında mutlu bir şekilde kıvrıldığını fark ettim.

"Neden durdun?" Allie duvarı itti.

"Hayır." Elimi uzattım. "Bana neden burada olduğunu söyleyene kadar orada kal."

"Doğru." Ellerini kıvrımlı kotunun arka ceplerine soktu ve benim kararlılığım tek bir ipliğe dönüştü. "Buradayım çünkü seni istiyorum."

Güverte korkuluklarını kavradım ve bedenime kalma emrine itaat etmesi için yalvardım. "Bundan biraz daha açık olman gerekecek, çünkü birkaç orgazm için gerçekten uzun bir yolculuk gibi görünüyor." Umutlanmayı reddediyordum, her uzaklaştığında onu kaybetmek beni mahvederken değıl. Eğer bu sadece bir ziyaretse, bilmem gerekiyordu.

"Arabam sahip olduğum her şeyle ağızına kadar doluyken daha ne kadar ayrıntıya ihtiyacın var Hudson?"

Evet. Ve *bum*, ağızım yine onun ağızındaydı. Onu defalarca öperken, alt dudağını ısırp emdikten sonra ağızının içine girip her kıvrımı tekrar yaladığımda ihtiyaç omurgamdan aşağı bir yük treni gibi iniyordu. Tanrım, onu özlemiştim. Ona ihtiyacım vardı. Onu seviyordum. O bir dalga ya da direk değıldi; o tüm okyanustu, kavranması imkânsız olduğu kadar güzeldi de. Ama lanet olsun ki hayatımın geri kalanını onu anlamaya çalışarak geçirmek istemiyordum.

Hay sikeyim. Öpüşmeyi kesip tekrar geri çekildim ama bu güvertede -hatta tüm dünyada- böyle şeyler söylediğinde beni ondan uzak tutmaya yetecek kadar yer yoktu. "New York'ta olman gerekiyordu, senin *için* yaratılan ve yarın gece açılacak olan bir bale *için* prova yapıyor olman gerekiyordu."

"Doğru." Başını salladı ve bakışlarını ağızıma indirdi. "Ama ben değılim, çünkü burada seninle olmak istiyorum."

"Evet, hayır." Başımı salladım. "Bu doğru değil. Senin için yaratılmış baleleri bırakıp gidemezsin. Yarın için uçak biletim ve her şeyim var."

Gülümsemesi kalbimi durdurdu. "Beni görmeye mi geliyordun?"

"Tabii ki seni görmeye geliyordum. Açılış geceni kaçırmayacaktım. Senin *kaçırdığın* açılış gecesini. Ve bana öyle bakmayı kes."

"Ne gibi?" Bir adım daha yaklaştı. "Seni istediğim ve sonunda bu konuda bir şey yaptığım gibi mi? Hayatımı toplayıp *Alaska*'ya taşımışım gibi mi?"

"Evet. Hepsi bu." Anahtarlarım hazır olsaydı onu yirmi saniyeden kısa bir sürede yatağına götürebilirdim.

"Söylemeliyim ki, sonunda bunun için gitmiş olman oldukça seksi." Arka bahçeye baktı. "Yani, Sitka." O lanet gülümseme beni öldürecekti. "Hayaline kavuştun, Hudson." Bana doğru bir adım attı.

"Hem evet hem hayır. *Sen* benim hayalimsin ve sana yer ve zaman vermek için aramıza koca bir kıta koydum." Sadie'yi işaret ettim. "Sen de orada dur ve uğruna kışını yırttığın her şeyi neden bırakıp gittiğini açıkla."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Peki, senin yönteminle yaparız. New York'a geri döndüm ve seni düşünmemeye çalıştım ama bunu başaramadım. Şirkete gittim ve ..." Ormana bakıp kelimeleri bulmaya çalışırken sessizlik hüküm sürüyordu. "Ve kendimi milyonlarca farklı insan için milyonlarca farklı şey olmak zorundaymışım gibi hissettim, bunların hiçbirisi aslında ben değildim. Diğer dansçılar etrafımda vızıldarken soyunma odasında oturdum ve tek düşünebildiğim, sadece seninleyken kendimi gerçekten kendim gibi hissettiğim, hiçbir numara ya da zırh kullanmadığımdı. Orada olmaktan nefret ediyordum." Aldığı nefesle birlikte tüm vücudu hareket ediyordu. "Bu yüzden kontratımı imzalamadan ayrıldım. *Equinox*'ta kimin dans ettiği umurumda değil, çünkü ben mutsuz olduktan sonra bunun ne önemi var ki?"

"Burada benimle saklanamayacak kadar iyisin." Bunu söylemek beni öldürüyordu. "En yakın profesyonel şirket altı yüz mil falan uzakta, Allie."

"Saklanmıyorum Hudson, yaşıyorum. Umarım seninle, gerçi senin "nasıl olursa olsun seni alırım" mantığını fazla mı abarttığımı merak etmeye başladım." Kollarını kavuşturdu.

"Bırakamazsın. Benim yüzümden değil. Buna izin vermeyi reddediyorum.

Denge, evet. Bırakmak mı? Hayır."

Gözlerini kırptırdı. "Bırakmıyorum. Dans etmek isteyebileceğim hemen hemen her şirketten teklif aldım."

"Hiçbiri burada değil." Lanet olsun, gerçekten de hayatımın aşkını benimle birlikte olmaktan vazgeçirmeye mi çalışıyordum?

"Tabii ki hayır. İlgilendiğim rollere bağlı olarak yılda üç ila dört kez, her seferinde yaklaşık üç hafta süreyle gideceğim. Bir şirketle sözleşme imzalamıyorum. Resmen serbest çalışıyorum." Omuz silkti. "Sen kendi hayalini yaşıyorsun, ben de kendi hayalimi. En iyi tarafı da bunu birlikte yapabilmemiz. Sadece biraz pratik alanına ve bazı ekipmanlar sipariş etmeye ihtiyacım var. Eğer burada yaşamam senin için sorun değilse. Olmazsa yakınlarda bir yer bulabilirim ve ağırdan alırsız."

"Yavaş mı?" Başımı salladım. "Allie, seni on bir yıldır seviyorum. Her sabah senin yanında uyanmamdan daha azı bana buzul gibi gelirdi."

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı. "O zaman her sabah benimle uyan."

Bir bit yeniği olmalıydı. "Eva ne olacak?"

"Kendi güneş ışığını bulması gerekiyor ve Anne'in Juniper'a yakın olmak için pelerinlerde kalmaya karar verdiğini biliyorsun." Başını öne eğdi. "Başka bir çekinceniz var mı?"

"Bariz olanın dışında mı?" "Lina," diye fısıldadı.

Başımı salladım, sessizce kalbimin sökölmesine hazırlandım.

"Seni hor görmüyorum," diye itiraf etti usulca. "Açıkçası, çünkü ben buradayım. Bunu söylediğim için özür dilerim. Annemin seni kazanamayacağın bir duruma soktuğunu ve bunun acısını ikimizin de çektiğini anlamam yaklaşık üç saatimi aldı. Ve bir yalana kapılmanın nasıl bir şey olduğunu en iyi ben anlarım." Lina'nın yüzüğünü tekrar çevirmeye başladı. "Bunu düşündüm, her gün sana bakmanın nasıl bir şey olacağını

gerçekten oturup düşündüm - bariz çekiciliği dışında - ve sordum

Yaşadığım trajedilerden birinde rol oynamış olman, seni sevdiğim basit ve sarsılmaz gerçeğinin önüne geçseydi, ki geçmiyor. Lina'nın ölmesi senin suçun değil Hudson. Sen sadece oradaydın. Ve sen orada olduğun için ben hayattayım."

Bütün vücudum gerildi. "Tekrar söyle."

"Bu senin değil-"

"O kısmı değil." Aramızdaki mesafeyi kapattım.

"Oh." Gülümsedi ve kollarını boynuma doladı. "Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Bu benim tutunuşum. Beş dakika değil, bir ömür boyu istiyorum."

"Her gün. Her gece. Sen ve ben." Alnımı onunkine yaklaştırdım ve mükemmelliğin içimden geçip kemiklerimin derinliklerine yerleşmesine izin verdim. "Kimse çekip gidemez. Asla."

"Ben de bunu soruyorum." Dudaklarını benimkilere değdirdi. "Bunu yapabilir misin?"

"Evet. Bunu yapabilirim." Onu kollarımın arasına aldım ve ayak bileklerini arkamda kilitledi. "Ben tam olarak bunu yapmak için doğmuşum."

EPİLOG

Allie

Beş yıl sonra

Koltuklarımıza doğru ilerlerken Metropolitan Opera Binası hissedilir bir heyecanla uğulduyordu. Artık ailemize ait olmayan aile locasına baktım ve hevesli bir beklentiyle orkestra çukuruna bakan parlak gözlü çocuğa gülümsedim.

"Evini mi özledin?" Hudson beni arka sıralardan ortaya doğru götürürken sordu, parmakları benimkilere dolanmıştı.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Yalan söyleme," dedi Kenna arkamızdan. "Sevdiğin o simitleri Washington'da ya da şu anda ikiniz her nerede yaşıyorsanız orada bulamayacağını biliyorsun."

Caroline'ın Gavin ve Anne ile birlikte oturduğu orta koltuğa yaklaşırken, "Nerede yaşadığımızı çok iyi biliyorsun," diye karşılık verdim. Hudson son iki yıldır Cape Disappointment'ta görev yapıyordu ve burası şimdiye kadar en sevdiğimiz yerd. Gerçi ben de Alaska'daki evimizi sık sık özliyordum.

"Bu biziz, bebeğim." Kenna oturdukları yeri işaret etti, sonra da kocasına baktı. "Şu anda iş yerine mesaj atmadığını biliyorum. Onlara kimin kesilip açılması gerektiğinin umurumda olmadığını söyle, bu akşam *benimsin* Matthias."

"Sadece bakıcıyı kontrol ediyordum, Ken." Telefonunu takım elbisesinin cebine soktu, üst düğmesini açtı ve oturdu. "O iyi bu arada."

"Bunu biliyorum çünkü ona lobiden mesaj attım." Kenna onun yanındaki koltuğa oturdu, ben de Hudson'ın yanına oturmadan önce bir koltuğu boş bıraktım. "Muhtemelen deli olduğumuzu düşünüyordur."

"Ya da sadece aşırı korumacı ebeveynler," diye karşı çıktım.

"Randevu yok mu?" Hudson öne doğru eğildi ve Caroline ile Anne'i geçip Gavin'e baktı.

"Eh." Omuz silktilti. "Seninkini ödünç alabilir miyim?"

"Evet." Hudson arkasına yaslandı ve elini kalçama koydu.

"Miles ve Tyler nerede?"

Kızıl saçlı bir genç kız önümüzde beni görünce irkildi, sonra hızla arkasını dönüp yerine oturdu.

"Ty kuliste kızlarla birlikte," diye yanıtladı Caroline. "Hepsi gergin." Bana doğru baktı. "Sahne arkasına geçebildin mi?"

Sırıtarak başımı salladım. "Harika görünüyor ve çok sakın."

"Miles'ın Boston'da bir ifadesi var." Anne gülümsedi ve yanaklarına renk geldi. "Ama yarın evde olacak. Siz kendi odanızı istiyorsunuz, değil mi Allie? Çünkü bunu ben uydurdum."

"Kesinlikle." Başımı salladım. Yarın hepimizin sahil evinde geçirmek için programlarımızda ayırdığımız bir hafta başlıyordu. Annem neredeyse dört yıl önce vefat etmişti ama biz hâlâ onun kurallarına uyuyorduk.

Yanımdaki boş koltuğa baktım.

"O burada olacak." Hudson dudaklarını şakağımda gezdirdi.

Kenna bana "Dakiklik onun güçlü yanı değil," diye hatırlattıktan sonra boynunu kaldırıp arkamıza baktı. "Ama bakın kim başarmış!"

"Sanki kaçıracaktınız gibi." Everett eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bize bir saniye ver, biz de yolumuza gidelim." Michael'ın eline uzanırken evlilik yüzüğü ışıkların altında parladı ve koridorun sonuna doğru yürüdüler.

"En ufak bir sıla hasreti bile çekmiyor musun?" Hudson parmaklarıyla uyluğumun üst kısmını okşayarak sordu.

"Geçen yıl burada sahne almıştım," diye hatırlattım ona, başımı çevirip hızlı bir öpücük kondurabilmek için. "Ve sen de benim evimsin. Her iki dünyanın da en iyisi."

Eğildi ve öpüşmeyi Met için uygun sayılabilecek bir adım öteye taşıdı.

her saniyesini. Bu adamı öpmekten asla bıkmam.

"Siz ikiniz mide bulandırıcısınız." Eva, Kenna'nın yanından geçip koltuğuna gömüldü, buketini çevreleyen plastik ambalaj çatırdıyordu.

"Ve sen neredeyse geç kalıyordun." Huzur ruhuma yerleşti, aynı çatı altına girmeyi başardığımızda her zaman olduğu gibi.

Eva, "Henüz başlamadı ve bu nedenle hâlâ vaktindeyim," diye itiraz etti. "Herkes çiçek getirdi mi? Bir kızın kaç bukete ihtiyacı var?"

"Şimdiye kadar altı tane saydım," diye yanıtladı Gavin.

"Kulağa doğru geliyor." Hudson çiçekleri korumak için kucağındaki gülleri düzeltti. "Caroline, iyi misin? Kusacak gibi görünüyorsun."

"Ben iyiyim." Caroline başını salladı ve parmak uçlarını aralarındaki kolçağa vurdu. "Sadece onun için gerginim. Küçük bir yerel stüdyonun Met'te konser vermek üzere davet edilmesi her gün olan bir şey değil."

"Harika olacak," diye söz verdim Caroline'e.

"Sakin ol, bu onun genlerinde var," diye ekledi Eva, sonra bana döndü. "En son Şirket dedikodularını mı istiyorsunuz? Biz solistler her şeyi duyarız. Oh, program alan var mı?"

Kenna içini çekti ve Eva'nın kucağına fazladan bir program koydu.

"Dedikodulara hayır." Başımı salladım. "Ama eğlenmene sevindim."

Önümüzdeki genç kadın koltuğunda döndü, sonra boğazını temizlemeden önce üç garip saniye boyunca bana baktı. "Rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama Alessandra Rousseau'ya benziyorsunuz."

Gülümsedim. "Alessandra Ellis, aslında, ama evet. Bu benim."

Hudson'ın eli kalçamda esnedi ve göz ucuyla gamzesinin belirdiğini gördüm.

"Aman Tanrım. Seni çok seviyorum. Performanslarınızı her zaman izliyorum" diye haykırdı.

"Çok nazıksınız. Teşekkür ederim. Adın ne senin?" diye sordum.

"Celine." Yüzü aydınlandı ve bakışları Eva'ya takıldı. "Ve sen de Eva'sın! Seni takip ediyorum ve tüm farklı marka pointe ayakkabıları arasındaki farklar üzerine yaptığın seriye kesinlikle bayıldım."

"Teşekkürler." Eva sırttı.

"Seninle tanışmak çok güzel Celine," dedim. "Umarım gösteriyi beğenirsiniz."

"Sizler efsanesiniz," diye fısıldadı ve sonra arkasını döndü.

Hudson eğildi ve dudaklarını kulağımın üzerinde gezdirdi. "Kendi adını söylemeni en az benimkini söylemen kadar seviyorum."

Isı hemen tenimi kızarttı. "Terbiyeli ol. Met'ten arıyorlar." İki yıl önce evlendiğimizde onun adını almaya karar vermem sadece üç saniyemi almıştı. Artık bir Rousseau olmaktan bıkmıştım.

"Geçen yıl soyunma odasındaiken edeple ilgili bir şey söylediğini hatırlamıyorum," diye fısıldadı, parmakları kısa siyah elbisemin eteklerine doğru kayarken. "Aslında, bir noktada daha fazlasını, daha sertini ve *daha hızlısını* istediğinizi hatırlıyorum."

"Seni seviyorum." Ve şimdi tekrar bir performans için onu sahne arkasına çekmek istiyordum.

"Seni daha çok seviyorum. Sen mükemmelsin, Allie. Bunu biliyorsun, değil mi?" Deniz yeşili gözleri benimkilerle kilitlendi ve düşüncelerimin izini kaybettim. "Aaa, Bak!" Eva hışırdadı ve Program. "Haven Koy Çağdaş Dans, ve işte onun adı!"

Işıklar söndü ve Caroline koltuğunda sallanmaya başladı.

Anne onun sol elini tuttu.

Hudson'ın kucağına uzandım ve sağ elini tuttum.

Perde açıldı ve sanki sahneye çıkacak olan benmişim gibi göğsümden heyecan fışkırdı. Juniper sınıfının geri kalanıyla birlikte görüldüğünde gülümsemem imkânsız boyutlara ulaştı.

Kusursuzdu.

TEŞEKKÜRLER

Hayatımızı bir kar küresi gibi sarsan bu kasırgalı yılda beni en kaotik, en iyi ve en zor şekillerde bir arada tuttuğu için kocam Jason'a teşekkür ederim. Sen benim yerçekimimsin. Bir kez daha taşınmanın yarattığı kargaşayı ve sosyal medyadan gelen incelemeleri beni hayrete düşüren bir zarafetle ele alan altı çocuğuma teşekkür ederim. Yanımda durduğu için kız kardeşim Kate'e, sevgileri ve cesaretlendirmeleri için anne ve babama teşekkür ederim. Emily Byer'a teşekkür ederim, çünkü her zaman arıyorsun.

Lauren Plude, Lindsey Faber ve Montlake ekibine bu kitabı gerçeğe dönüştürdükleri ve ruh sağlığıma her zaman öncelik verdikleri için teşekkür ederim. Lauren, her mesaj attığımda "Beş dakikan var mı?" diye cevap verdiğin için teşekkür ederim. Sizlerle çalışmak bir hayal! Sadece arkamda durarak hayatımı kolaylaştıran olağanüstü menajerim Louise Fury'ye ve bir yazarın umabileceği en iyi film menajeri olduğu için Shivani Doraiswami'ye.

Eşlerime, kutsal olmayan üçlümüze, Gina L. Maxwell ve Cindi Madsen'e, beni anahtarların başında tuttukları için teşekkür ederim. Shelby ve Cassie'ye tek boynuzlu at beynimi idare ettikleri ve isteyebileceğim en iyi kızlar oldukları için teşekkür ederim. Rachel ve Ashley'e her zaman geldikleri için teşekkür ederim. K. P. Simmon'a sadece işteki değil arkadaşlıktaki gücünüz için de teşekkür ederim. Yıllar boyunca bana şans veren her blog yazarına, influencer'a ve okuyucuya - bu sektörü bu hale sizler getirdiniz. Okuyucu grubum

Flygirls, internetin vahŖi batısında bana güvenli bir alan sağladığınız için.

Son olarak, sen benim baŖlangıcım ve sonum olduğun için Jason'ıma tekrar teŖekkür ederim. Yazdığım her kahramanda biraz sen varsın.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2022 Katie Marie Seniors

Rebecca Yarros, aralarında *Fourth Wing* ve *In the Likely Event*'in de bulunduğu yirmiden fazla romanıyla *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan 1 numaralı yazarıdır ve *Publishers Weekly*'den çok sayıda yıldızlı eleştiri almış ve *Kirkus* Yılın En İyi Kitabı seçilmiştir. Askeri kahramanları seviyor ve yirmi yılı aşkın süredir kendi kahramanıyla mutlu bir evlilik sürdürüyor. Altı çocuk annesidir ve şu anda hokey oynayan dört oğlundan ikisiyle ergenlik yıllarını atlatmaktadır. Yazmadığı zamanlarda onu hokey pistinde ya da kahve içerken gitar çalarken bulabilirsiniz. O ve ailesi Colorado'da inatçı İngiliz buldogları, iki alıngan çinçillaları ve hepsine hükmeden Artemis adında bir Maine coon kedisiyle birlikte yaşıyor.

En küçük kızını evlat edinen Rebecca, kar amacı gütmeyen kuruluşu One October aracılığıyla koruyucu aile sistemindeki çocuklara yardım etme konusunda tutkulu.

Rebecca'nın son çıkan ve gelecek romanlarını takip etmek için www.RebeccaYarros.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.